

jack london

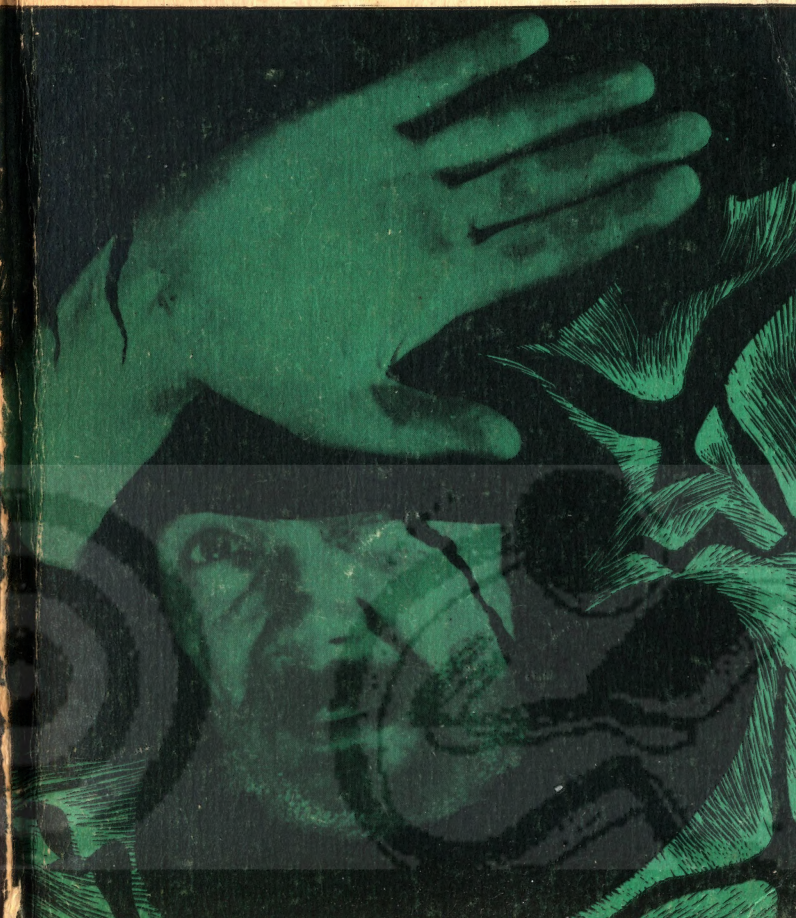
Lupul de mare, roman tipărit pentru întâia oară în anul 1904, a fost una dintre cărțile lui Jack London care s-a bucurat de la început de foarte mari succese de librărie, cucerind într-un timp scurt întreaga lume. Astăzi, romanul de aventuri marine al lui Jack London este tradus în aproape treizeci de limbi, ajungând una dintre cărțile preferate ale tineretului de pe întregul glob.

569

jack london
lupul de mare

jack london

editura minerva

10

Ilustrația copertei: *Dumitru Ionescu*

jack london

---

lupul de mare

ROMAN

TRADUCERE DE
DAN DUȚESCU
PREFAȚĂ ȘI TABEL CRONOLOGIC DE
ANDREI BREZIANU

1970

E D I T U R A M I N E R V A

BUCUREȘTI

JACK LONDON
THE SEA — WOLF

„Bernard Tauchnitz“
Leipzig, 1912

PREFAȚĂ

În cariera literară a lui Jack London, *The Sea-Wolf* (*Lupul de mare*) a fost una din cărțile care s-au bucurat dintru început de foarte mari succese de librărie, cucerind într-un scurt timp întreaga lume; celebritatea romanului e cîștigată inițial printr-o spectaculoasă apariție în coloanele revistei *The Century Magazine* unde, sub formă de foileton lunar, începînd cu ianuarie 1904, progresează spre încununarea finală din toamna aceluiași an; în fața interesului crescînd cu care reacționează marele public american, înainte chiar ca ultima tranșă să fi apucat a vedea lumina tiparului în gazetă, editura Macmillan scoate de sub teasc volumul (octombrie 1904), reeditat curînd, o dată, de două și de tot mai multe ori, ca să atingă în cele din urmă cifra record de peste treizeci de ediții; avizată pe semne de un consilier sensibil la pulsul aceluiași public, revista spaniolă *Per esos mundos* preia cea dintîi ștafeta europeană a acestui uriaș succes și, chiar din 1905, începe să publice, sub formă de foileton, o promptă traducere intitulată *El lobo de mar*. Mai înceti dar și mai temeinici, nordicii scot prima tălmăcire în volum, în anul 1909, cînd la Stockholm vede lumina tiparului *Varg Larsen*, versiune suedeză de M. Drangel; reeditările suedeze se țin apoi lanț o vreme, contaminînd

firește întreaga Scandinavie și părțile de miazănoapte învecinate : primul studiu european despre *The Sea-Wolf* apare, nu întâmplător, în publicația finlandeză *Aamulehti* (sub titlul *Merisuri*), în august 1915. Între timp evantaiul lingvistic se lărgeste neconținut, atingând firește toate limbile de mare circulație și cuprinzând (pînă în anii din urmă), circa o sută de ediții, distribuite în aproape treizeci de limbi, de la letonă (1912), la chineză (1954), și de la estonă (1936), la ebraică (1954) și persană (1960). La scara lor, edițiile în limba română manifestă și ele aceeași tendință spre înmulțire : prima tălmăcire, datînd din 1939 (editura „Fortuna”, București), este urmată de ediția prescurtată din 1958 (*Lup Larsen*, traducere de Dan Duțescu, Editura Tineretului) și de versiunea integrală a aceluiași excelent traducător, publicată în *Opere alese* de Jack London (vol. I), E.L.U., 1966, traducere pe care „Biblioteca pentru toți” o reeditează acum în volum separat.

Este interesant de remarcat că enorma înmulțire a canalelor prin care *The Sea-Wolf* a pătruns și continuă să pătrundă în cele mai depărtate unghere lingvistice a mers pînă la tipărirea în alfabetul Braille ; încă din perioada interbelică, o versiune în 4 volume transcrisă în acest alfabet apare în Statele Unite, în timp ce una de 5 volume era difuzată în Anglia prin Biblioteca națională pentru orbi (*National Library for the Blind*, London, 1934). Fundația americană pentru orbi imprimă pe de altă parte o versiune orală în 13 discuri a romanului pentru colecția „Talking Books”, în lectura actorului William Lazar. S-ar mai putea adăuga că *Lupul de mare* a făcut obiectul a nu mai puțin de cinci ecranizări : o producție „Paramount” în 1920, urmată în 1926 de o a doua încercare, apoi un lung metraj al casei „Fox” în 1930, o

producție „Warner Brothers“ în 1941 și, în sfârșit, adaptarea făcută de casa „Allied Artists“ în anul 1958¹.

În fața unui palmares atât de impresionant orice recomandare pare a deveni un lucru de prisos: *Lupul de mare* a plăcut și place. La proporțiile timpului lor, așa plăcuseră *Polexandru* lui Gomberville sau *Casandra* lui la Calprenède, ca și celelalte romane de „capă și de spadă“ ale epocii eroilor cavalierești. Îngropînd însă ultimele reziduuri ale cavalerismului defunct, aurora secolului 20 ne oferă — bunăoară, în istoria *Lupului de Mare* — opera de colportaj mondial, turnată de povestitor pe măsura gustului evoluat al generațiilor pritocite de lumea cea nouă: aventura, în loc de a se întinde kilometric, se face aci concisă, pe măsura crizei de timp a cititorului modern; tonul, vivace și susținut, captează atenția — astăzi ca și ieri — robînd ochiul pînă la ultima pagină; lipsiți de spadă, eroii își încrucișează pumnii, la rigoare șișurile — în anumite cazuri pistoalele; iar în locul faldurilor demnei cape, asupra lor plutește umbra sură a simbolului animalității redivive, la Jack London magistral întruchipată de făptura *Lupului*.

Valoarea *Lupului* la London, ca simbol concis al crezului său personal în viață și, nu mai puțin, imagine rezumativă a vîrstei post-cavalierești din istoria omului occidental, ar merita probabil un studiu amănunțit: în *Lupul* lui London, — marin sau polar — își găsește finalizare literară tendința spre acreditare, desenată încă din Renaștere, a unui nou tip de raportare a epicii animale la om. Pornind de la analiza unui text aparținînd unui scriitor portughez din secolul al XVII-lea, Edgar Papu a scos în relief cu deosebită acuratețe valoarea

¹ Pentru toate aceste date, vezi *Jack London: A Bibliography*, by Woodbridge, London, Tweney; Talisman Press, Georgetown, 1966.

acestui simptom pentru istoria culturii ; dacă epoca cavalerismului, și cele ce i-au premers, se caracterizaseră printr-o relativă suveranitate a antropomorfismului (numit de distinsul cercetător și *antropoetism*¹, fiara umanizându-se cumva sub condeiuul scriitorului, — descătușarea impulsurilor lansate orbește de structurile moderne în vinătoarea fără de sfârșit a „înfinitului economic“ a avut drept răsfringere literară o inversare a acestui raport : ca o consecință, în secolul nostru „desfășurarea unei narațiuni artistice poate fi direct propulsată de chemarea obscură și adîncă a vieții fără a se mai dirija după acea libertate morală a scopurilor, care, după Aristotel, îl separă pe om de animal“, scrie Edgar Papu. „Mai reprezentativ apare noul registru de raportare a epicii animale la om, prin implicarea unei convergențe de ordin utilitar între cele două planuri. Iar aplicarea mai vastă a animalei «lupte pentru existență» la viața socială umană va avea repercusiuni bogate în domeniul literar. Acestea au loc mai cu seamă în literatura americană, începînd de la Jack London și pînă tîrziu în ultimii ani. Faptul arată că epica animală, în sensul ei propriu care apare din Renaștere, se poate răsfringe cu noi principii, și în epica umană.“² Foarte aproape de momentul acestei disocieri este și semnificativa remarcă a lui Francis Bacon : „Într-adevăr, nu-i nici o îndoială că omul se înru-dește cu jivinele prin partea trupească ; iar de nu s-ar înrudi cu divinitatea prin spirit, n-ar fi decît o făptură josnică și lipsită de noblețe. S-ar nimici așijderi mări-nimia și desăvîrșirea naturii omenești ; căci, să luăm spre o pildă ciinele : de cită generozitate și curaj dă el dovadă atunci cînd e pe lîngă om, care, față de el, e ca un fel de Dumnezeu, — sau «melior natura» ; or, ciinele

¹ Cf. Edgar Papu, *Călătoriile Renașterii și noi structuri literare*, București, E.L.U., 1967, p. 78.

² E. Papu, op. cit., pp. 80—81.

n-ar putea dovedi acest curaj de n-ar avea simțămîntul existenței naturii omenеști, — mai desăvîrșită decît natura lui proprie.”¹ De la Bacon încoace, debridarea fără precedent a eului avid de cîștig material preschimbă însă tot mai mult omul în fiară, așa cum remarcă pe drept cuvînt și Marx, în timp ce pe plan literar-artistic străvechiul antropomorfism se găsește răsturnat pe dos în chip de, ceea ce am putea numi, theromorfism, sau întruchipare animală: „Este de fapt manifestarea etosului biologic al unei societăți industriale, anxioasă în fața cuceririi lumii și a unor imense profituri. Cine să-i fi putut rezista? Nu-i așadar de mirare că, prin purtătorii săi de cuvînt cei mai reprezentativi, precum Jack London, ultimul deceniu (al secolului XIX-lea, n.n.) se arată cu precădere preocupat de lupi din toată gama regnului animal înfățișat pe scena literară. Momentul ar putea chiar fi numit epoca lycantropiei², căci într-adevăr Omul-Lup suplantează pe Omul-Dumnezeu propovăduit de mișcarea transcendentaliștilor din prima jumătate a secolului.”³ Expresia sintetică a acestui theromorfism sau a lycantropiei, cum o numește Maxwell Geismar, ne este oferită exemplar de Lupul lui Jack London, — inevitabil prezent în cele mai izbutite din creațiile sale: *Fiul Lupului* (*The Son of the Wolf*), *Chemarea străbunilor* (*The Call of the Wild*), *Colț-Alb* (*White Fang*) și, în forma poate cea mai elaborată și metaforică, în *Lupul de Mare* (*The Sea-Wolf*). Lupul de mare este Wolf Larsen — socotit de autorii monumentalei *Literary History of United States* (*Istoria literară a Statelor Unite*) drept personajul „cel

¹ Francis Bacon, *Essays*, ed. H. Frowde, Oxford University Press, 1909, p. 45.

² Din substantivul grec *lykos*, lup.

³ Maxwell Geismar, *Rebels and Ancestors: The American Novel, 1890—1915*, Hill and Wang, New York, 1953, p. 387.

mai desăvârșit din cîte a conceput Jack London¹; în acest biped își dau într-adevăr întîlnire, împletite pînă la contopire, principalele leit-motive londoniene: carnivorul clonșos și vorace al Nordului de gheață și metamorfoza sa umană; ca decor, oceanul — dominion al rechinilor și teatru al dezlănțuirilor necruțătoare, și nava — temniță plutitoare, în care se joacă, fără putință de scăpare, unica carte a luptei ficcărui pe viață și pe moarte, pentru supraviețuire. Armatura ideologică a acestui dozaj ideal de simboluri este la rîndul ei un amestec, dar contradicțiile sar în ochi cu putere: e vorba de o variantă de darwinism social, scumpă lui London, în virtutea căruia „*the struggle for life*” (lupta pentru viață) apare convertită pe scena relațiilor interumane cu stridențe nu puține; se adaugă crezul în superioritatea presupusă a rasei blonde ariene, un Nietzsche prost digerat, hibridizat prin contactul lui Darwin: izbînda aparține acestui supraom invincibil, animalului celui mai puternic și mai bine adaptat pentru dominare: el nu va fi deci răpus decît de propria-i moarte. Lup Larsen încheagă pe plan fizic perfecțiunea rasei nordice; observatorul rămîne fascinat, de pildă, de frumusețea și proporțiile, ca de zău, ale trupului său alb, mușchiulos și suplu, ne lasă să înțelegem autorul, puterea bicepsilor săi și abilitatea corporală sînt la el prodigioase. Pe plan intelectual, cu nimic mai prejos, eroul lui London este un autodidact genial, cititor al Ecleziaștului Vechiului Testament precum și al lui Omar Khayam, Tennyson și Shakespeare: comentator al lui Robert Browning; matematician și trigonometru; căpitan versat în calcularea de unghiuri și viteze; filozof capabil de dezbateri teoretică despre fundamentele eticii, liberului arbitru, sau nemuririi sufletului (negate); excelent psiholog, sondînd cu bisturiul

¹ R. E. Spiller, W. Thorp, Th. Johnson, etc.: *A Literary History of the U. S.*, Macmillan. New York, 1948. vol. II, p. 1036.

minții orice reacție a celor dimprejur. Acest ideal mariaj de fizic și intelectual e întregit de un al treilea nivel, depășind orice putere de închipuire : Lup Larsen este un dominator cinic, un pirat sadic și bestial, un asasin și un monstru ; comparațiile date de romancier sînt de altfel elocvente : e „fiara din Apocalips“, „un Caliban“, „Lucifer însuși.“ Totuși, zice London prin gura unui personaj, „...m-am pomenit privindu-l fascinat... Și am mai remarcat cu aceeași nesfîrșită uimire că pe figura lui nu era nici cea mai slabă patină de viciu, de răutate sau de stricăciune“. Și explicația, ducîndu-ne direct la subtextul cunoscutei „Chemări a străbunilor“ e următoarea : „...figura lui era aceea a unui om care fie că nu săvîrșea nimic împotriva conștiinței sale, fie că nu avea nici un fel de conștiință. Inclîn către această din urmă explicație“, continuă personajul. „Eram în fața unui caz superb de atavism, în fața unui individ de un primitivism atît de pur, încît ai fi zis că aparținea tipului care a trăit pe lume mai înainte de apariția conceptelor morale. Nu era imoral, ci doar amoral.“ Această realitate fundamentală, legată de voință — deci de fapte — dă coloratura și greutatea specifică personajului care, planînd prin voia autorului deasupra binelui și a răului, urmărește neabătut un singur scop : împlinirea poftelor sale, trecînd peste principii ca și peste cadavre. Prin această dezechilibrată creație a sa, Jack London este de bună seamă un modern de prima oră, căruia cuvintele lui Albérès i se aplică cu suficientă exactitate : vechea tradiție, spune într-un loc criticul francez, „distinsese trei ordine : carnalul, intelectualul și spiritualul. Dualismul cartezian contopise intelectualul și spiritualul, iar raționalismul redusese treptat spiritul astfel conceput la un soi de intelect fără transcendență, fără dinamism și fără imortalitate, hărăzit doar înțelegerii și organizării lumii. Dar lumea nu se punea de acord... Atunci ia naștere un al treilea termen, care nu-i nici trup nici inteligență, — deci tocmai cel

eliminat de Descartes. Unii, prin filiera creștină, îl găsesc în cea de a treia ordine enunțată de Sfântul Paul, în timp ce alții o caută în acțiune, în creație, în instinct, ori în puterile misterioase ale subconștientului. De pretutindeni, cu diferite intenții, lumea vrea ca deasupra ori dedesubtul intelectului să mai existe o a treia realitate fundamentală.”¹ Pentru Jack London această a treia realitate definitorie zace în atavismul primar. În fabula *Chemării străbunilor*, prozatorul redă pe zăvodul Buck condiției sale primordiale de fiară a pădurii ; în *Lupul de Mare* personajul parcurgând un itinerar asemănător este fără îndoială Humphrey, cel care adaptându-se cu maleabilitate miraculoasă cruzimii împrejurărilor, se prefacă din intelectual pașnic, nepriceput și sedentar într-un sangvinar mînuitor al bîtei, cu care poate ucide focuri cînd este vorba de a-și cruța cartușele pe o insulă pustie : „*Tinerețea seminției parcă înmugurea în mine*, zice el, *om supracivilizat ce eram, și am re trăit în sinea mea trecutele zile de vînătoare și nopțile din codru ale strămoșilor mei îndepărtați și uitați. «Am să-i mulțumesc lui Larsen pentru multen», mi-am spus, e încheierea. Procesul oțelirii personajului în contact cu legea de fier a oceanului prezintă frapante analogii cu *The Call of the Wild*, uneori pînă și în reluările de cuvinte : am putea spune că *mutatis mutandis*, *Lupul de mare* e versiunea antropoidă a zoosofiei din *Chemarea străbunilor* ; între acești doi poli se află cuprins cam tot ce a vrut Jack London să spună în legătură cu mîntuirea omului de excesele hipercivilizației moderne și capitaliste : restul sînt variațiuni sau fragmente din registrul temelor minore ; esențialul este venirea înapoi, cîinele trebuind să redevină lup, iar regenerarea omului neputîndu-se înfăptui decît la izvoarele curate ale violenței primordiale, a cărei emblemă rămîne, pentru London, lupul antropoid.*

---

¹ R. M. Albérès, *L'Aventure intellectuelle du XX-e siècle*, Albin Michel, Paris, 1959, p. 47.

Desigur că Lup Larsen ar fi putut constitui un personaj uriaș, de talia, poate, a lui Ahab din *Moby Dick* al lui Melville; scriind pentru librari, așa cum însuși a recunoscut, romancierul s-a lăsat însă prins în subsidiar într-o dublă capcană, deliberat aleasă: a complicat intriga (în care inițial se înfruntau doar Lup Larsen și Humphrey) introducînd-o pe deasupra pe Maud, fatala femeie, satisfăcînd astfel dorința de melodramă a secțiunii slabe din publicul cititor; a tratat, în al doilea rînd, relația dintre acest personaj feminin și Humphrey în termenii celei mai absurde pudibonderii puritane, satisfăcînd și dezideratele unei cenzuri severe care nu a putut decît să aplaude ținuta morală a operei. Așa se face că pe plan tipologic, Lup Larsen rămîne doar încrîncenata eboșă a unui erou care, încheșat consecvent pînă la capăt ar fi putut sta alături de căpetenia îngerească decăzută a *Paradisului pierdut* de Milton, sau a altor siluete înruđite din marea literatură, veche și nouă.

Într-o scrisoare către George Sterling din 18 februarie 1905, după ce scoate în evidență lacunele, disproporțiile, retorismul, neverosimilul și asexualizarea de care, pe parcurs, se face vinovat romanul, prozatorul Ambrose Bierce ține obiectiv să sublinieze că „lucrul cel mare — poate cel mai mare dintre toate — rămîne formidabila creație a lui Wolf Larsen. Chiar dacă tipul lui nu reprezintă un adaos permanent la tezaurul personajelor literare, el rămîne fără doar și poate o permanență în amintirea cititorului. Pe Wolf Larsen n-ai cum să-l pierzi din vedere. Te va însoți în lectură pînă la capăt. Așa încît nu mai contează la urma urmei cum ți-a fost strecurat sub piele. Poți să nu fii de acord cu metoda folosită de autor, rezultatul rămîne însă o realizare aproape neegalată. Plămădirea și zămislirea unui asemenea personaj sînt de-ajuns pentru a justifica o viață de scriitor. Nu găsesc cuvinte ca să dau glas admirației mele față de

acest lucru.“¹ Nu-i mai puțin adevărat că, în pofida bogatului său amalgam de antiteze, Lup Larsen apare astăzi ochilor moderni ca un personaj întrucitva deșert și dezumflat; după cum remarcă criticul Maxwell Geismar², odată cu fericita prăbușire a mitului supraomului din istoria culturii noastre, a pierit și o bună parte din puterea lui de seducție. În 1915, presimțind parcă judecata viitorului, Jack London însuși avea să se spele pe mâini, afirmând în mod neconvingător într-o scrisoare adresată lui Mary Austin că la începutul carierei sale scriitoricești atacase pe Nietzsche și ideea supraomului; romancierul adăuga explicativ că „o mare mulțime de oameni citesc *Lupul de mare*, dar nimeni nu descoperă că-i vorba tocmai de un atac la adresa filozofiei supraomului³. Romanul fiind „*un exercițiu literar în care ne folosim de o istorisire cu scopul de a exprima altceva*“⁴, nimănui nu-i scapă faptul că Lupul nemărturisit a fost, într-un sens, însuși London, cel ce-și iscălea scrisorile către George Sterling — Wolf⁵ și al cărui vis, năruit în flăcări, a fost acea somptuoasă „Vizuină a Lupului“, conacul său californian care costase 70 000 de dolari „faptul de a se identifica el însuși, în viața sa personală, cu un Om-lup, denumirea dată reședinței pe care și-o clădea în California — «Casa Lupului» — își avea logica ei“, afirmă cu îndreptățire Maxwell Geismar⁶. Tot el relatează cum, cu prilejul croazierei lui London în Pacific (1908), ziarele americane, intrigate de prelunga tăcere a romancierului, se grăbiră să publice știri mali-

¹ Citat de Ph. Foner, *Jack London, American Rebel*, Seven Seas, Berlin, 1950, pp. 52—53.

² Cf. Maxwell Geismar, *op. cit.*, p. 153.

³ Citat de Ph. Foner, *op. cit.*, p. 84.

⁴ R. M. Albérès, *Histoire du roman moderne*, Albin Michel, Paris, 1962, p. 422.

⁵ M. Geismar, *op. cit.*, p. 196.

țioase răspîndind zvonul că pierise, sau că era de fapt Wolf Larsen (!) în persoană, terorizîndu-și echipajul undeva între cer și imensitatea apei¹. Asemenea interpretări sînt însă mai puțin semnificative decît destinul însuși al operei : este interesant de remarcat în această privință că cel mai mare număr de traduceri europene ale Lupului de mare sînt cele editate în Germania, începînd cu perioada ante și prebelică, și pînă în 1945 ; resentimentul creat de această însușire și speculare a lui Jack London de către rasiști se poate urmări pînă în anii din urmă : așa, de pildă, editorii polonezi ai excelentei culegeri *Readings in American Literature*² (*Pagini de literatură americană*), omit, credem noi nu întîmplător, titlul acestei opere din fișa bibliografică a scriitorului, altminteri corect alcătuită... Nimeni nu s-a gîndit, desigur, să tăgăduiască faptul că în epilog romancierul își lasă eroul să piară ; e însă interesant de notat că printr-un fel de putere magnetică, chiar atins de boala fatală, Lup Larsen ține la respect pe potrivnic, nelăsîndu-se ucis, ci stingîndu-se solitar și neînfrint de semeni : moartea rămînînd firește inevitabilul apanaj al oricărei vicți, „colcăire de fermenți“, cum afirmă personajul în mai multe rînduri. Cît despre eroul pereche — Humphrey cel adaptat la sălbăticia luptei pentru existență — îl părăsim la sfîrșitul cărții în perspectiva unui *happy-end* de fericire domestică și totodată absolvent încărcat de merite al școlii Lupului de mare : figura lui, prin forța lucrurilor diluată în convenția burgheză din final, nu induce totuși în eroare sub raportul paralelei cu Buck, ciinele regenerat prin sălbăticie, din *Chemarea străbunilor*, de care vorbeam mai sus.

¹ M. Geismar, *op. cit.*, p. 198.

² Sabina Iedraszko, „Pánstwowe Wydawnictwo Naukowe“, Warszawa, vezi vol. IV, p. 60.

Vom reține așadar o importantă distincție, între valoarea *Lupului de mare* savurat ca roman, și prețul său minim ca expresie larvată a unui anumit substrat ideologic. Din fericire, pentru milioanele lui de cititori, tineri și-vîrstnici, *The Sea-Wolf* reține în primul rînd atenția prin extraordinarul dar de povestitor al lui Jăck London ; vraja narațiunii presărată cu peripeții se înstăpînește suverană pe imaginațiile noastre ; nemărginirea oceanului în calitate de cadru al acțiunii ; încheștarea omului cu forțele potrivnice, ca filon neîntrerupt al istorisirii, capacitatea — demonstrată imaginativ — a adaptării oricui la dificultățile vieții marinărești — toate aceste aspecte sînt făcute să înaripeze gîndul adolescenților și al multora, ba chiar să ocupe ponderea cea mai mare în receptarea romanului ; care băiat nu s-a visat secund de vas, trecut printr-o ucenicie-fulger la bordul unei nave imaginare care-l va fi salvat dintr-un naufragiu ? Această-i tocmai pilda lui Humphrey, pus de Jack London să învedereze că totul e posibil... Care altul nu s-a visat impresionîndu-și aleasa inimii, demonstrîndu-i bărbăție neînfrîntă și pricepere în supunerea puterilor oarbe ale naturii ?... Același Humphrey oferă tuturor exemplul izbînzii sale pe insula pustie, unde rămîne mîndru de admirația fără de margini a iubitei sale Maud... Și care altul nu s-a lăsat, măcar o dată, captivat de relatarea unei lupte cu furtuna, ori a unei palpitante lovituri pirateresti ?... Acestea, și multe altele asemănătoare, fac pe cititorul îndeobște avid de acțiune și peripeții neobișnuite, să treacă cu suficientă ușurință peste scenele de carnaj și de sînge, peste bestialitatea colectivă ori individuală a eroilor, ca și peste subtilitățile schimburilor de idei dintre protagonist și emulul său cu privire la lume și viață.

Rămîne un adevăr nedezmîntit că, în anumite împrejurări, *lupus est homo homini, non homo*, — vorba stră-

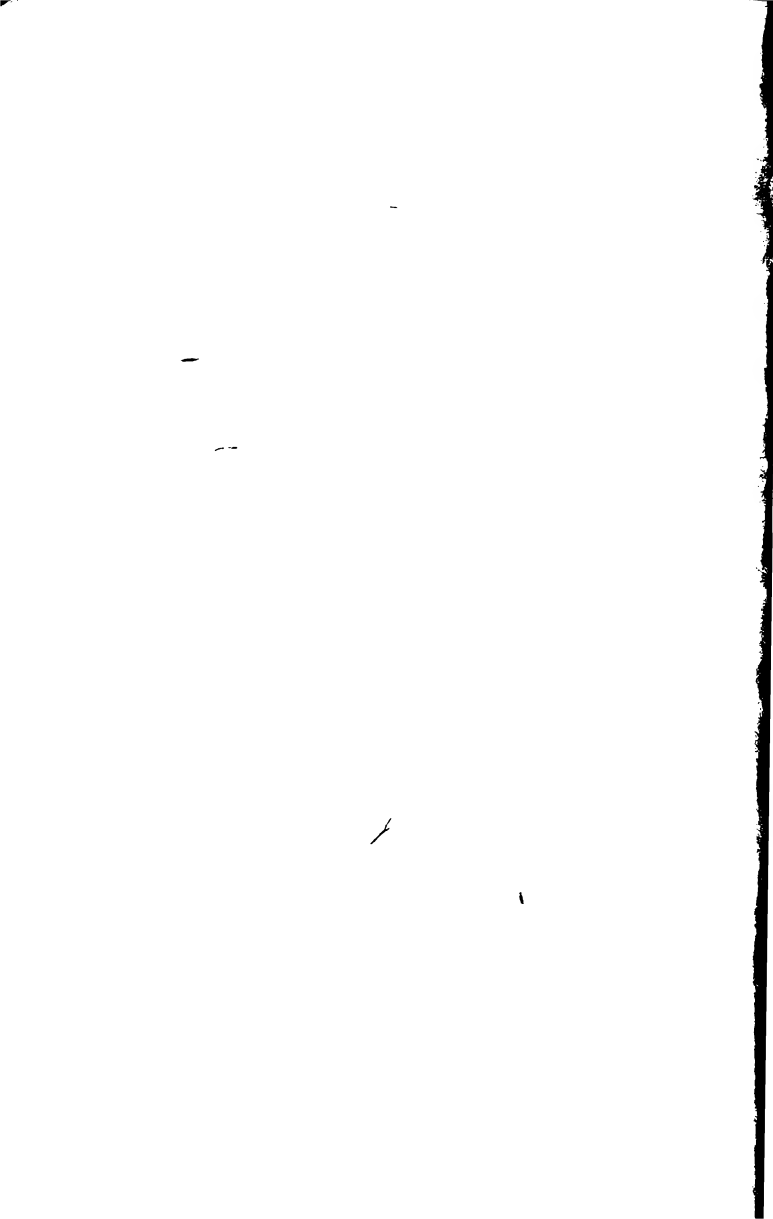
veche a lui Plaut¹, se reaplică cu tristă actualitate și cruzime realităților vieții; că vîrsta sălbăticiei capitaliste exacerbate la maximum a făcut parcă totul spre a inculca tînărului London obsesia Omului-Lup și a omului fiară; și că ideile lui despre umanitate, zvîrcolindu-se în contradicții inextricabile, aveau să se soldeze în final într-o dezolantă reducere la tăcere. Rămîne totodată adevărată și vechea cugetare a lui Bacon pe care ne-o reamintim aci ca un apel la cumintele discernămint al cititorului: „Unele cărți sînt făcute spre a fi gustate, altele spre a fi grabnic înghițite, iar altele, puține, spre a fi pe deplin rumegate și mistuite.“² Reflectînd multe din contradicțiile lui Jack London, *The Sea-Wolf* își are locul, credem noi, într-una din cele dintîi categorii enumerate de gînditor.

ANDREI BREZIANU

---

¹ Titus Macius Plautus, *Asinaria*, II, 4, 405: omul față de alt om e lup, nu om (lat.).

² Francis Bacon, *Essays*, p. 139,

TABEL CRONOLOGIC

- 1875 4 iunie : Ziarul *Chronicle* din San Francisco anunță tentativa nereușită de sinucidere a doamnei Flora Wellman, soție nelegitimă și abandonată a „profesorului“ W. H. Chaney, astrolog : femeia purta în pîntece, de trei luni, pe cel ce avea ulterior să poarte numele de Jack London.
- 1876 12 ianuarie : Viitorul scriitor vine pe lume la San Francisco.
- 7 septembrie : Primește prin înfiere numele John Griffith London, cu prilejul căsătoriei lui Flora Wellman cu văduvul fără noroc John London.
- 1880 Familia își încearcă șansa cultivînd fără succes porumb și zarzavaturi pe o palmă de pămînt în Alameda ; vorbind mai tîrziu despre această perioadă a vieții lui, Jack London avea s-o numească „*perioada celei mai crîncene înfometări din viața mea*“.
- 1883 Chinuit de toanele și istericalele mamei, mizerul cămin se mută la Livermore Valley

unde micul Jack face pentru prima oară cunoștință cu lectura : *The Alhambra* de Washington Irving ; *Explorations and Adventures in Equatorial Africa* (Călătorii și aventuri în Africa ecuatorială) și *Signa* de Ouida, istorisire romanțioasă a vieții unui fecior de țăran din Italia care răzbește să ajungă în cele din urmă un compozitor apreciat și celebru ; primele lecturi influențează în mod indiscutabil subconștientul băiatului, marcînd direcțiile carierei sale literare de mai tîrziu. Primul contact cu răspunderile muncii : supraveghetor de stupuri la un *ranch*.

1884 Studii elementare la *Oakland Grammar School* ; timpul său liber e împărțit între lectură, de care se dovedește tot mai avid, și variate munci prost plătite : descarcă gheață, vinde ziare și aduce astfel bani în casă, lipsindu-se în schimb de multe din orele firești de somn.

1889 Absolvent al școlii din *Oakland* ; din lipsă de haine prezentabile, nu poate fi de față la festivitatea de sfîrșit de an spre a-și primi diploma.

1890 Se angajează temporar la o rafinărie de zahăr în *West Oakland*, lucrînd uneori pînă la 36 de ore la o mașină ; neputînd suporta serviciile muncii industriale, împrumută bani și cumpără o ambarcație veche de ocazie, „*The Razzle-Dazzle*“, cu care pornește braconier la pescuit de stridii ; afirmîndu-și îndrăzneala și curajul ajunge în curînd de pomină ca „*Prince of the Oyster Pirates*“ (Print al pira-

ților de stridii); și totodată „*Prince of the Drunkards*“ (Prinț al bețivanilor); încetează de a-și mai ajuta familia.

1893 Se angajează la bordul vasului de pescuit „*Sophie Sutherland*“, și întreprinde o expediție peste Pacific pînă în largul coastelor Japoniei și Coreei. Impresiile acestei călătorii se vor concretiza în debutul său literar, din toamna aceluiași an.

La 12 noiembrie, ziarul *San Francisco Call* anunță că un juriu alcătuit din cinci membri acordă „în unanimitate premiul I, în valoare de 25 de dolari schiței *Story of a Typhoon Off the Coast of Japan* (Povestea unui taifun în largul coastelor japoneze), de domnul Jack London, în vîrstă de 17 ani“.

1894 Cu prilejul mării crize economice care secătuieste Statele Unite, cu consecințe tragice asupra clasei muncitoare, Jack London ia parte la un marș al șomerilor asupra Capitolului; ucenicie orală: continuă de unul singur să cutreiere țara în lung și în lat cerșindu-și pîinea și cite un blid de mîncare în schimbul unor povești improvizate pe care se oferă să le spună din poartă în poartă gospodinilor binevoitoare; la Niagara Falls e întemnițat 30 de zile pentru delictul de vagabondaj.

1895 Reîntors la Oakland, pe coasta Pacificului, se înscrie la școala secundară, plătindu-și școlarizarea prin servicii mărunte: ajutor de grădinar, comisionar, spălător de podele etc. Face cunoștința *Manifestului comunist* și în-

cepe să adopte hotărît o poziție socialistă militantă.

1896 septembrie : Depune o muncă titanică pentru a susține examenul de admitere, și reușește să intre ca student la Universitatea din California.

1897 4 februarie : Părăsește universitatea după un semestru și încearcă fără succes să mai publice ; e nevoit să se angajeze la o curățătorie chimică.

25 iulie : Pleacă în Alaska, unde aurul descoperit în valea râului Klondike atrăgea în acea perioadă mii de căutători râvnind să scape de mizerie ; experiența Nordului sterp și sălbatic marchează profund pe tânărul Jack London : „Klondike e locul în care m-am aflat pe mine însumi. Acolo nimeni nu vorbește. Toți gîndesc. Capeți adevărata perspectivă, cea care ți-e proprie. Și eu am căpătat-o pe a mea“, avea să noteze scriitorul de mai târziu.

1898 iunie : Atins de scorbut, renunță la aventura aurului și coboară Yukonul pînă la marca Bering ; se întoarce acasă șubrezit și fără nici un ban.

1899 decembrie : La o reuniune a partidului socialist cunoaște pe Anna Strunsky, tinăra evreică refugiată din Rusia progromurilor țariste : prietenie rodnică pe plan intelectual și afectiv.

1900 ianuarie : Prima sa iubire (pentru Mabel Applegarth) naufragiind irevocabil, încheie o

căsătorie de conveniență interesată cu Bessie Maddern.

aprilie : Apare volumul său de debut, *The Son of the Wolf* (*Fiul lupului, povestiri din Nordul îndepărtat*) care-i aduce o faimă instantanee și zeci de mii de cititori.

1901 Devine conducătorul Partidului Socialist din Oakland. Apare volumul de povestiri *The God of his Fathers* (*Zeul părinților săi*).

1902 Vizitează Londra unde cunoaște mizeria *slums*-urilor muncitorești : vivacitatea impresiilor culese din această călătorie se va concretiza curînd în *The People of the Abyss* (*Oamenii abisului*). Apar volumele : *Children of the Frost* (*Copiii înghețului*), *The Cruise of the Dazzler* (*Croaziera „Năucii”*) și *A Daughter of the Snows* (*O fiică a zăpezilor*).

1903 În timpul verii se îndrăgostește de Charmian Kittredge și-și părăsește soția care-i dăruise două fete. Apare volumul epistolar *The Kempton-Wace Letters*, în care Kempton e Anna Strunsky iar Wace, London însuși ; de asemenea *The Call of the Wild* (*Chemarea străbunilor*) și *The People of the Abyss*.

1904 *ianuarie* : Corespondent de război pentru trustul jurnalistic Hearst, pleacă în Japonia pentru a culege reportaje despre războiul ruso-japonez ; privește convoaielor de prizonieri ruși înfrinți îi subminează prejudecățile despre superioritatea și supremația rasei albe, dar fără efect durabil.

Apar volumele *The Faith of Men* (Credința oamenilor) și *The Sea-Wolf* (Lupul de mare),

1905 20 ianuarie : În urma formidabilului succes al *Lupului de mare*, Jack London e invitat să conferențeze în fața studenților și cadrelor didactice la Universitatea din California. În fața a 3 500 de persoane, romancierul ține un discurs incendiar în care, lăsînd de o parte problemele artei literare, atacă tema „spiritul revoluționar la proletariatul american”, făcînd apel la unirea energiilor pentru izbînda revoluției iminente.

18 noiembrie : Divorțează de Bessie Maddern.

19 noiembrie : Se căsătorește cu Charmian Kittredge.

În cursul acestui an apare culegerea de eseuri sociologice *War of Classes* (Războiul dintre clase), romanul *The Game* (Jocul) și culegerea *Tales of the Fish Patrol* (Povestirile patrulei pescărești)

1905—1907 Desfășoară o foarte susținută activitate în favoarea ideilor socialiste (conferințe, turnee, colecte, eseuri, nuvele) ; datorită succeselor de librărie ajunge celebru ; încasările cresc vertiginos ; devine risipitor, — dar mai curînd cu prietenii cu care se înconjoară decît cu propria sa familie ; contradicția dintre crezul său politic socialist și felul cum își chivernisește averea tinde să se adîncească tot mai mult. În 1906 începe construcția

iachtului „*The Snark*“¹ care avea să-l coste 30 000 de dolari. Apare culegerea *Moon-Face* (*Fața lunii*) și piesa în trei acte *Scorn of Women* (*Disprețul femeilor*).

1907 23 aprilie : Iachtul „*The Snark*“ primește botezul Pacificului la San Francisco ; cu rezervele financiare epuizate, înstrăinat în bună măsură de simpatia socialiștilor americani, Jack London navighează timp de douăzeci și cinci de luni spre sud : croaziera este un eșec din mai multe puncte de vedere ; în Australia cade grav bolnav și călătoria, care ar fi urmat să fie un ocol al lumii, se întrerupe.

În 1907 apar *White Fang* (*Colț alb*), volum de mare succes, culegerea *Love of Life* (*Dragoste de viață*), romanul *Before Adam* (*Înainte de Adam*) și *The Road* (*Drumul*), schițe evocînd perioada vagabondajului de-a curmezișul Americii.

1908 Vede lumina tiparului *The Iron Heel* (*Călcîiul de fier*), roman cu surprinzătoare previziuni sociale și politice, înfierînd anticipativ fascismul nenăscut încă.

1909 23 iulie : Reîntoarcerea din Pacific ; iachtul „*The Snark*“ este vîndut — pentru acoperirea datoriilor — unui traficant de sclavi. Încep lucrările pentru construirea unui luxos castel pe care și-l voise intitulat „*Wolf House*“

---

¹ Numele inventat al unei imagini dihanii ce apare într-o poezie a scriitorului și matematicianului englez Lewis Carroll (*Charles Lutwidge Dodgson*, 1832—1898), autorul cunoscutei opere *Alice în țara minunilor*.

(„Casa Lupului“). Apare romanul cu elemente sociologizante și fidele reflectări autobiografice *Martin Eden*.

1910 Volumul de nuvele *Lost Face (Chip pierdut)*, culegerea de eseuri politice *Revolution*, romanul *Burning Daylight* (tradus în românește : *Aur și iubire*) și piesa în patru acte *Theft (Hoția)*.

1911 Culegerile de povestiri *When God Laughs (Cînd zeul rîde)* și *South Sea Tales (Povestiri din mările Sudului)*, romanul *Adventure (Aventura)* și *The Cruise of the Snark (Croaziera iachtului „The Snark“)*, culegere de articole.

1912 Culegerile *The House of Pride (Casa mîndriei)*, *A Son of the Sun (Un fiu al soarelui)* și *The Smoke Bellew Tales* (în românește : *În goana după aur*), povestiri.

1913 19 august : „Casa Lupului“ arde din temelii, chiar în noaptea cînd i se făcuseră ultimele retușări ; edificiul costase 70 000 de dolari.

În 1913 apar culegerile *The Night Born (Născut în noapte)*, *The Abysmal Brute (Bruta cavernelor)* și romanele *John Barleycorn* (în traducere românească : *Alcool*, lucrare autobiografică) și *The Valley of the Moon (Valea lunii)*, ultima carte care s-a bucurat din partea marelui public de o primire relativ favorabilă.

1914 Declinul lui Jack London, inaugurat odată cu eşecurile ce însoțiseră croaziera iachtului

„*The Snark*“, și pecetluit parcă de incendiul „Casei Lupului“, se face acum tot mai marcat; consumă tot mai mult alcool și scrie lucrări din ce în ce mai prost vandabile. Apare culegerea *The Strength of the Strong* (Puterea celor puternici) și romanul *The Mutiny of the „Elsinor“* (Răzvrățiții de pe „Elsinor“).

- 1915 Două romane : *The Scarlet Plague* (Ciuma stacojie) și *The Star Rover* (Rătăcitor printre stele).
Demisionează din partidul socialist.

- 1916 *The Acorn Planter* (Plantatorul de ghindă), piesă pentru teatru de revistă, romanul *The Little Lady of the Big House* (Doamna mică din casa mare), și culegerea *Turtles of Tasman* (Turturelele din Tasmania).
Deprimarea scriitorului se adâncește tot mai mult, randamentul literar scade marcat.

La 22 noiembrie : După aproape douăzeci și patru de ore de agonie, Jack London, în vîrstă de numai 40 de ani, se stinge din viață, sinucigaș prin otrăvire ; versiunea oficială a certificatului de deces menționa un diagnostic de uremie. Rămășițele trupești sînt arse pe o movilă din vecinătatea proprietății unde se consumase tragedia — „Ferma frumuseții“.

POSTUME

- 1917 Culegerea de eseuri sociologice *The Human Drift* (Vîltoarea omenească), romanele *Jerry of the Islands* (Jerry din insule), și *Michael*

Brother of Jerry (în românește : *Michael câine de circ*).

1918 Culegerea de povestiri *The Red One* (*Roșcovanul*), și romanul scenariu, neterminat, *Hearts of Three* (*Trei inimi*).

1919 Culegerea *On the Makaloo Mat* (*Pe rogojina din Makaloo*).

1922 Povestirile *Dutch Courage* (*Vitejie olandeză*).

1963 *The Assassination Bureau Ltd.* (*Biroul crime-lor*), nuvelă.

1965 Se publică corespondența scriitorului : *Letters from Jack London*.

A. B.

Capitolul I

Nu prea știu bine de unde să încep istorisirea, deși uneori, în glumă, îl învinuiesc pe Charley Furuseth de toate cele întâmplate. Charley posedea o reședință de vară, o vilă, în Mill Valley, la poalele lui Tamalpais ¹, dar nu locuia acolo decît iarna, cînd lenevea citind Nietzsche și Schopenhauer, pentru a-și mai odihni creierul. Cînd venea vara, găsea cu cale să asude muncind de dimineată pînă seara în prăfăria și zăpușeala orașului. Dacă nu mi-aș fi făcut un obicei din a-l vizita la el la vilă în fiecare sîmbătă după-amiază, unde rămîneam pînă luni dimineată, această anumită dimineată de luni din ianuarie nu m-ar fi găsit navigînd în Golful San Francisco.

Și doar mă aflu într-o ambarcațiune de nădejde, căci „Martinez“ era un feribot cu aburi nou-nouț, abia la a patra sau a cincea cursă a lui între Sausalito ² și San Francisco. Singura primejdie o constituia ceața grea ce acoperea golful, dar care pe mine, ca om de uscat, nu mă îngrijora. Ba chiar

¹ Munte la nord-vest de San Francisco.

² Așezare pe țărmul nord-vestic al Golfului San Francisco.

îmi aduc aminte de bucuria calmă cu care m-am instalat la prova punții superioare, exact sub cabina de comandă, și mi-am lăsat fantezia să se afunde în misterul cețurilor. Sufla o briză răcoasă, și cîtva timp am stat de unul singur în negura aceea umedă... Totuși, nu cu desăvîrșire singur, deoarece simțeam vag, în preajmă, prezența pilotului și o bănuiam și pe aceea a căpitanului în cabina de comandă de deasupra mea.

Țin minte că tocmai mă gîndeam cît de comodă este această diviziune a muncii, care îngăduia ca eu să fiu scutit de studiile asupra ceții, vînturilor, mareelor și navigației și totuși să-mi pot vizita prietenul care locuia de cealaltă parte a golfului. „Mare lucru și cu expertii“, cugetam. Cunoștințele speciale ale pilotului și ale căpitanului erau de ajuns pentru multe mii de persoane care nu știau mai multe decît mine despre navigație și ale mării. Pe de altă parte, în loc să fiu obligat a-mi risipi eforturile ca să-mi însușesc un noian de cunoștințe diverse, mi le concentram asupra anumitor lucruri, ca, de pildă, analiza locului deținut de Poe în literatura americană — un eseu de-al meu, fiindcă pomenii de el, apărut în ultimul număr din *Atlantic*¹. La urcarea mea pe bord, trecînd prin salon, am observat cu satisfacție un domn corpulent care citea revista *Atlantic* deschisă tocmai la eseuul meu. Iată prin urmare, iarăși diviziunea muncii : cunoștințele speciale ale pilotului și ale căpitanului care îngăduiau acelui *gentleman* gras să se împărtășească din cunoștințele mele despre Poe, în timp ce ei îl transportau cu bine de la Sausalito la San Francisco.

---

¹ *Atlantic Monthly*, influentă revistă literară americană, întemeiată în 1857 ; exprimă punctul de vedere al intelectualității protestante din Noua Anglie.

Un bărbat stacojiu la față, trîntînd după el ușa salonului și bocănînd pe punte, îmi întrerupse șirul gîndurilor ; dar apucasem să-mi notez în minte subiectul unui nou studiu pe care plănuiam să-l intitulez : „Nevoia de libertate ; o cerință a artistului“. Omul cu fața stacojie își azvîrli ochii spre cabina de comandă, cercetă ceața ce ne învăluia, traversă bocănînd puntea (de bună seamă că purta proteze), se întoarce și rămase locului lîngă mine, cu picioarele depărtate și cu o expresie de intensă bucurie pe figură. Presupunerea mea că omul în cauză își petrecuse viața pe mare nu era greșită.

— O vreme afurisită ca asta de-acum scoate omului peri albi înainte de-a le sosi timpul, îmi spuse el, arătînd cu capul către puntea de comandă.

— Nu mi-am închipuit că e chiar așa de greu, răspunsei eu. Pare simplu ca bună ziua, o dată ce cunoști direcția după busolă, știi distanța de străbătut și viteza. Aș spune că nu-i vorba decît de precizie matematică.

— Efort ! pufni el. Simplu ca bună ziua ! Precizie matematică ! Păru că se încordează, rezemîndu-se parcă de aer, și mă privi țintă : dar ce tot faci cu curentul ăsta de maree care dă buzna prin Golden Gate ¹ ? întrebă, sau, mai bine zis, răcni el. Ce viteză are refluxul ? Cît e deriva ? Spune ! Ia ascultă ! O geamandură cu clopot, gata să dăm peste ea ! Uite cum schimbăm direcția !

Din ceață se auzi dangătul jalnic al unui clopot și îl văzui pe timonier învîrtînd cu mare iuteală roata cîrmei. Clopotul, ce păruse că se află drept înaintea noastră, suna acum dintr-o parte. Propria noastră sirenă sufla răgușit, și din timp în timp ajungeau la noi prin piclă sunetele altor sirene.

---

¹ *Golden Gate (Poarta de Aur)* — numele strîmtorii care leagă Golful San Francisco de ocean.

— Asta-i un feribot, rosti noul-venit, atrăgându-mi atenția asupra unui fluierat ce se auzea din dreapta. Și dincolo ! Auzi ? Un corn de ceață... trebuie să fie o goeletă de cabotaj, mai mult ca sigur... Vezi să iei seama, domnule căpitan de goeletă ! Ah-ah, mi-am închipuit eu... A dat de dracu careva !

Feribotul invizibil lansa semnal după semnal, și cornul de ceață mugea ca apucat de toate spaimetele.

— Și acum, dumnealor își dau binețe și încearcă să se îndepărteze, continuă omul cu fața stacojie, în timp ce fluierăturile precipitate încetau.

Fața îi strălucea și ochii îi sclipeau de patimă în timp ce traducea graiul cornurilor și al sirenelor în grai omenesc.

— Cea care se aude colea-n stînga este o sirenă cu aburi. Și ascultă-l pe ăla care orăcăie ca un broșcoi, e o goeletă cu vapor, pe cît îmi pot da eu seama ; abia-abia se tîrăște împotriva mării ce vine dinspre Heads ¹.

Drept în față și în imediata apropiere se auzi un fluier subțire și strident, piuind ca înnebunit. Pe „Martinez“ răsunară gongurile. Zbaturile noastre stopară și pulsațiile lor se stinseră, iar mai pe urmă porniră din nou. Mica fluierătură stridentă, ca țîriitul unui greier printre răgetele unor animale mari, străbătu ceața mai dintr-o latură, și în curînd se făcu din ce în ce mai slabă. Mă uitai spre tovarășul meu, așteptînd explicații.

— Un zăpăcit pe o șalupă cu motor, spuse el. Merita să dăm peste el și să-l scufundăm, păcătosul ! Țștia-s pricina multor belele. Și la ce sînt buni ? Dobitocul se urcă în șalupă, o gonește de-

¹ Heads — grindurile de la intrarea strîmtorii Gold Gate.

scoate sufletul și fluieră din răspuțeri, cerînd lumii întregi să-i facă loc, fiindcă vine dumnealui și n-are timp să ia seama pe unde trece ! Fiindcă vine dumnealui ! Și tu trebuie să te ferești, altfel nu-i chip ! Regulile navigației ! Bun-simț ! Habar n-au ce va să zică aia !

Eram de-a dreptul înveselit de furia lui neînțemeiată, și în timp ce omul bocănea nervos, umblînd încolo și-ncoace, am început să cuget asupra farmecului ceții. Și ceața avea ceva romantic într-adevăr, ca umbra cenușie a misterului fără sfîrșit care înconjoară Pămîntul, minusculul grăunte rotitor ; și oamenii, simple așchii de lumină și de scînteie, blestemați să fie bîntuiți de setea dementă de a trudi călărind armăsari de lemn și de oțel prin miezul misterului, orbecăind prin Nevăzut, țipînd și urlînd cu glas cutezător, în timp ce sufletele li-s împovărate de incertitudine și de teamă.

Vocea tovarășului meu mă întoarce la realitate, și am rîs. Bîjbîisem și eu prin taină, împleticindu-mă și imaginîndu-mi tot timpul că pășesc cu privirile limpezi.

— Oho ! Vine careva înspre noi, spuse el. Și auzi ? Auzi ? Se apropie repede ! Direct spre noi. Să știi că nu ne-a auzit ; vîntul suflă din direcție opusă.

Briza rece ne bătea chiar în prova și puteam auzi clar fluieratul lateral și din față.

— Feribot ? l-am întrebat.

Încuviință din cap și apoi spuse :

— Altfel n-ar avansa cu asemenea viteză. Chicoti scurt : Ai de sus încep să se alarmeze...

Am înălțat privirea. Căpitanul își scosese capul și umerii din cabina de comandă și scruta ceața, ca și cînd ar fi putut s-o pătrundă numai cu puterea voinței lui. Fața îi era îngrijorată,

ca și chipul tovarășului meu, care se dusesese la parapelul punții și privea la fel de concentrat în direcția invizibilei primejdii.

Apoi toate s-au petrecut cu o repeziciune de neînchipuit. Ceața păru că dispăre, de parcă ar fi fost despicată de o pană, și apăru dintr-o dată prova unui vapor, tirînd caiere de negură de o parte și de alta, ca ierburile de mare de botul Leviathanului. Văzui cabina de comandă și un bărbat cu barbă albă aplecat în afară, rezemat în coate. Purta uniformă albastră și îmi aduc aminte că am remarcat cît de spilcuit și de senin arăta. Liniștea lui în împrejurările acelea era groaznică. Accepta destinul, îl însoțea și îi măsura cu calm lovitura. Stînd acolo aplecat, ne examină cu o privire liniștită, analitică, de parcă ar fi vrut să determine punctul exact al ciocnirii, și nu dădu absolut nici o atenție atunci cînd pilotul nostru, alb de furie, urlă :

— Ai făcut-o !

Cînd privesc înapoi, îmi dau seama că remarcă aceasta era prea evidentă ca să mai necesite vreo replică.

— Agață-te de ceva și ține-te zdravăn, îmi spuse bărbatul cu fața stacojie.

Toată agitația i se spulberase și părea că se molipsise de un calm nefiresc.

— Și să le auzi pe femei cum țipă, spuse el întunecat, aproape cu amărăciune mi se păru, ca și cum ar mai fi trecut și altă dată prin asemenea întîmplare.

Vasele se izbiră mai înainte de a-i fi putut urma sfatul. Probabil că am fost loviți perpendicular pe mijlocul bordului, fiindcă n-am văzut nimic ; vaporul necunoscut dispăruse din raza vederii mele. „Martinez“ se aplecă brusc și se auziră pîrii-

turile și trosnetele bordajelor sfărîmate. Am fost aruncat cît sînt de lung pe puntea udă și, înainte de a mă putea ridica în picioare, am auzit țipetele femeilor. Sînt sigur că țipetele acelea — cel mai îngrozitor zgomot ce-ți poate îngheța sîngele în vine — țipetelè acelea m-au făcut să intru în panică. Mi-am adus aminte de centurile de salvare din salon, dar fui întîmpinat la ușa și azvîrlit îndărăt de un puhoi sălbatic de bărbați și de femei. Ce s-a mai întîmplat în minutele următoare nu mai știu, deși îmi amintesc limpede că smulgeam înfrigurat colaci de salvare de pe rastelurile atîrnate pe perete, în timp ce omul cu fața stacojie ajuta un grup de femei isterice să și le pună. Această amintire este atît de deslușită și de conturată ca aceea a unui tablou pe care l-aș fi văzut. Este într-adevăr asemenea unui tablou și îl văd aievea și acuma : marginile zimțate ale găurii din peretele salonului, pe unde se strecurau vâlătucii de ceață sură, scaunele tapisate, părăsite dar pline de dovezile unei fugi precipitate — pachete, sacoșe, umbrele și pleduri ; domnul cel gras care îmi citise eseul, înfășurat în plută și pînză, cu revista încă în mînă și întrebîndu-mă cu o monotonă stăruință dacă eu cred că există vreun pericol : omul cu fața stacojie, bocănind vitejește în sus și-n jos pe picioarele lui de lemn și încheind centurile de salvare tuturor celor ce i se prezentau, și, în sfîrșit, balamucul femeilor care zbierau.

Da, da, țipetele femeilor, țipetele mi-au pus nervii la cea mai grea încercare și cred că și pe aceea ai omului cu fața stacojie, căci mi-a mai rămas încă o imagine care în veci nu mi se va șterge din minte : domnul gras îndeasă revista în buzunarul de la pardesiu și privește plin de curiozitate în juru-i ; o gloată de femei, cu fețele albe

și trase și cu gurile căscate, răcnesc cu toatele ca din gură de șarpe, iar omul cu fața stacojie, al cărui obraz se făcuse purpuriu de furie, cu brațele ridicate deasupra capului, de parcă ar fi aruncat fulgere, urlind.

— Tăceți ! Tăceți odată !

Țin minte că scena mi-a provocat brusc râsul, și în clipa următoare am înțeles că mă cuprinde și pe mine isteria ; căci acelea erau femei de o seamă cu mine, femei ca mama și surorile mele, copleșite de spaima morții și nevrînd să moară. Și îmi amintesc că strigătele ce le scoteau mi-au sugerat guițatul porcilor sub cuțitul casapului, și asemănarea era atât de izbitoare, încît m-a îngrozit. Femeile acestea, capabile de cele mai sublimе emoții, de duiosiile cele mai calde, zbierau cu gurile căscate. Voiau să trăiască, erau neputincioase ca șobolanii în cursă și ȕipau.

Oroarea scenei m-a gonit pe punte. Mi-era rău, mi-era greață și m-am așezat pe o banchetă. Ca printr-un păienjenis văzui și auzii oamenii zorindu-se și răcnind, în timp ce încercau să lase bărcile pe apă. Era întocmai ca în scenele similare despre care citisem în cărți. Gruiele¹ se blocaseră. Nimic nu mai funcționa. O barcă, lăsată pe apă cu dăopurile scoase se umplu cu femei și cu copii și apoi cu apă și se răsturnă. O altă barcă fusese coborită de un capăt și abandonată așa, agățată cu celălalt capăt de palanc². Nu se mai vedea nici o urmă din vaporul necunoscut care pricinuisese dezastrul, deși am auzit pe cîte unii spunînd că fără îndoială, va trimite bărci să ne salveze.

¹ *Gruie* — macarale cu mai mulți scripeți, folosite la ridicarea și coborîrea bărcilor.

² *Palanc* — macara formată dintr-un sistem de scripeți cu axele paralele și dintr-un cablu sau lanț trecut pe șanțul scripeților.

Am coborît pe puntea inferioară. „Martinez“ se scufunda repede, căci apa era foarte aproape de bord. Mulți dintre călători săreau în valuri. Alții, din apă, strigau să fie ridicați pe punte. Nimeni nu-i băga în seamă. Se auzi un răcnet că ne scufundăm. Am fost cuprins de panica generală și m-am aruncat peste bord într-un vâlmășag de trupuri. Cum am sărit, nu știu, dar am înțeles imediat pricina pentru care cei din apă erau atît de dornici să se vadă înapoi pe vas. Apa era atît de rece, încît te durea. Cînd m-am azvîrlit în valuri, am simțit o durere puternică și ascuțită, de parcă aș fi sărit în foc. Te pătrundea pînă la măduvă. Era încătușarea morții. Șocul și spaima m-au făcut să respir adînc și mi-am umplut plămîinii înainte ca centura de salvare să mă fi săltat la suprafață. În gură aveam un gust puternic de sare și mă îneca acreala din gitlej și din plămîni.

Dar dintre toate, cea mai groaznică era senzația de frig. Am simțit că nu voi mai supraviețui decît cîteva clipe. Împrejurul meu oamenii se luptau și se zbăteau în valuri. Îi auzeam strigînd unul la altul. Am auzit de asemenea un zgomot de vîsle. Desigur că vaporul necunoscut coborîse bărcile. Pe măsură ce treceau minutele, mă minunam că mai sînt încă în viață. Nu-mi mai simțeam absolut de loc membrele inferioare, în timp ce o amorteală de gheață îmi învăluia inima și se strecura într-însa. Valuri mici cu creste înspumate și afurisite se spărgeau în obrazul meu și-mi intrau în gură, provocîndu-mi spasme de sufocație și mai cumplite.

Începusem să nu mai deslușesc zgomotele, deși în depărtare auzii un cor final al deznădejdiei, și îmi dădai seama că „Martinez“ se scufundase. Mai tîrziu — nu-mi dau seama cît să fi trecut — mi-am venit în fire cu o tresărire de spaimă. Eram sin-

gur. Nu auzeam nici strigăte, nici țipete, doar freamățul valurilor, estompat în mod straniu din pricina cetii. Panica în mijlocul unei mulțimi de oameni cu interese comune nu este așa de îngrozitoare ca aceea pe care o încerci cînd ești singur ; o astfel de panică mă copleșise acum pe mine... Încotro pluteam ? Omul cu fața stacojie spusese că marea se scurgea prin Golden Gate. Eram, prin urmare, purtat spre larg ? Dar centura de salvare care mă ținea la suprafață ? N-avea oare să se desfacă în bucăți dintr-o clipă într-alta ? Auzisem că aceste centuri se confecționează din hîrtie și din trestii spongioase, care se îmbibă curînd cu apă și își pierd orice proprietate de plutire. Și nu știam de loc să înot ; și eram singur, plutind parcă în mijlocul unei imensități cenușii, ca aceea de la începutul lumii. Mărturisesc că m-a cuprins un fel de nebunie, că am țipat ascuțit, așa cum țipaseră femeile, și că am bătut apa cu brațele amorțite.

N-am idee cît a durat starea aceasta, căci se lăsă o beznă de care nu-mi amintesc decît atîta cît îți amintești dintr-un somn zbuciumat și chinuit. Cînd mi-am revenit, parcă trecuseră veacuri. Și am yăzut, aproape deasupra mea, ieșind din piclă, prova unui vas și trei vele triumphiulare, suprapuse și umflate de vînt. Acolo unde prova despica apa se făcea o spumă și un clocot mare, iar eu pare că mă aflam chiar în calea ei. Am dat să strig, dar eram istovit. Prova se afundă cît pe-aci să mă atingă și-mi trimise un val de apă pe deasupra capului. Apoi bordul lung și negru al vasului începu să lunece pe lîngă mine atît de aproape, încît aș fi putut să-l ating cu mîinile. Am încercat să-l ajung, cu hotărîrea smintită de

a-mi împlînta unghiile în lemn, însă brațele îmi erau grele și fără vlagă.

Am vrut iarăși să strig, dar n-am putut scoate nici un sunet. Pupa vasului trecu repede pe lângă mine, căzînd în golul dintre două valuri, și am zărit un om stînd la timonă și altul care părea că n-are altceva de făcut decît să fumeze o țigară de foi. Am văzut cum îi ieșea fumul printre buze pe cînd își întorcea alene capul și se uita peste apă în direcția mea : o privire nepăsătoare, fără adresă, ca unul din acele gesturi întîmplătoare pe care le vezi la oameni atunci cînd nu au ceva deosebit de făcut, ci se mișcă numai pentru că sînt vii și trebuie să facă ceva.

Dar de privirea aceea atîrna viața și moartea. Văzui cum ceața înghite corabia, văzui spinarea bărbatului de la cîrmă și capul celui alt întorcîndu-se încet ; privirea lui atinse apa și se prelinse pe suprafața ei înspre mine. Chipul său avea o expresie absentă, ca și cum ar fi fost cufundat în gînduri și m-a cuprins teama că, dacă ochii lui se vor opri asupra mea, tot n-avea să mă vadă. Dar ochii săi se opriră asupra mea și priviră țintă într-ai mei ; și m-a văzut, căci sări la timonă¹ zvîrlindu-l deoparte pe celălalt, și învîrti roata cîrmei, o învîrti petrecîndu-și o mîină peste cealaltă, răcnind în același timp comenzi. Vasul păru că se depărtează tangențial față de traiectoria sa de mai înainte și se topi aproape imediat în ceață.

Simțeam cum îmi pierd cunoștința și încercai cu toată puterea voinței mele să lupt împotriva golului ce mă îneca și a beznei ce se ridica în jurul meu. Puțin mai tîrziu am deslușit lovături de visle care se apropiau din ce în ce și vocea unui

---

¹ *Timonă* — roată care acționează cîrma unei nave.

om. Cînd au ajuns foarte aproape, îl auzii răstindu-se supărat :

— De ce naiba nu strigi ?

„Cuvintele astea îmi sînt adresate mie“, mi-am zis, și apoi golul și bezna mă înghițiră.

Capitolul II

Aveam senzația că mă legăn într-un ritm puternic prin imensitatea spațiului. Tăndări scînteietoare de lumină țîșneau și zburau pe lângă mine. Erau stele, deșigur, și comete înflăcărâte care îmi luminau goana printre sori. Cînd am atins limita balansului și eram pe punctul să mă avînt în sens invers, un gong puternic răsună tunînd. O bucată de vreme nemăsurată, plutind în unduirea calmelor veșnicii, m-am delectat și am cugetat la uriașul meu zbor.

Dar visul, căci vis îmi spuneam că trebuie să fie, se schimbă. Ritmul legănării deveni din ce în ce mai precipitat. Eram aruncat din balans în contrabalans cu o iuțeală chinuitoare. De-abia îmi puteam ține răsufllarea, într-atît de violent eram proiectat prin ceruri. Gongul începu să tune mai des și mai furios. Ajunsesem să-l aștept cu neapusă groază. Apoi am avut senzația că sînt tîrît peste nisipuri hîrșuitoare, albe și fierbinți în bătaia soarelui. Aceasta îmi produse un sentiment de chin nesuferit. Pielea mi se frigea în cazna focului. Gongul suna și răsuna ca pentru mort. Punctele scînteietoare de lumină țîșneau pe lângă mine într-un nesfîrșit torent, ca și cum întreg sistemul sideral s-ar fi prăvălit în gol. Am oftat, am inspirat cu durere și am deschis ochii. Doi băr-

bați, îngenuncheați lângă mine, se munceau să mă aducă în simțiri. Legănarea aceea ritmică și puternică era mișcarea de tangaj¹ a navei pe mare. Gongul cel groaznic era o tingire agățată pe perete și care se lovea și zăngănea la fiecare salt al vasului. Nisipurile hirsălitcare ce mă ardeau erau palmele aspre ale unui om care-mi fricționa pieptul gol. M-am zvîrcolit de durere și am ridicat puțin capul. Pieptul meu era carne vie și vălui picături mici de sînge țîșnind din epiderma sfîșiată și inflamată.

— Ajunge, Yonson, spuse unul dintre ei. Nu vezi că l-ai jupuit pînă la sînge pe domnu ?

Omul cu numele de Yonson, un bărbat masiv, de tip scandinav, încetă să mai frece și se ridică stîngaci în picioare. Omul care-i vorbea era vădit un *cockney*², cu trăsăturile curățele și fața delicată, drăguță, aproape efeminată a omului care sorbise sunetul clopotelor de la Bow³ o dată cu laptele maică-si. O beretă murdară de pînză pe cap și un sac murdar de iută în jurul șoldurilor subțiri îl proclamau bucătar peste bucătăria hotărît soioasă a vasului pe bordul căruia mă aflam.

— Ei, cum vă mai simțiți, *sir* ? întrebă el cu zîmbetul slugarnic al acelora ce-și au sorgintea într-un șir de generații de strămoși la pîndă după bacșiș.

Drept răspuns, m-am răsucit cu mare greutate și m-am așezat, iar Yonson mi-a ajutat să mă ridic în picioare. Zăngănitul și bocăniturile tingirii îmi iritau îngrozitor nervii. Nu puteam să-mi adun gîndurile. Agățîndu-mă de peretele de lemn

¹ *Tangaj* — balans al navei de la prova la pupa.

² *Cockney* — londonez de la periferiile estice ale orașului, care vorbește cu un accent caracteristic.

³ Biserică situată în centrul vechii Londre.

al bucătăriei, ca să mă sprijin (și mărturisesc că stratul de slin care-l acoperea m-a făcut să scrișnesc din dinți), m-am întins pe deasupra plitei încinse pînă la acea unealtă supărătoare, am luat-o jos și am înțepenit-o bine în lada cu cărbuni.

Bucătarul rînji la această dovadă de nervozitate din partea mea și-mi puse în mînă o cană din care ieșeau aburi, spunîndu-mi :

— Poftim, asta are să vă facă bine.

Era o fiertură grețoasă — cafea marinărească — dar fiind fierbinte, m-a înviorat. Între două înghițituri din lichidul clocotit, mi-am privit pieptul jupuit și însîngerat și m-am întors către scandinav :

— Mulțumesc, *mister* Yonson, i-am zis, însă nu credeți că măsurile dumneavoastră au fost cam drastice ?

Înțelegînd reproșul, mai curînd din gesturi decît din cuvintele mele, el îmi întinse palma să i-o examinez. Era-uimitor de bătucită. I-am pipăit bătăturile, și dinții mi-au scrișnit din nou din cauza oribilei senzații de hîrșială ce mi-o produceau.

— Mă numesc Johnson, nu Yonson, rosti dînsul într-o englezească foarte corectă, deși tăragănată, și numai cu o urmă de accent în ea.

Citii un ușor protest în ochii lui albastru-deschis și în același timp o franchețe timidă și o demnitate care mă cuceriră cu totul.

— Mulțumesc, *mister* Johnson, m-am corectat eu și i-am întins mîna.

El șovăi stîngaci și rușinat, se lăsă cînd pe un picior, cînd pe celălalt, apoi neîndeminatic, îmi strînse mîna cu putere.

— N-ai niște haine uscate pe care să le pot îmbrăca ? l-am întrebat pe bucătar.

— Cum de nu, răspunse el repede și bucuros. Dau fuga jos, *sir*, să caut în sacul de efecte, dacă n-aveți nimic împotriva să purtați boarfe de-ale mele.

Se repezi pe ușa bucătăriei, sau mai bine zis se furișă printr-însa, cu o iuțeală și cu o mlădiere a mersului care mi se părură mai mult ca prelingerea undelemnului decît ca mersul unei pisici. De fapt, așa cum aveam să aflu mai târziu, această mlădiere lunecătoare, ba aș zice uleioasă, era probabil expresia cea mai caracteristică a personalității sale.

— Și unde mă aflu ? l-am întrebat pe Johnson, despre care am presupus, cu bună dreptate, că este unul dintre marinari. Ce vas este acesta și ce destinație are ?

— În largul Farallonelor¹, direcția de mers aproximativ spre sud-vest, răspunse el rar și metodic, de parcă și-ar fi căutat cea mai corectă englească și voia să respecte riguros ordinea întrebărilor mele. Goeleta „Năluca“, cu destinația Japonia, la vînătoare de foci.

— Și cine este căpitanul ? Trebuie să stau de vorbă cu el de îndată ce mă voi îmbrăca.

Johnson păru încurcat și stînjedit. Șovăi, alegîndu-și vocabularul, pentru a înjgheba un răspuns complet.

— Căpitanul este Lup Larsen, sau cel puțin așa îi spun oamenii. Nu i-am, auzit niciodată celălalt nume. Dar e bine să-i vorbiți domol. În dimineața asta e turbat. Secundul...

Nu termină. Bucătarul se furișă înăuntru.

— Ai face bine, Yonson, să-ți iei tălpășița de-aici, spuse el. Bătrînul o fi avînd nevoie de tine

---

¹ Grup de insulițe stîlcoase în Oceanul Pacific, la 26 mile vest de San Francisco.

pe punte, și astăzi nu-i ziua nimerită să te pui rău cu el.

Johnson o apucă ascultător spre ușă, aruncându-mi în același timp peste umărul bucătarului o uitătură surprinzător de gravă și de rău prevestitoare, ca pentru a sublinia vorba-i curmată și faptul că era necesar să-i vorbesc domol căpitanului.

Pe brațul bucătarului atârna un maldăr de veșminte mototolite, groaznice la înfățișare și mirosind acru.

— Le-am pus ude în sac, catadicsi dînsul să mă lămurească. Dar va trebui să vă descurcați cu ele pînă ce le usuc pe-ale dumneavoastră la foc.

Sprijinindu-mă de lemnăria cabinei, clătinîndu-mă din pricina legănării vasului și ajutat de bucătar, reușii să îmbrac o flanelă grosolană de lînă. Pe moment, simțindu-i asprimea, pielea începu să mi se încrețească și să se strîngă. El observă contorsiunile și strîmbăturile mele involuntare și rînji :

— Nădăjduiesc să nu fiți niciodată silit să vă obișnuiți cu așa ceva, fiindcă aveți o piele grozav de gîngășă, ca de cucoană, cum s-ar zice, zău ! De cum v-am zărit, am fost sigur că sînteți un *gentleman*.

Încă de la început omul acesta nu-mi fusese pe plac, și în timp ce mă ajuta să mă îmbrac, acest sentiment spori. Atingerea lui avea ceva respingător ; mă feream de mîna lui — carnea mi se răzvrătea... Și dacă mai adăugați la aceasta și mirosurile exalate de diversele cratițe ce fierbeau în clocote pe plită, vă puteți închipui că eram nerăbdător să ies la aer curat. Apoi mai era și dorința de a sta de vorbă cu căpitanul despre măsurile ce le putea lua ca să mă ducă la țarm.

Cu un potop de scuze și de comentarii, bucătarul îmi trecu peste cap o cămașă ieftină de bumbac, cu gulerul ros și cu pieptul murdar de vechi pete de sânge, cel puțin așa mi se părea. Am încălțat niște bocanci și am căpătat drept pantaloni o pereche de nădragi de un albastru-șters, pătați, și care aveau un crac cu un sfert de metru mai scurt decât celălalt. Cracul scurt arăta de parcă Satana încercase să înșface pe-acolo sufletul acestui *cockney* și rămăsese cu bucata de pînă în gheară.

— Și cui trebuie să-i mulțumesc pentru această bunăvoință ? l-am întrebat după ce m-am îmbrăcat complet, pe cap cu o șapcă de băiețandru și, drept haină, o jachetă vărgată și murdară, de bumbac, care la spate îmi ajungea pînă-n talie și ale cărei mîneci îmi treceau numai puținel dincolo de coate.

Cu o umilință studiată, bucătarul își îndreptă spinarea. Pe fața lui se ivise un rînjel umil. Din experiența mea cu comportarea chelnerilor la sfîrșitul călătoriei pe vasele transatlantice de linie, puteam să jur că omul acesta își aștepta bacșișul. Acum însă, după ce l-am cunoscut mai bine pe individ, îmi dau seama că pîrtarea lui era inconștientă. Să datora fără îndoială unei slugărnicii ereditare.

— Mugridge, *sir*, se gudură el, și trăsăturile sale efeminate schițară un surîs unsuros. Thomas Mugridge *sir*, la dispoziția 'mneavoastră.

— Foarte bine, Thomas, i-am răspuns. Nu te voi uita, după ce mi se vor usca hainele.

O lumină dulce îi cuprinse fața, și ochii îi licăriră, de parcă undeva, în adîncurile ființei lui, străbunii săi ar fi tresărit și ar fi fremătat la

amintirea bacșișurilor primite în trecutele lor vieți.

— Mulțumesc, *sir*, îmi răspunse foarte recunoscător și foarte umil.

Și deschizînd lin ușa, s-a tras și el îndărăt, la fel de lin, iar eu am ieșit pe punte. Eram încă slăbit de pe urma prelungitei șederi în apă. Surprins de o pală de vînt, pășii clătînîndu-mă pe coverta mișcătoare pînă la un colț al careului, de care mă cramponai ca să mă sprijin. Goeleta, înclinată mult față de verticală, își sălta și își cufunda fără încetare prova în hula puternică a Pacificului. Dacă, după cum spusese Johnson, navigam spre sud-vest, am calculat că în acest caz vîntul sufla aproape direct de la sud. Ceața se risipise, și în locul ei soarele scînteia vioi pe suprafața apei. Mă întorsei spre est, unde știam că trebuie să fie California, însă nu putui vedea altceva decît pachete joase de ceață — aceeași ceață, desigur, care provocase dezastrul vasului „Martinez” și mă adusese în situația de față. Către nord, nu prea departe, se ridica din mare un grup de stînci golașe, și pe una din ele putui distinge un far. Înspre sud-vest și cam în drumul nostru văzui silueta în formă de piramidă a velaturii unei corăbii.

După ce am cercetat orizontul, am trecut la examinarea lucrurilor din imediata mea apropiere. Primul meu gînd a fost acela că un om care a trecut printr-o ciocnire de vapoare și a văzut moartea cu ochii merita mai multă atenție decît mi se acorda. Cu excepția matelotului de la timonă, care se zgia la mine curios peste acoperișul careului, absolut nimeni nu mă lua în seamă.

Toată lumea părea că se interesează de ceea ce se petrecea la mijlocul vasului. Acolo, pe boca-

port¹, o namilă de bărbat zăcea pe spate. Era complet îmbrăcat; deși cămașa îi era desfăcută larg în față, pieptul nu i se vedea, fiind acoperit de o masă deasă de păr negru, asemănător cu o blană stufoasă de dulău. Fața și gîtul îi erau ascunse de o barbă neagră, înspicată cu fire cărunte, barbă care ar fi arătat țepoasă și înfoiată de n-ar fi fost learcă de apă și pleoștită. Stătea cu ochii închiși și părea leșinat; gura o ținea însă căscată, pieptul i se zbuciuma, de parcă s-ar fi înăbușit, și gîfiiia zgomotos. Din cînd în cînd, foarte metodic, ca un exercițiu de rutină, un marinar arunca în ocean gheordelul² atîrnat de o funie, îl trăgea sus petrecîndu-și mină peste mină și azvîrlea conținutul peste omul care zăcea acolo.

De-a lungul bocaportului, mestecînd furios capătul unui trabuc, se plimba în sus și în jos omul a cărui privire aruncată la întîmplare mă salvase din valuri. Era înalt, cam de un metru optzeci, însă prima mea impresie, sau mai bine zis ceea ce m-a izbit la acest om nu a fost atît înălțimea, cît puterea lui. Deși era bine legat, cu umerii lați și cu pieptul mare, nu i-aș putea caracteriza puterea ca masivă. Avea ceea ce am putea numi o putere vînjoasă, legată, ca aceea a oamenilor slabi și nervoși, dar care la el, din cauză conformației sale greoaie, aducea mai mult cu musculatura unei specii de gorile mari; și totuși, nu semăna de loc cu o gorilă. Ceea ce mă străduiesc să redau este însăși această putere, ca ceva nelegat de în-

¹ *Bocaport* — capac de lemn ce închide gura magaziei unei nave.

² *Gheordel* — găleată de lemn, de tablă sau de pînză impermeabilă, legată cu o parîmă destul de lungă pentru ca de pe punte să se poată scoate apă din mare.

fățișarea lui fizică. O putere pe care sîntem obișnuiți s-o asociem cu ființele primitive, cu fiarele și fapăturile despre care ne închipuim că au fost premergătorii noștri ce trăiau în copaci — o putere sălbatică, fioroasă, vie în sine, esență a vieții, fiind ea însăși cea care generează mișcarea, însuși elementul din care au fost făurite formele multiple ale vieții, pe scurt : ceea ce se mai zvîrcolește în trupul unui șarpe după ce i s-a retezat capul, iar șarpele, ca șarpe, este mort ; sau ceea ce mai rămîne într-o bucată informă de carne de broască-țestoasă și care se închircește și se înfioară cînd împungi cu degetul.

Aceasta a fost impresia de forță sugerată de bărbatul care se plimba încoace și încolo. Era bine înfipt pe picioare ; călca pe punte apăsător și sigur ; fiecare mișcare a fiecărui mușchi, de la legănarea umerilor pînă la arcuirea buzelor în jurul țigării de foi, era hotărîtă și părea că izvorăște dintr-un prisos de putere covârșitoare. De fapt, puterea asta, deși marca fiecare acțiune a sa, nu părea decît vestitoarea unei puteri și mai mari care lincezea în el, dar care se putea trezi în orice clipă, teribilă și de nestăvilit, ca furia unui leu sau ca minia unei furtuni.

Bucătarul își scoase capul pe ușa bucătăriei și-mi rînji îmbărbătîndu-mă, arătînd în același timp cu degetul către bărbatul care se plimba de colo pînă colo de-a lungul bocaportului. Îmi dădea astfel să înțeleg că acesta era căpitanul, „Bătrînul“, în limbajul bucătarului, adică persoana cu care trebuia să stau de vorbă și să o plictisesc, ca, printr-un mijloc oarecare, să ajung pe uscat. Eram gata să pornesc spre dînsul pentru a lichida ceea ce știam sigur că vor fi cinci minute furtunoase, cînd un și mai violent acces de sufocație

il zgudui pe nefericitul personaj care zăcea cu fața în sus. Se zbătea și se zvîrcolea convulsiv. Bărbia, cu barba neagră și udă, era ridicată și mai mult spre cer prin încordarea mușchilor spatelui, iar pieptul i se umflase într-un efort inconștient și reflex de a sorbi aer. Știam că pielea, cu toate că nu o vedeam, i se învinețea sub favoriți.

Căpitanul, sau Lup Larsen, cum îi spuneau oamenii, se opri și îl examinează pe muribund. Atît de aprigă devenise această luptă finală, încît matelotul cu gheordelul se opri tocmai cînd voia să arunce apa peste el și rămase nemișcat, privind curios, cu găleata de pînză puțin înclinată, lăsînd conținutul acestuia să picure pe punte. Muribundul bătea toba cu călcîiele pe bocaport; își întinse picioarele și se încordă într-un efort teribil, bălăbănindu-și capul într-o parte și într-alta. Pe urmă, mușchii se relaxară, capul încetă să se mai lege, și un suspin ca de adîncă ușurare i se înălță de pe buze. Falca îi căzu, buza superioară se sumese și se iviră două șiruri de dinți îngălbeniți de tutun. Trăsăturile feței împietriseră parcă într-un rîjet drăcesc adresat lumii pe care o păcălise părăsind-o.

Apoi se întîmplă un fapt nemaipomenit. Căpitanul își descărcă furia asupra mortului ca un trăznet. Înjurăturile îi năvăleau din gură asemenea unui șuvoi neîncetat, și nu erau niște înjurături oarecare sau banale expresii indecente. Fiecare cuvînt era un blestem, și au fost multe cuvinte. Trosneau și plesneau ca niște scînteii electrice. În viața mea nu mai auzisem așa ceva și nici nu mi-ar fi putut trece prin minte că e cu putință. Avînd eu însumi oarecare dar pentru imagini și expresii tari, pot spune că am apreciat mai mult decît oricare dintre ascultători extraordinara plas-

ticitate și puterea de pîngărire a metaforelor lui. Pe cît am putut deduce, dezlănțuirea lui Lup Larsen se datora faptului că omul acela, care era secundul, trăsesse un chef strașnic în ajunul plecării din San Francisco și apoi avusese prostul-gust să moară la începutul călătoriei și să-l lase pe Lup Larsen cu echipajul descompletat.

Ar fi inutil să mai spun, cel puțin pentru cei ce mă cunosc, că eram revoltat. Întotdeauna mi-a fost silă de înjurături și de orice fel de trivialități. Aveam o senzație de sfîrșeală, de strîngere de inimă și, aș putea spune, chiar de amețală. Pentru mine, unul, moartea a fost întotdeauna îmbrăcată în solemnități și demnitate, pașnică și însoțită de un ceremonial sacru. Dar moartea în aspectele ei mai mizere, murdare și groaznice nu o cunoscusem pînă acum. După cum spuneam, deși prețuisem forța miniei năprasnice ce se revărsa din gura lui Lup Larsen, eram peste măsură de revoltat. Explozia aceea pîrjolitoare ar fi putut veșteji fața cadavrului. Nu m-aș fi mirat dacă barba neagră și udă s-ar fi încrețit și s-ar fi închiruit, izbucnind în flăcări și fum. Dar mortului nu-i mai păsa. Continua să rînjească sardonice, cu batjocură și cu cinică sfidare. Era stăpîn pe situație.

Capitolul III

Înjurăturile lui Lup Larsen încetară la fel de brusc cum începuseră. Își aprinse iarăși țigara de foi și se uită în jurul său. Privirea i se opri asupra bucătarului :

— Ei, Cooky ! începu el cu o suavitate rece și tăioasă ca oțelul.

— *Yes, sir!* se repezi bucătarul, cu o slugărnicie care căuta să împăciuiască și să îmbune.

— Nu găsești că ți-ai întins prea des gîtul ăla al tău? Să știi că nu-i sănătos. Secundul s-a dus, și nu-mi dă mîna să te pierd și pe tine. Trebuie să fii foarte, foarte atent cu sănătatea ta, Cooky. S-a-nțeles?

Ultimul lui cuvînt, în contrast izbitor cu dulcегăria celor ce spusese înainte, plesni ca șfichiul unui bici. Bucătarul se făcu mic.

— *Yes, sir*, răspunse el, supus, iar capu-i vinovat dispăru în bucătărie.

Auzind această observație adresată tuturor, deși căzuse numai pe capul bucătarului, restul echipajului începu să-și vadă de treabă. Totuși, un grup de oameni care stăteau tolăniți în jurul unui tambuchi¹ dintre bucătărie și bocaport și care nu arătau a fi marinari urmară să discute între ei cu glas scăzut. Aceștia, după cum am aflat mai pe urmă, erau vînătorii, oamenii care împușcau foci, o tagmă mult superioară marinarilor de rînd.

— Johansen! strigă Lup Larsen.

Unul dintre marinari se apropie supus.

— Ia-ți guardamana² și acul și coase-l pe ăsta. Ai să găsești niște pînză veche în magazia de vele. Hai, dă-i drumu!

— Ce să-i atîrn de picioare, *sir*? întrebă omul, după obișnuitul: „*Aye, aye, sir*”³.

¹ *Tambuchi* — deschizătură prin care se poate cobori sub punte, acoperită cu un capac sau cu un fel de gheretă.

² *Guardamana* — apărătoare pentru mînă, făcută din piele, folosită de marinari la cusutul velor.

³ Echivalentul lui „Am înțeles, să trăiți!” folosit indeosebi în limbaj marinăresc.

— Ne ocupăm noi de asta, răspuse Lup Larsen. Și apoi strigă cu voce puternică : Cooky !

Thomas Mugridge țîșni din bucătărie ca un hopa-Mitică.

— Du-te jos și umple un sac cu cărbuni. Hei, băieți, are vreunul dintre voi o *Biblie* sau o carte de rugăciuni ? întrebă pe urmă căpitanul, de data aceasta adresîndu-se vînătorilor de foci, tolăniți în jurul tambuchiului.

Aceștia clătinară din cap, și unul făcu o glumă pe care nu am auzit-o, dar care stîrni un hohot de rîs general.

Lup Larsen puse aceeași întrebare marinarilor. Bibliile și cărțile de rugăciuni păreau să fie articole rare ; unul dintre oameni se oferî să se intereseze printre marinarii de la postul de echipaj de sub punte, de unde însă se întoarse peste un minut cu informația că nimeni nu posedă așa ceva.

Căpitanul ridică din umeri.

— În cazul ăsta, îl aruncăm peste bord fără multă vorbărie, afară doar dacă domnul pe care l-am pescuit și care are mutră de popă nu cunoaște pe dinafară slujba pentru cei morți pe mare. Între timp se întorsese cu tot corpul și îmi stătea drept în față : Ești pastor, nu-i așa ? întrebă el.

Vînătorii — erau șase la număr — se întoarseră cu toții să mă privească. Îndurerat, îmi dădeam seama că semănăm cu o sperietoare de ciori. Cînd dădură cu ochii de mine, se stîrni un hohot de rîs — un hohot de rîs pe care prezența mortului cu fața rînjită, întins acolo pe punte dinaintea noastră, nu putu să-l potolească ; un hohot aspru, nemilos și limpede ca marea însăși, un rîs izvorît din simțăminte grosolane și din sensibili-

tăți tócite, din naturi omenéști ce nu cunoșteau nici buna-cuviință, nici gingășia.

Lup Larsen nu rîse, însă în ochii lui se aprinse o licărire jucăușă ; și în clipa aceea, apropiindu-mă de el, mi s-a întipărit prima impresie despre acest om, detașat de trupul său și de puhoiul de blesteme pe care-l vărsase. Fața, cu trăsături mari și linii puternice, în unghiuri drepte, totuși bine desenate, părea masivă la prima vedere ; dar iarăși, ca și în cazul trupului, impresia de masivitate dispărea, pentru a face loc convingerii că îndărătul acestei înfățișări, în adîncurile ființei sale, lîncezea o uriașă și excesivă putere a minții sau a spiritului. Falca, bărbia, fruntea foarte înaltă și puternic bombată deasupra ochilor — ochi pătrunzători, neobișnuit de pătrunzători — toate trăsăturile trădau parcă o imensă vigoare, o virilitate a spiritului aflată înapoia lor, dincolo de ele și ascunsă privirilor. Nu era cu putință să sondezi asemenea spirit, să-l măsoari, să-i determini dimensiunile și hotarele sau să-l cataloghezi, să-l clasezi într-un compartiment anumit, laolaltă cu altele de tip similar.

Ochii — și mi-a fost hărăzit de soartă să-i cunosc bine — erau mari și frumoși, distanțați, ca aceia ai adevăratului artist, adăpostiți sub o frunte puternică, iar peste ei se arcuiău sprîncene groase, negre. Ochii înșiși erau de acel cenușiu amăgitor și nestatornic care nu este niciodată de două ori același, care, ca mătasea moarăată în lumina soarelui, trece printr-o gamă de multe nuanțe și culori : cenușiu-închis, cenușiu-deschis, cenușiu-verzui și uneori ca azurul clar al mării adînci. Erau ochi în care se ascundea sufletul cu o mie de măști și care, uneori, se deschideau, în clipe rare, și lăsau sufletul să năvălească afară,

gata să se avînte gol în lume, în cine ştie ce aventură minunată ; ochi capabili de triste meditaţii în tonurile sumbre şi deznădăjduite ale cerului de plumb ; ochi în stare să scapere sclipiri învăpăiate ca acelea ce străfulgeră dintr-o spadă rotită în aer ; ochi ce puteau deveni reci ca un peisaj arctic şi se puteau încălzi şi topi din nou în care se aprindeau lumini de duioşie, ochi bărbăteşti şi intenşi, îmbietori şi poruncitori, care în acelaşi timp fascinează şi domină femeile, pînă ce capitulează într-un extaz de bucurie, de uşurare şi de sacrificiu.

Dar să revenim la subiect. Tocmai îi comunicasem că, din nefericire pentru slujba de înmormîntare, nu eram pastor, cînd mă întrebă tăios :

— Dumneata cum îţi cîştigi existenţa ?

Vă spun drept că pînă în ziua aceea nu-mi pusese nimeni o asemenea întrebare şi că nici eu nu mi-o pusese vreodată. Am fost luat prin surprindere, şi pînă să mă dezmeticesc, m-am pomenit că blîngui prosteste :

— Eu... eu sînt un *gentleman*.

Buza i se încreţi într-un scurt rînjat batjocoritor.

— Am lucrat, lucrez şi acum, am strigat atunci cu impetuozitate, ca şi cînd ar fi fost judecătorul meu şi eram obligat să mă justific ; însă în acelaşi timp mi-am dat seama de marea neghiobie ce comiteam stînd de vorbă despre acest subiect.

— Ca să-ţi cîştigi existenţa ?

Tonul întrebării era atît de imperativ şi de autoritar, încît mă descumpăni cu totul — mă apucase „bîîiiala“, cum ar fi spus Furuseth — ca pe un copil care tremură în faţa învăţătorului.

— Cine-ţi dă să mănînci ? întrebă el apoi.

— Posed o rentă, îi răspunsei eu apăsător, și în secunda următoare mi-a venit să-mi mușc limba. Dar toate acestea, vă rog să mă scuzați că fac această remarcă, nu au nici o legătură cu chestiunea ce doresc a discuta cu dumneavoastră.

Dar el nu-mi luă în seamă protestul.

— Cine a agonisit-o ? Ai ? Mi-am închipuit eu. Tatăl dumitale. Te ții pe picioarele morților. Și niciodată n-ai umblat pe picioarele proprii. Nu ești în stare să umbli singur între două răsăriri de soare și să-ți faci rost de trei mese ca să-ți umpli burduhanul. Ia să-ți văd mîna.

Probabil că, rapid și precis, uriașa lui putere latentă intrase în acțiune, sau poate că am adormit eu timp de o clipă, căci pînă să-mi dau seama, Lup Larsen făcuse doi pași înainte, îmi apucase dreapta în dreapta lui și o ținea întoarsă ca s-o examineze. Am încercat să-mi retrag mîna, însă degetele sale se strinseră, fără efort vizibil, gata-gata să mi le zdrobească pe ale mele. Este greu să-ți păstrezi demnitatea în asemenea împrejurări. Nu mă puteam zbate și zvîrcoli ca un școlar. Nici nu puteam lovi creatura aceea, care n-avea decît să-mi răsucescă brațul pentru a mi-l frînge. Nu-mi rămînea altceva de făcut decît să stau liniștit și să accept jignirea. Am avut timp să observ că buzunarele mortului fuseseră golite și lucrurile din ele aruncate pe puncte și că trupul și rînjetul lui fuseseră ascunse privirilor sub o foaie de pînză de velă ; marinarul Johansen cosea marginile velei cu o ață groasă, vîrînd acul cu ajutorul guardamanei, un dispozitiv de piele fixat în palmă.

Lup Larsen îmi dădu drumul, azvîrlindu-mi mîna cu un gest de dispreț.

— Miinile morților ți-au păstrat-o moale. Abia dacă o fi bună să spele vasele și să facă treabă de rîndaș.

— Doresc să fiu dus la țarm, am spus eu cu tărie, căci acum eram din nou stăpîn pe mine. Voi plăti întîrzierea și osteneala cu suma pe care o veți aprecia dumneavoastră.

Lup Larsen mă privi curios. În ochi îi juca o lumină batjocoritoare.

— Ba eu îți fac o contrapropunere, și asta spre binele dumitale. Secundul meu s-a dus, așa că pe bord vor avea loc o serie de avansări. Un marinar trece la pupa în locul secundului, musul¹ trece la prova în locul marinarului, iar dumneataiei locul musului; semnezi contractul de angajare; douăzeci de dolari pe lună și mîncare. Ei, ce zici? Și te rog să reții că este spre binele dumitale. Asta o să te facă om. Ai să înveți cu timpul să te ții pe propriile-ți picioare și poate că te vei deprinde chiar să mergi copăcel.

Eu însă nu l-am luat în seamă. Pînzele corăbiei pe care-o zărisem spre sud-vest apăreau acum mai mari și mai deslușite. Avea, ca și „Năluca“, greement² de goeletă, deși carena era mai mică.

Era o plăcere s-o vezi săltînd și croindu-și drum spre noi. Fără îndoială, urma să treacă prin apropierea noastră. Vîntul se întetise deocamdată, iar soarele, după cîteva licăriri mohorîte, dispăruse. Oceanul căpătase o culoare cenușie sumbră, ca de plumb, și era acum mai agitat, zvîrlind spre cer creste înspumate. Goneam mai repede, și înclinația vasului era mai pronunțată. La un moment dat, o răbufnire de vînt ne aplecă

¹ *Mus* — ucenic marinar.

² *Greement* — ansamblul de catarge, pînze, sarturi, straiuri care susțin velatura unei corăbii.

pînă ce copastia¹ se afundă în mare, și timp de o clipă puntea din bordul respectiv fu măturată de apă, ceea ce-i făcu pe cîțiva dintre vînători să-și ridice în grabă picioarele.

— Vasul acesta va trece îndată pe lângă noi, spusei eu după o pauză. De vreme ce merge în direcție opusă, probabil că are destinația San Francisco.

— Foarte probabil, îmi răspunse Lup Larsen, întorcîndu-mi puțin spatele și strigînd : Cooky ! Ei ! Cooky !

Bucătarul țîșni afară pe ușa bucătăriei.

— Unde e musul ? Spune-i că am treabă cu el.

— *Yes, sir.*

Și Thomas Mugridge alergă iute spre pupă și dispăru prin tambuchiul de lingă timonă. O clipă mai tîrziu reapăru, urmat de aproape de un flăcău îndesat, cu o figură îmbufnată și răutăcioasă, care să tot fi avut optsprezece sau nouăsprezece ani.

— L-am adus, *sir*, spuse bucătarul.

Dar Lup Larsen nu-l băgă în seamă pe vrednicul bucătar și se întoarse îndată spre mus.

— Cum te cheamă, băiete ?

— George Leach, *sir*, răspunse flăcăul morocănos, arătînd limpede prin comportarea sa că bănuiește motiyul pentru care a fost chemat.

— Țsta nu-i nume irlandez ! se răsti căpitanul. O'Toole sau McCarthy s-ar potrivi mai bine cu mutra ta. Afară dacă n-o fi fost, cum se prea poate, un irlandez prin curtea maică-ti.

Văzui pumnii flăcăului strîngîndu-se și gîtul congestionîndu-i-se la auzul acestei ocări.

---

¹ *Copastie* — elementul care face legătura între bordaj și punte.

— Dar să lăsăm asta, urmă Lup Larsen. Ai probabil motive binecuvîntate să vrei să-ți uiți numele și, la urma urmei, n-o să-mi fii mai puțin pe plac atîta timp cît îți vezi de treabă. De bună seamă, locul tău de baștină este Telegraph Hill¹. Asta îți stă scris pe toată mutra. Căpăținos cum nu se poate și de două ori mai afurisit; îmi cunosc eu marfa. Dar să-ți intre în cap că aici, pe vasul ăsta, o să trebuiască să te lași de nărav. Ai înțeles? Cine te-a îmbarcat?

— McCready și Swanson.

— *Sir!* tună Lup Larsen.

— McCready și Swanson, *sir*, se corectă băiatul, și în ochi îi licări o lumină de ură.

— Cine a încasat avansul?

— Ei, *sir*.

— Mi-am închipuit eu; și tu ai fost bucuros al dracului să pierzi chiar și banii, numai să scapi. N-ai știut cum să-ți iei tălpășița mai repede, fiindcă auziseși că te caută niște domni...

Cît ai clipi din ochi, băiatul se metamorfoză într-un sălbatic. Trupul i se contractă, ca și cum ar fi vrut să sară, fața lui căpătă expresia unei fiare întăritate și mîrii:

— Asta-i o...

— O ce? întrebă Lup Larsen cu o insinuantă suavitate în glas, ca și cînd ar fi fost extraordinar de curios să audă cuvîntul nerostit.

Băiatul șovăi, apoi își stăpîni furia.

— Nimic, *sir*. Îmi iau vorba înapoi.

— Și în felul ăsta mi-ai dovedit că am avut dreptate, răspunse Larsen cu un surîs împăcat. Cîți ani ai?

— Abia am împlinit șaisprezece ani, *sir*.

---

¹ *Telegraph Hill* — una dintre colinele pe care e așezat orașul San Francisco.

— Minți. Ai împlinit de mult optsprezece. Chiar așa ești mare pentru vîrsta ta și ai niște mușchi ca de cal. Strînge-ți catrafusele și du-te la prova. Acum ești vîslaș. Te-am avansat; e bine ?

Fără să aștepte încuviințarea băiatului, căpitanul se întoarse către marinarul care tocmai terminase funebra sarcină de a-l coase pe mort în sac.

— Johansen, te pricepi la navigație ?

— Nu, *sir*.

— Bine, nu-i nimic ; eu tot te fac secund. Du-ți calabalicul la pupă, în cabina secundului.

— *Aye, aye, sir*, răspunse Johansen vesel și o luă din loc.

Între timp fostul mus nu se clinti din loc.

— Tu ce mai aștepti ? întrebă Lup Larsen.

— Nu m-am angajat ca vîslaș, *sir*, răspunse el. M-am angajat ca mus. Și nu vreau să fac muncă de vîslaș.

— Strînge-ți catrafusele și du-te la prova !

De data asta ordinul lui Lup Larsen era cutremurător de imperios. Băiatul se încruntă groaznic, dar refuză să se miște.

Atunci se produse o nouă răscolire a puterii covîrșitoare a lui Lup Larsen. Fu cu totul neașteptată și se termină în mai puțin de două secunde. Lup Larsen făcu un salt de aproape doi metri și își repezi pumnul în stomacul băiatului. În aceeași clipă, ca și cînd eu aș fi fost cel lovit, am simțit o lovitură în plex care îmi dădu o senzație de leșin. Pomenesc lucrul acesta ca să arăt cît de sensibil era pe atunci sistemul meu nervos și cît de puțin eram obișnuit cu spectacolele brutale. Băiatul, care cîntărea cel puțin 165

de pfunzi¹ se zgîrci. Trupul său se înfășură moale în jurul pumnului, ca o zdreanță udă pe un băț. Fu proiectat în aer, descrie o scurtă curbă și căzu în cap și în umeri pe punte, alături de mort, unde începu să se zvîrcolească în chinuri.

— Ei ? mă întrebă Larsen, întorcîndu-se către mine. Te-ai hotărît ?

Eu mai aruncasem din cînd în cînd cîte o privire spre goeleta care ajunsese aproape în dreptul nostru, la cel mult două sute de iarzi depărtare. Era o corăbioară elegantă și bine întreținută.

Am distins un număr mare, negru, pe una din vele și mai văzusem ilustrații cu pilotine.

— Ce vas este acela ? am întrebat.

— Pilotina „Lady Mine“, răspunse Lup Larsen, întunecat. Și-a isprăvit treburile și se întoarce la San Francisco. Dacă se menține vîntul, ajunge în cinci-șase ore.

— Atunci, vreți, vă rog, să-i semnalizați, ca să mă poată lua și duce la țărm ?

— Regret, dar mi-a căzut codul de semnalizare peste bord, spuse el.

Grupul de vînători începu să rîdă.

Am reflectat o clipă, privindu-l țintă în ochi. Văzusem tratamentul înspăimîntător pe care îl aplicase băiatului și-mi dădui seama că, foarte probabil, voi avea și eu parte de unul asemănător, dacă nu chiar mai rău. După cum spuneam, am reflectat și pe urmă am făcut un lucru pe care îl socot cel mai mare act de bravură din viața mea. M-am repezit la parapet dînd din mîini și strigînd :

— Hei, „Lady Mine“ ! Du-mă la țărm ! O mie de dolari dacă mă duci la țărm.

---

¹ *Un pfund* (sau *livră*) = 453 gr.

Am așteptat, privindu-i pe cei doi oameni care stăteau la pupa și dintre care unul ținea timona. Celălalt duse un megafon la gură. N-am întors capul, cu toate că așteptam din clipă în clipă ca bruta aflată în spatele meu să-mi repeadă o lovitură ucigătoare. În sfârșit, după citeva momente care mi se părură secole, nemaiputînd suporta tensiunea, m-am întors. Nu se mișcase. Stătea în aceeași poziție, clătînîndu-se ușor din pricina ruliului și aprinzîndu-și o nouă țigară de foi.

— Ce este ? S-a întîmplat ceva ?

Strigarea venea de pe „Lady Mine“.

— Da ! urlai eu din toată puterea pămînilor. E o chestiune de viață sau de moarte ! O mie de dolari dacă mă duceți la țarm !

— Prea multă pileală de Frisco¹ pentru sănătatea echipajului meu ! strigă Lup Larsen după mine. Asta — și arată spre mine cu o mișcare a degetului mare — își închipuie că vede șerpi-de-mare și maimuțe !

Drept răspuns, omul de pe „Lady Mine“ rîse în megafon. Pilotina trecu mai departe.

— Arată-i pe dracu din partea mea ! fură ultimele cuvinte, și cei doi își luară rămas bun, fluturînd mîinile.

Mă aplecai cu disperare peste parapet, privind după mica și eleganta goeletă ce se depărta cu repeziciune, mărînd întinderea posomorită de apă dintre noi. Și cînd mă gîndeam că peste cinci-sase ore avea să ajungă la San Francisco... Parcă-mi plesnea capul ! Simțeam o durere în gît, de parcă inima mi s-ar fi mutat acolo. Un talaz se sparse de bordajul vasului și-mi împrășcă stropi sărați pe buze. Vîntul bătea puternic, și „Năluca“ se aplecă și mai tare, afundîndu-și în

¹ Nume peiorativ dat orașului San Francisco.

apă copastia de sub vînt. Auzeam apa năvălind pe punte.

Peste o clipă, cînd mă întorsei, îl văzui pe mus ridicîndu-se cu greu în picioare. Fața-i era înspăimîntător de albă și se schimonosea de durere stăpînită. Arăta foarte suferind.

— Ei, Leach, te duci în prova ? întrebă Lup Larsen.

— Yes, *sir*, se auzi răspunsul unui suflet înfrînt.

— Și tu ? mă întrebă pe mine.

— Vă dau o mie... începui eu.

Însă îmi curmă vorba :

— Lasă astea ! Ai de gînd să-ți iei în primire slujba de mus ? Sau e nevoie să te muștruluiesc și pe tine ?

Ce era să fac ? Să mă las bătut cu bestialitate, sau poate chiar omorît ? N-ar fi ajutat la nimic. Am privit țintă în ochii aceia cruzi, cenușii. Parcă ar fi fost de granit, atît de puțină lumină și căldură sufletească se vedeau în ei ; ochii lui erau goi, reci și cenușii ca însăși marea.

— Ei ?

— Da, spusei.

— Spune : da, *sir* !

— Da, *sir*, mă corectai eu.

— Cum te cheamă ?

— Van Weyden, *sir*.

— Numele mic ?

— Humphrey, *sir* ; Humphrey Van Weyden.

— Vîrsta ?

— Treizeci și cinci de ani, *sir*.

— Bine. Du-te la bucătar să-ți arate ce ai de făcut.

Și iată cum, fără voie, am ajuns în robie la Lup Larsen. Era mai tare ca mine, atîta tot. Dar

pe atunci situația mi se părea cu totul ireală. Și tot ireală mi se pare și astăzi, când mă întorc cu gândul la cele întâmplate. Pentru mine a rămas ceva monstruos, de neconceput, un oribil coșmar.

— Stai, nu pleca încă.

M-am oprit supus din drumul spre bucătărie.

— Johansen, adună tot echipajul. Acum, că am pus totul în ordine, să terminăm și cu înmormîntarea, ca să curățim puntea de gunoaie.

În vreme ce Johansen chema la adunare bordul liber, la ordinul căpitanului, doi marinari așezară cadavrul înfășurat în pînză de velă pe panoul unui bocaport. De o parte și de alta a punții, lipite de copastie și cu fundurile în sus, erau legate cîteva bărci mici. Mai mulți oameni ridicară panoul cu sinistrua lui povară, îl duseră pînă la bordul de sub vînt și-l sprijiniră pe bărci, cu picioarele mortului înspre mare. De picioare era legat sacul cu cărbuni pe care-l adusese bucatarul.

Totdeauna îmi imaginasem că pe mare funeriile sînt un eveniment solemn și impresionant, dar am fost repede dezamăgit, cel puțin de această înmormîntare. Unul dintre vînătorii de foci, om puțintel la trup, cu ochi negri, și pe care tovarășii săi îl numeau Smoke¹, povestea anecdote împănate din belșug cu înjurături și măscări; și, cam la fiecare minut, grupul vînătorilor izbucnea în hohote de rîs, care sunau în urechile mele ca urletele unei haite de lupi sau ca lătrăturile unor fiare din iad. Marinarii se îndreptau tropăind zgomotos spre pupa, vorbind între dînșii pe șoptite, unii dintre ei frecîndu-și ochii cîrpiți de somn. Fețele lor arătau îngrijo-

---

¹ Smoke — fum.

rare și erau umbrite parcă de rele presimțiri. Era vădit că nu le suridea perspectiva unei călătorii sub comanda unui astfel de căpitan, începută sub semne atât de rele. Din cînd în cînd aruncau cîte o privire cu coada ochiului spre Lup Larsen, și mi-am dat seama că se temeau de dînsul.

El se apropie de panoul bocaportului, și toți se descoperiră. Îmi aruncai ochii asupra lor — douăzeci de oameni cu totul; douăzeci și doi cu marinarul de la timonă și cu mine. I-am cercetat cu multă curiozitate, lucru explicabil, căci, după cum se anunța, pe această minusculă lume plutitoare viața mi-era legată de a lor pentru cine știe cîte săptămîni sau luni. Marinarii erau în majoritate englezi sau scandinavi, cu fețele greoaie și oboșite. Vinătorii, pe de altă parte, aveau chipuri mai energice și cu expresii mai variate, cu trăsături aspre și marcate de jocul liber al patimilor. Lucru ciudat — și l-am remarcat de îndată — trăsăturile lui Lup Larsen nu purtau această urită pecete. Nu avea nimic vicios în trăsături. Fața lui era, ce e drept, brăzdată, dar asta era pecetea hotărîrii și a dirzeniei. Părea mai degrabă o figură sinceră și deschisă, ceea ce era încă mai vădit prin faptul că nu purta nici barbă, nici mustăți. Nu puteam să cred, și n-am putut să cred pînă la incidentul următor, că figura aceasta aparține unui om care fusese în stare să se poarte așa cum se purtase el cu musul.

În clipa aceea, cînd tocmai deschisese gura să vorbească, rafale după rafale izbiră goeleta, făcînd-o să se incline și mai tare. Vîntul urla o cîntare sălbatică prin arboradă¹. Cîțiva vînători priviră îngrijați în sus. Copastia de sub vînt,

¹ *Arboradă* — totalitatea catargelor (sau arborilor) unei corăbii.

unde zăcea întins mortul, se afundă în apă, și când vasul se redresă, valurile măturară puntea, udîndu-ne pînă peste glezne. O ploaie puternică se abătu asupra noastră, și fiecare strop înțepa. După ce trecu, Lup Larsen începu să vorbească oamenilor descoperiți, care se legănau ca unul singur în balansul punții :

— Nu-mi amintesc decît o parte din slujbă, spuse el, anume : „Și trupul va fi aruncat în mare“. Așadar, aruncați-l!

Apoi tăcu. Oamenii care țineau panoul păreau nedumeriți, mirați, fără îndoială, de scurtimea ceremoniei. Lup Larsen se răsti la ei furios :

— Săltați de capătul ăla, lua-v-ar dracu ! Ce naiba mai așteptați ?

Ridică ră capătul panoului cu o grabă ce-ți făcea milă, și, ca un ciine azvirlit peste bord, mortul alunecă în mare cu picioarele înainte. Sacul de cărbuni îi grăbi scufundarea. Se isprăvise cu el.

— Johansen, spuse vioi Lup Larsen noului secund, ține toți oamenii pe punte acum, că sînt aici. Strîngeți contrarandele¹ și focurile²; dar dă-i zor. Începe vîntul dinspre sud-est și ar fi bine să luați și terțarole³ la trîncă⁴ și la randă⁵.

După o clipă, toată puntea era în forfotă. Johansen răcnea comenzi, și oamenii trăgeau de fel de fel de scote⁶ sau dezlegau parîme, totul

¹ *Contrarandă* — velă trapezoidală ridicată deasupra randei.

² *Foc* — velă triunghiulară de la prova.

³ *Terțarolă* — dispozitiv pentru reducerea suprafeței pînzelor pe vînt puternic.

⁴ *Trîncă* — velă triunghiulară care se ridică în fața catargului de la prova.

⁵ *Randă* — velă trapezoidală ridicată pe catargul de la pupa.

⁶ *Scotă* — frînghie cu care se manevrează velele.

intr-o învălmășeală în stare să ametească pe orice om de uscat ca mine. Dar, mai presus de orice, eram îngrozit de această lipsă de omenie. Mortul devenise un episod lichidat, un incident lăsat în urmă, într-un înveliș de pînă și cu un sac de cărbuni atîrnat de el, în timp ce corabia gonia înainte și treaba continua. Nimănui nu-i păsa. Vinătorii făceau haz de o nouă anecdotă de-a lui Smoke ; marinarii trăgeau și smuceau de scote ; doi dintre ei urcau în arboradă ; întors spre vînt, Lup Larsen cerceta cerul pe care se aglomerau nori ; și mortul, după un sfîrșit atît de urît, după o înmormîntare mizeră, se scufunda din ce în ce mai jos în adîncuri.

Atunci mă copleși cruzimea oceanului, neînduplecat și înspăimîntător. Ființa omenească devenise ieftină și de batjocură, viața — o trăire animalică și nearticulată, un colcăit fără de suflet al smîrcului și nămolului. Stăteam agățat de copastia din vînt lipit de niște odgoane, și mă uitam peste valurile lui înspumate la straturile groase de ceață ce-mi ascundeau privirilor orașul San Francisco și coasta Californiei. Pînze de ploaie ne despărteau și de-abia zăream ceața. Și această corabie stranie, cu oamenii ei teribili, împinsă de vînt și de ocean, și săltînd, săltînd neconținut, gonia spre sud-vest, spre imensele și singuraticile întinderi ale Pacificului.

Capitolul IV

Umilitoare și dureroase lucruri mi s-au întîmplat după aceea, în timp ce mă străduiam să mă adaptez noului meu mediu pe goeleta „Năluca“, plecată la vînătoare de foci. Bucătarul, pe care

oamenii din echipaj îl chemau „Doctorul“, vinătorii, „Tommy“, iar Lup Larsen, „Cooky“, era alt om. Schimbarea survenită în poziția mea socială adusese o schimbare corespunzătoare în felul său de a mă trata. Pe cât fusese de slugarnic și de lingușitor mai înainte, pe atât era acum de autoritar și de agresiv. Adevărul este că nu mai reprezentam pentru el o persoană subțire, cu pielea moale ca de „domnișoară“, ci doar un mus de rind, foarte nevrednic.

A stăruit în mod absurd să-i spun „*mister* Mu-
gridge“, iar tonul și purtarea lui erau nesuferite atunci când mi-a arătat care-mi erau îndatoririle. Pe lângă atribuțiile mele de la careul cu cele patru mici cabine, trebuia să fiu și ajutorul lui la bucătărie; nemărginita mea lipsă de pricepere în ceea ce privește treburile ca, de pildă, curățatul cartofilor sau spălatul cratițelor slinoase îi stârnea neîncetat mirarea și sarcasmul. Refuza să țină seama de ceea ce erau sau mai degrabă de ceea ce fuseseră viața și obiceiurile mele. Aceasta era numai o parte din atitudinea pe care înțelegea s-o adopte față de mine; și mărturisesc că, înainte de a se fi sfârșit ziua, am ajuns să-l urăsc cu atita patimă, cum nu mai urisem pe nimeni pînă atunci.

Prima zi a fost pentru mine cu atât mai grea cu cât „Năluca“, la ultima terțarolă (asemenea termenii n-am ajuns să-i învăț decît mai tîrziu), gonia printr-un „vînt turbat de sud-est“, după expresia lui *mister* Mu-
gridge. La ora cinci și jumătate, îndrumat fiind de el, am pus masa în caru, cu vesela de vreme rea, și apoi am adus din bucătărie ceaiul și mîncarea. În legătură cu aceasta nu pot să nu vă istorisesc prima mea experiență pe o punte măturată de valuri.

— Mișcă-te repede ca să nu te mureze, îmi recomandă Mugridge cînd ieșii din bucătărie cu un ceainic mare într-o mînă și cu cîteva pîini, atunci scoase din cuptor, pe brațul celălalt.

Unul dintre vînători, un individ înalt și cu mișcări dezarticulate, pe nume Henderson, trecea chiar atunci către pupa, venind spre careu de la alivei (numele pe care vînătorii îl dau în glumă cabinei lor de dormit de la mijlocul navei). Lup Larsen își fuma veșnica sa țigară de foi pe duneță.

— Păzea, că vine ! Agață-te de ceva ! țipă bucatarul.

M-am oprit locului, căci nu știam ce anume vine. Am văzut ușa bucătăriei trîntindu-se. Pe urmă l-am văzut pe Henderson sărind ca un apucat pe greement și cățărindu-se repede pînă ce ajunsese la cîtiva metri deasupra capului meu. Am mai văzut și un talaz imens, cu creasta frîntă și înspumată, încovoiindu-și deasupra punții masa enormă de apă. Mă afluam drept sub el. Mintea mea nu reacționează prompt, situația fiind cu totul nouă și străină pentru mine. Am înțeles că sînt în primejdie, dar numai atît. Am rămas nemișcat, înfricoșat. Atunci Lup Larsen îmi strigă de pe duneță :

— Apucă-te de ceva, măi Hump¹ !

Dar era prea tîrziu. M-am repezit spre greement, de care m-aș fi putut agăța, dar am fost surprins de zidul de apă care se prăvălește. Ce s-a întîmplat după aceea este foarte confuz. Mă afluam sub apă, sufocîndu-mă și înecîndu-mă. Puntea îmi fugise de sub picioare și mă rostogoleam într-una, fără să-mi dau seama încotro eram tîrît.

---

¹ *Hump* — cocoasă ; diminutiv batjocoritor de la Humphrey.

De cîteva ori m-am izbit de obiecte tari şi la un moment dat am simţit o lovitură groaznică în genunchiul drept. Apoi puhoiul s-a potolit parcă dintr-o dată şi respiram iarăşi aerul binefăcător. Fusesem proiectat în peretele bucătăriei şi tîrit pe după tambuchiul coridorului de la bordul din vînt pînă la scurgerile de sub vînt. Durerea din genunchiul lovit era sfişietoare. Nu mă puteam lăsa pe el, sau cel puţin am avut impresia că nu mă poate ţine : eram sigur că mi l-am rupt. Dar bucătarul nu mă iertă nici o clipă. Din uşa de sub vînt a bucătăriei îmi strigă :

— Ei, tu, ăla ! Ai de gînd să stai acolo pînă miine ? Unde-i ceainicul ? Pierdut peste bord ? Mai bine-ţi frîngeai gîtul !

Cu multă greutate am izbutit să mă ridic. Ceainicul cel mare era încă în mîna mea. Mă îndreptai şchiopătînd spre bucătărie şi i-l dădui. Dar bucătarul fierbea de o indignare sinceră sau prefăcută.

— Cîrpă eşti, mă, să fiu al dracului ! La ce îi fi tu bun ? Hai ? La ce îi fi tu bun ? Nu eşti în stare să duci un pic de ceai la pupa fără să-l prăpădeşti. Acuma trebuie să mă apuc să pun iar apă la fiert. Şi ce tot te smiorcăi ? se răsti el la mine într-un nou acces de furie. Fiindcă ai făcut buba la picioruş, puîşoru mamei drag !

Nu mă smiorcăiam, deşi faţa se prea poate să-mi fi fost schimonosită de durere. Mi-am concentrat însă întreaga voinţă, am strîns din dinţi şi m-am dus, şontic-şontic, de la bucătărie pînă la careu şi de la careu îndărăt pînă la bucătărie, fără alte necazuri. Cu două lucruri m-am ales de pe urma accidentului : întîi, cu o rotulă vătămată, cu care umblam nepansat şi de care am suferit rău luni de zile, şi, în al doilea rînd, cu diminu-

tivul Hump, pe care mi-l aruncase Lup Larsen de pe dunetă. Ulterior, de la prova pînă la pupa, nimeni nu m-a cunoscut sub alt nume, încît acest apelativ a devenit un element al proceselor mele de gîndire și l-am identificat cu însăși persoana mea; mă concepeam Hump, ca și cînd eram și întotdeauna fusesem Hump.

N-a fost o sarcină ușoară să servesc mîncarea la careu, acolo unde luau masa Lup Larsen, Johansen și cei șase vînători. În primul rînd, încăperea era strîmtă și deplasările pe care eram obligat să le fac împrejurul mesei nu-mi erau ușurate de puternicul tangaj și ruliu al goeletei. Dar ceea ce mă izbea mai tare era totala lipsă de înțelegere a oamenilor pe care-i slujeam. Simțeam pe sub pantalon cum mi se umflă genunchiul din ce în ce mai mult și mi-era rău și-mi venea leșin din cauza durerilor. Îmi zăream figura trasă și albă, schimonosită de suferință, în oglinda careului. De bună seamă observaseră cu toții în ce hal mă aflam, însă nici unul n-a scos o vorbă și nu m-a luat în seamă; așa încît aproape că i-am fost recunoscător lui Lup Larsen cînd mai tîrziu — tocmai cînd spălam vasele — mi-a spus :

— Nu te sinchisi de asemenea fleac. Cu vremea ai să te obișnuiești cu de-alde astea. S-ar putea să rămîi puțin șontorog, însă, oricum, vei învăța să te ții pe picioare. Apoi adăugă : Asta-i ceea ce se cheamă un paradox, nu-i așa ?

Păru satisfăcut cînd am dat din cap cu obișnuitul : „Yes, sir“.

— Îmi închipui că te pricepi puțin la literatură. Da ? Bine. O să stăm de vorbă cîndva.

Pe urmă, nemaibăgîndu-mă în seamă de loc, îmi întoarse spatele și se urcă pe punte.

În seara aceea, după ce dădusem gata un număr nesfârșit de treburi, am fost trimis să mă culc în alivei unde am găsit o cușetă disponibilă. Eram mulțumit că scap de nesuferita prezență a bucătarului și că mă pot lungi. Spre mirarea mea, hainele se uscaseră pe mine și nu se vedea nici un semn că aș fi răcit, fie din pricina ultimului duș, fie de pe urma îndelungatei băi ce făcusem după scufundarea lui „Martinez“. În împrejurări obișnuite, după toate cîte îndurasem, aș fi fost numai bun să stau la pat și să fiu îngrijit de o infirmieră calificată.

Genunchiul însă mă supăra rău de tot. După cîte îmi dădeam seama, rotula părea întoarsă pe muchie în mijlocul inflamației. În timp ce — întins pe cușetă — îmi examinam genunchiul (cei șase vînători erau toți în alivei, fumînd și conversînd în gura mare), Henderson îmi aruncă în treacăt o privire și își dădu cu părerea :

— Arată urit. Leagă-l cu o cîrpă și are să fie mai bine.

Asta a fost tot. Și cînd te gîndești că pe uscat aș fi zăcut cu fața-n sus, cu un chirurg lîngă mine și cu foarte stricte recomandații de a nu face nimic altceva decît să mă odihnesc. Dar se cuvine să fiu drept cu acești oameni. Pe cît erau de nepăsători față de suferința mea, tot atît de nepăsători se arătau și față de propria lor suferință atunci cînd li se întîmpla ceva. Aceasta se datoră, cred, în primul rînd, obișnuinței, și în al doilea rînd, faptului că erau mai puțin sensibili. Cred, într-adevăr, că un om cu multă sensibilitate și un sistem nervos mai delicat suferă de două și de trei ori mai intens decît ei de pe urma unei lovături identice.

Deși eram atât de obosit — de fapt, eram istovit — n-am putut dormi din cauza durerii din genunchi. Abia mă stăpîneam să nu gem tare. Nici vorbă că acasă aş fi dat drumul la văicăreli, dar mediul acesta nou şi primitiv parcă îmi impunea să mă stăpînesc crunt. Atitudinea acestor oameni era stoică în lucrurile mari şi copilăroasă în cele mici, ca a sălbaticilor. Îmi aduc aminte cum l-am văzut mai târziu, în timpul călătoriei, pe Kerfoot, unul dintre vînători, cu un deget făcut zob ; a pierdut degetul fără măcar să murmure sau să-şi schimbe expresia feţei. Cu toate acestea l-am văzut tot pe el înfuriindu-se la culme pentru o nimica toată.

La fel făcea şi-n momentul de faţă, vociferînd, răcnind, dînd din mîini şi înjurînd de toţi dracii, şi numai pentru că nu se înţelegea cu alt vînător dacă un pui de focă ştie să înoate instinctiv sau nu. El susţinea că ştie, că poate înota din clipa cînd s-a născut. Celălalt vînător, Latimer, un individ slab, cu mutră de yankeu, cu ochi vicleni de-abia deschişi, susţinea contrariul ; spunea că puiul de focă se naşte pe uscat pentru singurul motiv că nu ştie să înoate, că maică-sa este obligată să-l înveţe înotul, aşa cum păsările trebuie să-şi înveţe puii la zbor.

Ceilalţi patru vînători stăteau cu coatele pe masă sau tolăniţi pe cuşete şi lăsaus discuţia pe seama celor doi antagonişti. Dar arătau un interes deosebit, căci din cînd în cînd se alăturau cu patimă unei păreri sau celeilalte şi uneori vorbeau toţi laolaltă, pînă ce — în spaţiul acela strîmt — glasurile lor răbufneau în valuri sonore, ce păreau că imită un bubuit de tunet. Oricît era de copilăresc şi neînsemnat subiectul, felul în care argumentau era încă şi mai copilăros şi mai

neconcludent. La drept vorbind, argumentația lor era foarte săracă sau chiar inexistentă. Metoda lor se baza pe afirmații, pe presupuneri și pe amenințări. Ei demonstau că un pui de focă știe sau nu să înoate la naștere afirmînd lucrul acesta pe un ton bătaios și continuînd cu un atac asupra inteligenței, bunului-simț, naționalității sau biografiei adversarului. Riposta era aidoma. Am relatat aceasta pentru ca să arăt nivelul intelectual al oamenilor în mijlocul cărora ajunsesem. Intelectualicește, erau niște copii cu trupuri de oameni maturi.

Și fumau, fumau neconținut un tutun ordinar, ieftin și groaznic mirositor. Aerul era gros și încețoșat din pricina fumului ; faptul acesta, la care se adăuga și zbuciumul violent al vasului în luptă cu furtuna, mi-ar fi provocat cu siguranță răul de mare dacă aș fi fost predispus la o asemenea afecțiune. Chiar și așa îmi făcea greață, deși această senzație se datora poate și durerii din picior și istovirii.

Stînd acolo întins și reflectînd, am cugetat bineînțeleas asupra mea și asupra situației în care mă aflam. Era extraordinar, de neconceput, ca eu, Humphrey Van Weyden, om cu carte și cunoscător, dacă vrei, în ale artei și literaturii, să mă găsesc aici, pe o goeletă, plecată la vînătoare de foci în Marea Bering. Mus ! Nu făcusem în viața mea nici un fel de muncă manuală grea sau treabă de rîndaș. De cînd mă știam, dusesem un trai calm, sedentar, lipsit de aventuri, o viață de intelectual izolat, de om cu un venit sigur și comod. Exercițiile violente și sporturile atletice nu mă ispitiseră niciodată. Am fost întotdeauna un șoarece de bibliotecă — așa îmi spuneau surorile și tata în copilărie. O singură dată plecasem

într-o excursie cu corturile, dar și atunci mi-am părăsit curînd grupul și m-am întors la confortul și comoditatea de-acasă. Și mă vedeam în prezent aici, cu perspectiva înspăimîntătoare și nelimitată în timp, de a pune masa, de a curăța cartofi și de a spăla vasele. Și nu eram nici voinic. Doctorii spuneau totdeauna că am un corp deosebit de robust, dar niciodată nu mi-l dezvoltasem prin exerciții fizice. Aveam mușchi slabi și moi, ca de femeie; cel puțin așa afirmau medicii cînd încercau să mă convingă să încep a practica gimnastica. Dar am preferat să-mi pun la treabă mai cu seamă capul, nu trupul; și iată-mă aici, fără condiția fizică necesară vieții aspre care mă aștepta.

Acestea sînt numai cîteva din lucrurile ce mi-au trecut prin minte și le pomenesc numai pentru a mă justifica în prealabil asupra rolului de om slab și neajutorat ce mi-a fost hărăzit să-l joc. Dar m-am gîndit și la mama și la surori, și mi-am închipuit durerea lor. Figuram pe lista celor ce pieriseră în dezastrul vasului „Martinez”; eram dat dispărut. Parcă vedeam titlurile din ziare; pe amicii de la Clubul universitar sau de la clubul „Bibelot” clătînd din cap și zicînd: „Bietul băiat!” Parcă-l vedeam și pe Charles Furuseth în momentul cînd mi-am luat rămas bun de la el în dimineța aceea — îmbrăcat în halat, ședea tolnit pe canapeaua de la fereastră și se îndeletnicea să-mi plaseze maxime cu caracter profetic și pesimist.

Și în timpul acesta, săltînd și coborînd neconținut, urcînd munții mișcători și prăbușindu-se în golurile de apă înspumată, goeleta „Năluca” înainta vitejește, tăindu-și drum tot mai departe, din ce în ce mai departe, în inima Pacificului, iar eu

eram pe bordul ei. Deasupra auzeam vîntul. Îmi ajungea în urechi ca un muget înăbușit. Din cînd în cînd răsunau tropăituri pe sus. De jûr împrejur un veșnic scîrțîit : lemnăria și legăturile gemeau, scrișneau și se văicăreau pe o mie de tonuri. Vînătorii continuau să se ciorovăiască și să urle ca niște ființe aparținînd unei rase amfibii și semi-umane. Atmosfera era ticsită de înjurături și trivialități. Le vedeam figurile congestionate și furioase, citeam pe ele brutalitatea schimonosită și accentuată de galbenul bolnăvicios al lămpilor marinărești ce se' bălăbăneau o dată cu vasul. Prin picla întunecată a fumului, cușetele arătau asemenea culcușurilor animalelor dintr-o menajerie. Pe pereți atîrnau cizme și haine de ploaie, iar ici și colo puști și carabine se odihneau în siguranță în rastele. Era un decor marin potrivit pentru bucanierii ¹ și pirații de odinioară... Imaginația mea o luase razna și totuși nu puteam adormi. A fost o noapte lungă, lungă, istovitoare, monotonă și fără sfîrșit.

Capitolul V

Dar prima noapte petrecută în aliveiul vînătorilor a fost și ultima. A doua zi, Lup Larsen l-a gonit pe Johansen, noul secund, de la pupa și l-a trimis ca să doarmă pe viitor în alivei; în același timp eu luam în primire micuța cabină care în prima zi a călătoriei noastre avusese doi ocupanți. Vînătorii au aflat repede motivul acestei schimbări, și faptul a pricinuit numeroase bombă-

¹ *Bucanieri* — vînători de bizoni și negustori de carne afumată care, în secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, s-au îndeletnicit și cu pirateria în regiunea Mării Antilelor, atacînd îndeosebi coloniile spaniole.

neli în grupul lor. Se pare că în fiecare noapte, în somn, Johansen retrăia evenimentele de peste zi. Sătul de atita sporovăială, precum și de răcnetele și comenzile strigate în gura mare, fără încetare, Lup Larsen trecuse pacostea vânătorilor lui.

După o noapte de nesomn, m-am sculat slăbit și chinuit de dureri, ca, schiopătînd, să încep treburile zilei a doua pe goeleta „Năluca“. Thomas Mugridge m-a sculat la cinci și jumătate în felul în care pesemne că își scula ciinele Bill Sykes ; dar brutalitatea ce mi-a arătat-o *mister* Mugridge i-a fost răsplătită cu vîrf și-ndesat. Gălăgia inutilă pe care a făcut-o (doar nu închisesem ochii toată noaptea) l-a trezit probabil pe unul dintre vînători, căci un bocanc greu vîjii prin semiîntuneric, și *mister* Mugridge, cu un puternic urlet de durere, ceru umil iertare tuturor. Pe urmă, în bucătărie, am remarcat că avea o ureche julită și inflamată ; urechea nu și-a mai recăpătat aspectul normal, și marinarii au numit-o „urechea de conopidă“.

Ziua a fost plină de tot felul de întîmplări nenorocite. Cu o seară înainte luasem hainele uscate din bucătărie, și primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot de pe mine boarfele bucătarului și să mă primenesc.

Mi-am căutat punga. Pe lingă niște mărunțiș, conținea o sută optzeci și cinci de dolari în aur și bancnote (și vă rog să credeți că am memorie bună cînd e vorba de bani). Punga am găsit-o, dar conținutul ei, cu excepția gologanilor de argint, fusese sustras. Am vorbit cu Mugridge despre chestiunea aceasta cînd m-am dus pe punte ca să-mi preiau slujba la bucătărie, și măcar că mă așteptam la un răspuns morocănos, nu bănu-

iam că voi fi victima ocărilor agresive pe care le-am încasat.

— Ascultă, Hump, începu el cu o lucire ticăloasă în ochi și cu un mîrîit din beregată, vrei cumva să te alegi cu nasul altoit? Dacă-ți închipui că eu sînt hoț, ține-o pentru tine, altfel îți dovedesc că te înșeli al dracului de tot! Să-mi sară ochii dacă asta se cheamă recunoștință! Vii aici, o lepădătură nenorocită a neamului omenesc, te iau la mine în bucătărie, mă port frumos cu mătăluță și, pînă la urmă, uite cu ce m-aleg! Data viitoare poate să te ia mama dracului; dar stai, că tot te-nvăț eu minte!

Acestea fiind spuse, ridică pumnul și se îndreptă către mine. Trebuie să mărturisesc, spre rușinea mea, că am luat-o la picior de frica loviturilor și am fugit pe ușă. Ce altceva puteam face? Forța, numai forța dicta pe corabia aceasta. Persuasiunea era un lucru necunoscut. Gîndiți-vă și dumneavoastră: un om de statură obișnuită, subțiratic și cu mușchii slabi, nedezvotați, care dusesese un trai pașnic și calm, un om nedeprins cu nici un soi de violență, ce-ar putea face un astfel de om? N-avea nici un sens să stau și să înfrunt aceste furii dezlănțuite, după cum n-ar fi avut nici un sens să stau și să înfrunt un taur furios.

Așa cugetam la oră aceea, simțind nevoia să mă justific și să-mi împac propria conștiință. Dar această justificare nu-mi era pe plac. Nici pînă în ziua de azi mîndria mea de bărbat nu-și poate aminti acele întîmplări fără strîngere de inimă. Situația depășea într-adevăr formulele raționale de comportare și cerea mai mult decît niște reci concluzii logice. Privind lucrurile în lumina logicii formale, nu este nimic de care să-mi fie rușine; totuși, un val de rușine năvălește în mine

cînd îmi aduc aminte și simt că demnitatea mea de bărbat a fost terfelită și întinată. Dar toate aceasta n-au nici o importanță. Iuțeala cu care am alergat afară din bucătărie mi-a pricinuit o sfișietoare durere în genunchi și m-am prăvălit neputincios lingă dunetă. Dar bucătarul nu m-a urmărit. Îl auzeam strigînd :

— Ia uite cum mai fuge ! Ia uite cum fuge !
Și cu un picior șontorog ca ăla ! Vino îndărăt, bietul mamei puîșor ! N-o să dau în tine, n-o să dau !

M-am întors și mi-am continuat treburile, și cu aceasta episodul s-a încheiat pentru moment, cu toate că aveau să urmeze noi întîmplări. Am pus masa în careu pentru gustarea de dimineață, și la orele 7 i-am servit pe vînători și pe ofițeri. În timpul nopții furtuna se potolise bine, deși hula era încă puternică și bătea un vînt zdravăn. Velele fuseseră întinse în cartul de dimineață, așa că „Năluca“ gonea cu toate pînzele sus, excepție făcînd cele două contrarande și zburătorul¹. Din convorbiri am dedus că aceste trei vele urmau să fie ridicate imediat după gustarea de dimineață. Am mai aflat că Lup Larsen intenționa să profite cît mai mult de furtuna care îl mîna spre sud-vest, spre acea regiune a oceanului unde aștepta să întîlnească alizeele de nord-est. Spera, cu ajutorul acestor vînturi constante, să poată parcurge cea mai mare parte a cursei către Japonia, făcînd un ocol spre sud pînă la tropice și apucînd iarăși spre nord, pe măsură ce se apropia de litoralul asiatic.

După gustare am mai trecut printr-o întîmplare nenorocită. Terminînd de spălat vasele, am

¹ Zburător — velă triunghiulară care se ridică la prova, deasupra focului.

curăţat soba din careu şi am cărat cenuşa sus pe punte, ca s-o arunc. Lup Larsen şi Henderson stăteau lângă timonă, adînciţi într-o discuţie. Marinarul Johnson ţinea cîrma. În vreme ce mă îndreptam spre bordul din vînt, l-am văzut făcînd o mişcare scurtă cu capul, pe care am confundat-o cu un semn de recunoaştere şi de bună dimineată. În realitate, el încerca să mă prevină să azvîrl cenuşa peste bordul de sub vînt. Fără să-mi dau seama de pozna mea, am trecut pe lângă Lup Larsen şi pe lângă vînători şi am aruncat cenuşa în vînt. Curentul de aer a suflat-o înapoi nu numai peste mine, dar şi peste Henderson şi Lup Larsen. În clipa următoare, acesta din urmă mi-a tras un picior zdravăn, aşa cum ai da într-o javră. Nu-mi închipuisem că o lovitură de picior poate fi atît de dureroasă. M-am dus împleticindu-mă şi m-am rezemat de peretele careului, pe jumătate leşinat. Toate mi se învîrteau în faţa ochilor şi mi s-a făcut rău. Greata m-a copleşit şi am reuşit să mă tîrăsc pînă la parapetul vasului. Dar Lup Larsen nu s-a luat după mine. Şi-a scuturat cenuşa de pe haine şi a continuat să discute cu Henderson. Johansen, care de la marginea dunetei văzuse întîmplarea, trimise doi marinari la pupa, ca să cureţe murdăria.

Mai tîrziu, tot în cursul dimineţii, am avut încă o surpriză, însă cu totul de altă natură. Urmînd instrucţiunile bucătarului, mă dusesem în cabina căpitanului ca să deretic şi să fac patul. Pe perete, aproape de căpătiul cuşetei, există o poliţă înţesată cu cărţi. Mi-am aruncat ochii peste titluri, observînd cu uimire numele lui Shakes-

peare, Tennyson¹, Poe și de Quincey². Erau și lucrări științifice, printre care figurau autori ca Tyndall, Proctor și Darwin. Se aflau reprezentate fizica și astronomia, și am remarcat *Epoca fabulei* a lui Bulfinch, *Istoria literaturii engleze și americane* a lui Shaw și *Istoria naturală*, în două volume. Am mai văzut și un număr de gramatici ca acelea ale lui Metcalf, Reed și Kellogg; și am zîmbit descoperind un exemplar din *The Dean's English*.

Nu puteam împăca aceste cărți cu omul cu care avusesem de-a face și mă întrebam dacă era într-adevăr capabil să le citească. Dar cînd am ajuns la făcutul patului, găsii printre pături, căzut probabil în momentul cînd Lup Larsen ațipise, operele complete ale lui Browning³ în ediția „Cambridge”. Volumul era deschis la poemul *Intr-un balcon* și am observat ici-colo pasaje subliniate cu creionul. Ba mai mult, scăpînd volumul din mîină la o clătînatură a corăbiei, a picat din el o foaie de hîrtie: era plină de schițe geometrice și diverse calcule.

Era vădit că omul acesta îngrozitor nu era un nerod ignorant, așa cum ar fi fost firesc să-ți închipui judecînd după manifestările sale de brutalitate. Lup Larsen dintr-o dată devenise o enigmă. O latură sau alta a firii lui era lesne de înțeles; dar amîndouă împreună te zăpăceau. Observasem mai demult că exprimarea lui era excelentă; numai din cînd în cînd comitea cîte o

---

¹ Alfred Tennyson (1809—1892) unul dintre cei mai de seamă poeți ai Angliei victoriene.

² Thomas de Quincey (1785—1859), eseist englez, autorul *Confesiunilor unui opioman*.

³ Robert Browning (1812—1889), poet de seamă al perioadei victoriene.

greșeală neînsemnată. Bineînțeles, însă, că în convorbirile curente cu marinarii și cu vinătorii, vorba sa era înțesată de greșeli, ceea ce se datoră însuși jargonului ; dar puținele fraze ce mi le adresase fuseseră clare și corecte.

Probabil că faptul de a fi întrezărit cealaltă latură a personalității sale mi-a dat curaj, fiindcă m-am hotărît să-i vorbesc despre banii pierduți.

— Am fost jefuit, i-am spus ceva mai târziu, când l-am găsit umblind singur încolo și-ncoace pe dunctă.

— *Sir*, corectă el, fără asprime, dar sever.

— Am fost jefuit, *sir*, m-am corectat eu.

— Cum s-a întâmplat ?

Atunci i-am povestit împrejurarea cu hainele pe care le lăsasem să se usuce în bucătărie și cum mai târziu bucătarul a fost cît pe-acî să mă bată pentru că i-am pomenit de dispariția banilor.

Zîmbi ascultînd povestea.

— Găinărie, conchise el. Găinăriile lui Cooky. Și nu socoți că nenorocita dumitale de viață merită un asemenea preț ? Pe lîngă aceasta, o poți lua ca o lecție. Ai să înveți cu timpul cum să ai singur grijă de banii ce-ți aparțin. Presupun că pînă acum de așa ceva s-a ocupat avocatul sau omul dumitale de afaceri.

Am sesizat ironia din vorbele lui ; totuși, am întrebat :

— Cum îi pot lua înapoi ?

— Asta te privește. Acuma nu mai dispui nici de avocat, nici de om de afaceri, așa încît va trebui să te descurci singur. Cînd pui mîna pe un dolar, ține-l cu dinții. Cine își lasă banii în voia sorții, așa cum ai făcut dumneata, merită să rămîna fără ei. Pe lîngă aceasta, ai păcătuit. Nu

ți-e îngăduit să scoți ispita în calea aproapelui. L-ai ispitit pe Cooky, și el a căzut în ispită. I-ai pus în primejdie sufletul său cel nemuritor. Și fiindcă veni vorba, dumneata crezi în nemurirea sufletului ?

Cînd mi-a adresat întrebarea, pleoapele i s-au ridicat alene și mi s-a părut că ascunzișurile sufletului său se deschid înaintea mea. Dar a fost numai o iluzie. Sînt convins că nimeni nu a privit vreodată în adîncul sufletului lui Lup Larsen sau că l-a întrezărit măcar, chiar dacă a avut iluzia că a reușit. Aveam să aflu că era un suflet foarte singuratic, care niciodată nu lepăda masca, deși uneori se amuza prefăcîndu-se că o leapădă.

— Nemurirea o citesc în ochii dumneavoastră, am răspuns, omițînd, cu titlu de experiență, să adaug pe *sir*, deoarece socoteam că intimitatea conversației justifica omisiunea.

El nu dădu atenție.

— Prin aceasta, vrei să spui, presupun, că-ți dai seama de existența a ceva viu ; asta nu înseamnă, însă, că acel ceva trebuie să trăiască o veșnicie.

— Citesc mai mult decît atîta, am continuat eu cu îndrăzneală.

— Atunci citești conștiința de sine. Citești conștiința vieții care trăiește ; dar mai departe, nu, nu veșnicia vieții.

Ce clar gîndea, ce bine exprima ceea ce gîndea ! Încetă de a mă mai privi curios și își întoarse capul, aruncîndu-și ochii în direcția vîntului peste marea plumburie. O umbră îi acoperi ochii, și conturul gurii îi deveni sever și dur. Era, evident, într-o dispoziție pesimistă.

— Atunci la ce bun ? întrebă el brusc, întorcându-se din nou spre mine. Dacă sint nemuritor, de ce ?

Am șovăit. Cum puteam explica acestui om idealismul meu ? Cum puteam îmbrăca în cuvinte ceva ce simțeam, ceva asemănător unei melodii auzite în vis, ceva care te convinge, și totuși se află mai presus de cuvinte ?

— Atunci ce credeți ? i-am replicat.

— Cred că viața e o bătăleală, răspunse el prompt. Este ca drojdia de bere, un ferment, un lucru ce se mișcă și se poate mișca un minut, un ceas, un an sau o sută de ani, dar care pînă la urmă încetează să se mai miște. Cei mari îi mănîncă pe cei mici pentru a putea continua să se miște, cei tari îi mănîncă pe cei slabi pentru a-și putea păstra puterea. Cei norocoși mănîncă mai mult și se mișcă vreme mai îndelungată, atîta tot. Ce părere ai de ăștia ?

Cu un gest nervos întinse brațul spre un grup de marinari, care, la mijlocul vasului, lucrau ceva la un odgon.

— Îi vezi ? Se mișcă ; și meduza se mișcă. Se mișcă spre a putea mîncă și mănîncă spre a se putea mișca mai departe. Asta este. Trăiesc pentru burtă, și burta pentru ei. E un cerc vicios. Nu poți ieși din el. Nici ei nu pot. Pînă la urmă se opresc. Nu mai mișcă. Au murit.

— Au visuri, întrerupsei eu, visuri luminoase, însoțite...

— Visează numai haleală ! conchise Larsen sentențios.

— Și altele...

— Haleală. Visează să aibă poftă de mîncare mai mare și norocul de a se putea ghiftui și mai mult. Vocea lui suna aspru. Nu era nici urmă

de glumă în ea. Căci, vezi dumneata, ei visează călătorii norocoase care să le aducă bani mulți; visează să ajungă secunzi pe corăbii, să găsească comori, pe scurt, să ajungă într-o situație în care să-i poată prăda și mai bine pe semenii lor; să doarmă toată noaptea, să se îndoape bine, să aibă pe alții care să ducă greul. Dumneata și cu mine sintem exact la fel. Nu există nici o diferență, decît că noi am mîncat mai mult și mai bine. Acum îi mănînc eu pe ei și te mănînc și pe dumneata. Dar pînă nu demult dumneata ai mîncat mai mult decît mine. Ai dormit în paturi moi și ai purtat haine elegante, te-ai ospătat cu mîncăruri alese. Cine a așternut acele paturi? Cine a făcut acele haine? Cine a gătit acele mîncăruri? Nu dumneata. N-ai făcut niciodată nimic cu sudoarea frunții. Trăiești de pe urma unui venit agonisit de tatăl dumitale. Ești ca pasărea aceea de pradă, fregata, care se năpustește asupra pescărușilor și-i jefuiește de peștii prinși de ei. Ești una cu tagma aceea de oameni care formează ceea ce se cheamă „cîrma țării“ și care mănîncă mîncarea pe care alții o agonisesc și ar vrea s-o mănînce ei înșiși. Hainele călduroase dumneata le porți. Dar cei care au făcut hainele tremură în zdrențe și cer de lucru la ușa dumitale, a avocatului sau a omului dumitale de afaceri care-ți minuieste banii.

— Dar asta n-are nici o legătură cu subiectul, am izbucnit.

— Din contra. Vorbea repede acum, și ochii îi scăpărau. E o porcărie, și se cheamă viață. Ce rost, ce înțeles are nemurirea porcăriei? Care este scopul? Pentru ce? Dumneata n-ai produs nici un fel de hrană. Totuși, hrana pe care ai consumat-o ori ai irosit-o ar fi putut salva viețile

a zeci de nenorociți care au produs-o, dar nu s-au înfruptat din ea. Căruia rost nemuritor ai slujit dumneata ? Sau ei ? Gîndește-te la noi doi. Ce se alege din lăudata dumitale nemurire atunci cînd viața dumitale intră în conflict cu a mea ? Ai vrea să te întorci pe uscat, acolo unde porcăria asta îți priește dumitale. E un capriciu al meu să te rețin pe bordul acestei goelete, unde prosperă porcăria mea. Și de reținut, te rețin. Poate te fac om sau te distrug. S-ar putea să mori azi, săptămîna asta sau luna viitoare. Te-aș putea uide chiar acum, dintr-un pumn, căci ești o stirpătură nevolnică. Dar dacă sîntem nemuritori, cum se explică asta ? A fi porci așa cum am fost amîndoi toată viața nu pare să se potrivească cu ceea ce s-ar cădea să facă nemuritorii. Te întreb iarăși, ce rost au toate astea ? Pentru ce te-am reținut aici ?...

— Pentru că sînteți mai puternic, am reușit să exclam.

— Dar de ce sînt mai puternic ? urmă el cu întrebările sale nesfîrșite. Pentru că eu sînt o bucată de ferment mai mare decît dumneata ? Nu vezi ? Nu pricepi ?

— Doar zădărnicia acestor lucruri, protestai eu.

— Sînt de acord cu dumneata, răspunse el. Atunci la ce bun să te mai miști dacă mișcarea e viață ? Dacă nu ne-am mișca și dacă n-am constitui o parte din fermentul acela, nu ar mai exista nici zădărnicie. Dar noi vrem — și asta-i realitatea — vrem să viețuim și să ne mișcăm, deși n-avem nici o rațiune să facem aceasta, deoarece, întîmplător, natura vieții este tocmai dorul de viață și de mișcare, voința de a trăi și a te mișca. Dacă n-ar fi așa, viața ar fi moartă. Tocmai din cauza vieții care se află în

dumneata visezi la nemurire. Viața din dumneata trăiește și vrea să continue să trăiască veșnic. Ptiu ! Veșnicia porcăriei !

Se răsuci apoi brusc pe călcîie și porni drept înainte. La marginea dunetei se opri și mă chemă la el.

— Cît ziceai că ți-a luat Cooky ?

— O sută optzeci și cinci de dolari, *sir*, răspunsei.

Dădu din cap a înțelegere. Peste o clipă, în vreme ce coboram scara ca să pun masa, l-am auzit înjurînd cît îl ținea gura niște oameni, la mijlocul punții.

Capitolul VI

Pînă a doua zi de dimineată furtuna s-a potolit cu totul, și „Năluca“ se legăna ușor pe o mare liniștită și fără nici o suflare de vînt. Numai din cînd în cînd venea cîte o adiere, și Lup Larsen se urca mereu pe dunetă, cercetînd cu ochii orizontul spre nord-est. Din direcția aceea trebuia să sufle marele alizeu.

Tot echipajul era pe punte, pregătind bărcile pentru pescuit. Sînt șapte bărci la bord, barca cea mică a căpitanului și cele șase pe care le vor folosi vînătorii. Echipajul unei bărci este constituit din trei oameni, un vînător, un vîslaș și un cîrmaci. La bordul goetei vîslașii și cîrmacii fac parte din echipaj. Vînătorii, la rîndul lor, sînt șefi de cart și stau sub ordinele lui Lup Larsen.

Am ajuns să cunosc aceste lucruri, și încă multe altele. „Năluca“ este socotită cea mai rapidă goletă din flotele San Francisco și Victoria ¹.

¹ Victoria — port în partea de sud a insulei Vancouver (statul Washington).

De fapt, înainte, ea a fost un iaht particular, anume construit pentru viteză. Forma și accesoriile vasului — cu toate că nu mă pricep la asemenea lucruri — vorbesc de la sine. Johnson mi-a dat amănunte despre „Năluca“ într-o scurtă conversație pe care am avut-o în timpul celui de-al doilea cart mic. Vorbea cu entuziasm, arătând pentru acest vas minunat aceeași dragoste pe care unii oameni o au pentru cai. Era adînc scîrbit de perspective și mi-a dat să înțeleg că Lup Larsen avea o reputație deocheată printre căpitanii navelor de pescuit foci. El, Johnson, a semnat angajamentul pentru această călătorie de dragul „Nălucii“, dar acum și începuse să se căiască.

După cum mi-a explicat el, „Năluca“ este o goeletă de optzeci de tone, de un model excepțional. Este largă de douăzeci și trei de picioare și lungă de peste nouăzeci de picioare. O chilă¹ de plumb, de o greutate fantastică, necunoscută, îi asigură o stabilitate perfectă, cu toate că vasul are o imensă suprafață de vele. De la punte la mărul² arborelui mare³ sînt mai bine de o sută de picioare ; iar arborele trinchet⁴ este cu opt sau zece picioare mai scurt. Dau aceste amănunte ca să vă puteți face o idee de dimensiunile micii noastre lumi plutitoare, care poartă douăzeci și două de ființe omenești. E o lume foarte mică, un punct, o nimica toată, și mă minunez cum se în-

¹ Piesă de rezistență așezată pe axa longitudinală a fundului unei nave, în exteriorul ei, de care se prind bordurile navei.

² Mărul sau mărul *catargului* — proeminență sferică aflată în virful catargelor.

³ Arborele mare — catargul mare.

⁴ Trinchet sau arborele trinchet — catargul dinspre prova.

cumetă oamenii în largul mării pe o drăcovenie atît de mititică și de fragilă.

Lui Lup Larsen îi mai merge vorba că poartă prea multă pînză, nesocotind pericolul. I-am auzit pe Henderson și pe alt vînător, Standish, un californian, discutînd despre acest subiect. Acum doi ani, într-o furtună, pe Marea Bering, catargele „Nălucii“ s-au frînt. I s-au pus alte catarge, astca de acum, care sînt mai puternice și mai grele din toate punctele de vedere. Se zice că atunci cînd s-au instalat noile catarge, Lup Larsen ar fi declarat că ar prefera să vadă goeleta răsturnată decît să-și mai piardă „bețele“.

Toți oamenii de pe bord, cu excepția lui Johansen, care este oarecum copleșit de avansarea sa, par să aibă o scuză pentru faptul că s-au îmbarcat pe „Năluca“. Jumătate din oamenii de la prova sînt marinari de cursă lungă, și scuza lor este că nu au știut nimic despre vas și despre căpitanul lui. Iar cei mai bine informați șoptesc despre vînători că deși țintași desăvîrșiți, intratît li s-a dus vestea că sînt zurbagii și bătăuși, încît nu se mai pot angaja pe nici o goeletă cumsecade.

Am făcut cunoștință cu încă un membru al echipajului — îl cheamă Louis — un irlandez cu fața rotofeie și jovială, din Nova Scoția¹ un tip foarte prietenos, dispus să pălăvrăgească la nesfîrșit dacă stai să-l ascuți. După masă, în timp ce bucătarul era jos și dormea, iar eu curățam nesfîrșiiții cartofi, Louis și-a făcut drum pe la bucătărie, „ca să stăm la taifas“. Și el avea o scuză pentru faptul că se afla pe bord: era beat cînd a semnat angajamentul. Mă tot asigura că, treaz fiind, ar fi fost ultimul lucru pe care

---

¹ Peninsula din sud-estul Canadei.

s-ar fi gîndit să-l facă. Pare-se că ia parte la vînătorile de foci de doisprezece ani fără nici o întrerupere și este recunoscut drept unul din cei mai buni cîrmaci din ambele flote ; se număra chiar printre primii doi sau trei.

— Ehei, băiatule, mi-a spus, clătînînd din cap a jale, e cea mai nenorocită goeletă pe care puteai s-o alege ; și nici măcar nu poți să zici c-ai fost beat, ca mine. Vînătoarea de foci e raiul marinarului, însă pe alte corăbii, nu pe asta. Secundul a făcut safteaua, da' — tu ascultă la mine ! — pînă la sfîrșitul călătoriei să știi că se mai curăță cîtiva. Sst acum, și să rămînă între noi, Lup Larsen ăsta e dracu gol, și „Năluca“ e corabia iadului de cînd a pus el laba pe ea. Dacă n-oi ști eu, cine vrei să știe ? Păi nu l-am văzut eu cu ochii mei cînd s-a iscat un scandal și a împușcat patru oameni de-ai lui, acu doi ani, la Hakodate ¹ ! Că doar eram pe „Emma L.“, ce mai, nici la trei sute de iarzi depărtare. Și tot în anul ăla l-a mai omorît dintr-o lovitură de pumn pe unu. Da, domle, l-a lăsat mort pe loc. I-a sfărîmat țeasta ca pe o coajă de ou. Și-auzi dumneata, vine guvernatorul din insula Kura, cu șeful poliției — japonezi, obraze subțiri — să-i facă vizită pe vas, ca invitați, aducîndu-și nevestele — micuțe și drăgălașe, cum le vezi pictate pe evantaie. Și cum „Năluca“ era gata de plecare, nu zici că-i lasă pe dragii bărbați pe jos, în șampana ² lor, chipurile din nebăgare de seamă ? Pe urmă, abia după o săptămînă, le debarcă pe bieteles cuconițe tocmai în partea ailaltă a insulei, să bată ele munții și văile pînă acasă, în sîn-

¹ *Hakodate* — port japonez.

² *Șampană* — corabie cu pinze, folosită în Extremul Orient.

dăluțele lor, mititele, de paie, cu care nu mergi nici o milă că se și fac praf. Dacă nu știu eu, cine vrei să știe? El e fiara, acest Lup Larsen, asta e fiara cea mare pomenită în *Apocalips*. Și n-are să se aleagă bine de el. Da' eu nu ți-am spus nimic, bagă de seamă! O vorbă n-am suflat; grăsanul de Louis o să scape cu bine și din călătoria asta, chiar dacă pe voi,ăștilalți o să vă halească peștii!... Lup Larsen! sforăi el o clipă mai târziu, bagă la cap. Auzi? Lup, asta e. Nu poți să zici că are inimă neagră, ca unii; n-are inimă de loc. Lup, asta e, lup, și altceva nimic. Mai bună poreclă nici că i se potrivea!

— Dar dacă este așa de deocheat, am întrebat, cum se face că mai găsește oameni care să se angajeze pe vasul lui?

— Da, cum de se găsesc oameni care să facă orice pe pământul ăsta lăsat de Dumnezeu, ba și pe mare? întrebă Louis, înflăcăându-se ca un celt ce era. Cum îți închipui c-ajungeam eu aici pe bord dacă nu eram beat criță când mi-am pus iscălitura? Unii, cum sînt vînătorii noștri, nu pot să se angajeze la oameni cumsecade, iar alții, ca nenorociții ăia de la prova, habar n-au avut cu cine au de-a face. Dar o să vadă ei; o să vadă ei pe dracu, și-o să-și blesteme ziua-n care s-au născut. Mai-mai că le-aș plînge de milă dacă nu mi s-ar rupe inima când mă gîndesc la grăsunul de Louis și la necazurile care-l așteaptă. Dar să știi că eu n-am suflat o vorbă, bagă de seamă, nici o vorbă... Vînătorii ăștia-s cei mai răi, se porni el din nou, fiindcă suferea de logoree în-născută. Hei, așteaptă numai pînă s-or apuca de scandaluri și blestemății. Cu Lup Larsen și-au găsit nașu. Țsta o să le vîre frica de Dumnezeu în sufletele lor stricate și înrăite. Uită-te la vi-

nătorul ăla al meu, Horner, „Jock“ Horner, cum îi spun băieții, mielu blind, nu alta, nevinovat ca o domnișoară de pension, de i-ai da grijania fără spovedanie. Nu zici că anu trecut l-a omorît pe cîrmaciul lui ? Cică a fost un accident regretabil ; însă să vezi că eu l-am cunoscut pe vislașul lor la Yokohama, și ăla mi-a spus cum a fost de-adevărat. Și uită-te și la Smoke, drăcușoru ăsta tuciuriu. Trei anișori l-au ținut rușii de-a tăiat sare în ocnele din Siberia, fiindcă l-au prins vîinînd ca pe moșia lu tat-su pe Insula de Aramă¹ care aparținea rușilor. Le-au pus frumos cătușe și la mîini și la picioare, lui și lu tovarășu lui. Și nu zici că se iau ăștia doi la ceartă într-o zi ? Și după aia Smoke îl expediază pe-ălălaltu sus, afară din ocnă, în gălețile cu sare ; bucată cu bucată, azi un picior, mîine un braț, poimîine capul, și așa mai departe.

— Nu se poate ! am strigat, cutremurat de groază.

— Ce nu se poate ? întrebă el cu fuțeala fulgerului. Am spus eu ceva ? Eu sînt surdulică și mutulică, și dîmneata trebuie să fii la fel, barem de dragul mamei care te-a făcut ; care va să zică, de cîte ori am deschis gura, numai lucruri bune și frumoase am spus și despre ei și despre dînsul, trăsni-l-ar Dumnezeu și dă Doamne să putrezească zece mii de ani în purgatoriu, și p-ormă să se ducă dracului în străfundul iadului !

Johnson, marinarul care m-a fricționat pînă mi-a ieșit sîngele prin piele cînd m-au pescuit din mare, părea cel mai puțin dubios din toți oamenii de la prova sau de la pupa. La drept vorbind, nu era nimic îndoielnic la el. Îl simțeai de la început sincer și dintr-o bucată, ca-

---

¹ Una dintre insulele Kommandor din Marea Bering.

lități care la rîndul lor erau însoțite de o modestie ce se putea confunda cu timiditatea. Totuși, timid nu era. Dimpotrivă, avea curajul propriilor convingeri și conștiința caracterului său integru. De aceea am protestat cînd Lup Larsen i-a spus Yonson, stîlcindu-i numele. Louis a făcut aprecieri și profeții și asupra acestei întîmplări, ca și asupra persoanei lui Johnson.

— Bun băiat, căpăținosu ăsta de Johnson, mi-a spus. Cel mai de ispravă marinar din prova. E vislașul meu. Dar, cum mă vezi și te văd, o să dea de dracu cu Lup Larsen. Îți spun eu ! Simt cum mocnește și cum se apropie o furtună. I-am vorbit ca unui frate dar nu vrea să-și ție gura. Cum nu-i place cîte ceva, începe să bombăne. Și-o să se găsească vreo lepră care să-i șoptească lui Lup Larsen la ureche ce-a auzit. Lupu-i puternic, și-i firea lupului de a urî puterea ; asta o să vadă el la Johnson — putere... Are să vadă că nu-i de-ăia care, cînd îl înjuri sau dai în el, se face mic și zice „da, să trăiți, mulțumesc frumos, să trăiți“ ! Oho, vine furtuna ! Vine ! Și Dumnezeu știe unde mai găsesc eu alt vislaș ! De ce-i timpit și sare în sus cînd bătrînul îi zice Yonson ? „Pe mine mă cheamă Johnson, *sir*“, sare el de colo, și pe urmă își spune numele răs-picat, literă cu literă. Să fi văzut mutră la bătrînu ! Credeam că-l face praf acolo pe loc. Nu i-a făcut nimica, dar o să-i facă, o să-i crape teasta căpăținosului, îți spun eu, care cunosc la oamenii de pe mare.

Thomas Mugridge devine nesuferit. Sînt obligat să-l „domnesc“ la fiecare cuvînt. Una din pri-cini este că Lup Larsen pare să fi prins simpatie pentru el. Cred că nu s-a mai pomenit ca un căpitan să fie prietenos cu bucătarul ; dar cert e

că Lup Larsen așa este. În vreo două-trei rînduri a vîrit capul pe ușa bucătăriei și l-a tachinat bine dispus pe Mugridge, ba la un moment dat, azi după-amiază, a stat cincisprezece minute încheiate pălăvrăgind cu el la marginea dunetei. După ce au terminat, Mugridge s-a întors în bucătărie radios și s-a apucat de treabă, fredonînd cîntece de mahala într-un falset care-mi zgîria nervii.

— Eu totdeauna mă am bine cu ofițerii, îmi mărturisi el pe un ton confidențial. Da, da, cunosc eu meșteșugul cum să mă fac bine văzut. Cu ultimul meu căpitan, una-două, mă duceam la el în cabină, să stăm la o mică parolă și să bem cîte-un pălărel, așa ca-ntr-o prietenie. „Mugridge“, îmi zicea dînsul, „Mugridge, tu ți-ai ratat vocația“. „Adică cum?“ zic eu. „Tu trebuia să te naști *gentleman*, nu să-ți cîștigi existența muncind“. Să mă trăsnească Dumnezeu, Hump, dacă nu mi-a spus așa, și eu ședeam ca un pașă, acolo, la dînsu în cabină, fumîndu-i țigările și bîndu-i romul.

Turuiala asta mă scotea din sărite. N-am mai auzit o voce care să-mi fie atît de antipatică. Avea un timbru uleios, insinuant, iar surîsul mi-eros și îngîmfarea lui monstruoasă îmi iritau nervii, pînă cînd uneori începeam să tremur. Categorie, Mugridge era cel mai scirbos și mai respingător individ pe care l-am întîlnit vreodată. Gătea mîncărurile într-o murdărie de nedescris, și cum el gătea tot ce se mîncea pe bord, eram obligat să fiu cu multă băgare de seamă la ceea ce mîncam, alegînd bucățile cele mai puțin murdare din cele pe care le gătea.

Mîinile mele, neobișnuite cu munca, mă supărau rău de tot. Unghiile mi-erău învinețite și

negre, iar pielea se îmbălsise de un rapăn pe care nici cu peria de frecat duşumelele nu l-aş mai fi putut scoate. Băşicile îşi făcură apariţia rînduri-rînduri, dureroase şi mereu prezente. Pe antebraţ aveam o arsură mare, de cînd, pierzîndu-mi echilibrul din cauza ruliului vasului, fusesem proiectat peste maşina de gătit. Nici cu genunchiul nu stăteam mai strălucit. Inflamaţia nu dăduse îndărăt şi rotula era încă deplasată. Faptul că nu-l cruţam de dimineată pînă noaptea tîrziu nu-i ajuta cîtuşi de puţin. Dacă ar fi fost să mă vindec vreodată, odihnă mi-ar fi trebuit.

Odihnă ! Niciodată pînă atunci nu cunoscusem înţelesul acestui cuvînt. Toată viaţa mă odihnisem şi nu-mi dădusem seama. Dar acum, cel mai plăcut lucru din lume pentru mine ar fi fost să pot sta o jumătate de ceas fără să fac nimic, nici măcar să mă gîndesc. Dar, pe de altă parte, a fost şi o revelaţie. De-aici înainte voi putea aprecia viaţa omului muncitor. Nici nu visasem că munca este un lucru atît de obositor. De la cinci şi jumătate dimineata şi pînă noaptea la ceasurile 10 sînt sclavul tuturor, şi n-am nici o clipă de răgaz pentru mine, decît atîta cît pot ciupi la sfîrşitul celui de al doilea cart mic.

Dacă m-aş opri un singur minut să privesc marea scînteind în soare ori să urmăresc un marinăr căţărîndu-se la contrarande sau alergînd pe bompres¹, dacă mi-aş îngădui un asemenea lux, sînt sigur că aş auzi glasul ce-l urăsc, strigînd : „Hei, tu, Hump, nu arde gazul, că-s cu ochii pe tine !“

În cabina vînaşilor încordarea creşte şi umblă zvônul că Smoke s-a bătut cu Henderson. Hender-

¹ *Bompres* — catarg orizontal sau uşor oblic, fixat la prova.

son pare cel mai cumsecade dintre vinători ; un flăcău domol și pe care-i greu să-l scoți din fire ; probabil că s-a enervat rău de tot, deoarece Smoke are un ochi vînat și umflat și l-am văzut clocotind de furie cînd a venit la careu pentru masa de seară.

Chiar înainte de cină am asistat la un act de cruzime, grăitor în ceea ce privește lipsa de omenie și brutalitate a acestor vinători. În echipaj există un novice, un boboc, anume Harrison, băiat de la țară, stîngaci și, îmi închipui, stăpînit de dorul aventurilor, care se află la prima lui călătorie. În vînturile slabe și nestatornice de acum, goeleta făcuse numeroase volte¹, căci în asemenea ocazii velele se schimbă dintr-un bord în altul, și un om este trimis sus să schimbe contraranda cea mică. Nu știu cum s-a întîmplat că tocmai cînd Harrison era sus, s-a înțepenit scota în scripetele prin care trece, chiar la capătul picului². După cîte am înțeles, sînt două modalități de a o degaja : una prin coborîrea trincăi, manevră relativ ușoară și fără primejdie, și o a doua, care cere să te cațări peste fungile³ picului pînă la extremitatea acestuia, ceea ce reprezintă o performanță extrem de riscantă.

Johansen i-a strigat lui Harrison să înainteze pe fungi. Toți își dădeau bine seama că băiatului îi era frică, și pe bună dreptate ; cum să se încreadă, la optzeci de picioare deasupra punții, în funiile acelea subțiri și foarte mobile ? De-ar fi

¹ *Voltă* — schimbare de direcție executată pentru ca vîntul să treacă dintr-un bord în celălalt.

² *Pic* — vergă sau baston fixat oblic pe catargul de la pupa, de care se prinde partea de sus a velelor.

³ *Fungă* — parimă trecută printr-un scripete de pe catarg care servește la ridicarea velelor.

bătut barem un vînt continuu, tot n-ar fi fost așa de rău, însă „Năluca“ se legăna în gol pe o mare întinsă, și la fiecare raliu velele fluturau și trosneau, iar fungile se întindeau și se slăbeau. Puteau să te azvîrle jos așa cum arunci o musecă cu șfichiul biciului.

Harrison auzi comanda și pricepu ce i se cerea, însă șovăi. Era probabil întâia oară în viața lui cînd se suia în arboradă. Johansen, care prinsese ceva din stilul autoritar al lui Lup Larsen, explodă într-o rafală de ocări și înjurături.

— Ajunge, Johansen, se răsti brusc Lup Larsen. Vreau să știi că pe vasul acesta numai cu înjur. Dacă voi avea nevoie de concursul dumitale, am să ți-l cer.

— Yes, sir, încuviință secundul, supus.

Între timp, Harrison începu să înainteze pe fungi. Priveam din ușa bucătăriei și îl vedeam dirziind ca de friguri din toate mădularele. Înaintă foarte încet și cu băgare de seamă, cam cu cîte un deget o dată. Desenat pe azurul limpede al cerului, făcea impresia unui păianjen enorm, tîrîndu-se pe dantela pînzei sale.

Trebuia să se cațăre într-un ușor urcuș, fiindcă trinca se țuguia în sus ; fungile trecute prin diverșii scripeti de pe pic și catarg îi ofereau ici-colo puncte de sprijin pentru mîini și picioare. Dar partea proastă consta în aceea că vîntul nu era nici destul de puternic, nici destul de constant ca să țină vela umflată. Cînd băiatul ajunsese la jumătatea distanței, „Năluca“ se legăna puternic și se afundă între două valuri. Harrison se opri și se ținu zdravăn. De dedesubt, de la optzeci de picioare, îi puteam vedea încordarea chinuită a mușchilor, pe cînd se crampona ca să-și scape viața. Vela se dezumflă, și picul se balansă pînă la mijlocul vasului. Fungile slăbira

și, deși totul s-a petrecut foarte repede, am mai apucat să le văd cedînd sub greutatea trupului său. Pe urmă, brusc, picul se înclină într-o parte, vela mare bubui ca un tun, și cele trei șiruri de rețele izbîră în pînză ca o rafală de arme. Ținîndu-se strîns, Harrison execută amețitoarea pendulare prin spațiu. Balansul încetă dintr-o dată. Fungile se încordară brusc. A fost ca plesnitura unui harpnic. Efortul lui de a se ține era supraomenesc. O mîină îi scăpă; cealaltă rezistă disperată timp de o secundă și cedă și ea. Trupul se arcui pe spate și se răsturnă, dar nu știu prin ce minune băiatul reuși să se agațe cu picioarele. Acum atîrna cu capul în jos. Cu o smucitură se apucă iarăși de fungi; dar trecu vreme lungă pînă să revină la poziția de mai înainte, unde rămase atîrnat, de-ți venea să-i plîngi de milă.

— Pun rămășag că la cină n-are să aibă poftă de mîncare, auzii vocea lui Lup Larsen, care-mi ajunse la ureche pe după colțul bucătăriei. Hei, Johansen, nu sta dedesubt! Fii atent! Ia seama, că te stropește!

Într-adevăr, lui Harrison i se făcuse rău și vomita ca un om care are rău de mare. A rămas multă vreme agățat de suportul acela nesigur, fără a îndrăzni să schițeze vreo mișcare. Johansen însă continua cu violență să-l îmboldească să-și ducă sarcina la bun sfîrșit.

— Este o rușine, îl auzii mormăind pe Johnson într-o englezească corectă, dar penibil de lentă. Stătea la cîțiva pași de mine, lîngă greementul principal. Băiatul are toată bunăvoința. Cu timpul, dacă va avea prilejul, are să învețe. Dar ceea ce se întîmplă acum este un...

Se opri un moment, căci cuvîntul final, concluzia, era „asasinat“.

— Taci, n-auzi ? îi șopti Louis. Ține-ți gura, barem de dragul maică-ti !

Dar Johnson privea mai departe scena și continua să bombăne.

— Ascultă, se adresă vînătorul Standish lui Lup Larsen, ăsta-i vislașul meu și nu-mi convine să-l pierd.

— De bună seamă, Standish, că-i vislașul tău atunci cînd îl ai în barcă. Dar aci, pe bord, este marinarul meu, și pot face cu el ce poftesc.

— Bine, dar ăsta nu-i un motiv... începuse Standish să turuie.

— Ajunge, las-o mai moale ! îl sfătui Larsen. Ți-am arătat care-i situația și las-o baltă. Omul e al meu și pot să-l fac ciorbă și să-l mănînc, dacă-mi place !

În ochiul vînătorului sclipi o licărire de mînie, însă omul făcu stînga-mprejur și apucă să coboare pe tambuchiul ce ducea la alivei, unde se opri uitîndu-se în sus. Toți marinarii erau acum pe punte și toți ochii priveau spre cer, acolo unde o viață omenească se lupta cu moartea. Neomenia acestor oameni, căroră orînduirea capitalistă le dăduse pe mină viața altor oameni, era înspăimîntătoare.

Eu, care trăisem izolat de vîrtejul lumii, nici nu visasem vreodată că munca are și asemenea aspecte. Pentru mine viața fusese întotdeauna ceva deosebit de sfînt ; aici, însă, viața nu conta, era numai o cifră dintr-un calcul comercial. Sînt dator să menționez, totuși, că marinarii înșiși erau impresionati, ca, de pildă, Johnson ; dar patronii, adică vînătorii și căpitanul, manifestau o indiferență lipsită de inimă. Pînă și protestul lui Standish izvora din faptul că nu voia să-și piardă vislașul. Dacă ar fi fost vorba de vislașul altui

vinător, ar fi fost și el, ca și ceilalți, cel mult înveselit.

Dar să ne întoarcem la Harrison. Zece minute a trebuit să răcnească și să injure Johansen ca să-l determine pe băiat să pornească din nou. Puțin mai târziu ajunsese la capătul picului, unde, călare pe pic, îi era mai ușor să se mențină. A descurcat scota, și acuma ar fi putut să apuce calea-ntoarsă, coborînd lin de-a lungul fungilor pînă la catarg. Dar își pierduse firea. Oricît îi era de nesigură poziția de acum, nu se îndura s-o părăsească pentru poziția și mai nesigură de pe fungi.

Privi de-a lungul itinerarului aerian pe care trebuia să-l străbată și apoi se uită în jos la punte. Ochii îi erau mari și holbați și tremura violent. N-am văzut niciodată frica întipărită mai puternic pe o figură omenească. Zadarnic îi striga Johansen să coboare. În fiecare clipă băiatul risca să fie măturat de pe pic, dar teama îl paralizase. Lup Larsen, plimbîndu-se în sus și-n jos, adîncit într-o conversație cu Smoke, nu-l mai băgă în seamă, deși la un moment dat strigă răstit omului de la timonă :

— Ai deviat, omule. Fii atent, dacă nu ți s-a urit cu binele !

— *Aye, aye, sir*, răspunse cirmaciul, învîrtind timona cu vreo două cavile¹.

Vina lui era că abătuse puțin direcția corăbiei pentru ca slabul vînt care abia adia să umfle trinca și s-o țină locului. Se strădui astfel să-l ajute pe nefericitul Harrison, cu riscul de a-și atrage asupra-și minia lui Lup Larsen.

Minutele treceau, și pentru mine tensiunea devenise îngrozitoare. Pe de altă parte, Thomas Mu-

---

¹ *Cavile* — minere fixate pe cercul timonei, ca o prelungire a spițelor.

gridge își găsisse o distracție și mereu scotea capul pe ușa bucătăriei spre a face observații hazlii. Cum îl mai uram ! Cît de imensă a crescut ura mea pentru dînsul în răstimpul acela înfricoșător... Pentru prima oară în viață am trăit dorința de a omori ; „am văzut roșu înaintea ochilor“, cum se exprimă unii dintre scriitorii noștri amatori de stil colorat. Dacă, în general, viața încă mai era pentru mine sacră, în cazul particular al lui Thomas Mugridge viața devenise într-adevăr foarte profană. M-am înspăimîntat cînd mi-am dat seama că văd roșu și m-a fulgerat un gînd : oare mă molipsisem și eu de bestialitatea mediului ? Eu, care chiar în fața crimelor celor mai flagrante negasem dreptul justiției de a aplica pedeapsa capitală ?

Trecuse o jumătate de oră încheiată, și deodată i-am zărit pe Johnson și pe Louis ciorovăindu-se parcă ; la un moment dat Johnson dădu în lături brațul lui Louis, care căuta să-l rețină, și porni. Traversă puntea, sări în sarturile trinchetului și începu să se cațăre. Dar ochiul ager al lui Lup Larsen îl văzu.

— Hei, tu, ăla, ce te-a apucat ? strigă el.

Johnson se opri. Se uită în ochii căpitanului și răspunse răspicat :

— Mă duc să-l aduc jos pe băiat.

— Dă-te jos din arboradă și mișcă-te mai iute !

Auzi ? Dă-te jos !

Johnson șovăi, însă fu învins de anii îndelungi de supunere în fața căpitanilor ; sări morocănos pe punte și se îndreptă spre prova.

La cinci și jumătate am coborît în careu ca să pun masa, dar nici nu-mi dădeam seama ce fac, deoarece în ochi și în creier îmi stăruia imaginea unui om alb la față și tremurînd, semănînd ridicol cu un păduche agățat de picul ce se zbătea. La

ora 6, cînd am servit cîna, urcînd pe punte ca să aduc mîncarea de la bucătărie, l-am zărit pe Harrison în aceeași poziție. La masă s-au discutat alte lucruri. Pe nimeni nu părea să-l intereseze o viață de om primejdută cu tot dinadinsul. Dar, puțin mai tîrziu, cînd am mai făcut un drum la bucătărie, m-am bucurat văzîndu-l pe Harrison cum cobora din greement pe tambuchiul din prova, clătîindu-se sleit de puteri. Pînă la urmă își adunase curajul necesar ca să coboare.

Înainte de a încheia acest incident, trebuie să reproduc un fragment din conversația pe care am avut-o în careu cu Lup Larsen, în timp ce spălam vasele.

— Arătai cam suferind azi după-amiază, începu el. Ce s-a întîmplat ?

Vedeam că știa bine ce mă îmbolnăvise poate tot atît cît și pe Harrison, îmi dădeam seama că voia să mă tragă de limbă și am răspuns :

— Din pricina tratamentului brutal la care l-ați supus pe băiatul acela.

A rîs scurt.

— Asta e ca răul de mare : unii sînt predispuși, alții nu.

— Nu-i chiar așa, am obiectat.

— Ba-i chiar așa, continuă el. Pămîntul este tot atît de plin de brutalitate pe cît e marea plină de mișcare. Unora li se face rău dintr-una din pricini, altora din cealaltă. Acesta e singurul motiv.

— Dar dumneavoastră, care vă bateți joc de viața omenească, nu puneți nici un preț pe ea ?

— Preț ? Ce preț ?

Mă privi și, deși ochii săi erau fermi și neclintîți, mi s-a părut că deslușesc în ei un suris cinic.

— Ce fel de preț ? Cum îl măsoari ? Cine o prețuiește ?

— Eu, am răspuns.

— Atunci, cît preţuieşte pentru dumneata ?
Viaţa altuia, vreau să spun. Hai, zi, cît preţuieşte ?

Preţul vieţii ? Cum puteam să-i atribui vieţii un preţ concret ? Eu, care, într-un anumit fel, am avut întotdeauna posibilităţi de exprimare, cînd eram cu Lup Larsen nu mă puteam exprima. De atunci am stabilit că această carenţă se datora şi personalităţii omului, dar mai cu seamă concepţiilor noastre diametral opuse. Spre deosebire de alţi materialişti pe care-i cunoscusem şi cu care găseam un punct de plecare comun, cu el nu găseam nimic de acest fel. Bănuiesc, de asemenea, că şi simplitatea elementară a intelectului său mă deruta. Pătrundea atît de direct în miezul problemei, dezbrăca întotdeauna o chestiune de orice amănunte de prisos şi cu un asemenea ton de finalitate, încît parcă mă zbăteam într-o apă adîncă, unde nu mai aveam picior. Preţul vieţii ? Cum să răspund aşa, dintr-o dată, la o astfel de întrebare ? Vieţii îi atribuiam în mod axiomatic un caracter sfînt. Faptul că avea o valoare intrinsecă era un postulat pe care nu l-am pus niciodată la îndoială. Dar cînd Larsen a atacat acest postulat, mi-a luat graiul.

— Am vorbit despre asta ieri, îmi spuse. Am susţinut că viaţa este un ferment ca drojdia de bere, care înfulecă alte vieţi ca să poată vieţui, şi că faptul de a trăi este o porcărie încununată de succes. Dacă, dragă Doamne, legea cererii şi a ofertei este cît de cît valabilă, atunci viaţa e lucrul cel mai ieftin din lume. Există o cantitate limitată de apă, există o întindere limitată de pămînt, există o cantitate limitată de aer ; dar viaţa care cere să se nască este nelimitată. Natura e o risipitoare. Uită-te la peşti şi la milioanele lor de icre ; ba

uită-te chiar la dumneata și la mine. În rărunchii noștri lîncezește posibilitatea a milioane de vieți. Numai de-am putea găsi timpul și împrejurările prielnice ca să folosim pînă și ultima fărîmă de viață nenăscută din noi, am putea deveni părinții unor națiuni întregi, am putea popula continente. Viața ? Vezi-ți de treabă ! N-are nici o valoare. Este cel mai ieftin lucru dintre lucrurile ieftine. O găsești pe toate drumurile. Natura o împrăstie cu dărnicie. Acolo unde se încuibează o singură viață, ea seamănă încă o mie de vieți, și fiecare viață mănîncă alte vieți, pînă cînd rămîne numai cea mai puternică și cea mai porcească dintre ele.

— L-ați citit pe Darwin. Dar l-ați înțeles greșit dacă trageți concluzia că lupta pentru existență vă dă dumneavoastră dreptul să distrugeți în chip samavolnic alte vieți.

Dădu din umeri :

— Îți dai seama că te referi cînd spui asta numai la viața omenească, deoarece vitele, peștii și păsările le distrugi și dumneata în aceeași măsură ca și mine sau ca și oricare alt om. Totuși, viața omenească nu diferă cituși de puțin de celelalte, măcar că îți dai seama de existența ei și raționezi asupra ei. De ce să fiu zgîrcit cu această viață, care e ieftină și fără valoare ? Există mai mulți marinari decît corăbii pe mare, există mai mulți muncitori decît fabrici și mașini la care să lucreze. Vai de mine, voi, cei care trăiți pe uscat, știți bine că pe nevoiași îi alungați la periferiile orașelor și că abateți asupra lor foametea și molimile; știți că încă mai rămîn oameni săraci care se prăpădesc fiindcă n-au o coajă de piine și o fărîmă de carne — care este tot o fărîmă de viață distrusă — rămășițe cu care vol nici n-aveți ce face. I-ai văzut vreodată

pe docherii din Londra încăierându-se ca fiarele pentru ca să capete de lucru ?

Porni spre scara tambuchiului, dar întoarse capul pentru a mai adăuga un ultim cuvânt :

— Înțelegi că singurul preț al vieții este prețul pe care ea însăși și-l acordă ? Și bineînțeles că este totdeauna supraevaluată, deoarece în mod necesar se părtinește pe ea însăși. Ia cazul omului pe care l-am trimis sus. Se crampona de parcă persoana lui ar fi fost un lucru de mare preț, o comoară mai scumpă ca diamantele și rubinele. Pentru dumneata ? Nu. Pentru mine ? De loc. Pentru el ? Da. Dar eu nu accept aprecierea lui. Se supravaluează în chip jalnic. Mai există enorm de multă viață care cere să ia ființă. Dacă ar fi căzut și și-ar fi improșcat creierii pe punte ca un strop de miere căzind dintr-un fagure, n-ar fi fost nici o pagubă pentru restul lumii. El nu prețuia nimic pentru lume. Oferta e prea mare. De preț era numai pentru el. Și ca să-ți demonstrez cât de fictivă era chiar această prețuire, gîndește-te că, mort fiind, el ar fi fost inconștient că s-a pierdut. Singur el se prețuiește mai presus decît o comoară de diamante și de rubine. Diamantele și rubinele s-ar fi risipit pe punte, ar fi fost spălate cu o găleată de apă de mare și nici măcar n-ar fi știut că diamantele și rubinele s-au dus. Și el n-ar fi pierdut nimic, deoarece, o dată cu pierderea vieții sale, ar fi pierdut și conștiința pierderii. Nu-ți dai seama ? Ce mai ai de spus ?

— Că cel puțin sînteți consecvent cu dumneavoastră înșivă, atîta am putut răspunde și am continuat să spăl văsăria.

Capitolul VII

După trei zile de vînturi variabile, am prins, în sfîrșit, alizeul de nord-est. Cînd m-am suit pe punte, după odihna unei nopți tihnite, în ciuda bietului meu genunchi, am văzut că „Năluca“ își despica făgașul înspumat, cu velele în foarfece și cu toate pînzele umflate (cu excepția focurilor), împinsă de un vînt bun de la pupa. O, ce minunăție este marele alizeu ! Toată ziua și toată noaptea am navigat, a doua zi la fel, și în cea următoare, și zi după zi tot așa mereu. Vîntul de la pupa sufla tare și neconținut. Goeleta zbura singură. Nu era nevoie de întins sau de slăbit scote ori fungi, nici de schimbat contrarande ; marinarii nu aveau altceva nimic de făcut decît să cîrmească. Seara, după asfințitul soarelui, se slăbeau scotele ; dimineăta, după ce se uscau de umezeala rouăi și se destindeau, trebuiau întinse din nou, și cam atît.

Zece, douăsprezece, unsprezece noduri, cu mici variații din cînd în cînd, aceasta este viteza cu care înaintam. Și vîntul cel minunat sufla într-una dinspre nord-est, mîinîndu-ne cîte două sute cincizeci de mile în intervalul dintre două răsărituri de soare. Mă întristează, dar mă și bucură iuțeala cu care lăsăm în urmă San Francisco și cu care croim calea spumoasă spre tropice. Temperatura crește simțitor în fiecare zi. În timpul celui de-al doilea cart mic, marinarii se adună pe punte despuiați și toarnă unii pe alții găleți cu apă de mare. Încep să apară pești zburători, iar noaptea oamenii din bordul de serviciu aleargă pe punte și prind peștii căzuți pe vas. Dimineăta, după ce Thomas Mugridge și-a primit și el cuvenitul ciubuc, bucătăria se umple de miros de pește prăjit, iar

la pupa și la prova se servește carne de delfin ori de câte ori, de la capătul bompresului, Johnson reușește să prindă câte una din aceste splendori scînteietoare.

Johnson își petrece mai tot timpul liber acolo sau sus la crucetă¹, uitîndu-se cum „Năluca“ despică apele cu toată puterea velelor umflate. În ochii lui se citește patima, adorația; umblă ca într-un fel de transă, privind în extaz pinzele puternic boltite, brazda înspumată, pendularea vasului care urcă la val și alunecă pe vilcelele dintre munții de apă ce ne însoțesc într-o procesiune măreață.

Zilele și nopțile sînt o minune și o sălbatică incîntare și, cu toate că nu pot smulge nesuferitelor mele ocupații decît prea puține clipe, fur și eu câte un scurt răgaz ca să pot privi, să pot contempla nesfîrșita glorie a ceea ce nu visasem niciodată că există pe lumea aceasta. Deasupra cerul este albastru neîntinat, la fel de albastru ca și marea care sub etravă² are culoarea și luciul satinului azuriu.

Jur împrejurul orizontului sînt nori palizi, destrămați, mereu aceiași și care nu se mișcă de loc, asemenea unei monturi de argint pentru peruzeaua curată a cerului.

Nu pot uita o noapte cînd, deși ar fi trebuit să dorm, am stat lungit la prova și am privit în jos la unduirea spectrală a spumei azvirlite de etrava „Nălucii“. Se auzea ca șopotitul unui pîrîiș peste pietrele acoperite de mușchi într-o văiugă, și murmurul lui m-a îmbiat și m-a dus departe,

¹ *Crucetă* — platformă mică fixată la baza arboretului.

² *Etravă*, piesă de osatură longitudinală a navei care formează prova.

dincolo de mine însumi, pînă ce n-am mai fost Hump, musul, nici Van Weyden, omul care visase treizeci și cinci de ani printre hîrtoage. Dar o voce din spatele meu, neîndoielnica voce a lui Lup Larsen, puternică prin încrederea în sine de neînvins a acelui om și mlădiată prin prețuirea versurilor ce le cita, mă trezi :

O, noapte tropicală, cînd spuma-i o năvală
Și-un clocot de lumină,
Cînd nava ară pleava de stele cu etrava
Șt cînd, de spaimă plină,
Balena parcă arde ; cînd funiile-s coarde
Și strălucesc de rouă,
Noi scriem lungi cărări pe mări și depărtări
Spre sud, pe calea veche și totuși veșnic nouă.

— Ei, Hump, ce impresie îți face ? întrebă el după cuvenita pauză pe care o cereau cuvintele și decorul.

I-am privit fața. Strălucea de lumină ca însăși marea, și ochii îi scînteiau în licărul stelelor.

— Mă uimește, ca să nu spun mai mult, că sinteți în stare de entuziasm, am răspuns cu răceală.

— Dar bine, omule, e ceva viu ! E viață ! strigă el.

— Adică ceva ieftin și fără valoare, i-am întors eu propriile lui cuvinte.

Rise, și pentru prima dată am deslușit o veselie curată în glasul său.

— Ah, nu te pot face să înțelegi, nu-ți pot băga în cap ce înseamnă viața asta. Bineînțeles că viața nu are valoare decît pentru ea însăși. Și pot să-ți spun că în clipa de față viața mea e de mare preț — pentru mine. E chiar mai presus de orice preț, ceea ce vei recunoaște că este o teribilă supraevaluare,

dar n-am încotro, căci această evaluare o face însăși viața din mine.

Păru că-și caută cuvintele cele mai potrivite pentru a-și exprima gândul și, în cele din urmă, continuă :

— Știi, sînt pătruns de un ciudat sentiment de înălțare ; simt ca și cum timpul tot ar răsuna în mine, ca și cînd puterile toate ar fi ale mele. Cunosc adevărul, deosebesc binele de rău, dreptatea de nedreptate. Viziunea mea este limpede și largă. Aproape că aş putea crede în Dumnezeu. Dar — și vocea i se schimbă, iar lumina de pe față i se stinse — dar cărui fapt îi datorez toate acestea ? De unde această bucurie de a trăi ? De unde acest clocot de viață ? De unde această inspirație ? Da, o pot numi inspirație. E ceea ce se întîmplă cînd digestia ți-e bună, cînd stomacul îți merge strună, cînd ai poftă de mîncare zdravănă și toate merg bine. Imboldul vieții, șampania din sînge, efervescența fermentului, acestea îi fac pe unii oameni să se cufunde în evlavie, iar pe alții să-l vadă pe Dumnezeu sau să-l născocească atunci cînd nu-l pot vedea. Asta e totul, beția trăirii, freamătul și clocotul drojdiei, bolboroseala vieții, înnebunită de conștiința că trăiește. Și, fir-ar să fie, miine voi avea de suferit pentru asta, așa cum are de pătimit și bețivul ! Și voi ști că trebuie să mor, pe mare mai mult ca sigur, să încetez de a mă tîrî singur și să fiu tîrît în putreziciunea mării ; să fiu hoit, să fiu hrană, să cedez toată puterea și mișcarea mușchilor mei, pentru ca să devină putere și mișcare în aripi, în solzi, în mațe de pește. Fir-ar să fie ! Fir-ar să fie ! mai zic o dată. Șampania s-a și răsuflat. Scînteierea și spuma ei s-au dus și n-a mai rămas decît o băutură sălcie.

Mă părăsi la fel de brusc pe cît venise, sărind pe punte elastic și masiv ca un tigru. „Năluca“ brăzda mai departe ariile mării. Am remarcat că gîlgiitul apei sub etravă semăna mult cu un sforăit și, în timp ce ascultam sunetul acesta, efectul căderii lui Lup Larsen de pe culmile exaltării în prăpastia deznădejdiei mă părăsi încetul cu încetul.

Pe urmă, de undeva de la mijlocul vasului, se înalță vocea de tenor a unui marinar de cursă lungă care cînta *Cîntecul alizeului*.

Sint vîntul drag năierilor,
Statornic, credincios și tare ;
Îi port pe drumul norilor
Spre-albastra tropicului zare...
Și zi și noapte, pas cu pas,
Mă țin de vas
Ca un copoi ; pe la amiaz' mă îndirjesc,
Suflînd în vele, dar și sub stele,
Eu pînzele-i le bollesc.

Capitolul VIII

Uneori, față de toanele și aiurelile lui ciudate, îmi vine să cred că Lup Larsen este nebun de tot sau măcar pe jumătate nebun. Alteori l-aș categorisi drept un mare om, drept un geniu care nu s-a realizat. În sfîrșit, sînt convins că reprezintă tipul perfect al primitivului născut cu o mie de ani sau cu o mie de generații prea tîrziu și constituie un anacronism în acest secol culminant al civilizației. Ceea ce e sigur este că e un individualist de cea mai desăvîrșită specie. Nu numai atît, dar este și foarte singur. Nu există nici un fel de afinitate între dînsul și restul oamenilor de pe bord. Urișa lui vigoare fizică și intelectuală îl desparte ca un

zid de ceilalți. Față de el, ei sînt niște copii, chiar și vînătorii, și el îi tratează ca pe niște copii, coborîndu-se de nevoie la nivelul lor și jucîndu-se cu ei așa cum s-ar juca un om cu niște cățeluși. Sau îi sondează cu mina nemiloasă a celui ce practică vivisecția, orbecăind printre procesele lor mintale și cercetîndu-le sufletele, ca și cînd ar vrea să vadă din ce sînt făcute.

L-am văzut de zeci de ori, la masă, jignind pe cîte unul dintre vînători și examinîndu-l în același timp cu priviri fixe și reci, în care se citea un anumit interes ; l-am văzut analizîndu-le gesturile, reacțiile și meschinele lor minii cu o curiozitate aproape comică pentru mine, cel care mă țineam deoparte, priveam și înțelegeam. Cît despre propriile lui izbucniri de minie, am credința că nu sînt reale, că uneori sînt simple experiențe, dar de obicei sînt urmările unei poze sau atitudini pe care găsește de cuviință să și-o ia față de semenii săi. Exceptînd incidentul cu secundul mort, eu, unul, nu l-am văzut niciodată cu adevărat supărat ; dar nici n-aș dori să-l văd cîndva într-o reală furie, cînd toată puterea din el ar intra în joc.

Vorbind despre toane, am să vă istorisesc ce a pătît Thomas Mugridge în cabină și am să adaug unele completări la un incident de care am mai pomenit. Într-o zi, după masa de la amiază, cînd tocmai isprăvisem de rînduit prin careu, Lup Larsen și Thomas Mugridge coborîră scara tambuchiului. Cu toate că bucătarul avea o chichineată de cabină, cu intrarea din careu, el nu îndrăznea să zăbovească, nici să se facă văzut în această din urmă încăpere, ci se strecura repede prin careu, ca o stafie, o dată sau de două ori pe zi.

— Va să zică știi să joci „nap“, spunea Lup

---

¹ Nap — joc de cărți.

Larsen cu încintare în glas. Puteam să-mi închipui că un englez trebuie să știe. Și eu tot pe vase englezești am învățat jocul.

Thomas Mugridge nu-și mai încăpea în piele, imbecilul, într-atît părea de mulțumit de faptul că se află în relații amicale cu căpitanul. Dacă individul n-ar fi fost ridicol, ifosele și penibila lui sfortare de a-și însuși comportarea unui om de înaltă societate ar fi fost de-a dreptul gretoase. Îmi ignora cu desăvîrșire prezența, cu toate că eu sînt dispus să cred că era atît de transportat, încît nici nu putea să mă vadă. Ochii săi gălbui și spălăciți se mișcau ca apele leneșe de vară, deși nu-mi puteam închipui ce viziuni fermecătoare urmăreau.

— Adu cărțile, Hump ! îmi ordonă Lup Larsen în timp ce ei doi se instalau la masă. Caută în cabina mea ținările de foi și sticla cu *whisky* și vino și cu ele.

M-am întors cu lucrurile tocmai la momentul potrivit ca să-l aud pe *rockney* făcînd aluzii străvezii la existența unei taine în legătură cu el, că s-ar putea să fie fiul natural al unui *gentleman*, sau așa ceva ; mai insinua că se plăteau anumite sume de bani numai ca să rămînă departe de Anglia, „sume frumusele, *sir*“, zicea el, „sume foarte frumusele, ca să stau cît mai departe“.

Adusesem păhăruțe obișnuite, însă Lup Larsen se încruntă, clătîind din cap, și îmi făcu semn cu mîinile să aduc paharele mari. Le-a umplut cam două treimi cu *whisky* sec — „băutura domnilor“, preciza Thomas Mugridge — și cei doi jucători ciocniră în cinstea gloriosului „nap“, apoi aprinseră trabucuri și începură să amestece și să împartă cărțile.

Jucau pe bani. Măreau miza. Beau *whisky*, îl beau sec, și a trebuit să mai aduc. Nu știu dacă Lup Larsen trișa sau nu — era capabil să facă și una ca asta — dar câștiga într-una. Bucătarul se ducea mereu la cușeta lui să mai aducă bani. De fiecare dată avea un aer tot mai sfidător, dar niciodată nu aducea mai mult decît cîțiva dolari. Deveni sentimental, familiar, de-abia mai vedea cărțile și de-abia se mai putea ține pe scaun. La un moment dat, înainte de a se ridica să mai facă un drum pînă la cușetă, își vîrî arătătorul slinos în butoniera lui Lup Larsen și proclamă cu îngîmfare :

— Am parale, să știi că am parale și că sînt fiu de *gentleman* !

Asupra lui Lup Larsen alcoolul nu avea nici un efect, deși bea pahar la pahar și își umplea paharul cel puțin tot atît cît și pe cel al partenerului. Nu se schimba de loc. Nu părea nici măcar înveselit de mainuțărelele celuiilalt.

În cele din urmă, bucătarul, declarînd zgomotos că știe să piardă ca un *gentleman*, își jucă ultimii bani și-i pierdu. După aceea își lăsă capul în pumni și începu să plîngă. Lup Larsen îl examină curios, de parcă ar fi vrut să-l taie și să-l disece, apoi se răzgîndi, ca și cum ar fi fost convins că nu mai avea ce disece.

-- Hump, îmi spuse el mie cu o politețe căutată, fii te rog amabil, ia brațul lui *mister* Mugridge și ajută-l să urce pe punte. Nu se simte prea bine. Apoi, pe un ton scăzut, ca să-l aud numai eu, adăugă : Și spune-i lui Johnson să-l scade cu cîteva găleți de apă de mare.

L-am lăsat pe *mister* Mugridge pe punte în mîinile a doi marinari, bucuroși să îndeplinească această sarcină. *Mister* Mugridge bolborosea somnoros cum că el e fiu de *gentleman* ; dar pe cînd

coboram scara tambuchiului ca să strâng masa, l-am auzit țipînd în clipa în care l-a ajuns conținutul primei găleți cu apă.

Lup Larsen își număra cîștigul.

— O sută optzeci și cinci de dolari în cap, spuse el cu voce tare. Exact cum mi-am închipuit. Nenorocitul a venit la bord fără o lețcaie.

— Și ceea ce ați cîștigat sînt banii mei, *sîr*, am spus eu cu îndrăzneală.

Am fost gratificat cu un surîs ironic.

— Hump, la vremea mea am învățat și eu puțină gramatică și cred că ai încurcat timpurile. „Au fost banii mei“ trebuia să spui, nu „sînt banii mei“.

— Nu este o chestiune de gramatică, ci una de etică, am răspuns.

A trecut poate un minut înainte să vorbească.

— Știi dumneata, Hump, îmi spuse el domol și cu o seriozitate ce conținea o nedefinită nuanță de tristețe. Știi că acum este prima oară cînd aud cuvîntul „etică“ din gura unui om ? Dumneata și cu mine sîntem singurii pe acest vas care-i cunoaștem înțelesul... A fost un timp în viața mea, continuă el după altă pauză, cînd visam că într-o zi am să stau de vorbă cu oameni care folosesc un asemenea limbaj, că am să mă ridic deasupra obîrșiei mele și am să discut și să am de-a face cu oameni preocupați tocmai de asemenea subiecte cum este etica. Și acuma este pentru prima oară cînd aud cuvîntul acesta din gura cuiva. Dar toate astea nu-și au rostul, pentru că n-ai dreptate. Chestiunea nu e nici de gramatică, nici de etică, ci de fapt.

— Pricep, am spus. Faptul este că banii sînt la dumneavoastră.

Fața i se însenină ; părea încîntat de perspicacitatea mea.

— Dar asta înseamnă să ocolim chestiunea reală, continuai eu, care este una de drept.

— Aha, făcu el ȋuguindu-și buzele, observ că încă mai crezi în dreptate și nedreptate.

— Dar dumneavoastră nu credeți ? Nu credeți de loc ? am întreat.

— Citiși de puțin. Dreptatea este de partea celui puternic, și cu asta basta. Cel slab n-are dreptate. Ceea ce reprezintă un fel simplist de a spune că e bine ca omul să fie tare și că, dimpotrivă, e foarte rău să fie slab ; sau, și mai limpede exprimat : este plăcut să fii puternic, date fiind avantajele, și e dureros să fii nevolnic, date fiind neplăcerile. Iată, chiar în cazul de față, faptul de a poseda acești bani este un lucru plăcut. Te unge pe inimă că-i posezi. M-aș nedreptăți pe mine însumi și viața din mine dacă, fiind în stare să-i păstrez, ți i-aș da dumitale, renunțând astfel la plăcerea de a-i poseda.

— Dar păstrându-i dumneavoastră, mă nedreptățiți pe mine, am obiectat eu.

— Nicidecum. Un om nu poate nedreptăți pe alt om. Nu te poți nedreptăți decât pe tine însuși. Din experiența mea am constatat că greșesc totdeauna atunci cînd țin seama de interesele altora. Nu înțelegi ? Poți spune oare că două particule de ferment se nedreptătesc una pe alta atunci cînd încearcă să se înfulece reciproc ? Este o calitate a lor innăscută să caute să înghită și să nu se lase înghițite. Ar păcătui dacă ar face altfel.

— Atunci nu credeți în altruism ?

El primi termenul ca pe ceva cunoscut, dar reflectă îngîndurat.

— Stai să mă gîndesc ; altruism este ceva în legătură cu colaborarea, nu-i așa ?

— Mda, într-un fel cele două noțiuni au ajuns să aibă o oarecare legătură între ele, am răspuns eu, fără să mă mai mir de asemenea lacune în vocabularul său, care, ca și cunoștințele lui, constituie achiziția unui autodidact pe care nimeni nu-l îndrumase în studiile sale și care gîndise mult, dar vorbise foarte puțin sau de loc. O faptă altruistă este cea pe care-o săvîrșești pentru binele altora. Este neegoistă, spre deosebire de fapta pe care o săvîrșești pentru propriul tău folos, adică în mod egoist.

Încuviință din cap.

— A, da, acumă îmi aduc aminte. Am întîlnit termenul acesta în Spencer ¹.

— Spencer ! am exclamat. L-ați citit ?

— Nu prea mult, mărturisi el. Am înțeles destul de bine *Primele principii* ², dar *Biologia* ³ lui mi-a luat vîntul din pînze, iar *Psihologia* ⁴ m-a ținut multă vreme eșuat. Drept să spun, n-am putut pricepe ce vrea ! Am atribuit faptul mai întîi unei deficiențe a inteligenței mele, însă ulterior mi-am dat seama că motivul adevărat era lipsa mea de pregătire. Nu am o cultură de bază. Numai Spencer și cu mine știm cît mi-am bătut capul. Totuși, am prins cîte ceva din *Elementele de etică* ⁵. Acolo am întîlnit termenul „altruism“, și acum îmi aduc aminte cum era folosit.

---

¹ *Herbert Spencer* (1820—1903), filozof și sociolog englez de orientare pozitivistă și agnostică ; la începutul veacului nostru s-a bucurat de mare trecere în rîndurile intelectualității, mai cu seamă în țările anglo-saxone.

²⁻⁵ Cîteva dintre principalele lucrări ale lui Spencer ; în ele filozoful formulează teoria organicistă a societății și îmbrățișează doctrina „darwinismului social“, afirmînd că viața socială s-ar baza, ca și viața plantelor și animalelor, pe lupta pentru existență și pe selecția naturală.

M-am întrebat cu ce a putut să se aleagă acest om dintr-o asemenea lucrare. Mi-l aminteam desul de bine pe Spencer ca să știu că idealul său de conduită superioară implică în mod imperativ altruismul. Evident că Lup Larsen cernuse ideile marelui filozof, respingînd unele dintre ele și însușindu-și altele, potrivit necesităților și înclinărilor sale.

— Și ce-ați mai găsit ? îl întrebai.

Încrunță puțin sprîncenele, semn al efortului mintal de a-și exprima gânduri pe care niciodată nu le mai exprimase în cuvinte. Simțeam o mare mulțumire sufletească. Acum îi cercetam și eu sufletul, la fel cum obișnuia el să procedeze cu sufletul altora. Exploram un teritoriu virgin. O regiune stranie, înfiorător de stranie, se deschidea înaintea ochilor mei.

— Ca să fiu cît mai succint cu putință, încep eu, Spencer zice cam așa : Omul trebuie să acționeze, în primul rînd, în propriul său folos ; procedînd așa, înseamnă că are un comportament normal și bun. În al doilea rînd, trebuie să acționeze în folosul copiilor săi. Și, în al treilea rînd, trebuie să acționeze în folosul seminției lui.

— Iar cea mai înaltă, mai frumoasă, mai justă dintre acțiunile omenești, am exclamat, este aceea care folosește în același timp omului însuși, copiilor săi și seminției sale.

— Nu sînt de acord cu acest lucru. Nu-i văd nici necesitatea, nici rațiunea. Eu exclud atît copiii, cît și seminția. N-aș jertfi nimic pentru ei. Asta, cel puțin pentru un om care nu crede în viața veșnică, este un sentimentalism dulceag, cred că-ți dai seama și dumneata. Ehe, dacă nemurirea mi-ar fi asigurată, altruismul ar fi o afacere rentabilă. M-aș putea înălța sufletește la orice altitudine. Însă,

deoarece nu am înaintea mea decît o singură veşnicie — aceea a morţii — şi fiindcă am parte numai pe scurt timp de această zvîrcolire şi colcăire a fermentului, care se cheamă viaţă, apoi ar fi din partea mea o imoralitate dacă m-aş apuca să făptuiesc acte de sacrificiu. Orice jertfă care m-ar face să pierd măcar una din aceste zvîrcoliri şi colcăiri este o nerozie, şi nu numai o nerozie, ci chiar un păcat, deoarece ar însemna să mă nedreptăţesc pe mine însumi. Nu trebuie să pierd nici cea mai mică zvîrcolire sau colcăire dacă e să profit cît mai mult de ferment. Iar veşnicia nemîşcării care mă aşteaptă n-are să-mi fie nici uşurată, nici înăsprită din cauza jertfelor sau egoismului din perioada cît am fost ferment viu şi m-am zvîrcolit.

— Prin urmare, sînteţi un individualist, un materialist şi, în concluzie logică, un hedonist.

— Vorbe mari, zîmbi el. Dar ce va să zică un hedonist ?

I-am dat definiţia şi a încuviinţat din cap ; apoi am continuat :

— Sînteţi, de asemenea, şi un om în care nu se poate avea nici cea mai mică încredere, mai cu seamă în împrejurările în care intervin interese egoiste.

— Acum începi să înţelegi, spuse el, înseninîndu-se.

— Sînteţi un om totalmente lipsit de ceea ce omenirea numeşte morală ?

— Exact !

— Un om de care trebuie să te temi...

— Perfect formulat.

— Aşa cum te temi de un şarpe, de un tigru sau de un rechin ?

— Acuma mă cunoști. Și mă cunoști așa cum sînt cunoscut îndeobște. Lumea îmi spune Lup.

— Sînteți un soi de monstru, am mai adăugat eu cu îndrăzneală, un Caliban care a cugetat la Setebos¹ și care acționează ca dumneavoastră, în momentele libere, adică în virtutea bunului-plac după toane.

Frînteaua i se înnoiră auzind această aluzie. Nu pricepea și mi-am dat seama imediat că nu cunoștea poemul.

— Chiar acum îl citesc pe Browning, îmi mărturisi dînsul, și-mi vine destul de greu. N-am înaintat prea mult și, așa cum se prezintă, m-am cam făcut să-mi pierd direcția.

Ca să nu lungesc povestea, vă spun că am adus cartea din cabina lui și i-am citit *Caliban*² cu voce tare. A fost încîntat. Era un mod primitiv de a raționa și de a privi lucrurile, pe care el îl înțelegea cit se poate de bine. Mă întrerupea mereu cu critici și comentarii. După ce am terminat, mi-a cerut să-i citesc a doua oară și apoi a treia oară. Am început să discutăm despre filozofie, știință, evoluție, religie. Trăda erorile autodidactului și, în același timp, trebuie să recunosc, siguranța și modul direct de a judeca al primitivului. Tăria omului consta în însăși simplitatea raționamentului său, și materialismul său se impunea cu mai multă putere decît materialismul de complexă subtilitate al lui Charles Furuseth. Bineînțeles că pe mine, idealist convins, sau, cum spunea Furuseth, idealist

---

¹ *Setebos* — divinitate a băștinașilor din Patagonia, căreia i se închină Caliban.

² Este vorba de monologul dramatic *Caliban despre Setebos* (*Caliban upon Setebos*) al lui Robert Browning, în care Caliban meditează asupra rosturilor lumii create de Setebos.

prin temperament, nu mă putea convinge; dar fapt este că Lup Larsen a asaltat ultimele batioane ale credinței mele cu o vigoare care, chiar dacă a rămas fără rezultat, merită totuși respect.

Timpul trecea. Se apropia cina, și masa nu era încă pusă. Am început să fiu agitat și neliniștit, și atunci cînd Thomas Mugridge, cu o figură bolnavă și minioasă, s-a uitat prin crăpătura tambuchiului, m-am pregătit să mă duc la datorie. Dar căpitanul îi strigă :

— Cooky, astă-seară o să trebuiască să-i cam dai zor. Am treabă cu Hump, și de data asta ai să te descurci cum poți fără el.

Din acest moment s-a instituit încă o situație fără precedent. În seara aceea am cinat cu căpitanul și cu vînătorii. Ne-a servit bucătarul și pe urmă tot el a spălat vasele — un capriciu, o toană de Caliban a lui Lup Larsen, de pe urma căreia presimțeam că voi avea necazuri. Între timp discutăm, discutăm într-una, spre marea scîrbă a vînătorilor, care nu înțelegeau nici un cuvînt.

Capitolul IX

Trei zile de odihnă, trei zile de odihnă binecuvîntată am avut de la Lup Larsen, răstimpul cînd am luat masa în careu și n-am făcut altceva decît să discut despre viață, despre literatură și despre lume, în vreme ce Thomas Mugridge tuna și fulgera, fiindcă, pe lingă treburile lui era obligat să le facă și pe ale mele.

— Păzește-te de vijelie, eu atîta-ți spun, m-a prevenit Louis pe punte într-un moment liber, cînd Lup Larsen era ocupat să potolească un scandal între vînători. Nu poți ști ce are să se întîmple,

urmă Louis, ca răspuns la întrebările prin care ceream lămuriri mai precise. Omul ăsta e năbădăios cum sînt curenții de aer sau de apă. Nu poți prevedea niciodată ce i se năzare. Ai impresia că-l cunoști și te lași dus în voia lui fără grijă, și ca din senin se întoarce, te izbește de unde nu te aștepti și-ți face ferfeniță frumusețe de vele de vreme bună.

Așa încît, atunci cînd s-a abătut asupra-mi vijelia prorocită de Louis, n-am fost luat cu totul prin surprindere. În cursul unei discuții aprinse — despre viață, bineînțeles — am devenit peste măsură de îndrăzneț și l-am criticat aspru pe Lup Larsen și modul său de viață. De fapt, procedam și eu la fel cum obișnuia și el să procedeze cu alții : îi disecam și îi analizam structura psihică, întorcîndu-i sufletul pe toate părțile. Poate că unul din cusururile mele este și modul tăios de a vorbi ; fapt e că de data aceea am dat naibii orice rezervă și am tot tăiat în carne vie pînă cînd tot ce era omenesc în el a început să se zburlească de furie. Fața lui bronzată se înnegri de mînie, ochii îi scăpărau ; nu mai citeai nici o urmă de limpezime sau de stăpînire în ei, ci numai furia îngrozitoare a unui nebun. Văzui atunci lupul din el, încă mai mult, un lup turbat.

A sărit asupra mea cu un urlet și m-a apucat de braț. Mă oțelisem ca să pot îndura durerea, cu toate că inima mi-era cît un purice ; dar enorma lui putere a depășit curajul meu. Mi-a apucat bicepsul cu o singură mînă, și cînd a început să strîngă mai tare, m-am muiat și am strigat. Picioarele mi-au fugit de sub mine. Pur și simplu nu mai puteam sta în picioare și îndura durerea. Mușchii refuzau să-și facă datoria. Durerea era prea mare. Bicepsul era pe cale să fie zdrobit.

Pe urmă păru că își revine, o licărire de luciditate îi apărură în ochi și, cu un rîs scurt, care suna mai mult a mîrîit, îmi dădu drumul. M-am prăbușit pe jos aproape leșinat, iar el se așeză, își aprinse un trabuc și se uită la mine cum se uită pisica la șoarece. Pe cînd mă zvîrcoleam, i-am surprins în priviri acea curiozitate pe care o mai remarcasem la el de atîtea ori : acea mirare și nedumerire, acea cercetare, acea veșnică întrebare a sa asupra sensului tuturor lucrurilor.

Într-un tîrziu m-am ridicat cu greu în picioare și am urcat scara tambuchiului. Zilele bune se isprăviseră și nu-mi rămînea nimic altceva de făcut decît să mă întorc la bucătărie. Brațul stîng mi-era amortit, aproape paralizat, și au trecut multe zile pînă să mă pot folosi de el, iar înțepeneala și durerea au dispărut complet abia după cîteva săptămîni. Și doar nu făcuse altceva decît să-mi apuce brațul și să strîngă ; nici nu răsucise, nici nu smucise. Își încheștase mîna cu o apăsare continuă, atît. Nu mi-am dat seama pe deplin ce ar fi fost în stare să-mi facă decît a doua zi, cînd își vîrî capul pe ușa bucătăriei și, ca un semn de înnoită bunăvoință, mă întrebă cum o mai duc cu brațul.

— Putea să fie și mai rău, zîmbi el.

Tocmai curățam cartofi. El luă un cartof din cratiță. Era destul de mare, necurățat și tare. Îl apucă în pumn, strînse, și cartoful îi musti printre degete. Terciul zdrobit care mai rămăsese în palmă l-a lăsat să cadă înapoi în cratiță și a plecat. Atunci mi-am dat seama clar ce-aș fi pățit dacă monstrul și-ar fi pus mîntea cu mine.

Totuși, în ciuda tuturor celor întîmplate, acele trei zile de repaos mi-au fost de folos, pentru că au dat genunchiului meu răgazul de care avea

nevoie. Arăta mult mai bine, inflamația scăzuse simțitor și rotula părea că se întoarce la locul ei. Dar cele trei zile de odihnă mi-au adus de asemenea și buclucul pe care-l prevăzusem. Era vădit că Thomas Mugridge avea de gând să se despăgubească pentru aceste trei zile. Se purta mișelește, mă injura fără încetare și-mi dădea să-i fac și treaba lui. Ba a îndrăznit chiar să ridice mâna asupra mea. Dar devenisem și eu mai animalic și i-am arătat, cum s-ar zice, colții într-atât de fioros, încît a dat înapoi. Nu-mi este prea plăcut mie, Humphrey Van Weyden, să-mi evoc imaginea în ipostaza aceasta : ghemuit în ungherul meu din bucătăria scîrboasă a corăbiei, cu buzele sumese și cu colții rînjiți ca un dulău, înfruntînd făptura aceea care era gata să mă lovească, în timp ce ochii îmi sticleau de spaimă și de neputință, dar și de curajul ce ți-l dau spaima și neputința. Nu-mi place această imagine. Îmi amintește prea mult de un șobolan prins în capcană. Nu-mi place să-mi amintesc cum arătam, dar a avut efect, căci lovitura ce mă amenința nu a căzut.

Thomas Mugridge dădu îndărăt, și în ochii lui scăpăra tot atîta ură și răutate cît și într-ai mei. Eram două fiare închise în aceeași cușcă și care ne arătam colții. El era un laș : îi era teamă să mă lovească, pentru că nu arătasem destulă frică ; așa că a ales o nouă cale de a mă intimidă. În bucătărie exista un singur cuțit mai acătării. De-a lungul nenumăraților ani de folosință și de uzură, lama ajunsese lungă și subțire ; era o unealtă sinistră, și la început mă cutremuram de fiecare dată cînd lucram cu ea. Bucătarul a împrumutat o gresie de la Johansen și s-a apucat să ascută cuțitul. Proceda cu multă ostentație, aruncîndu-mi în acest timp priviri pline de tilc. Toată ziua dădea

cuțitul pe piatră. Ori de câte ori găsea un moment liber, își lua cuțitul și gresia și începea să ascută. Oțelul căpătă un tăiș de brici, și el îl încerca pe buricul degetului mare sau pe unghie. Își râdea firele de păr de pe mână și cerceta cu o agerime meticuloasă linia ascuțișului, găsind sau prefăcându-se că găsește de fiecare dată o ușoară imperfecțiune undeva pe tăiș. Apuca iarăși piatra și ascutea, ascutea, pînă ce îmi venea aproape să rîd în gura mare, atît era de ridicol.

Totuși, nu era lucru de glumă, fiindcă mi-am dat seama că e în stare să treacă la fapte. Sub lașitatea lui exista un curaj al lașului, ca și al meu, care-l întărita să săvîrșească o faptă la care întreaga lui fire se împotriva și pe care se temea să o facă. Marinarii șușoteau între ei : „Cooky își ascute cuțitul pentru Hump“ ; și unii îl tachinau în legătură cu aceasta. Dar el nu le-o lua în nume de rău, ba încă părea încîntat, și dădea din cap tainic și a piază-reă, pînă cînd George Leach, fostul mus, își îngădui să facă o glumă grosolană.

Din întîmplare, acest Leach fusese tocmai unul din marinarii însărcinați să toarne găleți de apă peste Mugridge în ziua cînd jucase cărți cu căpitantul. Se vede treaba că băiatul își îndeplinisese misiunea cu o conștiinciozitate pe care bucătarul n-o uitase. A urmat un schimb de cuvinte tari și de insulte la adresa părinților și strămoșilor respectivi. Mugridge amenința cu cuțitul pe care îl ascuțise pentru mine. Leach a ris și i-a zvîrlit și mai multe înjurături învățate pe Telegraph Hill, și mai înainte ca el sau eu să ne dăm seama ce se întîmplă, brațul drept i-a fost crestat de la cot pînă la încheietura mîinii. Cu o expresie drăcească pe chip, bucătarul se retrase un pas, ținînd cuțitul în față, în gardă. Leach, însă, luă lucrurile

cu calm, măcar că singele îi țîșnea pe punte ca apa dintr-o fîntînă.

— Las' că-mi cazi tu mie în labă, Cooky, spuse el, și-ai să cazi urît. Și să știi că nu mă grăbesc. N-ai să mai ai șișul ăsta în mîină cînd oi pune laba pe tine.

Acestea fiind zise, se întoarse și porni liniștit la prova. Obrazul lui Mugridge se făcuse pămîntiu de groaza lucrului pe care-l făptuise, știind la ce trebuia să se aștepte mai curînd sau mai tîrziu din partea omului înjunghiat. Dar purtarea lui față de mine era mai fîoroasă ca oricînd. Deși înspăimîntat de gîndul că avea să dea socoteală, înțelegea că pentru mine fusese o lecție și deveni mai tiranic, mai încrezut. Vederea singelui vărsat îi insuflase o poftă de omor vecină cu nebunia. Vedea numai roșu înaintea ochilor. Deși din punct de vedere psihologic fenomenul acesta era foarte încîlcit, totuși puteam citi reacțiile din mintea lui ca într-o carte deschisă.

Au trecut cîteva zile, „Năluca“ se lăsa mai departe purtată de alizeu, și în acest răstimp pot jura că am văzut în ochii lui Thomas Mugridge cum creștea nebunia. Mărturisesc, că m-a cuprins spaima, o spaimă cumplită. Toată ziua auzeam hîrș-hîrș. Cînd pipăia firul ascuțișului, chiorîndu-se la mine printre gene, privirea lui era de-a dreptul carnivoră. Mă temeam să mă întorc cu umărul spre el, și cînd ieșeam din bucătărie, ieșeam de-a-ndaratelea, aceasta spre veselia marinarilor și vîntătorilor, care se adunau grupuri-grupuri ca să asiste cum mă strecor afară. Tensiunea ajunsese prea mare. Uneori mă gîndeam că nervii mei vor ceda, lucru firesc pe această corabie cu atîția nebuni și brute. Existența îmi era primejduită în fiecare ceas, în fiecare minut. Eram un biet suflet de om

nenorocit, și totuși nici la pupa, nici la prova nu se găsea alt suflet care să-mi arate destulă compătimire, care să-mi vină în ajutor. Uneori mă bătea gândul să caut protecția lui Lup Larsen, dar imaginea diavolului aceleuia batjocoritor din ochii lui, căruia nu-i păsa de viața omenească și o disprețuia, îmi apărea limpede în minte și mă silea să renunț. Alteori mă gîndeam serios la sinucidere ; au fost necesare forțele filozofiei mele optimiste ca să mă împiedice să mă arunc noaptea peste bord.

În mai multe rînduri, Lup Larsen a încercat să mă atragă în discuții, dar i-am răspuns scurt și l-am ocolit. În cele din urmă mi-a ordonat să vin iarăși la masa din careu pentru o bucată de vreme și să-l las pe bucătar să facă și munca mea. Atunci am vorbit deschis, spunîndu-i ce pătimeam din partea lui Thomas Mugridge în urma celor trei zile de favoritism ce mi se acordaseră. Căpitanul se uită la mine cu ochii surîzători.

— Va să zică ți-e frică, nu-i așa ? rînji el.

— Da, i-am răspuns sfidător și sincer, mi-e frică.

— Așa e cu voi, ăștia, strigă el pe jumătate supărat, faceți un caz nemaipomenit de sufletul vostru cel nemuritor și vă e frică de moarte. Cînd vedeți un cuțit ascuțit și un *cockney* mișel, nu știți cum să vă cramponați de viață, și se duc naibii toate vorbele mari și goale. Dar, dragul meu, ai să trăiești veșnic. Doar ești un zeu, și un zeu nu poate fi ucis. Cooky n-are ce-ți face. Ești sigur de învierea ta. De ce să-ți fie frică ? Te-așteaptă viața veșnică. Ești un nabab al nemuririi, un nabab a cărui comoară nu se poate irosi, fiind mai puțin pieritoare decît astrele și eternă ca spațiul sau timpul. N-ai cum să-ți risipești capitalul. Nemurirea este ceva fără început și fără sfîrșit. Veșnicia e veșnicie, și măcar că mori astăzi aici, vei

continua să trăiești pe alt tărîm de aici înainte. Și eî este de frumoasă această lepădare a trupului, această înălțare a spiritului descătușat ! Cooky nu-ți poate face nici un rău. El poate numai să te îmbrîncească pe cărarea pe care vei umbla veșnic. Ei, și dacă nu-ți convine să fii îmbrîncit chiar acum, de ce nu-l faci tu vînt lui Cooky ? Conform părerilor tale, și el trebuie să fie un nabab al nemuririi. Nu-l poți ruina. Averea nu i se va devaloriza niciodată. Omorîndu-l, nu-i poți scurta existența, pentru că el este fără început și fără sfîrșit. Îi este dat să trăiască mai departe, undeva, cumva. Așa că fă-i vînt. Bagă un cuțit în el și descătușează-i sufletul. Acuma sufletul îi este închis într-o temniță urîcioasă și i-ai face numai un bine dacă i-ai sfărîma ușa. Și, cine știe, poate că din hoitul acesta urît se va înălța spre albastrul cerului un duh diafan. Dă-i brînci, și eu am să te avansez pe locul lui : cîștigă patruzeci și cinci de dolari pe lună.

Se vedea clar că nu-i puteam cere ajutor sau milă lui Lup Larsen. Dacă se putea face ceva, apoi trebuia să mă descurc singur. Curajul fricii mi-a inspirat ideea de a-l combate pe Thomas Mugridge cu propriile-i arme. Am împrumutat o gresie de la Johansen ; Louis, cîrmaciul, mă rugase mai demult să-i fac rost de niște lapte condensat și de ceva zahăr. Cambuza¹ unde se aflau depozitate asemenea delicatese era situată sub dușumeaua careului. Pîndind ocazia, am șterpelit cinci cutii cu lapte și, chiar în noaptea cînd Louis a fost de cart pe punte, i le-am dat în schimbul unui pumnal la fel de subțire și de fioros la vedere ca și cuțitul de curățat zarzavaturi al lui Mugridge. Era

---

¹ Cambuză — magazie pe bordul navelor, în care se păstrează proviziile de alimente.

ruginit și bont, dar eu am învîrtit la tocilă, iar Louis i-a făcut tăiș. În noaptea aceea am dormit mai adînc ca de obicei.

A doua zi, după gustarea de dimineată, Thomas Mugridge a început iarăși cu hîrș-hîrșul lui. I-am aruncat o privire precaută, căci tocmai eram în genunchi și scoteam cenușa din sobă. Am aruncat cenușa peste bord, și la întoarcere l-am văzut pe Mugridge stînd de vorbă cu Harrison, a cărui față cinstită de țaran arăta mirată și fermecată.

— Da, istorisea Mugridge, și ce crezi că face luminăția-sa? Îmi dă doi ani de Reading¹. Da' să fiu al dracului dacă mi-a păsat. Mi-am făcut eu damblaua cu individul? Mi-am făcut-o. Să-l fi văzut. Cu un cuțit la fel ca ăsta. Ca-n brînză a intrat în el, și să-l fi auzit, măi frate, guițînd, de ți-era mai mare dragul! Aruncă o privire în direcția mea, ca să vadă dacă iau aminte, și urmă: „N-am vrut, Thomas, să mă bată Dumnezeu dac-am vrut“, așa se milogea la mine. „Las' că-ți arăt eu ție“, i-am întors-o eu, și țin-te după dînsul. L-am sfîrtecat bucățele, asta am făcut; și el guița tot timpul. O dată a pus mîna pe cuțit și a încercat să-l țină. Îl strîngea cu degetele, dar eu am smucit și l-am tăiat pînă la os. Îți spun eu că făcea să-l vezi.

Secundul l-a strigat pe Harrison la pupa, întrerupînd singeroasa povestire. Mugridge se așeză pe pragul înalt al bucătăriei și-și văzu mai departe de ascuțit. Eu am pus fîrașul la locul lui și m-am așezat calm cu fața spre el pe lada de cărbuni. Îmi aruncă o privire haină. Tot calm, deși îmi bătea inima, am scos pumnalul căpătat de la Louis și am început să-l dau pe piatră. Mă așteptam la

¹ *Reading* — închisoare de drept comun în Anglia.

cine știe ce explozie din partea *cockney*-ului, dar, spre mirarea mea, părea că nu-și dă seama de ceea ce făceam. El continua să-și ascuță cuțitul, eu, de asemenea. Și vreme de două ceasuri am stat acolo față-n față, hîrș-hîrș, hîrș-hîrș, pînă ce vestea a făcut ocolul corăbiei, și jumătate din echipaj se înghesuia la ușa bucătăriei să vadă spectacolul.

Fiecare oferea cu mărînimie îmbărbătări și sfaturi, iar Horner, vînătorul cel liniștit și timid, care părea incapabil să facă rău unui șoarece, mă povățui să nu vizez coastele, ci să spintec abdomenul de jos în sus, dînd totodată lamei ceea ce numea dînsul „răsucitura spaniolă“. Leach, cu brațul bandajat ținut la vedere, mă ruga să-i las și lui ce va mai rămîne din bucătar; iar Lup Larsen se opri o dată sau de două ori la capătul dunetei, ca să arunce cîte o privire spre ceea ce pentru el trebuie să fi reprezentat o zvîrcolire a fermentului ce se cheamă — în concepția lui — viață.

Și mărturisesc că la acea epocă viața căpătase și pentru mine același înțeles josnic. Nu exista nimic frumos, nimic dumnezeiesc în această scenă, doar doi lași care stăteau ascuțind oțel pe piatră, și un alt grup de lași și de alte pramatii care ne priveau. Sînt sigur că jumătate din ei abia așteptau să ne vadă vîrsîndu-ne sîngele. I-ar fi distrat. Și nu cred că s-ar fi găsit cineva dispus să intervină dacă ne-am fi încăierat pe viață și pe moarte.

Pe de altă parte, toată povestea asta era ridicolă și copilăroasă. Hîrș-hîrș, Humphrey Van Weyden își ascutea cuțitul în bucătăria vasului și încerca tăișul pe buricul degetului! Era lucrul cel mai de neconceput din lume. Știu că nici unul dintre

cunoscuții mei n-ar fi crezut cu puțință una ca asta. Nu degeaba mi se spusese toată viața „Fetița“ Van Weyden. Când Humphrey Van Weyden și-a dat seama că „Fetița“ Van Weyden este capabilă să facă una ca asta, n-a știut dacă e cazul să se bucure sau să se rușineze.

Însă nu s-a întâmplat nimic. După două ceasuri, Thomas Mugridge a pus deoparte piatra și cuțitul și mi-a întins mâna.

— Ce rost are să ne dăm în spectacol pentru nenorociții ăștia ? întrebă el. De iubit, nu ne iubesc, și mare bucurie ar avea dacă ne-ar vedea retezându-ne beregatele. Mie-mi place de tine, Hump ! Ai inimă-n tine, cum spunei voi, yankeii, și pot să spun că mi-ești simpatic. Așa că ia fă-te-neoa, să batem laba !

Oricît voi fi fost eu de laș, el era și mai laș decît mine. Cîștigasem o victorie netă, de aceea refuzam s-o umbresc cituși de puțin stringînd uricioasa-i mină.

— Bine, spuse el fără mindrie, fă cum crezi, tot atît îmi plăci. Și ca să mai salveze ce se mai putea salva, se întoarse fioros către asistență : Cărați-vă din ușa bucătăriei mele, prăpădiților !

Acest ordin fu întărit cu apucarea unui ibric cu apă clocotită, la vederea căruia marinarii spălară putina. Pentru Mugridge era și asta un fel de izbîndă care-l făcea să suporte mai ușor înfrîngerea pe care o suferise din partea mea, deși, din prudență, pe vînători se temuse să-i gonească.

L-am auzit pe Smoke spunîndu-i lui Horner :

— Lui Cooky i-a cam apus steaua.

— Te cred, răspunse Horner. De-acuma-ncolo Hump comandă în bucătărie, și Cooky închină steagul.

Mugridge îl auzi și-mi aruncă o privire scurtă, dar eu n-am arătat că aș fi auzit ceva din conversație. Nu-mi închipuisem că izbînda mea era atît de însemnată și desăvîrșită, dar eram hotărit să nu cedez nimic din ceea ce cîștigasem. Pe măsură ce trecea vremea, profetia lui Smoke se confirma. *Cockney*-ul deveni mai umil și mai slugarnic față de mine decît chiar față de Lup Larsen. Nu-l mai „domneam“, nu mai spălam tigăile soioase și nu mai curățam cartofi. Îmi vedeam de lucrul meu și numai de al meu, în felul și în timpul care mi se păreau mai potrivite. Purtam pumnalul într-o teacă pe șold, ca marinarii, și păstram față de Thomas Mugridge o atitudine neschimbată, alcătuită dintr-un amestec în părți egale de autoritate, ocară și dispreț.

Capitolul X

Intimitatea dintre mine și Lup Larsen crește, dacă se poate vorbi de intimitate în relațiile care există între stăpîn și slugă, sau, și mai propriu exprimat, între rege și bufon. Eu nu sînt pentru el altceva decît o jucărie și nu mă prețuiește mai mult decît își prețuiește un copil jucăria. Rolul meu este să-l distrez, și cît timp îl distrez, este bine; dar de se întîmplă să i se urască sau să-l apuce toanele lui negre, sînt îndată mazilit de la masa din careu la bucătărie și sînt bucuros că am scăpat cu viață și teafăr.

Am început să înțeleg singurătatea acestui om. Nu există nimeni pe bord care să nu-l urască sau să nu se teamă de el și nu există nimeni pe care el să nu-l disprețuiască. Face impresia că e mistuit de acea uriașă forță lăuntrică ce parcă nu

s-a putut concretiza încă în acțiuni la fel de mari. E-aș asemui cu Lucifer, dacă acest spirit mîndru ar fi surghiunit într-o lume de stafii lipsite de suflet.

Această singurătate este un lucru destul de rău în sine, dar, pentru a o agrava și mai mult, omul mai e copleșit și de melancolia ancestrală a rasei sale. De cînd îl cunosc, înțeleg mai limpede vechile mituri scandinave. Barbarii cu pielea albă și părul blond care au creat acel teribil pantheon de zei nordici au fost din aceeași fibră ca și el. Nu are nimic comun cu frivolitatea latinilor, cărora le place să ridă. Și cînd se întîmplă să ridă, rîsul său este pricinuit de un umor totdeauna fîrios. Dar rîde rar; e prea adesea trist. O tristețe tot atît de profundă ca și rădăcinile rasei lui. Tristețea aceasta care a făurit o rasă cu mintea sobră, cu vieți curate și cu o moralitate fanatică, și care, prin această ultimă caracteristică, a avut drept culmi la englezi biserica reformată și doamna Grundy¹.

De fapt, prima expresie a acestei melancolii primitive a fost religia, în formele ei cele mai chinuitoare. Dar unui Lup Larsen îi sînt interzise mîngîierile unei asemenea religii. Materialismul său brutal nu îngăduie una ca asta. Așa încît atunci cînd îl cuprind negurile melancoliei, nu-i rămîne decît să fie diabolic. Dacă n-ar fi un om atît de groaznic, l-aș putea compătimi uneori, ca, de pildă, acum trei dimineți, cînd am intrat pe neașteptate în cabina lui ca să-i umplu sticla cu apă și l-am surprins. Nu m-a văzut. Ședea cu obrazul îngro-

---

¹ *Mrs. Grundy* — personaj cu spirit îngust, puritan, despre care se pomeniște adesea, dar care nu apare niciodată, în piesa *Speed the Plough* (1798) a scriitorului englez *Thomas Morton* (1764—1838).

pat în palme și umerii i se zbuciumau convulsiv, de parcă ar fi plîns cu hohote. Părea sfișiat de o durere năprasnică. Pe cînd mă retrăgeam tiptil, l-am auzit gemînd : „Dumnezeule ! Dumnezeule ! Dumnezeule !“ Știu că nu-l invoca pe Dumnezeu ; era o simplă exclamație, dar izvora din adîncul sufletului.

La cină Lup Larsen i-a întrebat pe vinători despre un leac pentru durerile de cap, iar pe seară, în ciuda puterii lui, era pe jumătate orb și se împleticea prin careu.

— N-am fost bolnav în viața mea, Hump, mi-a spus cînd l-am condus spre cabină. Nici capul nu m-a durut decît atunci cînd mi se vindeca după ce fusese spart pe o lungime de o palmă de bara cabestanului ¹.

Trei zile a durat această durere de cap care-l orbea. Suferea așa cum suferă animalele sălbatice, așa cum se părea că se cade să suferi pe bord, fără vaiete, fără compătimiri și într-o desăvîrșită singurătate.

Azi-dimineață, însă, intrînd în cabina lui ca să-i fac patul și să deretic, l-am găsit sănătos și lucrînd de zor. Pe masă și pe cușetă erau o mulțime de schițe și calcule. Cu echerul și cu busola în mînă, copia pe o hirtie mare de calc ceva ce se-măna cu un abac.

— Bună, Hump ! mă salută, bine dispus. Tocmai puneam la punct ultimele amănunte. Vrei să vezi cum funcționează ?

— Dar ce este ? am întrebat.

— O invenție care simplifică munca marinarilor ; navigația făcută pe înțelesul unui copil de grădiniță, îmi răspunse vesel. De azi încolo și un

¹ Cabestan — vinci folosit la ridicarea ancorei.

ținc va putea fi navigator. S-a isprăvit cu calculele complicate. Nu mai ai nevoie decît de o stea pe cerul unei nopți întunecoase ca să știi numaidecît unde te afli. Uite, așez graficul ăsta transparent pe harta cerului și-l rotesc în jurul Polului Nord. Pe grafic sînt gata calculate coordonatele. Nu-mi rămîne altceva de făcut decît să mă fixeze pe poziția stelei și să învîrtesc calculul pînă ce ajung în dreptul cifrelor de pe harta de sub el, și *presto*¹ ! Ai găsit poziția precisă a vasului !

Era o notă de triumf în glasul său, iar ochii lui, albăstirii cum era și marea în dimineața aceea, scînteiau luminos.

— Probabil că sînteți foarte tare la matematică, i-am spus. Unde ați făcut școala ?

— Din păcate, n-am văzut niciodată cum arată o școală pe dinăuntru. A trebuit să mă descurc singur. Apoi mă întrebă brusc : Și pentru ce crezi că am făcut treaba asta ? Pentru că am visat să-mi rămînă urma pașilor pe nisipul timpului ? Rîse cu groaznicul său rîs batjocoritor. Nicidecum ! Ca s-o patentez, ca să cîștig bani de pe urma ei, ca să duc o viață porcească în timp ce alți oameni trudesc. Țsta-i scopul meu. Dar mărturisesc că mi-a făcut plăcere s-o calculez.

— Bucuria creației, am murmurat.

— Mi se pare că așa se spune. E și acesta tot un mod de a exprima bucuria vieții de a se simți vie, triumful mișcării asupra materiei inerte, al lucrurilor vii asupra celor moarte. Mîndria fermentului că este ferment și colcăie.

Am ridicat brațele în sus într-un gest de dezaprobară neputincioasă și m-am apucat să fac patul. El continuă să traseze linii și să transcrie cifre

---

¹ *Presto* — iute, gata (ital.).

pe graficul transparent. Operația cerea o extremă minuțiozitate și precizie și n-am putut decît să admir felul cum își strunea puterea ca să facă față finetei și gingășiei cerute de lucrare.

După ce am așezat așternutul, m-am pomenit privindu-l fascinat. Era desigur un bărbat frumos, de o frumusețe cu adevărat bărbătească. Și am mai remarcat cu aceeași nesfîrșită uimire că pe figura lui nu era nici cea mai slabă patină de viciu, de răutate sau de stricăciune. Era figura unui om care nu săvîrșea nimic rău — o spun cu toată convingerea. Dar n-aș vrea să fiu înțeles greșit. Ceea ce vreau să spun este că figura lui era aceea a unui om care fie că nu săvîrșea nimic împotriva conștiinței sale, fie că nu avea nici un fel de conștiință. Înclin către această din urmă explicație. Eram în fața unui caz superb de atavism, în fața unui individ de un primitivism atît de pur, încît ai fi zis că aparținea tipului care a trăit pe lume mai înainte de apariția conceptelor morale. Nu era imoral, ci doar amoral.

Avea, așa cum am spus, o frumusețe bărbătească. Pe fața-i rasă fiecare trăsătură era perfect distinctă — cizelată clar și precis ca o camee ; marea și soarele îi aduseseră pielea natural albă la culoarea bronzului întunecat, care sugera bătliei și lupte și-i sporeau atît sălbăticia, cît și frumusețea. Buzele îi erau pline, totuși aveau ceva din fermitatea, ba chiar asprimea caracteristică buzelor subțiri. Conformația gurii, a bărbiei și a maxilarului era la fel de fermă sau de aspră și trăda toată ferocitatea și neîmblînzirea masculului. Tot așa și nasul. Era nasul unui ins născut să cucerească și să poruncească. Aducea pe departe cu pliscul unui vultur. Putea fi elen, putea fi roman, dar era o idee prea masiv pentru a fi elen și o idee prea delicat

pentru a fi roman. Și pe cînd figura întreagă era întruchiparea forței și a sălbăticiiei, melancolia aceea primitivă de care suferea îi amplifică desenul gurii, al frunții și al ochilor, desăvîrșindu-i-l.

Și astfel m-am surprins că tot studiindu-l, uitasem de treburi. Nu pot spune cît de mult a ajuns să mă intereseze omul acesta. Cine era ? Ce era ? Ce factori îi determinaseră existența ? Părea să aibă puteri și posibilități nemărginite, de ce atunci nu ajunsese mai mult decît un obscur căpitan de goeletă, un om despre a cărui înspăimîntătoare brutalitate se dusesse vestea printre vînătorii de foci ?

Curiozitatea mea a izbucnit într-un șuvoi de cuvinte.

— De ce n-ați desăvîrșit lucruri mari pe lumea aceasta ? Cu puterea ce aveți v-ați fi putut ridica la orice înălțimi. Lipsit fiind de conștiință și de instinct moral, ați fi putut ajunge să stăpîniți lumea, s-o muștruluiți după plac. Și, totuși, acum, în floarea vieții, de unde începe declinul și moartea, iată-vă ducînd o existență obscură și meschină, vînînd animale marine pentru satisfacerea vanității și a dragostei de podoabe a femeilor, desfătîndu-vă într-o viață porcească — pentru a mă folosi de propriile dumneavoastră cuvinte — ceea ce numai splendid nu este. De ce, cu toată acea putere minunată, n-ați făcut nimic ? Nu era nimic să vă oprească, nimic care vă putea opri. Ce a lipsit ? V-a lipsit ambiția ? Ați căzut în ispită ? Ce s-a întîmplat ?

Din clipa cînd am izbucnit, Lup Larsen și-a ridicat privirile spre mine și m-a ascultat cu răbdare pînă la sfîrșit. Terminînd, am rămas înaintea lui încurcat și fără suflare. A zăbovit un moment,

ca și cum s-ar fi gândit de unde să înceapă, și pe urmă îmi spuse :

— Hump, cunoști parabola semănătorului care a plecat la semănat ? Poate îți mai aduci aminte că o parte din semințe au căzut pe loc pietros, unde nu era destul pământ, și au încolțit repede, tocmai fiindcă pământul nu era adânc. Iar când soarele a fost puternic, le-a pîrjolit și le-a uscat, căci n-aveau rădăcini. Alte semințe au căzut printre măracini, iar măracinii au crescut înalți și le-au înăbușit.

— Bine, și ? făcui eu.

— Bine ? a întrebat el pe un ton cam artăgos. N-a fost de loc bine. Eu am fost una din acele semințe.

Se aplecă asupra graficului și continuă să deseneze. Eu îmi terminasem treaba și deschisesem ușa ca să plec, când îmi vorbi :

— Hump, dacă ai să te uiți atent pe hartă la coasta de vest a Norvegiei, ai să găsești un intrînd care se numește fiordul Romsdal. M-am născut la mai puțin de o sută de mile de întinderea aceea de apă. Dar părinții mei n-au fost norvegieni. Sînt danez. Tata și mama au fost danezi, și cum de-au ajuns pe meleagurile acelea triste de pe coasta de vest, nu știu. N-am auzit. În afară de acest amănunt, restul nu mai are nimic misterios. Erau oameni săraci și neștiutori de carte. Moșii și strămoșii lor fuseseră tot oameni săraci și analfabeti, plugari ai mării, care își semănau feciorii pe ape, așa cum apucaseră de cînd lumea. Cam asta-i tot.

— Ba nu este tot, am obiectat. Lucrurile sînt încă nedesluite pentru mine.

— Ce-aș putea să-ți povestesc ? mă întrebă el cu o sălbăcie reînnoită. Despre sărăcia vieții de

copil ? Despre mîncarea numai de pește și traiul greu ? Despre plecarea cu bărcile cînd de-abia mă tîram în patru labe ? Despre frații mei, care au plecat unul cîte unul să muncească ogoarele oceanului și nu s-au mai întors ? Despre mine, care nu știam nici să scriu, nici să citesc și care, la matura vîrstă de zece ani, eram mus pe bătrînele cabotiere ? Despre mîncarea rea și despre tratamentul și mai rău, cînd pumnii și picioarele pe care le primeam îmi țineau loc de pat și de mîncare și înlocuiau cuvintele, iar teama, ura și durerea mi-erău singurele învățăminte sufletești ? Nu-mi place să-mi amintesc. Și-acum, cînd îmi aduc aminte, simt că înnebunesc. Au fost căpitani de cabotiere la care visam să mă întorc și să-i ucid după ce voi fi crescut mare ; numai că viața m-a mînat pe alte drumuri. De întors, m-am întors, acum, nu demult, dar, din nenorocire, căpitanii muriseră toți, afară de unul, secund pe vremuri ; cînd l-am întîlnit, ajunsese căpitan, și cînd l-am părăsit, era un schilod care nu va mai umbla niciodată.

— Dar dumneavoastră, care-l citiți pe Spencer și pe Darwin, cum ați învățat carte, măcar că n-ați văzut niciodată cum arată o școală pe dinăuntru ?

— În marina comercială engleză. Mus la doisprezece ani, calfă la paisprezece, marinar la șaisprezece, marinar calificat la șaptesprezece și stăpînul provei, ambiție nemărginită și singurătate nemărginită, neavînd parte nici de ajutor, nici de înțelegere, le-am făcut singur pe toate — navigație, matematică, știință, literatură și cîte și mai cîte. Dar la ce mi-au folosit ? Ca să ajung căpitan și proprietar de vas în floarea vieții, cum spui dumneata, acum, cînd pornesc spre declin și spre moarte. Meschin, nu ? Și cînd soarele s-a ridicat,

m-a pîrjolit, și fiindcă nu aveam rădăcini, m-a uscat.

— Dar istoria pomenește despre sclavi care s-au înălțat pînă la purpură, l-am dojenit eu.

— Istoria mai pomenește și de împrejurări favorabile de care au avut parte sclavii care s-au înălțat pînă la purpură, îmi răspunse el sec. Ni-meni nu-și poate crea împrejurările favorabile. Oamenii mari au știut să prindă momentul norocos și să profite de el. Corsicanul ¹ a știut. Am nutrit visuri la fel de mari ca și Corsicanul. Aș fi știut să profit de ocazie, dar ocazia nu mi s-a oferit niciodată. Mărăcinii au crescut și m-au înăbușit. Acuma, Hump, îți pot spune că știi mai multe despre mine decît oricine, în afară de frațele meu.

— Și el ce e ? Și unde e ?

— Căpitan pe vaporul „Macedonia“, vînător de foci, fu răspunsul. Aproape sigur că îl vom întîlni pe coasta Japoniei ; i se spune Larsen-Moartea.

— Larsen-Moartea ? strigai fără să vreau. Semănați ?

— Nu prea. E o namilă de animal, fără cap. Avem comun numai toată... toată...

— Brutalitatea, am sugerat.

— Da, mulțumesc pentru cuvînt, toată brutalitatea mea, dar el abia știe să scrie și să citească.

— Și n-a filozofat niciodată asupra vieții, am adăugat eu.

— Nu, răspunse Lup Larsen cu un aer de ne-spūsă tristețe. Și e cu atît mai fericit fiindcă lasă viața în pace. E prea ocupat să-și trăiască viața ca să aibă timp să și cugete asupra ei. Marea mea greșală a fost că mi-am vîrit nasul în cărți.

---

¹ Este vorba de Napoleon I.

Capitolul XI

„Năluca“ a atins punctul cel mai sudic al arcului pe care îl descrie peste Pacific și începe s-o ia spre vest și nord, în direcția unei insule singuratică, de unde se aude că ne vom face plinul de apă dulce înainte de a porni la vânătoare de-a lungul coastei japoneze. Vinătorii au făcut exerciții cu puștile de vânătoare și cu carabinele pînă ce s-au declarat satisfăcuți, iar cîrmacii și vislașii și-au cusut velele cu speteze și au înfășurat vislele și furcheții în salamastră¹ pentru a nu face nici un zgomot cînd se vor apropia de foci. Și-au pus bărcile „la mare fix“, cum spunea Leach.

Și fiindcă veni vorba de el, brațul i s-a vindecat frumos, deși cicatricea are să-i rămînă pe toată viața. Din pricina lui, Thomas Mugridge trăiește într-o permanentă frică de moarte și n-are curaj să se aventureze pe punte după căderea nopții. La prova mocnesc gata să izbucnească două sau trei scandaluri. Louis îmi spune că pălăvrăgelile marinarilor au ajuns pînă la pupa (se găsesc binevoitori care îl țin pe căpitan la curent) și că doi dintre informatori au fost crunt bătuți de către camarazii lor. Tot el dă din cap îngrijorat atunci cînd vorbește de perspectivele lui Johnson, care e vislașul echipei lor. Johnson e vinovat de a fi vorbit prea pe șleau și a avut două-trei ciocniri cu Lup Larsen cu privire la fiul în care acesta îi pronunța numele. Într-una din nopțile trecute l-a bătut măr pe Johansen pe puntea din mijloc, și de atunci încoace secundul îi pronunță numele cum se cuvine. Dar bineînțeles că nu poate fi vorba ca Johnson să-l bată pe Lup Larsen.

---

¹ *Salamastră* — împletitură de curele subțiri.

Tot Louis mi-a mai dat unele lămuriri despre Larsen-Moartea, care se potrivesc cu scurta descriere a fratelui său. Ne putem aștepta să-l întâlnim pe Larsen-Moartea pe coastele Japoniei. „Și atunci să vezi furtună, prevestește Louis, căci se urăsc ca niște pui de lupi ce sînt.“ Larsen-Moartea comandă singurul vapor de vînătoare de foci din flotă, „Macedonia“, care are paisprezece bărci, pe cîtă vreme goeletele au numai șase. Umblă zvonuri despre tunuri la bord și despre curse și expediții misterioase pe care le-ar face, cuprinzînd contrabanda de opiu în Statele Unite, contrabanda de arme în China, traficul de sclavi și pirateria sadea. Nu pot să nu-l cred pe Louis, deoarece pînă acum nu l-am prins cu nici o minciună și dovedește totodată enciclopedice cunoștințe în domeniul vînătorii de foci, fiind și foarte bine informat asupra oamenilor din flotele de pescuit.

Exact ceea ce se petrece la prova și în bucătărie se petrece și în alivei, și la pupa, pe corabia aceasta cu adevărat infernală. Oamenii se zbat și se luptă sălbatic să se omoare unul pe altul. Vînătorii se așteaptă în orice moment la un schimb de focuri între Smoke și Henderson, a căror veche vrajbă nu s-a potolit, în timp ce Lup Larsen declară categoric că dacă se va întîmpla una ca asta, îl va ucide pe supraviețuitor. Declară deschis că poziția luată de el nu se întemeiază pe morală, că, întrucît îl privește, vînătorii ar putea să se omoare și să se mănince unul pe altul dacă n-ar avea nevoie de ei în viață, pentru vînătoare. Dacă se vor putea stăpîni pînă la terminarea sezonului, le făgăduiește o petrecere regească, în cursul căreia se vor lichida toate diferendele și cînd supraviețuitorii îi vor putea arunca pe ceilalți peste bord,

urmînd să se ticluiască ulterior o versiune după care cei absenți ar fi pierit pe mare. Socot că pînă și vînătorii sînt înfiorați cînd văd atîta neomenie. Oricît ar fi ei de păcătoși, desigur că le e foarte frică de căpitan.

Thomas Mugridge se gudură supus, ca o potaie, în fața mea, pe cînd eu trăiesc cu o tainică teamă de el. Are curajul fricii — un lucru ciudat, pe care îl cunosc bine și eu — și în orice clipă acest curaj poate să învingă frica și să-l îndemne să mă ucidă. Genunchiul merge mult mai bine, măcar că uneori mă mai supără cîte o bună bucată de vreme ; din brațul pe care mi l-a strîns Lup Larsen, amorțeala dispare treptat. Încolo, sînt într-o formă splendidă ; mă și simt într-o formă splendidă. Mușchii mi se întăresc și cresc. Mîinile, în schimb, arată jalnic. Parcă ar fi opărite, unghiile sînt rupte și înnegrite, iar în jurul lor pieile cresc ca bureții. Pe deasupra, mai sufăr și de o furunculoză datorată, probabil, regimului alimentar deoarece așa ceva n-am mai avut.

Acum vreo două seri m-a amuzat să-l văd pe Lup Larsen citind *Biblia* ; deși la începutul călătoriei, cînd cu înmormîntarea secundului, nu se putuse găsi nici un exemplar, ulterior se descoperise unul chiar în lada răposatului. Mă întrebam ce ar putea reține Lup Larsen dintr-o astfel de lectură, și el mi-a citit cu voce tare pasaje din *Ecleziast*. Citind, părea că dă glas propriilor lui gînduri ; în cabina strîmtă vorbele sunau adînc și trist, și farmecul lor m-a captivat. Cu toată lipsa lui de cultură, știa, fără doar și poate, să redea înțelesul cuvîntului scris. Păstrez și acum în urechi și nu voi uita niciodată melancolia aceea primitivă care îi vibra în voce :

„Mi-am strîns argint și aur, în bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cîntăreți și cîntărețe și desfătarea fiilor oamenilor : o mulțime de femei.

Am ajuns mare, mai mare decît toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea.

Apoi, cînd m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mîinile mele, și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vînt, și că nu este nimic trainic sub soare...

Tuturor li se întîmplă toate deopotrivă : aceeași soartă are cel neprihănit și cel rău, cel bun și curat ca și cel necurat, cel ce aduce jertfă ca și cel ce n-aduce jertfă ; cel bun ca și cel păcătos, cel ce jură ca și cel ce se teme să jure !

Iată cel mai mare rău în tot ce se face sub soare : anume că aceeași soartă au toți. De aceea și este plină inima oamenilor de răutate, și de aceea este atîta neîncredere în inima lor tot timpul cît trăiesc. Și după aceea ? Se duc la cei morți.

Căci cine este scutit ? Oricine trăiește tot mai trage nădejde ; căci un cîine viu face mai mult decît un leu mort.

Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri ; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, fiindcă pînă și pomenirea li se uită.

Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.“

— Asta este, Hump, spuse el, închizînd cartea peste deget și privindu-mă. Ecclesiastul care a fost împărat peste Israel în Ierusalim gîndea la fel ca mine. Spui că sînt pesimist. Dar ăsta nu-i oare cel mai crunt pesimism ? „Toate sînt deșertăciune

și goană după vînt.“ „Nu este nimic trainic sub soare.“ „Aceeși soartă au toți“, prostul și înțeleptul, cel curat și cel necurat, cel păcătos și cel sfînt, și acea soartă este moartea, un lucru rău, după spusele lui. Căci Ecceziastul iubea viața și nu voia să moară, zicînd : „Căci un cîine viu face mai mult decît un leu mort“. El prefera deșertăciunea și goana după vînt liniștii și nemișcării mormîntului. Și eu la fel. Să te tîrăști e porcesc ; dar să nu te tîrăști, să fii ca un bulgăre de lut sau ca o piatră, este un gînd de care ți-e silă. La gîndul acesta se înfioară viața care este în mine și a cărei esență este însăși mișcarea, puterea de a se mișca și conștiința puterii de a se mișca. Viața însăși este un rău, iar a privi înainte spre moarte este un rău și mai mare.

— Sînteți mai pesimist ca Omar¹, am răspuns. El măcar, după obișnuitul zbucium al tinereților, și-a găsit o anumită mulțumire și și-a făcut din materialismul său o bucurie.

— Cine a fost Omar ? întrebă Lup Larsen, și nici în ziua aceea, nici a doua zi și nici în cele următoare n-am mai lucrat.

În lecturile lui dezordonate nu întîlnise niciodată *Rubaiyatele*, și cînd a aflat despre ele, i s-a părut că a descoperit o mare comoară. Mi-am amintit multe dintre catrene, aproape două treimi, și am reușit să reconstitui restul fără mare greutate. Discutam ceasuri întregi despre o singură strofă și am constatat că Larsen deslușea în ele accente de regret și de răzvrătire pe care eu nici în ruptul capului nu le-aș fi putut descoperi singur. Poate că mă obișnuisem să recit versurile

---

¹ Omar Khayam (1040—1123). poet persan, autorul vestitului ciclu de catrene, cunoscut sub numele de *Rubaiyat*.

într-un ritm al meu, săltăreț și vesel, dar el, care memora ușor, le învăța după ce le auzea o dată sau cel mult de două ori și le repeta adăugându-le o undă de neliniște și de revoltă pătimașă, aproape convingătoare.

Am fost curios să știu care dintre catrene are să-i placă mai mult. Și nu m-am mirat că l-a ales pe cel ce fusese probabil inspirat într-un moment de răzvrătire și care suna cu totul contrar filozofiei calme și cadrului de viață epicurian specific persianului.

De unde-am fost zvirlit aici, neintrebat măcar ?

Și încotro, neintrebat, tîrit de-aici sînt iar ?

Se cer, spre-a stinge gîndul sfruntatei silnicii,

Nenumărate cupe din vinu-acesta rar.

— Superb ! a strigat Lup Larsen. Superb ! Acesta-i cuvîntul... Silnicie ! Silnicie sfruntată ! Nu se putea găsi altceva mai potrivit.

Zadarnic am obiectat și l-am contrazis. M-a copleșit cu un potop de argumente.

— Prin însăși natura ei, viața nu poate fi altfel. Cînd simte că i se apropie sfîrșitul, viața se revoltă întotdeauna. Nu se poate împiedica. Ecclesiastul spune că viața și toate lucrurile vieții sînt deșertăciune și goană după vînt, adică ceva rău ; dar și-a dat seama că moartea, adică încetarea deșertăciunii și a goanei după vînt, este un lucru și mai rău. Verset după verset îl vezi frămîntat de un singur fapt ; faptul acela care ni se întîmplă tuturor. Tot așa face și Omar, la fel fac și eu și dumneata ; da, chiar dumneata, căci te-ai revoltat împotriva morții atunci cînd Cooky își ascutea cuțitul. Ți-era frică să mori ; viața din dumneata, viața de pe urma căreia ești și care e mai puternică decît dumneata, nu voia să moară. Vorbeai

despre instinctul nemuririi. Eu vorbesc despre instinctul vieții, care îți poruncește să trăiești și care, cînd moartea se apleacă asupra ta, învinge așa-numitul instinct al nemuririi. Nu poți tăgădui că și în dumneata a învins numai din cauză că un *cockney* smintit își ascutea cuțitul. Și acum te mai temi de el. Te temi de mine. Nu poți nega. Dacă te apuc de beregată, uite-așa — mîna lui îmi cuprinse gîtul și îmi tăie respirația — încep să storc viața din tine uite-așa, uite-așa, ai să auzi instinctul nemuririi din ce în ce mai stins și are să domine instinctul vieții, care îți poruncește să trăiești ; și te vei zvîrcoli să scapi. Ei ? Îți citesc în ochi groaza de moarte. Bați din miini. Îți cheltuiești toată bruma de forță cîtă ai ca să supraviețuiești. Degetele tale s-au încheștat pe brațul meu și le simt ușoare ca un fluture oprit pe mîneacă. Pieptul ți se umflă, ți-a ieșit limba din gură, te învinețești și-ți dai ochii peste cap... „Vreau să trăiesc ! Să trăiesc ! Să trăiesc !“ Așa răcnește toată ființa ta ; să trăiești acum și aici, nu pe lumea cealaltă. Te îndoiești de nemurirea ta, hai ? Ha, ha ! Nu mai ești sigur de ea. Nu vrei să mergi la risc. Numai de viața asta ești sigur că este reală. Vezi, se face din ce în ce mai întuneric. E întunericul morții ; începi să nu mai exiști ; să nu mai simți, să nu te mai miști, bezna se ridică în jurul tău, te cuprinde, te acoperă. Ochii rămîn ficși. Sticlesc. Abia mă mai auzi, ca de departe. Nu mă mai vezi. Și te zbați încă să scapi din strînsoare. Lovești cu picioarele. Te zvîrcolești ca un șarpe. Pieptul se zbuciumă și se încordează. Vrei să trăiești, să trăiești, să trăiești...

Mai mult n-am mai auzit. În conștiința mea se făcuse întuneric, întunericul pe care-l descrisese el atît de plastic ; și cînd mi-am revenit, zăceam pe podele, iar el fuma o țigară de foi și se uita la

mine gînditor, cu vechea și obișnuita-i licărire de curiozitate în ochi.

— Ei, te-am convins? Ia, bea de-aici. Vreau să-ți pun cîteva întrebări.

Așa cum zăccam pe dușumea, am mișcat negativ din cap.

— Argumentele dumneavoastră sînt prea... mm... tari, am reușit eu să îngaim, cu prețul unor mari suferințe, căci gîtul mă durea cumplit.

— Peste o jumătate de ceas are să-ți treacă, mă asigură el. Și-ți promit ca pe viitor să nu mai recurg la demonstrații pe viu. Acuma ridică-te. Poți să te așezi pe un scaun.

Și, ca o adevărată jucărie în mîna acestui monstru, am reluat discuția despre Omar și despre Ecceziast. Am stat de vorbă pînă după miezul nopții.

Capitolul XII

Ultimele douăzeci și patru de ore am fost martorul unei orgii de brutalitate. Se molipsise parcă toată lumea, de la pupa și pînă la prova. Nici nu știu de unde să încep. Lup Larsen a fost adevăratul vinovat. Relațiile dintre oameni, încordate din pricina neînțelegerilor, certurilor și invidiei, se aflau într-o stare de echilibru nestabil, și pornirile pătimașe puteau lua foc la cea mai mică scînteie, ca ierburile preriei.

Thomas Mugridge este o lichea, un spion, un delator. A încercat să se pună bine și să intre din nou în grațiile căpitanului, pîrîndu-i pe cei de la prova. Știu că el a fost acela care i-a raportat lui Lup Larsen despre ieșirile lui Johnson. Pare-se că Johnson a cumpărat o haină de ploaie de la

magazie și a constatat că e de calitate foarte proastă. Și nu s-a sfiit să o spună tuturor. Magazia este un fel de prăvălie în miniatură, asortată cu tot felul de articole necesare marinarilor; fiecare goeletă are câte o astfel de magazie. Prețul obiectelor târguite este reținut marinarului din cîștigul ce-l va realiza la vînătoarea de focuri; se procedează la fel cu vîslașii și cîrmacii, ca și cu vînătorii — în loc de salarii, ei primesc „o cotă“ pentru fiecare focă împușcată de echipajul respectiv.

Eu, unul, însă n-auzisem nimic despre bombăneala lui Johnson cu privire la haină, așa încît faptele la care am fost martor fură cu totul neașteptate pentru mine. Tocmai terminasem de măturat cabina și fusesem antrenat de Lup Larsen într-o discuție despre Hamlet, personajul său preferat din Shakespeare, cînd Johansen coborî scara tambuchiului, urmat de Johnson. Acesta din urmă își scoase șapca, după obiceiul marinarilor, și rămase respectuos în mijlocul căreului, în fața căpitanului, legănîndu-se greoi și stîngaci din cauza ruliului.

— Închide ușa și trage zăvorul, îmi spuse Lup Larsen.

În timp ce mă executam, am observat în ochii lui Johnson o licărire de neliniște, dar nu bănuiam cauza. Nu mi-am putut închipui ce avea să se întîmple pînă în clipa cînd s-a întîmplat, dar victima a știut de la început ce are să urmeze și a așteptat vitejește. În acțiunea aceasta a lui Johnson am găsit elementul care dădea peste cap tot materialismul lui Lup Larsen. Marinarul Johnson era călăuzit de idei și principii, de adevăr și sinceritate. Avea dreptate, știa că are dreptate, și nu se temea. Ar fi murit pentru această dreptate dacă ar fi fost necesar; avea să rămînă credincios sie însuși și

sincer față de sufletul său. Și aceasta însemna izbînda sufletului asupra trupului, invincibilitatea și măreția morală a spiritului care nu cunoaște mărginire și se ridică deasupra timpului, a spațiului și a materiei cu acea siguranță de neînvins care izvorăște numai și numai din veșnicie și nemurire.

Dar să revin. Am băgat de seamă neliniștea din privirea lui Johnson, dar am luat-o drept sfială și stîngăcie înăscută. Johansen, secundul, rămăsese alături, la o distanță de cîteva picioare de el, iar cam la trei iarzi buni în față ședea Lup Larsen, pe unul din scaunele pivotante din careu. După ce am închis ușa și am tras zăvorul, a urmat o pauză destul de lungă, poate cam de un minut, întreruptă de Lup Larsen :

— Yonson, începu el.

— Numele meu este Johnson, *sir*, corectă marinarul cu îndrăzneală.

— Johnson atunci, fir-ai tu al dracului ! Bănuiești cam pentru ce am trimis după tine ?

— Da și nu, *sir*, se auzi răspunsul tărăgănat. Treaba mi-o fac bine. Secundul știe ; și știți și dumneavoastră, *sir*. Așa că nu văd ce mi s-ar putea imputa.

— Și asta e tot ? întrebă Lup Larsen cu vocea domoală și joasă, ca a unei pisici care toarce.

— Știu că aveți ceva cu mine, continuă Johnson pe același ton tărăgănat și măsurat. Nu mă vedeți cu ochi buni. Dumneavoastră...

— Zi mai departe, îl îndemnă Lup Larsen. Nu te teme de ce simt eu.

— Nu mă tem, replică marinarul, și dintr-o dată fața bronzată i se rumeni ușor de mînie. Nu vorbesc repede, pentru că sînt venit mai de curînd decît dumneavoastră din țară. Nu mă vedeți cu

ochi buni fiindcă sînt prea dîrz, acesta-i motivul, *sir*.

— Ești prea dîrz pentru disciplina de pe vas, dacă asta vrei să spui și dacă înțelegi ce vreau eu să spun, i-o întoarce Lup Larsen.

— Știu englezește, *sir*, și înțeleg bine ce vreți să spuneți, răspunse Johnson și se înroși mai tare, auzind aluzia la adresa cunoștințelor lui de limbă engleză.

— Johnson, rosti Lup Larsen pe un ton cu care parcă ștergea tot ce se vorbise pînă acum și aborda subiectul principal, după cîte înțeleg eu, nu ești tocmai mulțumit de haina aia de ploaie.

— Nu, nu sînt. Nu e bună, *sir*.

— Și ai cam trăncănit despre lucrul ăsta.

— Eu spun ceea ce gîndesc, *sir*, răspunse curajos marinarul, fără însă a neglija politețea marinărească, politețe care cere ca „*sir*” să însoțească fiecare propozițiune rostită.

În acest moment am aruncat din întîmplare o privire spre Johansen. Își încleșta și-și descleșta pumnii mari și se uita cu atîta răutate la Johnson, încît figura sa avea o expresie cu adevărat diabolică. Am mai băgat de seamă sub ochiul secundului o vînație de-abia vizibilă, rămasă de pe urma bătăii pe care o primise cu cîteva nopți înainte de la marinar. Abia acum am început să presupun că se punea la cale ceva îngrozitor, dar nu-mi puteam închipui ce anume.

— Știi ce pătesc oamenii care vorbesc despre magazia mea și despre mine așa cum ai vorbit tu ? întrebă Lup Larsen.

— Știu, *sir*, fu răspunsul.

— Ce ? întrebă Lup Larsen răstit și poruncitor.

— Ceea ce dumneavoastră și secundul de colo aveți să-mi faceți mie acuma, *sir*.

— Privește-l, Hump, mi se adresează Lup Larsen, privește la acest boț de țărână însuflețită, la acest conglomerat de materie care se mișcă și respiră și mă sfidează și se crede alcătuit dintr-o substanță superioară ; care e îmbibat de anumite născociri ale creierului omenesc, cum ar fi dreptatea, cinstea... și căroră le va rămâne credincios, în pofida tuturor neplăcerilor personale și a amenințărilor. Ce crezi despre dînsul, Hump ? Ce crezi despre dînsul ?

— Cred că vă este superior, am răspuns eu, animat întrucîtva și de dorința de a atrage asupra-mi o parte din minia ce simțeam că se va abate asupra lui. Născocirile acelea ale creierului omenesc, cum vă place să le numiți, înseamnă noblețe și bărbăție. Dumneavoastră nu aveți născociri, visuri, idealuri. Sînteți sărac.

Încuviință dînd din cap cu un gest de sălbatică încintare.

— Foarte adevărat, Hump, foarte adevărat. Eu nu am născociri care să însemne noblețe și bărbăție. Un*ciine viu face mai mult decît un leu mort, spun și eu ca Ecleziaștul. Singura mea doctrină este aceea a oportunistului și corespunde ideii de supraviețuire. Această fărîmă de ferment cu numele de „Johnson“ n-are să aibă mai multă noblețe decît țărîna și cenușa atunci cînd n-are să mai fie decît țărîna și cenușă, în timp ce eu voi fi încă viu și mă voi mișca. Știi ce am de gînd să fac ? întrebă el.

Clătinai din cap.

— Uite, am să-mi exercit prerogativa de a urla și am să-ți arăt ce pățește noblețea. Ia privește-mă ! Se afla așezat la trei iarzi de Johnson. Nouă picioare ! Și, totuși, fără ca mai întîi să se ridice, se repezi de pe scaun brusc dintr-o singură sări-

tură, ca o fiară, ca un tigru, și ca un tigru străbătu spațiul despărțitor. A fost o explozie de furie pe care Johnson s-a străduit zadarnic s-o pareze; lăsa iute un braț în jos, ca să-și apere stomacul, și pe celălalt îl ridică în sus, ca să-și apere capul, dar Lup Larsen își rezezi pumnul la mijloc, în piept, cu o lovitură zdrobitoare și răsunătoare. Respirația lui Johnson fu retezată brusc și icni scurt, ca un om care lovește cu toporul; era cît pe ce să cadă pe spate și se bălăbăni, încercînd să-și găsească echilibrul.

Nu sînt în stare să dau amănunte asupra scenei groaznice care a urmat. A fost prea revoltător. Simt că mă îmbolnăvesc și acum cînd îmi aduc aminte. Johnson s-a luptat destul de vitejește, dar nu putea ține piept lui Lup Larsen, și cu atît mai puțin și lui Lup Larsen și secundului. A fost îngrozitor. Nu-mi puteam închipui cum e în stare un om să îndure atîta, să supraviețuiască și să lupte mai departe! Și Johnson a continuat să lupte. Bineînțeles că nu mai putea nădăjdui nimic, absolut nimic; își dădea seama de asta la fel de bine ca și mine, dar bărbăția care era în el nu-i îngăduia să se dea învins tocmai fiindcă lupta pentru această bărbăție.

Era peste puterile mele să mai privesc. Simțeam că înnebunesc și m-am repezit sus pe scară, ca să descui și să fug pe punte. Dar Lup Larsen, părăsindu-și pentru un moment victima, făcu unul din salturile lui imense și mi-o luă înaintea, azvîrlindu-mă îndărăt într-un colț al careului.

— Manifestări ale vieții, Hump, rinji el la mine batjocoritor. Rămii și privește. Poate că vei culege observații cu privire la nemurirea sufletului. Și, în definitiv, știi bine că noi nu putem vă-

tăma cîtuși de puțin sufletul lui Johnson. Numai intruparea sa vremelnică o putem sfărîma.

Poate că bătaia n-a durat mai mult de zece minute, dar mi s-a părut că au trecut secole. Lup Larsen și Johansen se înverșunaseră asupra bietului om. Îl loveau cu pumnii, îl izbeau cu încălțăminte lor grea, îl doborau și îl ridicau iarăși în picioare, ca să-l poată trînti din nou la pămînt. Era orbit de lovituri, așa că nu mai vedea nimic, iar sîngele care-i țîșnea din urechi, din nas și din gură transformase careul într-un abator. Au continuat să-l lovească cu picioarele încă după ce căzuse și zăcea pe podele, incapabil să se ridice.

— Ușurel, Johansen ; las-o mai domol, spuse în cele din urmă Lup Larsen.

Dar fiara din Johansen se dezlănțuise, și Lup Larsen fu silit să-l azvîrle deoparte, lovindu-l cu dosul palmei, lovitură aparent ușoară, dar care-l proiectă pe secund ca pe un dop, pocnindu-l cu capul de perete. Johansen se prăbuși și rămase un moment pe jumătate amețit, gîfîind și clipind prostește din ochi.

— Deschide ușile, Hump ! mi s-a poruncit.

M-am supus, și cele două brute ridicară omul căzut în nesimțire ca pe o otreapă, urcără cu el pe scara tambuchiului prin ușa îngustă și ieșiră pe punte. Sîngele îi țîșni din nas ca un șuvoi sta-cojiu peste picioarele timonierului, care nu era altul decît Louis, tovarășul său de barcă. Dar Louis întoarse puțin roata cîrmei și privi busola, fără să se sinchisească de altceva.

George Leach, fostul mus, a avut însă cu totul altă atitudine. Nimic nu ne-ar fi putut surprinde mai mult decît purtarea lui în cazul de față. Fără

să aştepte vreun ordin, a urcat pe dunetă¹ şi l-a tîrît pe Johnson în prova, unde s-a apucat să-i oblojească rănile şi să-l îngrijească atît cît s-a priceput el de bine. Johnson era de nerecunoscut, chipul lui nu mai avea nimic omenesc, atît de rău i se învinetise şi i se umflase faţa în intervalul de cîteva minute care s-au scurs între începutul bătaii şi tirîrea lui pe punte.

Dar să revenim la atitudinea lui Leach... Cîtă vreme am spălat eu prin careu, el s-a ocupat de Johnson. Urcasem pe punte ca să respir puţin aer proaspăt şi ca să-mi mai destind nervii greu încercaţi. Lup Larsen fuma un trabuc şi examina mecanic un loch², care de obicei era remorcat la pupa, dar care acum fusese tras pe punte, pentru un motiv oarecare. Deodată auzii vocea lui Leach. Era înfundată şi răguşită de o furie nestăpînită. M-am întors şi l-am văzut stînd pe marginea dunetei la babordul³ bucătăriei. Faţa îi era albă şi schimonosită, ochii îi scăpărau şi îşi ridicase deasupra capului pumnii încheşti.

— Blestemat să-ţi fie sufletul, Lup Larsen, şi focul iadului să te înghită, numai că iadul e prea bun pentru tine, laşule, ucigaşule, porcule! îşi începu el cuvîntul de salut.

Rămăsesem trăsniţ. Aşteptam să fie nimicit pe loc. Dar Lup Larsen n-avea chef să-l distrugă, era în alte toane. Înaintă domol pînă la marginea dunetei şi, sprijinindu-se cu cotul de colţul careului, se uită în jos, cu un aer gînditor şi plin de curiozitate, la flăcăul înfierbîntat.

¹ *Dunetă* — partea mai înaltă, la pupa unei nave; aci se află cabina căpitanului şi a ofiţerilor.

² *Loch* — instrument cu care se măsoară viteza unei nave.

³ *Babord* — partea stîngă a unei nave privind spre partea dinainte a vasului.

Și băiatul înșiră la adresa lui Lup Larsen un pomelnic de acuzații cum nu se mai auzise pînă atunci. Marinarii se grupaseră înspăimîntați în fața tambuchiului din prova, priveau și ascultau. Vinătorii năvăliseră valvîrtej afară din alivei, dar pe măsură ce tirada lui Leach continua, am băgat de seamă cum pe figurile lor se ștergea orice urmă de veselie. Chiar și ei erau speriați, nu atît de cuvintele băiatului, cît de teribila lui îndrăzneală. Era de neconceput ca un om să-l poată împroșca pe Lup Larsen, în față, cu asemenea insulte. Eu, unul, știu că am rămas mut de admirație și am văzut la acel băiat biruința spiritului nemuritor asupra trupului și asupra becisniciei trupului, ca la profeții de demult, cînd se ridicau să înfierceze fărădelegea.

Cum l-a mai înfierat ! A smuls sufletul lui Lup Larsen și l-a tîrit în fața tuturor, pradă disprețului obștesc. L-a copleșit cu toate blestemele de pe lume și l-a potopit cu un puhoi de invective care aminteau stilul sentințelor de excomunicare rostite de biserica romano-catolică în evul mediu. Lua la rînd toată gama învinuirilor, ridicîndu-se pînă la culmi de minie sublime, aproape dumnezeiești ; la urmă, istovit, s-a coborît pînă la ocările cele mai murdare și mai nerușinate.

Era furia unui turbat. Făcuse spume la gură și uneori se îneca și hîrcăia, nemaiputînd articula cuvintele. Și în tot acest timp, rezemat într-un cot, Lup Larsen privea în jos, calm și impasibil, stăpînit de o mare curiozitate. Colcăitul acesta sălbatic al fermentului vieții, această cumplită revoltă și sfidare a materiei care se zbugiuma îl uluise și-l interesa.

În fiecare clipă așteptam, și eu și ceilalți, să sară asupra tînărului și să-l nimicească. Dar se

vede că n-avea chef. Trabucul i se stinsese, iar el continua să privească tăcut și atent.

Leach se înfierbîntase la culme și ajunsese la un fel de extaz de furie neputincioasă.

— Porcule ! Porcule ! Porcule ! repetă el cît îl ținea răsuflarea. De ce nu cobori de acolo să mă omori, ucigașule ? că doar poți ! Nu mi-e teamă ! N-are cine să te oprească ! Mai bine mort și să știu c-am scăpat de tine decît viu în ghearele tale ! Hai, vino, lașule ! Omoară-mă ! Omoară-mă ! Omoară-mă !

Lucrurile ajunseseră aici, cînd, împins de spiritul lui cel nestatornic, Thomas Mugridge își făcu apariția pe scenă. Ascultase din ușa bucătăriei și acum ieșise pe punte, chipurile ca să arunce niște lături peste bord ; dar era vădit că voia să asiste la omorul de care era sigur că urma să aibă loc. Îi rînji unsuros lui Lup Larsen, care părea că nu-l vede. Dar *cockney*-ul nu-și pierdu cumpătul, căci era nebun, nebun de legat. Se întoarse și-i spuse lui Leach :

— Ce vorbe ! Scîrbos !

Mînia lui Leach nu mai era neputincioasă. Avu, în sfîrșit, ceva pe care să-și verse focul. De cînd îi crestase brațul lui Leach, era prima oară că bucatarul ieșea din bucătărie fără cuțit. Nici n-apucase să-și termine vorba, că Leach îl și trînti jos. De trei ori se căzni să se ridice în picioare, încercînd să fugă în bucătărie, dar de fiecare dată fu din nou trîntit jos.

— O, Doamne ! țipă el. Săriți ! Ajutor ! Luați-l de pe mine, n-auziți ? ! Luați-l de pe mine !

Ușurați, vînătorii izbucniră în hohote de rîs. Tragedia se consumase, începea farsa. Marinarii se îngrămădiră fără sfială spre pupa, rînjind și înghesuindu-se, ca să vadă mai bine cum va fi

cotonăgit acest *cockney* urit de toți. Chiar eu m-am simțit cuprins de o mare bucurie. Mărturisesc că am fost încântat de bătaia pe care i-o dădea Leach lui Thomas Mugridge, deși era aproape la fel de îngrozitoare ca aceea primită de Johnson, mulțumită pîrii lui Mugridge. Expresia de pe fața lui Lup Larsen nu se schimbă de loc nici acum. Rămase în aceeași poziție și continuă să privească în jos cu mare curiozitate. Cu toată siguranța lui îngîmfată, părea că urmărește jocul și mișcările vieții cu speranța că va descoperi lucruri noi și că va discerne în cele mai nebu-nești manifestări ale ei ceva care pînă atunci îi scăpase— cheia tainelor vieții, ca să mă exprim astfel, formula care să-l facă să înțeleagă totul limpede.

Ce bătaie ! Foarte asemănătoare cu cea la care fusesem martor în careu. Zadarnic căuta *cockney*-ul să se apere de băiatul mîniat. Zadarnic încerca să se refugieze în careu. Se rostogolea în direcția aceea, se tîra, se prăbușea într-acolo atunci cînd era doborît. Dar loviturile cădeau una după alta cu o iuțeală amețitoare ; îl învîrteau ca pe o sfîr-lează, pînă cînd, în cele din urmă, ca și Johnson, a fost bătut și călcat în picioare chiar și după ce a rămas lat pe puncte. N-a sărit nimeni să-l scape. Leach ar fi putut să-l omoare, dar, potolindu-și setea de răzbunare, își lăsă vrăjmașul căzut în nesimțire, scîncind și gemînd ca un cățel, și plecă spre prova.

Aceste două întîmplări n-au constituit însă decît o deschidere în programul zilei. După-amiază, Smoke și Henderson s-au luat, ca de obicei, la ceartă, și din alivei se auzi o rafală de împușcături, urmată de fuga celorlalți patru vînători pe puncte. O vînă groasă de fum înecăcios, produs de

praful de pușcă negru, se înălța din deschizătura tambuchiului, și prin ea sări Lup Larsen. Auzirăm zgomot de lovituri și de încăierare. Amîndoi oamenii erau răniți, și căpitanul îi bătea pentru că nu-i ascultasera ordinul și se schilodiseră înaintea sezonului de vînătoare. De fapt, erau răniți grav, așa încît, după ce i-a bătut bine, se apucă să-i opereze, folosind procedee chirurgicale grosolane, și să le panseze rănilor. I-am servit drept asistent în timp ce le sonda și le curăța găurile făcute de gloanțe și i-am văzut pe cei doi suportînd chirurgia primitivă fără nici un anesthetic sau întăritor, în afară de un pahar de *whisky* sec.

În timpul primului cart mic a izbucnit la prova un alt scandal. Cauza au fost niște discuții în legătură cu trîncănelile și pîrele de pe urma cărora pătîmise Johnson, și pînă la urmă, judecînd după hărmălaia pe care am auzit-o și după halul în care arătau a doua zi oamenii, am priceput limpede că jumătate din ei îi stîlciseră în bătăi pe ceilalți.

Activitatea zilei se încheie în al doilea cart mic cu o încăierare între Johansen și Latimer, vîntorul cel slab, cu mutră de yankeu. Aceasta a fost pricinuită de unele observații ale lui Latimer cu privire la zgomotele făcute de secund în somn. Și cu toate că Johansen a fost învins, nimeni n-a putut închide ochii în alivei pînă dimineața, pe cînd imprecinatul dormea fericit și retrăia mereu lupta în somn.

În ceea ce mă privește, trebuie să spun că am fost chinuit de coșmaruri. Ziua fusese ea însăși ca un vis urît. Bestialitățile se țînuseră lanț; ura fierbinte și cruzimea rece îi îndemnau pe vîntori să se ucidă unii pe alții, să caute să se rănească, să se schilodească și să se distrugă. Nervii

îmi erau zdruncinați. Minte, parcă, și ea. În viața mea de pînă atunci nu cunoscusem decît prea puțin bestialitatea care zace în om. De fapt, cunoscusem viața numai sub aspectele ei intelectuale. Întîlnisem și brutalitatea, dar o brutalitate intelectuală — sarcasmul tăios al lui Charley Furuseth, epigramele crude și ocazionalele spirite mușcătoare ale băieților de la „Bibelot“, sau observațiile răutăcioase ale unora dintre profesori în primii mei ani de studenție.

Atîta tot. Dar era un spectacol nou, înspăimîntător de nou pentru mine, să văd cum oamenii își descărcau minia unii asupra altora, stîlcîndu-se și vărsîndu-și singele. „Nu degeaba ai fost poreclit «Fetița» Van Weyden“, îmi spuneam eu, zvîrcolindu-mă fără astîmpăr în cușetă, între două visuri urite. Mi-se părea că naivitatea mea în privința realităților vieții fusese nemărginită. Am ris amar în sinea mea și am crezut că găsesc în filozofia cinică a lui Lup Larsen o explicație mai potrivită a vieții decît în concepțiile mele.

M-am înspăimîntat cînd mi-am dat seama încotro mă purtau gîndurile. Mediul de brutalitate din jurul meu avea efecte degradante. Tindea să distrugă tot ce era mai bun și mai luminos în viața mea. Judecata îmi spunea că bătaia încasată de Thomas Mugridge era un lucru rău, și totuși nimic în lume nu putea împiedica sufletul meu să se bucure de acest lucru. Și chiar așa apăsător de grozăvie păcatului meu — căci păcat era — rîdeam în sinea mea cu satisfacție dementă. Nu mai eram Humphrey Van Weyden. Eram Hump, mus pe goeleta „Năluca“. Lup Larsen îmi era căpitan, Thomas Mugridge și ceilalți erau tovarășii mei, și în mine se întîpărea din

ce în ce mai adînc pecetea cu care toți ceilalți erau pecetluiți.

Capitolul XIII

Trei zile la rînd am făcut atît treaba mea, cît și treaba lui Thomas Mugridge ; și pot să mă laud că am făcut-o cumsecade. Știu că m-am bucurat de aprecierea lui Lup Larsen, iar marinarii au fost extraordinar de mulțumiți în decursul scurtului interval cît a durat „domnia” mea. Harrison îmi spuse în ușa bucătăriei, cînd a venit să aducă oalele și cratițele de la prova :

— Astă-i prima îmbucătură curată de cînd m-am imbarcat. Mîncarea lui Thomas putea, nu știu cum, a unsoare, a unsoare rîncedă, și cred că nu și-a primenit cămașa de pe el de cînd a plecat din Frisco.

— Te asigur că nu și-a primenit-o, am răspuns.

— Aș pune rămășag că și doarme cu ea, adăugă Harrison.

— Să știi că n-ai pierde, am încuviințat. Are o singură cămașă, pe care n-a scos-o de pe el nici măcar o dată.

Dar Lup Larsen nu i-a acordat bucătarului decît aceste trei zile ca să-și vină în fire de pe urma bătaii. Într-a patra zi a fost îmbrîncit de ceafă jos din cușetă și pus la treabă, șchiop și îndurerat, cu ochii atît de umflați, încît abia vedea. Ne-norocitul scîncea și bocea, însă căpitanul a fost neînduplecat. La despărțire i-a poruncit :

— Și vezi să nu mai servești lături ! Să termini cu slinul și cu murdăria, ia aminte ! Să-ți mai pui din cînd în cînd o cămașă curată, că altminteri te leg la remorcă și te spăl eu. S-a înțeles ?

Thomas Mugridge străbătu bucătăria impletindu-se de slab ce era, și o mică zdruncinătură a „Nălucii“ îl făcu să se clatine pe picioare. Încercînd să se sprijine de ceva, întinse mîna spre bara de fier care înconjura soba ca să nu alunece cratițele de pe ea; dar nu nimeri bara, și mîna, împinsă de toată greutatea trupului, se propti pe plita încinsă. Se auzi un sfîrîit și am simțit un miros de carne pîrlită, după care a urmat un urlet de durere.

— Uf, Doamne, Doamne, ce-am făcut? se văicări el așezîndu-se pe lada de cărbuni și încercînd să-și potolească noile chinuri, legănîndu-se înainte și înapoi. De ce-oi fi avînd eu parte de toate astea? Numai de rău am parte, și eu care încerc să mă strecur prin viață fără să fac nici un rău!

Pe obrajii umflați și vineți îi șiroiau lacrimile, și trăsăturile i se încheștaseră de durere. O expresie sălbatică îi apăru o clipă pe față și scrișni printre dinți:

— Cît îl urăsc! Cît îl urăsc!

— Pe cine? l-am întrebat.

Dar nenorocitul începuse să-și plîngă din nou soarta. Mai ușor de ghicit era pe cine nu ura decît pe cine ura. Ajunsesem să văd în el un diavol răutăcios care-l îndemna să urască pe toată lumea. Uneori credeam că se ura și pe sine, atît de grotesc și de monstruos se purtase viața cu el. În asemenea clipe creștea în mine un val de compătimire și mă rușinam că mă bucurasem de nenorocirea și durerea lui. Viața fusese nedreaptă cu el. Îi jucase un renghi urît cînd îl croise așa cum era, și de atunci îi juca într-una renghiuri urite. Ce sorți avea să ajungă altfel decît cum

era ? Și răspunzînd parcă gîndurilor mele nerostite, se tîngui :

— Niciodată n-am avut noroc, nici un dram de noroc ! Cine era să mă trimită la școală, sau să-mi umple burta, sau să-mi șteargă muci de la nas cînd eram puști ? Cine m-a ajutat vreodată, măcar cît de cît, ai ? Cine, te întreb ?

— Lasă, Tommy, i-am răspuns eu, mîngiindu-l cu mîna pe umăr. Curaj. Pînă la urmă are să fie bine. Mai ai mulți ani înaintea ta și ai să poți să te schimbi așa cum dorești.

— E o minciună, e o minciună sfruntată ! îmi strigă el în obraz, zvîrlindu-mi mîna la o parte. E o minciună, și tu știi asta. Sînt gata făcut, sînt făcut din pleavă și din drojdie. Tu n-ai de ce te plinge, Hump. Te-ai născut *gentleman*. N-ai știut niciodată ce va să zică să-ți fie foame, să adormi nemîncat și să simți cum parcă te roade și te roade un șobolan în burta goală. Pentru asta nu mai e leac. Chiar dac-ajung miîne președintele Statelor Unite, cum aș putea să-mi umplu burta pentru cît am flămînzit cînd eram puști ?... Cum, spune ? M-am născut pentru suferință și chin. Da, am suferit de zece ori mai mult decît oricine. Jumătate din nenorocita asta de viață mi-am petrecut-o în spital. La Aspinwall, la Havana și în New Orleans am zăcut de friguri. Eram gata-gata să mă curăț de scorbut și am bolit șase luni de zile în Barbados. Vărsat de vînt la Honolulu, și amîndouă picioarele rupte la Șanghai ; pneumonie în Unalaska, trei coaste frînte și pîtecăraie neagră în Frisco. Și acum uite cum am ajuns ! Uită-te la mine, uită-te ! Coastele rupte din șira spinării de pe urma picioarelor pe care le-am primit. O să scuip sînge înainte de sfîrșitul cartului. Și atunci te întreb : cine mai poate drege asta ? Cine ? Dumne-

zeu ? Urit trebuie să-i mai fi fost eu lui Dumnezeu cînd m-a angajat pe corabia lumii ăsteia nenorocite !

Această tiradă împotriva sorții a continuat timp de o oră și mai bine ; după aceea s-a apucat de treabă șchiopătînd și gemînd, cu ochii plini de ură nemărginită pentru întreaga omenire. Diagnosticul lui fusese totuși corect, căci din cînd în cînd i se făcea rău și scuipa sînge, chinuit de dureri mari. Și așa cum spunea el, se pare că Dumnezeu îl ura prea mult ca să-l lase să moară, căci în cele din urmă se însănătoși și deveni mai veninos ca oricînd.

Au mai trecut cîteva zile pînă ce Johnson s-a putut tîrî pe punte și s-a apucat de treabă, cam fără vlagă. Era încă bolnav, și în cîteva rînduri l-am observat cătărîndu-se cu sfortări dureroase pînă la o contrarandă, sau stînd la cîrmă încovoiat de oboșeală. Dar, mai rău, mi se părea că și sufletește fusese zdrobit. Se purta slugarnic față de Lup Larsen și aproape că se ploconea înaintea lui Johansen. Altfel se purta însă Leach ; acesta umbla pe punte ca un pui de tigru, aruncînd fără sfială priviri pline de ură lui Lup Larsen și lui Johansen. Într-o noapte l-am auzit spunîndu-i secundului :

— Las' că-ți vin eu de hac, suedez rășchirat...

Johansen îl înjură din întuneric, iar în clipa următoare un proiectil izbi în peretele bucătăriei cu o pocnitură înfundată. Se mai auziră niște înjurături și un riset batjocoritor, iar cînd s-au potolit toate, m-am furișat afară și am găsit un cuțit greu împlîntat vreo cîțiva centimetri în lemnul tare. Ceva mai tirziu, bijbiînd prin întuneric, secundul a venit să-l caute, însă a doua zi eu i l-am înapoiat pe furiș lui Leach. Cînd i l-am

pus în mînă, mi-a zîmbit, dar zîmbetul lui exprima mai multă recunoștință sinceră decît cea mai lungă poliloghie obișnuită între oamenii din clasa mea socială.

Din tot echipajul, eu eram singurul care nu eram certat cu nimeni și mă înțelegeam cu toți. Se prea poate ca vînătorii să mă fi tolerat doar, dar nici unuia nu-i eram antipatic; în același timp, convalescenții Smoke și Henderson, întinși pe punte sub o tendă¹ și legănîndu-se zi și noapte în hamacuri, mă asigurau că fac mai multe parale decît orice soră de spital și că n-au să mă uite la sfîrșitul călătoriei, cînd aveau să-și primească plata. (Ca și cînd aș fi avut nevoie de banii lor! Eu, care aș fi putut să-i cumpăr pe ei și calabalicul lor, plus goeleta, cu toată armătura ei, de zece ori cît făceau!) Dar fiindcă asupra mea căzuse sarcina să mă ocup de rănile lor și să-i vindec, am făcut cum m-am priceput mai bine.

Lup Larsen a avut o nouă criză de migrenă, care a durat două zile. Probabil că suferea îngrozitor, căci mă chemă să-l îngrijesc și ascultă de mine ca un copil bolnav. Nimic din ceea ce am încercat nu părea însă să-l ușureze. Totuși, fiindcă așa l-am sfătuit eu, s-a lăsat de fumat și de băutură; dar nu puteam pricepe cum un animal superb ca el putea avea dureri de cap.

— Asta-i mîna lui Dumnezeu, ascultă-mă pe mine! așa își dădea cu părerea Louis. Asta-i răsplată pentru faptele lui nelegiuite, și nu-i decît începutul deocamdată... sau altminteri...

— Altminteri? îl ațîțai eu.

— Altminteri înseamnă că Dumnezeu a ațipit și nu-și face datoria, Doamne iartă-mă!

---

¹ *Tendă* — acoperitoare de pînză care se întinde deasupra punții spre a o apăra de soare și ploaie.

M-am înșelat cînd am spus că mă înțelegeam cu toți. Nu numai că Thomas Mugridge continua să mă urască, dar găsisese încă un motiv în plus pentru a mă urî. Mi-a trebuit multă vreme ca să mă lămuresc, dar pînă la urmă am descoperit motivul : mă născusem mai norocos decît dînsul, „mă născusem *gentleman*“, cum zicea el.

Intr-o zi, cînd Smoke și Henderson, unul lîngă altul, făceau primii pași pe punte și discutau amical, l-am tachinat pe Louis :

— Ei, vezi că tot n-a murit nimeni ?

Louis mă scrută cu ochii lui cenușii pătrunzători, apoi clătină din cap, a piază-rea.

— Se apropie, se apropie, îți spun eu, și atuncea să te ții : „Toată lumea la posturi !“ cînd o începe furtuna să urle. De mult o miros și o simt, așa cum pipăi greumentul pe întuneric. E pe aici pe-aproape, acuși-acuși...

— Și cine se curăță primul ?

— În orice caz, nu bătrînul Louis cel dolofan, ascultă la mine, rîse el. Simt eu în oase că la anu pe vremea asta o să stau ochi în ochi cu biata maică-mea, obosită, săraca, de cît se tot uită peste mare după cei cinci feciori pe care i i-a dăruit.

— Ce ți-a spus ? m-a întrebat Thomas Mugridge o clipă mai tîrziu.

— Zicea că într-o zi are să se întoarcă acasă, s-o vadă pe maică-sa, am răspuns eu diplomatic.

— Eu n-am avut mamă, comentă *cockney*-ul, privindu-mă în ochi cu uitătura lui deznădăjduită și stinsă.

Capitolul XIV.

Încep să-mi dau seama că n-am dat niciodată femeilor prețuirea cuvenită. Și, totuși, deși pot

spune că n-am avut cine știe ce înclinări spre sentimentalism, pînă acum am trăit mereu în apropierea femeilor. Mama și surorile mi-au fost totdeauna în preajmă, iar eu căutam veșnic să scap de ele, căci mă înnebuneau cu grija lor pentru sănătatea mea și cu incursiunile lor periodice în bîrlogul meu, după care neorînduiala ordonată, de care eram mîndru, devenea o neorînduială și mai mare, și mai puțin ordonată, deși toate păreau a fi în cea mai perfectă rînduială. După plecarea lor, nu mai puteam găsi nimic. Dar acum, vai, ce bine ar fi să le simt aproape ; ce bine venit ar fi chiar și foșnetul fustelor lor, care mă supăra atît de mult ! Sînt sigur că dacă voi mai ajunge să mă văd acasă, n-am să mai fiu supărăcios cu ele. Am să le las să mă îndoape cu medicamente și să mă doftoricească dimineața, la prînz și seara, am să le dau voie să șteargă praful, să măture și să facă ordine cît e ziua de lungă, și în tot acest timp am să stau tolănit pe spate, am să mă uit la ele și am să fiu fericit că am pe lume o mamă și cîteva surori.

Tot gîndindu-mă așa, am început să-mi pun întrebări. Unde or fi mamele acestor douăzeci și mai bine de oameni de pe „Năluca“ ? Văd cît este de nefiresc și de nesănătos ca bărbații să fie cu totul despărțiți de femei și să cutreiere lumea în turme izolate. Grosolănia și sălbăticia sînt rezultatele de neînlăturat ale acestui fel de a trăi. Bărbații aceștia din jurul meu s-ar cădea să aibă soții, surori și fiice : atunci ar fi în stare de blîndețe, de duioșie și de înțelegere. Dar așa ? Nici unul nu este însurat. Ani și ani de-a rîndul, nici unul dintr-înșii n-a avut lîngă el o femeie cumsecade, nici unul nu s-a bucurat de înrîurirea bună care radiază în mod irezistibil din-

tr-o asemenea ființă. În viața lor nu există echilibru. Bărbăția lor, care are ceva bestial în ea, s-a dezvoltat peste măsură. Latura cealaltă a firii lor s-a pipernicit, de fapt s-a atrofiat. Sint o adunătură de burlaci care se hîrșie unul de altul și se fac din zi în zi mai aspri de pe urma acestei hîrșiei. Uneori mi se pare cu neputință că oamenii aceștia să fi avut mame. Dau impresia că sint o specie de semibrute, o rasă aparte, asexuată; pare că au fost clociți la soare, ca ouăle de broască-țestoasă, sau că au venit pe lume într-un chip la fel de uricios; și că toată viața obrintesc în răutate și bestialitate, și la urmă mor tot atît de urît precum au trăit.

Ațîtat de aceste gînduri, am stat de vorbă aseară cu Johansen — au fost primele cuvinte în afara serviciului cu care m-a onorat de cînd mă aflu pe bord. Spunea că a părăsit Suedia la optsprezece ani și că acum are treizeci și opt, iar în acest răstimp nu s-a întors niciodată pe-acasă. Acum doi-trei ani, în Chile, la o pensiune marinărească, a întîlnit un concetățean de la care a aflat că maică-sa încă mai trăiește.

— Trebuie să fie destul de bătrînă acum, spune el, privind gînditor busola și aruncînd apoi o privire severă lui Harrison, care deviasse cu un punct ¹ de la direcția de mers.

— Cînd i-ai scris ultima oară ?

El calculă cu voce tare :

— În optzeci și unu, ba în optzeci și doi, sau parcă în optzeci și trei ? Da, în optzeci și trei. Acu zece ani, dintr-un port mic din Madagascar. Eram pe un vas comercial... Vezi, continuă el,

---

¹ Cercul înăuntrul căruia oscilează acul busolei este împărțit în 32 de puncte echidistante la intervale unghiulare de 11°15'.

ca și cum ar fi vorbit cu mama lui uitată undeva, la celălalt capăt al pământului, în fiecare an ziceam c-am să trec și pe-acasă, așa că ce rost avea să-i mai scriu? Peste un an de zile tot aveam să mă întorc. Și în fiecare an s-a întâmplat câte ceva și nu m-am putut duce. Dar acumă sînt secund, și după ce mi-oi încasa plata la Frisco, poate vreo cinci sute de dolari, am de gînd să mă imbarc pe o corabie de cursă lungă de la Capul Horn la Liverpool; mai scot ceva bani, și de acolo îmi plătesc drumul pînă acasă. Atunci n-o să mai aibă nevoie să muncească.

— Cum, mai muncește și acumă? Cîți ani are?

— Vreo șaptezeci, îmi răspunse. Și apoi, lăudăros, adăugă: La noi în țară muncim de cînd ne naștem și pînă în ceasul morții. De aceea și trăim așa de mult. Eu am să apuc o sută de ani.

N-am să uit niciodată vorbele acestea. Au fost ultimele pe care le-am auzit din gura lui. Poate că au fost chiar ultimele pe care le-a rostit. Căci ducîndu-mă în cabină să mă culc, am văzut că jos zăpușeala e prea mare ca să pot dormi. Era o noapte liniștită. Ieșisem din alizeu, și „Năluca“ înainta doar cu un nod pe oră. Ca atare, mi-am luat o pătură și o pernă la subțioară și m-am suit pe punte.

Trecînd printre Harrison și busola montată în partea de sus a peretelui careului, am observat că ne abătuserăm din drum cu trei puncte. Mi-am închipuit că adormise și, vrînd să-l scutesc de o muștrare, sau poate de ceva și mai rău, i-am vorbit. Dar nu dormea. Stătea cu ochii holbați; părea grozav de tulburat și nu era în stare să-mi răspundă.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu. Ți-e rău?

El clătină din cap, oftă adînc, de parcă atunci s-ar fi dezmeticit, și apoi începu să respire normal.

— Atunci ai face bine să aduci vasul pe direcția bună, l-am dojenit.

El învîrti cîteva cavile, și văzui roza compasului rotindu-se încet spre NNV, după care se opri în poziția corectă, oscilînd ușor.

Mi-am luat iarăși așternutul, și tocmai dădeam să trec mai departe, cînd am zărit ceva mișcîndu-se și m-am uitat peste copastia pupei. O mîină vînoasă, șiroind de apă, se cramponase pe copastie. Alături de ea a apărut în întuneric o a doua mîină. Le-am privit fascinat. Ce spectru din adîncurile oceanului aveau să-mi vadă ochii? Nu știam cine era, dar știam că se cățara pe saula¹ lochului. A apărut un creștet cu părul ud și lins, și după aceea ochii și fața lui Lup Larsen. El era. Nu mă puteam înșela. Образul drept era roșu de singele ce-i curgea dintr-o rană la cap.

Se săltă pe punte cu un efort și se ridică în picioare, aruncînd o privire fulgerătoare omului de la cîrmă, ca să-și dea seama cu cine are de-a face și ca să se asigure că nu era cazul să se teamă. Apa șiroia de pe dînsul și producea un clipocit care mi-a atras toată atenția. Cînd a pășit către mine, m-am tras îndărăt instinctiv, căci văzusem în ochii lui amenințarea morții.

— Nici o grijă, Hump, spuse el în șoaptă. Unde-i secundul?

Făcui semn că nu știu.

— Johansen! strigă el încetișor. Johansen! Unde este? îl întrebă pe Harrison.

Flăcăul părea că și-a venit în fire, căci răspunse destul de hotărît:

---

¹ Saulă — parîmă subțire.

— Nu știu, *sir*. L-am văzut acum cîtva timp trecînd spre prova.

— Și eu m-am dus la prova. Însă vezi bine că nu m-am întors pe unde m-am dus. Cum îți explici asta ?

— Se vede c-ați căzut în apă, *sir*.

— Să-l caut în alivei, *sir* ? l-am întrebat.

Lup Larsen clătină din cap.

— N-ai să-l găsești, Hump. Dar am nevoie de dumneata. Vino cu mine. Lasă-ți așternutul acolo, nu te mai gîndi la el.

Îl urmași de aproape. La mijlocul vasului nu se simțea nici o mișcare.

— Afurisiții ăștia de vînători sînt prea grași și prea leneși ca să reziste la un cart de patru ore, comentă Larsen.

Dar pe teugă¹ găsirăm trei marinari dormind. Căpitanul îi întoarse cu fața-n sus și se uită la ei. Era cartul de serviciu, și pe vas se obișnuia ca, pe vreme bună, cartul să fie lăsat să doarmă, cu excepția ofițerului de cart, a timonierului și a gabierului².

— Cine e de veghe la gabie ? întrebă el.

— Eu, *sir*, răspunse, cu un ușor tremur în glas, Holyoak, unul dintre marinarii de cursă lungă. Chiar acum am ațipit, *sir*. Vă rog să mă iertați, *sir*. N-are să se mai întîmple.

— Ai auzit, ai văzut ceva pe punte ?

— Nu, *sir*, am...

Însă Lup Larsen îi întoarse spatele cu un gest de silă, și marinarul se frecă la ochi, de mirare că scăpase așa ușor.

¹ Teugă — puntea superioară de la prova.

² Gabier — marinarul de veghe pe platforma catargului mare, care poartă și numele de gabie.

— Acuma încetișor, mă preveni Lup Larsen în șoaptă, încovoiindu-se ca să intre în tambuchiul din prova și să coboare.

L-am urmat cu inima cît un purice. Nu puteam ști ce avea să se întîmple, după cum nu știam nici ce se întîmplase. Dar nu de florile mărului sârise Lup Larsen peste bord și se alesese cu țeasta spartă. Afară de aceasta, Johansen lipsea.

Era pentru prima dată cînd coboram la postul echipajului, și n-am să uit ușor impresia ce mi-a făcut, privind-o de la piciorul scării. Camera, situată imediat în spatele etravei, era de formă triunghiulară; pe cele trei laturi se aflau cușetele, douăsprezece la număr, așezate în două etaje. Era o chichineată în care se înghesuiau doisprezece oameni; aici mînceau, aici dormeau; într-un cuvînt, aici își duceau viața. Dormitorul meu de-acasă nu era mare, dar ar fi putut intra în el douăsprezece încăperi asemănătoare, ba dacă mai puneam la socoteală și înălțimea tavanului, ar fi putut cuprinde mai bine de douăzeci.

Mirosea a acru și a mucegai și, la lumina chioară a lămpii care se legăna, am văzut că pereții erau înțesați pînă la refuz de tot felul de bocanci marinărești, de haine de ploaie, de îmbrăcăminte și de rufe, atît curate, cît și murdare. Se bălăbăneau la fiecare rulu al vasului, producînd un zgomot, un hîrșit ca al unui pom care își freacă ramurile de un acoperiș sau un zid. Undeva, la intervale neregulate, un bocanc se lovea cu zgomot de perete; și măcar că marea era liniștită, se auzea un concert continuu de scîrțituri în lemnăria și în încheieturile navei și zgomote cavernoase de sub podele.

Dar celor care dormeau nici nu le păsa. Erau opt cu toții — patru fiind de cart — și atmo-

sfera era grea de căldura și duhoarea respirațiilor. Îmi suna în urechi o hărmălaie de sforăituri, de oftături și de gemete, semne vădite ale odihnei omului animalic. Dar oare dormeau? Dormeau toți? Dormiseră și pînă atunci? Aceasta urmărea de bună seamă să stabilească Lup Larsen — voia să-i identifice pe cei care se prefăceau că dorm, dar nu dormeau, sau care adormiseră de curînd. A procedat într-un chip care mi-a adus aminte de o povestire din *Boccaccio*.

A luat lampa din suportul ei oscilant și mi-a dat-o mie s-o țin. A început de la primele cușete din tribord. Sus dormea Oofy-Oofy, un canac¹, marinar minunat, pe care tovarășii lui îl porecliseră astfel. Dormea cu fața-n sus și respira liniștit ca o fată; ținea un braț sub cap și celălalt peste pături. Lup Larsen îl apucă de încheietura mîinii și-i luă pulsul. În acest timp canacul se trezi; se deșteptă la fel de liniștit și de ușor pe cît dormise. Trupul nu i se mișcă de loc, numai ochii i se mișcară. Se deschiseră deodată mari și negri și ne privi fără să clipească, drept în față; Lup Larsen duse un deget la buze în semn de tăcere, și ochii se închiseră din nou.

În cușeta de jos dormea Louis, burduhănos, înfierbîntat și asudat; dormea adînc, fără să se prefacă. În timp ce Lup Larsen îi ținea încheietura mîinii, el se mișcă agitat și își arcui trupul, așa încît o clipă rămase sprijinit numai pe umeri și pe călcîie. Buzele i se mișcară și bolborosi enigmatic:

— Un sfert face un șiling; da' să căscați ochii la piesele de trei *pence*, c-altminteri cîrciumarii vi le strecoară în locul altora de șase *pence*. Apoi

---

¹ *Canac* — indigen din Noua Caledonie sau din alte insule ale Pacificului.

se răsuca pe o parte oftînd din greu și mai zise :
La piesa de șase *pence* îi zice *tanner*, la cea de
un șiling îi zice *bob*, dar ce dracu o fi aia *pony*,
habar n-am...

Asigurat că somnul lui Louis și al canacului
era neprefăcut, Lup Larsen trecu la celelalte două
cușete dinspre tribord, pe care le-am văzut la
lumina lămpii, ocupate de Leach sus și de John-
son jos.

Pe cînd Lup Larsen se apleca peste cușeta de
dedesupt ca să ia pulsul lui Johnson, eu, rămas
în picioare, cu lampa în mînă, am observat ca-
pul lui Leach ridicîndu-se pe furiș peste margi-
nea cușetei, ca să vadă ce se petrece. Ghicise
probabil trucul lui Lup Larsen și era sigur că
va fi dat de gol, deoarece lampa îmi zbură din
miini și încăperea rămase în beznă. Probabil că
în aceeași clipă sărise drept în spinarea lui Lup
Larsen.

Am auzit mai întîi niște zgomote provocate
parcă de lupta dintre un taur și un lup. L-am auzit
pe Lup Larsen scoțînd un groaznic răget de furie
și pe Leach l-am auzit mîrîind cu o deznădejde
care-ți îngheța sîngele în vine. Cu siguranță că
a intervenit imediat și Johnson, așa încît am
înțeles că purtarea lui abjectă și slugarnică din
ultimele zile nu fusese decît o viclenie ticluită
dinainte.

Încăierarea aceasta în beznă m-a înspăimîntat
în așa hal, încît m-am rezemat de scară tremurînd,
nemaifiind în stare să urc treptele. În dreptul
plexului simțeam aceeași greață care mă apuca
întotdeauna cînd asistam la scene de brutalitate.
În situația de față nu vedeam nimic, dar îmi
dădeam seama de violența loviturilor — deslu-
șeam sunetul moale, înfundat, pricinuit de un

pumn lovind cu tărie în carne. Urmără izbiturile trupurilor încheștate, respirația greoaie și icniturele scurte ale celor loviți pe neașteptate.

De bună seamă că din conspirația care urmărea asasinarea căpitanului și a secundului făceau parte mai mulți, căci după zgomot am înțeles că Leach și Johnson primiseră numaidecât întăriri de la unii dintre tovarășii lor.

— Dați-mi un cuțit ! zbigera Leach.

— Dă-i la cap ! Zdrobește-i creierul ! strigă Johnson.

Dar după primul răget, Lup Larsen n-a mai scos nici un sunet. Lupta cu îndirjire și în tăcere, ca să-și apere viața. Se afla la ananghie. De la început fusese trântit la pământ și nu reușise să se ridice în picioare ; cu toată puterea lui uriașă, simțeam că nu-i rămăsese nici o nădejde.

Violența încăierării mi s-a întipărit bine în minte ; trupurile năpustite în luptă m-au răsturnat pe podele și m-au lovit rău. Dar în învălmășeală am izbutit să mă tîrăsc într-una din cușetele de jos și să mă trag la o parte din calea lor.

— Săriți cu toții ! Am pus mîna pe el ! Am pus mîna pe el ! îl auzeam pe Leach strigînd.

— Pe cine ? întrebare cei care dormiseră cu adevărat și care se treziseră fără să-și dea seama de cele ce se întîmplă.

— Pe bestia de secund ! a fost răspunsul viclean al lui Leach, rostit cu un glas oarecum sugrumat.

Cuvintele acestea fură întîmpinate de chiote de bucurie, și din clipa aceea șapte oameni vinjoși se îngrămădiră peste Lup Larsen, adică toți, cu excepția lui Louis, care cred că nu lua parte

la luptă. Postul echipajului era ca un stup de albine minioase, stîrnit de un prădător.

— Hei ! Ce-i acolo jos ? l-am auzit strigînd prin deschizătura tambuchiului pe Latimer, prea prudent ca să coboare în infernul de patimi pe care-l auzea clocotind în întuneric la picioarele lui.

— N-are careva un cuțit ? Oh, care-mi dai un cuțit ? se ruga Leach, cînd, pentru prima oară, se făcu oarecare liniște.

Numărul mare al agresorilor producea confuzie. Se încurcau unul după altul în mișcări, în vreme ce Lup Larsen, avînd un singur țel, și-l ajunse. Acesta era să răzbată luptînd pînă la scară. Deși era întuneric beznă, i-am putut urmări înaintarea după zgomote. Numai un uriaș ar fi putut face ceea ce a făcut el o dată ajuns la piciorul scării. Pas cu pas, prin forța brațelor, cu întreaga haită de oameni străduindu-se să-l smulgă înapoi și să-l doboare, își sălta trupul de la podea pînă cînd se ridică în picioare. Apoi, treaptă cu treaptă, ajutîndu-se cu miinile și cu picioarele, se cățara încet pe scară.

Ultima fază am văzut-o, căci în cele din urmă Latimer se dusesse după o lanternă, și acum o ținea în așa fel încît lumina deschizătura tambuchiului. Deși nu-l puteam vedea, am înțeles că Lup Larsen ajunsese aproape sus. Tot ceea ce puteam distinge era o masă de oameni încleștată de el ; se foiau ca un păianjen uriaș cu multe picioare și se legănau înainte și înapoi o dată cu ruliul ritmic al corăbiei. Și tot așa, treaptă cu treaptă și cu opriri lungi la fiecare, masa aceea urca. La un moment dat se clătină, gata-gata să cadă îndărăt, dar apucă din nou treapta și începu să urce mai departe.

— Cine este ? strigă Latimer.

În lumina lanternei, îl vedeam privind în jos foarte mirat.

— Larsen, auzii eu un glas înăbușit din mijlocul grămezii.

Latimer întinse în jos brațul liber. Un alt braț se repezi în sus, și-l apucă. Latimer trase, și următoarele două trepte fură urcate dintr-o singură zvicnitură. Apoi cealaltă mână a lui Lup Larsen se întinse și se cramponă de marginea tambuchiului. Masa sări sus de pe scară, cu oamenii încă agățați de dușmanul care le scăpa; apoi începură să pice, să cadă izbiți de muchia ascuțită a tambuchiului sau zvîrliți îndărăt de picioarele lui Lup Larsen, care acuma loveau cu putere. Leach a fost cel din urmă care a cedat, căzînd de-a-ndăratelea din capul scării și lovindu-se cu umerii și cu capul de tovarășii lui, care se zvîrcoleau pe jos. Lup Larsen și lanterna dispărură, iar noi am rămas în întuneric.

Capitolul XV

Se auziră o sumedenie de înjurături și gemete, în timp ce oamenii prăvăliți la piciorul scării se ridicau de jos.

— Să aprindă careva o lumină, mi-a sărit degetul din loc, spuse Parsons, un om negricios și ursuz, cîrmaciul echipajului Standish, în care Harrison era vislaș.

— O să-l găsești printre capetele de frînghii, spuse Leach, așezîndu-se pe marginea cușetei în care stăteam ascuns.

Am auzit cum se scotoceau, cum frecau chibrituri, iar în cele din urmă fu aprinsă lampa cea chioară și afumată și, la lumina ei sinistră, oa-

meni desculți se mișcau, frecându-și vinătăile și oblojindu-și rănile. Oofy-Oofy apucă degetul lui Parsons și-l trase tare pînă veni la loc trosnind. Am observat tot atunci că încheieturile degetelor canacului erau jupuite pînă la os. Le arată tuturor zîmbind și dezgolindu-și niște minunați dinți albi, în vreme ce le explica celorlalți că se ră-nise lovindu-l pe Lup Larsen în gură.

— Tu ai fost, așadar, cioară afurisită ? il întrebă, gata să sară la el, unul Kelly, vîslașul lui Kerfoot, un american de origine irlandeză, fost hamal în port, care era la întîia călătorie pe mare.

După ce rosti întrebarea, scuipă o gură de sînge amestecat cu dinți și se apropie de Oofy-Oofy cu o mutră bătaioasă. Canacul sări îndărăt lingă cușeta lui și reveni tot printr-un salt, agi-tînd un cuțit lung.

— Culcați-vă, mă, dracului, că mă scoateți din sărite ! interveni Leach. Deși tînăr și lipsit de experiență, se vedea clar că este ăl mai dat nai-bii printre marinari. Hai, mă Kelly, lasă-l în pace pe Oofy... Cum dracu să-și dea seama pe întuneric că ești tu ?

Kelly se domoli bombănind, iar canacul zîmbi recunoscător, arătîndu-și iarăși dinții albi și sclip-pitori. Era o făptură frumoasă, cu trăsături plă-cute și aproape feminine, și avea în ochii săi mari o expresie visătoare și blîndă, care părea să con-trazică faima de bătăuș pe care și-o dobîndise.

— Cum de ne-a scăpat ? întrebă Johnson.

Ședea gîrbovit pe marginea cușetei, ca o în-truchipare a deznădejdiei și amărăciunii. Mai gîfîia încă de pe urma eforturilor. În timpul luptei, că-mașa de pe el fusese sfîșiată, și dintr-o rană de

pe obraz sîngele îi şiroia pe pieptul gol şi, prelingîndu-se pe coapsa-i albă, picura pe podea.

— Fiindcă-i dracul gol, aşa cum v-am spus, izbucni Leach, sărind în picioare, cu lacrimi în ochi, lacrimi de furie şi dezamăgire. Şi unu n-a scos un cuţit ! se tînguia eî neîncetat.

Dar ceilalţi erau cuprinşi de teama urmărilor şi nu-l mai băgau în seamă.

— De unde are să ştie el cine a fost ? întrebă Kelly, aruncînd priviri ucigaşe. Afară doar dacă unul din noi nu pîrăşte.

— Are să-şi dea seama de cum ne-o vedea, răspunse Parsons. E destul să se uite la tine.

— N-ai decît să spui că ţi-a fugit puntea de sub picioare şi ţi-au sărit cîţiva dinţi din falcă, rînji Louis. Era singurul care nu ieşise din aşternut şi acum jubila că nu avea vînatăi care să-l dea de gol. Aşteptaţi voi pînă mîine dimineaţă, cînd are să vă vadă mutrele la toată şleahta, chicotî el.

— O să spunem că am crezut că-i secundul, zise unul.

Iar altul :

— Eu ştiu ce am să spun... am să spun c-am auzit scandal şi am sărit din cuşetă. Că m-a pocnit cineva zdravăn în falcă şi că am intrat şi eu la grămadă. Că pe întuneric nu mi-am dat seama cine era şi ce se întîmplă şi că am dat şi eu orbeşte.

— Şi m-ai lovit pe mine, bineînţeles, întări Kelly, însceninîndu-se un moment.

Leach şi Johnson nu se băgaseră în vorbă şi se vedea limpede că ceilalţi îi considerau ca pe nişte oameni pentru care osînda era inevitabilă, care nu mai puteau nădăjdui nimic şi se puteau socoti ca şi morţi.

Leach înghiți văicărelile și dojenile lor o bucată de vreme. Apoi izbucni :

— Mi-e lehamite de voi ! Lepădături ce sînteți ! Dac-ați fi dat mai încet din gură și mai tare din miini, acum am fi isprăvit cu el. De ce nu mi-ați dat barem unul din voi un cuțit cînd am strigat ? Mi-e silă de voi ! Vă frămîntați și zbierați de parcă are să vă omoare cînd o pune laba pe voi ! Și doar știți bine că n-o să vă facă nimic. Nu-i dă, mîna. Pe-aici nu-s nici samsari de oameni, nici marinari șomeri, și are nevoie de voi ; foarte mare nevoie. Cine o să vislească, sau să cîrmească, sau să-i manevreze corabia dacă v-ar pierde pe voi ? Numai eu și cu John-son o să avem de tras. Acum vîriți-vă-n cușete și țineți-vă fleanca ; vreau să dorm.

— Bine, bine, vorbi Parsons, să zicem că poate n-o să ne omoare, dar să știți de la mine că de azi înainte iadul o să pară un ghețar pe lîngă corabia asta.

În tot timpul acesta îmi fusese teamă pentru situația în care mă aflam. Ce-avea să se întîmple cînd acești oameni vor descoperi prezența mea ? Nu puteam scăpa prin luptă, așa cum făcuse Lup Larsen. Și chiar în clipa aceea Latimer strigă pe gura tambuchiului :

— Hump ! Te cheamă bătrînul !

— Nu-i aici ! îi răspunse Parsons.

— Ba este, spusei, strecurîndu-mă afară din cușetă și sforțîndu-mă din răspuțeri să-mi păstrez glasul neșovăitor și neînfricat.

Marinarii mă priviră încremeniți. Pe fețele lor era întipărită spaima și îndîrjirea izvorită din spaimă.

— Vin ! i-am strigat lui Latimer, /

— Ba n-ai să te duci ! zbieră Kelly, sărind între mine și scară, cu mîna dreaptă adusă de parcă ar fi vrut să mă sugrume. Pîrîșul dracului ! Îți astup eu gura !

— Lasă-l în pace, îi ordonă Leach.

— Nici gînd ! răspunse celălalt furios.

Fără a-și schimba poziția de pe marginea cușetei, Leach repetă :

— Lasă-l în pace, îți spun !

De data asta vocea lui suna cu un scrișnet metalic.

Irlandezul șovăi. Am făcut un pas ca să trec pe lîngă dînsul și se dădu în lături. Cînd am ajuns la scară, m-am întors spre cercul de chipuri brutale și răutăcioase care mă urmăreau prin semiîntuneric. Un sentiment subit de adîncă compătimire îmi umplu inima. Mi-am adus aminte de cuvintele *cockney*-ului. Cît trebuie să-i fi urît Dumnezeu ca să-i lase să se chinuie atît. Le-am spus calm :

— N-am văzut nimic, n-am auzit nimic, vă rog să mă credeți.

— E băiat de treabă, vă spun eu, le-a zis Leach, în vreme ce urcam scara. Nu-l iubește pe bătrîn mai mult decît voi sau decît mine.

Pe Lup Larsen l-am găsit în cabină, dezbrăcat și plin de singe, așteptîndu-mă. M-a întîmpinat cu unul dintre zîmbetele lui capricioase.

— Hai, pune-te pe treabă, doctore. Sortii sînt prielnici ; ai toate șansele unei practici serioase în călătoria asta. Nu știu ce s-ar fi ales de „Năluca“ fără dumneata ; și dacă aș putea nutri sentimente nobile, ți-aș spune că stăpînul ei îți păstrează o adîncă recunoștință.

Cunoșteam conținutul sărăcăcios al farmaciei de pe „Năluca“, și în timp ce încălzeam apa pe

soba din cabină și pregăteam lucrurile să-l pansez, el se plimba încoace și-ncolo, rîzînd și pălăvrăgînd, examinîndu-și rănile cu un ochi de cunoscător. Nu-l mai văzusem gol pînă atunci și mi s-a tăiat respirația cînd i-am privit trupul. N-am avut niciodată slăbiciunea de a preamări fizicul, nici gînd de așa ceva; dar sînt destul de artist ca să-i pot înțelege minunăția.

Trebuie să mărturisesc că am fost fascinat de liniile perfecte ale trupului lui Lup Larsen și de ceea ce aș putea numi înfricoșătoarea lui frumusețe. Îi observasem pe oamenii de la prova. Măcar că unii dintre ei erau puternici și mușchiuși, fiecare vădea cîte un cusur: aici o atrofiere, dincolo o hipertrofiere, o linie strîmbă care strîlca simetria; picioare prea scurte sau prea lungi, mușchi sau oase prea mult sau, dimpotrivă, prea puțin vizibile. Oofty-Oofty era singurul ale cărui linii plăceau ochiului, dar plăceau numai prin feminitatea lor.

Dar Lup Larsen era tipul bărbătesc, tipul masculului, avînd aproape perfecțiunea unui zeu. Cînd se mișca sau își ridica brațele, puternicii lui mușchi săreau și lunecau sub pielea mătăsoasă. Am uitat să spun că bronzul pielii nu trecea mai jos de gît. Trupul lui, mulțumită strămoșilor lui scandinavi, era alb ca al celei mai blonde femei. Îmi amintesc cum și-a ridicat brațul ca să-și pipăie rana de la cap și cum i-am văzut bicepsul mișcîndu-se ca o vietate sub teaca lui albă. Era bicepsul care fusese cît pe-aici să-mi pună capăt vieții și pe care-l văzusem dînd atîtea lovituri ucigătoare. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Stăteam înmărmurit, și o fașă antiseptică pe care o țineam în mînă îmi scăpă și căzu pe podele, desfășurîndu-se.

Căpitanul mă observă și mi-am dat seama că rămăsesem cu ochii cășcați la el.

— Dumnezeu v-a plăsmuit bine, am articulat.

— Da? Și eu mi-am spus-o de multe ori și m-am întrebat de ce.

— Scopul... începui eu.

— Utilitate, mă întrerupse Lup Larsen. Acest trup a fost făcut ca să fie folosit. Mușchii ăștia au fost făcuți ca să apuce, să rupă și să nimicească ființele care se interpun între mine și viață. Dar te-ai gândit și la celelalte ființe? Și ele au mușchi mai tari sau mai slabi, făcuți să apuce, să rupă și să nimicească; și când aceste ființe se interpun între mine și viață, eu sînt cel care reușesc să le apuc, să le rup și să le nimicesc. Scopul nu explică asta. Utilitatea, da.

— Nu e frumos ceea ce spuneți, am protestat.

— Vrei să spui că viața nu este frumoasă, zîmbi el. Și totuși afirmi că sînt bine alcătuit. Ia uită-te!

Își încordă picioarele, apăsînd dușumeaua căminei cu vîrfurile degetelor, ca și cum ar fi vrut să apuce. Gheme, movilițe și muchii de mușchi se zvîrcoliră și se adunară sub piele.

— Pipăie! îmi porunci.

Erau tari ca piatra. Și am băgat de seamă că întregu-i trup se încordase în mod reflex, aprig și ager; că mușchii îi jucau și se mlădiau de-a lungul șoldurilor, de-a lungul spatelui, de-a curmezișul umerilor; că brațele îi erau ușor ridicate, cu mușchii încordați, iar că degetele se încovoiau pînă cînd mîinile păreau niște gheare; am băgat de seamă că pînă și ochii își schimbaseră expresia, și în ei se iveau atenția, concentrarea și licărirea din ochii luptătorului.

— Stabilitate și echilibru, îmi spuse destinzându-se brusc și revenind în poziția de repaos. Tălpi cu care să apuc pământul de sub mine și picioare cu care să mă țin zdravăn, în timp ce cu brațele, cu mâinile, cu dinții și cu unghiile lupt și omor, ca să nu fiu omorât. Scop? Utilitate, acesta-i cuvântul cel mai potrivit.

Nu l-am contrazis. Văzusem mecanismul după care este alcătuită fiara primitivă și am fost la fel de impresionat ca în fața mașinilor unui vas de război sau ale unui transatlantic.

Văzînd cît de crîncenă fusese bătălia din prova, m-am mirat constatînd că rănile sale erau superficiale; și mă pot mîndri că l-am pansat cu îndemînare. În afară de cîteva răni grave, restul erau simple vînătăi sau jolituri. Lovitura primită înainte de a cădea peste bord îi crestase capul pe o lungime de cîteva centimetri. La îndrumările lui, am spălat rana și am cusut-o, după ce mai întii i-am ras cu briciul marginile. Apoi mai avea un picior sfîșiat rău, care arăta de parcă l-ar fi mușcat un buldog. Mi-a spus că încă de la începutul luptei un marinar îl apucase cu dinții, rămînînd atîrnat așa și lăsîndu-se tîrit pînă în vîrfurile scării, de unde el îl azvirlise cu o lovitură de picior.

— Fiîndcă veni vorba, Hump; am băgat de seamă că ești un om îndemînic, începu Lup Larsen după ce mîntuisem treaba. Cum știi, am rămas fără secund. De aci înainte vei supraveghea carturile, vei primi șaptezeci și cinci de dolari pe lună, și de la prova la pupa ți se va spune *mister* Van Weyden.

— Dar știți... nu mă pricep la navigație, am răspuns cu respirația tăiată.

— Nici nu-i nevoie.

— Dar nu țin de loc să ocup funcții înalte, am obiectat. Și așa, în situația mea umilă de acum, găsesc viața destul de nesigură. Nu am experiență. Mediocritatea, după cum vedeți, are compensațiile ei.

Dar el zîmbi ca și cum ne-am fi înțeles.

— Nu vreau să fiu secund pe această corabie infernală ! am strigat sfidător.

Am văzut cum i se înăsprește expresia feței și ochii i-au scăpărat neînduplecați.

Se duse la ușa cabinei, mi-o deschise și zise :

— Și acum, *mister* Van Weyden, noapte bună.

— Noapte bună, *mister* Larsen, am îngăimat eu.

Capitolul XVI

Nu pot spune că rangul de secund mi-a adus alte bucurii în afară de faptul că nu mai trebuia să spăl vasele. Nu mă pricepeam nici la cele mai simple îndatoriri ale unui secund, și aș fi scos-o rău la capăt dacă nu m-aș fi bucurat de simpatia marinarilor. Habar n-aveam cum se mînuiesc scotelé și fungile, cum se manevrează pînzele ; dar marinarii își dădură osteneala să mă îndrumeze — Louis dovedindu-se un profesor deosebit de bun — și astfel aveam foarte puțină bătaie de cap cu subalternii.

Cu vînătorii lucrurile se prezentau altfel. Fiind oameni cît de cît obișnuiți cu marea, ei mă luau în glumă. De fapt, mi se părea și mie, om trăit pe uscat, o glumă să îndeplinesc această funcție ; dar de aici pînă la a fi luat în glumă de alții era cu totul altceva. Eu, unul, nu m-am plîns, dar Lup Larsen a împus echipajului cea mai desăvîrșită disciplină marinărească față de mine,

mai desăvîrșită decît aceea de care avusese parte bietul Johansen ; și după cîteva scandaluri, amenințări și multe bombăneli, i-a pus la punct și pe vînători. De la prova la pupa, eram „*mister Van Weyden*“, iar Lup Larsen numai în raporturile noastre neoficiale îmi spunea „Hump“.

Era nostim. Se întîmpla, bunăoară, ca vîntul să-și modifice puțin direcția în timp ce stăteam la masă. La terminarea mesei, cînd mă ridicam să plec, Lup Larsen îmi spunea :

— *Mister Van Weyden*, fii bun, te rog, și schimbă murele¹ la babord.

Urcam atunci pe punte, îi făceam semn lui Louis să vină la mine și aflam de la el ce trebuia făcut. Apoi, cîteva minute mai tîrziu, după ce îmi însușisem toate instrucțiunile și eram deplin stăpîn pe manevră, începeam să dau ordine. Îmi amintesc de o asemenea întîmplare în primele zile. Lup Larsen a apărut în scenă tocmai cînd începusem să dau ordine. Trăgînd din trabuc, a stat și a privit liniștit pînă ce am terminat treaba, și după aceea a mers alături de mine spre pupa, de-a lungul dunetei de vînt.

— Hump, mi-a spus, pardon, *mister Van Weyden*, te felicit. Cred că acum poți să dai drumul picioarelor tatălui dumitale să se întoarcă la el în mormînt. Ai învățat să umbli pe propriile dumitale picioare. Puțin matelotaj, puțină velărie și experiență cu furtunile și așa mai departe, și pînă la sfîrșitul călătoriei vei putea comanda orice cabotier.

În acest răstimp, între moartea lui Johansen și ziua cînd am ajuns în zona de vînătoare, am petrecut cele mai plăcute ore pe „Năluca“. Lup

¹ *Mure*, manevre curente prin care se trag spre prova colțurile inferioare ale velelor.

Larsen era destul de înțeleghător, marinarii mă ajutau și nu mă mai frecam cu Thomas Mugridge. Mărturisesc că pe măsură ce treceau zilele, am început să fiu mîndru de mine. Oricît de fantastică părea situația — un elefant¹ în funcție de secund — mă descurcam destul de bine; da, în această perioadă de timp am fost mîndru de mine și am ajuns să iubesc ruliul și tangajul „Nălucii“ sub picioarele mele. Înaintam spre nord-vest prin mările tropicale, și după un timp am ajuns la o insuliță unde am făcut plinul de apă.

Dar fericirea mea nu putea fi deplină. Am beneficiat pur și simplu de o perioadă de mai puțină mizerie — vorbind comparativ — strecurată între un trecut de mari mizerii și un viitor de mari mizerii. Căci „Năluca“ era pentru marinari o corabie a iadului de soiul cel mai îngrozitor. Oamenii n-aveau nici o clipă de odihnă sau de răgaz. Lup Larsen nu uita atentatul la viața sa și bătaia ce o primise în postul echipajului; cît era ziua de lungă, și noaptea chiar, nu era preocupat de alt gînd decît de a face acestor oameni viața nesuferită.

Lup Larsen cunoștea psihologia lucrurilor mărunte, și prin aceste lucruri mărunte aducea echipajul într-un grad de exasperare vecin cu nebunia. Am fost de față cînd l-a smuls pe Harrison din cușetă, ordonîndu-i să pună la locul ei o pensulă lăsată pe undeva, și cum i-a sculat și pe toți ceilalți marinari din somnul lor trudit, ca să vadă și ei și să ia aminte. Un lucru mărunț, într-adevăr, dar cînd o minte ingenioasă ca a lui Lup Larsen născoccea o mie de asemenea mizerii, e ușor de înțeles în ce hal ajunseseră nervii oamenilor din prova.

---

¹ Poreclă batjocoritoare dată oamenilor de uscat.

Bineînțeles că oamenii bombăneau și din cînd în cînd aveau loc mici răzvrătiri. Au fost și lovituri, și mereu se găseau doi sau trei oameni care își îngrijeau rănille pricinuite de mîinile bestiei umane care le era stăpîn. O acțiune unită era imposibilă, fiindcă în alivei și în careu se afla un întreg arsenal de arme. Leach și Johnson erau victimele preferate ale miniei diabolice a lui Lup Larsen, și adîncă tristețe ce se întipărise pe chipul și în privirea lui Johnson făcea să-mi sîngereze inima.

Cu Leach era altfel. În el urla furia și era mereu gata de luptă. Părea stăpînit de o ură neîmpăcată, care nu mai lăsa loc și amărăciunii. Gura îi era schimonosită de un rinjet neincetat. Doar la vederea lui Lup Larsen, Leach scotea un mîriit groaznic și amenințător, și sînt convins că o făcea fără să-și dea seama. L-am văzut urmărindu-l cu ochii pe Lup Larsen, așa cum un animal își urmărește paznicul, și atunci mîriitul acela vibra adînc în gîtlej și izbucnea afară printre dinți.

Îmi amintesc că o dată, pe punte, în plină zi, voind să-i dau un ordin — Leach stătea cu spatelul la mine — i-am pus mîna pe umăr. Cînd a simțit atingerea mîinii, a sărit cît colo, mîriind și sucindu-și capul înapoi. Pentru o clipă, mă luase drept omul pe care îl ura.

Atît el cît și Johnson l-ar fi ucis pe Lup Larsen la cel dintîi prilej, dar prilejul nu se iveaua. Lup Larsen era prea înțelept și, afară de aceasta, ei nici nu dispuneau de armele necesare. Cu mîinile goale n-aveau absolut nici o șansă. De nenumărate ori Lup Larsen se încăierase cu Leach, care riposta ca o pisică sălbatică, cu dinții, cu unghiile, cu pumnii, pînă ce era doborît și

rămînea întins, sleit de puteri sau în nesimțire, pe punte. Dar nu se învăța minte. Tot ce era diabolic în el îl provoca la luptă pe diavolul din Lup Larsen. Era destul ca cei doi să apară pe punte în același timp, că se și luau la bătaie, injurînd, mîriind, lovind ; și l-am văzut pe Leach aruncîndu-se asupra lui Lup Larsen pe neașteptate sau fără ca acesta să-l fi provocat. O dată a azvirlit cu cuțitul, care a vîjiit prin aer, trecînd la doi centimetri de gîtul lui Lup Larsen. Altă dată a aruncat de la crucetă o cavilă de matisit¹. Era greu să nimerești ținta de la o asemenea înălțime pe un vas care se le-găna. Dar virful ascuțit al cavilei era cît pe-aci să-l nimerească în cap pe Lup Larsen, care toc-mai ieșea din tambuchiul careului, și s-a împlîntat de o palmă în podeaua solidă a punții. Iar altă dată Leach s-a strecurat în alivei, a pus mina pe o pușcă încărcată și s-a repezit pe punte, unde a fost prins de Kerfoot și dezarmat.

M-am întrebat de multe ori de ce Lup Larsen nu l-a omorît, ca să termine odată cu povestea asta. Dar el rîdea, și ai fi zis că-i place. Probabil că simțea nevoia de senzații tari, ca oamenii aceia care își fac o plăcere din a îmblînzi fiare săl-batice.

— Riscul dă fiori vieții, îmi explică el. Omul este un jucător înnăscut, și viața este cea mai mare miză pe care o poate pune. Cu cît e mai mare miza, cu atît mai intens e și fiorul. De ce mi-aș refuza bucuria de a-l întărita pe Leach pînă în pragul dementei ? Și afară de asta, îi fac și o favoare. Măreția senzației este reciprocă. El trăiește mai regește decît oricare om din

¹ *Cavilă de matisit* — piesă de forma minerelor timo-
nei, folosită la legarea fungilor.

prova, cu toate că nu-și dă seama. Căci el are ceea ce ei nu au, un scop, ceva de făcut și care trebuie făcut, un țel care-l absoarbe cu totul și pe care se străduiește să-l atingă, dorința de a mă ucide, speranța că mă poate ucide. Crede-mă, Hump, omul ăsta trăiește adînc și intens. Mă îndoiesc că a trăit vreodată atît de viu și de aprig pînă acum, și cîstit îți spun că-l invidiez uneori cînd îl văd clocotind de ură, turbat de intensitatea patimii.

— Asta-i o lașitate, o lașitate ! am izbucnit. Aveți toate avantajele de partea dumneavoastră.

— Dintre noi doi, dintre dumneata și mine, cine este cel mai mare laș ? întrebă el grav. Dacă situația este penibilă, înseamnă că faci un compromis cu propria dumitale conștiință, rămînînd pasiv în fața ei. Dacă-ai fi într-adevăr mare, într-adevăr sincer cu dumneata însuți, ți-ai uni forțele cu Leach și cu Johnson. Dar ți-e frică, ți-e frică. Vrei să trăiești. Viața care este în dumneata urlă că trebuie să trăiască, cu orice preț, și astfel trăiești mișelește, îți trădezi cele mai frumoase visuri, păcătuiind împotriva jalnicului dumitale cod moral, și dacă există iad, îți prăvălești sufletul drept în el. Ce tot vorbești ? Rolul pe care îl joc eu e un rol mai vitejesc. Eu nu păcătuiesc, fiindcă eu sînt credincios îndemnurilor vieții din mine. Eu cel puțin sînt sincer față de sufletul meu, pe cînd dumneata nu ești.

Cuvintele lui m-au usturat. Poate că, la urma urmei, jucam rolul unui laș. Și cu cît reflectam mai mult, cu atît creștea în mine convingerea că eram dator față de mine însumi să fac ce mă sfătuiuse el, să-mi unesc forțele cu Johnson și cu Leach și să-i pregătesc moartea. Lucra, de bună seamă, în mine conștiința austeră a strămoșilor

mei puritani, îndemnîndu-mă la fapte crunte și binecuvîntînd chiar omuciderea ca pe o conduită justă. Am zăbovit asupra acestui gînd. Ar fi fost un act cît se poate de moral să descotorosești lumea de un asemenea monstru. Omenirea ar fi fost mai cîștigată și mai fericită, viața mai frumoasă și mai dulce.

Întins în cușetă, fără să dorm, am cîntărit îndelung situația, trecînd și iarăși trecînd în revistă faptele. În timpul veghilor, cînd Lup Larsen nu era pe punte, am discutat cu Johnson și cu Leach. Amîndoi își pierduseră speranța — Johnson din pesimism înnăscut, Leach fiindcă își ironsise forțele bătîndu-se în zadar. Într-o noapte, Leach mi-a luat mîna, a strîns-o cu patimă și mi-a spus :

— Cred că ești cîstit, *mister* Van Weyden. Dar stai locului și ține-ți gura. Nu spune nimic și vezi-ți de treabă. Sîntem amîndoi morți, știu ; totuși, s-ar putea să ne fii de folos odată, cînd ne-om găsi la mare strîmtoare.

Chiar a doua zi, cînd insula Wainwright se contura la orizont, Lup Larsen rosti o profeție. Sărise cu pumnii la Johnson, fusese atacat de Leach și tocmai terminase să-i bată pe amîndoi.

— Leach, a spus, tu știi că odată și odată am să te omor, nu ?

Leach răspunse cu un mîrîit.

— Cît despre tine, Johnson, ai să te sature în așa hal de viață înainte de a-ți veni eu de hac, încît ai să te arunci singur în mare. Să vezi dacă n-o fi așa ! Asta se cheamă sugestie, adăugă el, aparte, către mine. Pun rămășag leafa pe o lună că se prinde !

Nutrisem speranța că victimele lui vor găsi un prilej să evadeze atunci cînd vom umple butoa-

iele cu apă, însă Lup Larsen își alesese bine locul. „Năluca“ aruncase ancora la o jumătate de milă de linia brizanților¹, în fața unei plaje părăsite. Aici se deschidea o strimtoare adâncă, cu pereți vulcanici abrupti, pe care nici un om nu s-ar fi putut cățăra. Și aici, sub directa lui supraveghere — căci coborîse și el pe țărm — Leach și Johnson umpleau butoaiele și le rostogoleau pînă jos pe plajă. Nu aveau deci nici o șansă de a încerca o evadare într-una din bărci.

Harrison și Kelly au făcut însă o asemenea încercare. Ei doi formau echipa uneia din bărci, și însărcinarea lor era să facă naveta între goeletă și țărm, transportînd cîte un butoi la fiecare drum. Chiar înainte de prînz, în timp ce visleau spre țărm cu un butoi gol, și-au schimbat direcția și s-au abătut spre stînga, cu gîndul să ocolească promontoriul care înainta în mare ca un hotar între ei și libertate. Dincolo de baza lui înspumată se întindeau cîteva sate frumușele de coloniști japonezi și văi surizătoare, care pătrundeau adînc în interiorul insulei. O dată ajunși în siguranța făgăduită de aceste văi, cei doi oameni puteau să-l desfidă pe Lup Larsen.

Observasem că toată dimineața Henderson și Smoke s-au plimbat ici și colo jos pe punte, iar acum am aflat de ce nu erau acolo. Luînd carabinele, deschiseseră focul fără grabă asupra dezertorilor. Era ca o liniștită demonstrație de tir. La început, gloanțele săreau nevinovate pe suprafața apei, de o parte și de alta a bărcii; dar cum fugarii visleau de zor, cei doi traseră din ce în ce mai aproape.

---

¹ *Brizanți* — valuri ce se sparg în apropierea țărmului, lovindu-se de praguri sau stînci.

— Ia să vezi cum zbor rama dreaptă a lui Kelly, spuse Smoke, ochind mai cu grijă.

Mă uitam prin binoclu și am văzut pana¹ ramei zburînd în țandări. Henderson îi ținu hangul, ochind rama dreaptă a lui Harrison. Barca se învîrte în loc. Cele două vîsle rămase fură repede sfărîmate. Oamenii încercară să vîslească cu cioturile, însă și acestea le-au fost zburate din mînă. Kelly smulse o scîndură de pe fundul bărcii și începu să împungă apa cu ea, dar îi dădu drumul, scoțînd un strigăt de durere cînd așchiile îi intrară în mîini. După aceea se dădura bătuți, lăsînd barca să plutească la voia întîmplării, pînă ce a doua barcă, trimisă de Lup Larsen de la țarm, îi remorcă și îi aduse la bord.

Către seară am ridicat ancora și am pornit mai departe. Nu mai aveam înaintea noastră decît perspectiva unei perioade de trei-patru luni de vînațoare în zona focilor. Perspectiva era sumbră și îmi vedeam mai departe de treabă cu inima strînsă. O tristețe de înmormîntare apăsă parcă asupra „Nălucii“. Lup Larsen se retrăsese în cușetă din pricina uneia din ciudatele și sfișietoarele sale migrene. Harrison stătea nepăsător la timonă, lăsat peste ea, ca ostenit de greutatea propriului său trup. Ceilalți erau întunecați și posaci. L-am surprins pe Kelly ghemuit la adăpostul tambuchiului din prova, cu capul pe genunchi, cu brațele în jurul capului, într-o atitudine de cumplită deznădejde.

Pe Johnson l-am găsit întins cît era de lung pe teugă, urmărind involburarea de la piciorul etravei, și mi-am amintit cu groază de sugestia pe care i-o strecurase Lup Larsen în suflet. Su-

---

¹ *Pana ramei* — partea lată a ramei care lucrează asupra apei.

gestia părea că va da roade. Am încercat să rup firul gândurilor lui bolnăvicioase, spunându-i să plece de acolo, însă a zîmbit trist și a refuzat să execute ordinul.

Leach s-a apropiat de mine cînd mă întorceam de la pupa.

— *Mister Van Weyden*, aş vrea să vă cer un serviciu. Dacă aveți norocul să vă mai întoarceți la Frisco, vreți să-l căutați pe *Matt McCarthy*? E bătrînu-meu. Locuiește pe *Telegraph Hill*, în spatele brutăriei „*Mayfair*“, unde ține o dugheană de cîrpaci. Îl cunoaște toată lumea și n-o să vă fie greu. Spuneți-i că am ajuns să mă căiesc de necazurile pe care i le-am pricinut și de toate cîte i le-am făcut și... și mai spuneți-i doar atît din partea mea: să-l aibă Dumnezeu în pază.

I-am făgăduit cu un gest al capului, însă i-am spus :

— Ne vom întoarce cu toții la *San Francisco*, *Leach*, și vei fi cu mine cînd mă voi duce să-l văd pe *Matt McCarthy*.

— Aș vrea să vă cred, îmi răspunse, strîngîndu-mi mîna, dar nu pot. Știu sigur că *Lup Larsen* are să-mi vină de hac ; și nu doresc altceva decît să mă termine repede.

După ce se depărtă de mine, mi-am dat seama că în străfundul inimii și eu doream același lucru. De vreme ce trebuia să se întîmple, era mai bine să se întîmple grabnic. Atmosfera sumbră care domnea pe vas mă învăluisese și pe mine. Nenorocirea părea de neînlăturat ; și în timp ce mă plimbam în sus și în jos pe punte, oră după oră, mă simțeam molipsit de ideile respingătoare ale lui *Lup Larsen*. Ce rost aveau toate ? Unde se ascundea măreția vieții dacă îngăduia o nimicire atît de deșantată a sufletelor omenești ? Viața

aceasta era, la urma urmei, un lucru ieftin și abject, și cu cît se încheia mai repede, cu atît mai bine. Să se sfîrșească odată cu ea ! M-am rezemat și eu de copastie și am privit cu jînd marea, avînd certitudinea că, mai curînd sau mai tîrziu, și eu mă voi cufunda, mai jos și tot mai jos, în adîncurile reci și verzi ale uitării ei.

Capitolul XVII

Este curios că, în ciuda tuturor presentimentelor, nu s-a întîmplat nimic deosebit pe bordul „Nălucii“. Ne-am urmat drumul spre nord și spre vest, pînă ne-am apropiat de coasta Japoniei și am dat de marea turmă de foci. Venind de nu se știe unde, din nemărginitul Pacific, călătorea spre nord, în migrația ei anuală, către coloniile din Marea Bering. Spre nord călătoream și noi cu ea, pustiind și distrugînd, aruncînd hoiturile jupuite rechinilor și sărînd pieile, astfel ca să poată împodobi mai tîrziu umerii gingași ai femeilor din orașe.

Era un măcel desfrînat, doar în folosul femeilor. Nimeni nu mînca grăsimea sau carnea de focă. După o zi de vînătoare norocoasă, am văzut puntea noastră plină de piei și hoituri, alune-coasă de atîta sînge și grăsime, apa de pe punte curgînd roșie prin scurgeri ; catargele, parîmele și copastiile stropite cu aceeași culoare ; iar oamenii erau ca niște casapi la lucru, goi, cu mîinile și brațele roșii, muncind greu cu cuțitele de spintecat și jupuit, îndepărtînd pieile de pe frumoasele făpturi marine pe care le omorîseră.

Îndatorirea mea era să țin socoteala focilor aduse pe bord de fiecare barcă, să supraveghez

jupuirea pieilor, și pe urmă spălarea punții și punerea ei în perfectă ordine. Nu era un lucru plăcut. Mi-era silă și greață ; totuși, într-un fel, această mînuire și diriguire a mai multora îmi făcea bine. Îmi dezvolta puținul spirit de organizare pe care îl aveam și îmi dădeam seama că eram pe cale să mă întăresc sau să mă călesc, lucru ce nu putea fi decît o binefacere pentru „Fetița“ Van Weyden.

Ceea ce începeam să simt era că niciodată nu voi mai fi chiar același om ca mai înainte. În timp ce nădejdea și încrederea ce le aveam în omenire mai dăinuiau încă în mine, cu toată critica destructivă a lui Lup Larsen, omul acesta fusese totuși pricina schimbării firii mele în unele privințe de mai mică importanță. El mi-a dezvăluit lumea realității, pe care n-o cunoscusem aproape de loc și de care fugisem întotdeauna. Am învățat astfel să privesc mai de aproape viața așa cum este trăită, să recunosc că mai există pe lume și fapte, să trec hotarul tărîmului visurilor și al gîndurilor și să pun un oarecare preț pe aspectele concrete și obiective ale existenței.

După ce am ajuns pe locul de vinătoare, l-am văzut pe Lup Larsen mai des ca oricînd. Căci atunci cînd vremea era frumoasă și ne aflam în mijlocul turmei de foci, tot echipajul era plecat cu bărcile și nu rămîneam pe bord decît el, eu și Thomas Mugridge, pe care nu-l luam în seamă. Dar nu era de joacă. Cele șase bărci, care se îndepărtău de goeletă în evantai — pînă ce distanța dintre barca cea mai din vînt și ultima de sub vînt era între zece și douăzeci de mile — înaintau pe mare în linie dreaptă, și numai căderea nopții sau vremea rea le gonia înapoi.

Datoria noastră era să îndrumăm „Năluca“ sub vîntul bărcii celei mai îndepărtate de sub vînt, astfel încît toate bărcile să aibă vînt favorabil pentru a se întoarce la bord în caz de vijeii sau vreme amenințătoare.

Nu e un lucru ușor pentru doi oameni, mai ales atunci cînd se ridică un vînt țeapăn, să manevreze un vas ca „Năluca“, să cîrmească, să vegheze toate bărcile și să întindă sau să strîngă velele; așa că a trebuit să le învăț iute. Am deprins ușor mînuirea cîrmei, dar să mă urc fuga pînă la crucetă și să-mi las toată greutatea în brațe cînd părăseam grijelele¹, ca să mă cațăr și mai sus, îmi venea mai greu. Și asta am învățat-o tot iute, căci simțeam într-un fel o dorință năprasnică să mă justific în ochii lui Lup Larsen, să-mi dovedesc dreptul de a trăi în alt fel decît numai prin gînduri. Ba a venit și o vreme cînd mi-a făcut plăcere să dau fuga sus pe catarg și să mă țin agățat cu picioarele la înălțimi ametoitoare, parcurgînd marea cu binoclul, în căutarea bărcilor.

Îmi amintesc de o zi minunată, în care bărcile plecaseră devreme și bubuiturile armelor vînturilor deveniseră din ce în ce mai șterse și mai depărtate, pierzîndu-se pe măsură ce se răspîndeau în lung și în lat pe mare. Bătea doar un vînt dintre cele mai slabe dinspre vest; pînă cînd am izbutit să ajungem sub vîntul bărcii celei mai depărtate de sub vînt, chiar și acesta încetase să mai sufle. Una cîte una — eram sus pe catarg și le vedeam — cele șase bărci au dispărut dincolo de orizont, în urmărirea focilor, către vest.

---

¹ *Grijele* — fringhii, șipci de lemn sau trepte de metal, așezate ca niște trepte între sarturi, care îngăduie marinarilor să se urce pe catarge.

Noi stăteam, de-abia legănându-ne pe marea pașnică, în neputință de a le urma. Lup Larsen era îngrijorat. Cerul dinspre est nu-i era pe plac, și barometrul scăzuse. Cerceta neîncetat cerul cu atenție.

— Dacă începe să sufle tare vîntul dintr-acolo, spuse, și rămînem cu bărcile sub vînt, se prea poate să rămîină locuri goale la prova și în alivei.

Către ora 11, marea se făcuse ca sticla. Către amiază, deși eram mult la nord ca latitudine, căldura te îmbolnăvea. Nu era nici urmă de boare în aer. Atmosfera era înăbușitoare și apăsătoare, amîntindu-mi vechea vorbă californiană : „Vreme de cutremur“. Ca o piază-rea, fără să-ți dai seama cum, te făcea să simți că prăpădul era iminent. Încet, întreg cerul dinspre răsărit se umplu cu nori care ne dominau, ca un lanț de munți negri din fundul iadului. Se vedeau atît de clar defileuri, trecători și prăpăstii, precum și umbrele lor, încît, fără să vrei, căutai linia albă de spumă a valurilor și peșterilor mugitoare prin care marea năvălește pe uscat. Iar noi tot ne legănam ușor, fără pic de vînt.

— Va fi vijelie, spuse Lup Larsen. Bătrîna Natură o să se ridice în două picioare și o să urle cît o țîn puterile, și mare bucurie o să ne facă, Hump, dacă o să rămînem măcar cu jumătate din bărci. Mai bine dă o fugă sus și coboară contrarandele.

— Dar dacă are de gînd să urle și sîntem doar doi ? îl întrebai cu un ton de împotrivire în glas.

— Păi trebuie să profităm de începutul furtunii ca să ajungem pînă la bărci înainte ca velele să ne fie spintecate și smulse. După aceea, nici că-mi pasă de ce-o să se întîmple. Catargele o

să țină, iar dumneata și cu mine trebuie să ținem piept și noi, deși o să avem destul de furcă.

Calmul mai dăinuia încă. Ne-am luat prânzul, eu, unul, grăbit și îngrijorat cu gândul la cei optsprezece oameni în larg pe mare, dincolo de orizont, și de lanțul acela muntos de nori care se prăvălea încet din ceruri peste noi. Lup Larsen, totuși, nu părea impresionat, deși, cînd ne-am întors pe punte, am băgat de seamă un ușor tremur al nărilor și o vizibilă iuțire a mișcărilor lui. Fața îi era neînduplecată, trăsăturile i se înăspriseră totuși; în ochii lui — albaștri, de un albastru deschis în această zi — era o ciudată licărire, o lumină vie, scînteietoare. Mi se păru că este însuflețit de o veselie întrucîtva sălbatică; că se bucură de lupta ce ne amenință; că se cutremură și se simte înălțat la gândul că se află în fața uneia din marile clipe din viață, atunci cînd apele vieții se umflă ca un puhoi.

Odată, fără să-și dea seama ce face sau că eu îl vedeam, rîse zgomotos, batjocoritor și sfidător la adresa furtunii care se apropia. Parcă-l văd și acum, stînd ca un pigmeu din *O mie și una de nopți* în fața oștilor uriașe ale vreunui duh rău. Înfrunta soarta și nu se temea.

Se duse la bucătărie.

— Cooky, tocmai bine cînd termini cu tingirile și cratițele o să fie nevoie de tine pe punte. Să fii gata cînd te chem. Hump — îmi spuse el, dîndu-și seama de privirea fascinată pe care o aținteam asupra lui. Asta e mai tare ca un *whisky* și Omar al dumitale rămîne deficitar. Cred că a trăit numai pe jumătate.

Între timp se întunecase și jumătatea dinspre apus a cerului. Soarele se acoperise și, încetul cu încetul, se ascunsese de tot. Era ora 2 după

amiază, dar un amurg straniu, străbătut de lumini purpurii, se lăsă asupra noastră. În această lumină purpurie, fața lui Lup Larsen lucea și strălucea, și în închipuirea mea exaltată, părea înconjurat de o aureolă. Stăteam nemișcați în mijlocul unei liniști nefirești, în timp ce în jurul nostru erau semne și prevestiri de zgomote și mișcări ce se apropiau. Căldura înăbușitoare devenise de neîndurat. Broboane de sudoare îmi acopereau fruntea și mi se prelingeau pe nas. Simțeam că îmi vine rău și întinsei mâna spre parapet ca să mă țin.

Și atunci, chiar atunci, flutură cea mai slabă adiere cu putință. Sufla dinspre est, și, ca o șoaptă, veni și plecă. Velele pleoștite au rămas neclintite, eu totuși simțeam boarea pe obraz și mă răcorisem.

— Cooky, îl chemă Lup Larsen cu vocea scăzută.

Thomas Mugridge întoarse spre noi o figură speriată, ce-ți făcea milă.

— Slăbește mola¹ parațina² și întinde-o pe cea de sub vînt. Cînd trece pupa prin vînt, întinde scota, să fii gata la voltă. Dacă faci vreo greșeală, are să fie ultima din viața ta. Înțeles? Mister Van Weyden, fii gata să schimbi focurile. Apoi sări la contrarande și întinde-le cît poți mai iute. Cu cît lucrezi mai iute, cu atît o să-ți fie mai ușor. Cît despre Cooky, dacă nu e spirt, pocnește-l între ochi.

¹ *A mola* — a libera complet, a desface o parîmă din locul unde este fixată.

² *Parațină* — cablu susținînd lateral și spre pupa catargele; spre deosebire de sarturi, totdeauna întinse, dintre cele două paraține ale fiecărui catarg nu este necesar să fie întinsă decît cea din vînt.

Am înțeles complimentul și am fost mulțumit că în ordinele date mie nu era urmă de amenințare. „Năluca“ era cu capul la nord-vest și el avea de gând ca la prima adiere să facă volta sub vînt.

— O să avem vîntul mare larg, mă lămuri el. După ultimele împușcături, bărcile se înșirau ceva mai la sud.

Se întoarse și se îndreptă spre cîrmă. Eu m-am dus la prova și mi-am luat în primire postul de la focuri. Mai trecu o adiere de vînt și încă una. Pînza flutura alene.

— Slavă Domnului că nu vine grămadă deodată, *mister* Van Weyden! exclamă din inimă bucătarul.

Eram și eu recunoscător, căci învățasem destule ca să știu ce nenorocire ne poate aștepta în acest caz, cu toate pînzele sus.

Adierile vîntului se întăriră, pînzele se umflară, „Năluca“ se mișcă. Lup Larsen puse cîrma la babord și începurăm să venim sub vînt. Vîntul bătea acum drept din pupa, gemînd și suflînd din ce în ce mai tare, iar velele mele din prova băteau zdravăn. Nu am văzut ce se întimpla aiurea, deși am simțit corabia prinzînd deodată viață și inclinîndu-se cînd randele au trecut în celălalt bord și au început să prindă vînt. Aveam destul de lucru cu trînchetinul¹, focul și focul zburător; iar cînd am terminat cu ele, „Năluca“ săltă spre sud-vest, cu vîntul mare larg și toate scotele la tribord. Fără să mă opresc ca să răsufli, deși îmi bătea inima ca un ciocan pneumatic după efortările ce făcusem, am sărit la contrarande și, înainte de a se înteți vîntul

---

¹ *Trinchetin* — focul de formă triunghiulară așezat cel mai aproape de arborele trinchet.

prea tare, le-am întins și am încolăcit manevrele. Apoi m-am dus la pupa, să primesc ordine.

Lup Larsen încuviință din cap și-mi trecu timona. Vîntul se întărea mereu și marea se forma. Am ținut cîrma timp de o oră, lucru ce devenea tot mai greu. Nu eram deprins să țin cîrma la iuțeala cu care înaintam și cu vînt mare larg.

— Acum dă fuga sus cu binoclul și vezi dacă dai de urma bărcilor. Am mers cu cel puțin zece noduri, și acum mergem cu douăsprezece sau treisprezece. Bătrîna goeletă știe să meargă.

M-am mulțumit să mă cațăr pînă la cruceta trinchetului, la vreo șaptezeci de picioare deasupra punții. Cercetînd întinderea pustie de apă dinaintea mea, am înțeles prea bine nevoia de a ne grăbi dacă era să mai găsim pe vreunul din oamenii noștri. Într-adevăr, privind marea rea pe care o străbăteam, mă îndoiam că ar mai putea pluti vreo barcă. Nu părea cu putință ca ambarcațiuni așa gingașe să reziste la asemenea presiuni ale vîntului și ale apei.

Nu puteam simți întreaga forță a vîntului, căci mergeam cu el ; dar de sus, de unde eram cocoțat, mă uitam în jos ca și cînd n-aș fi făcut parte din „Năluca“, ci aș fi privit-o dinafară ; îi vedeam profilul conturîndu-se pe marea înspumată, așa cum gonia înainte, ca însufletită. Uneori sălta și străbătea cîte un val mare, încîndu-și parapetul din tribord și ascunzîndu-și puntea pînă la bocaporți în oceanul clăcătînd. În clipe ca acestea, începînd cu un rului dinspre vînt, zburam prin văzduh cu o iuțeală amețitoare, ca și cum aș fi fost agățat de capătul unui uriaș pendul întors, ale cărui oscilații maxime trebuie să fi fost de șaptezeci de picioare sau chiar mai mult. O dată, grozăvia acestei legănări ameți-

toare m-a copleșit, și un timp am rămas înclăștat cu picioarele și mâinile sleite și tremurînd în neputință de a cerceta marea în căutarea bărcilor sau de a vedea altceva decît apele care mugeau sub mine și încercau să cufunde „Năluca“.

Dar gîndul la oamenii aflați în mijlocul acestei mări mă întări și, în căutarea lor, am uitat de mine. Timp de o oră n-am văzut nimic altceva decît marea goală și pustie. Apoi, acolo unde o rază rătăcită a soarelui cădea pe ocean și îi dădea un straniu luciu argintiu, am prins în binoclu un mic punct negru, ridicat pentru o clipă spre cer și apoi înghițit. Am așteptat cu răbdare. Din nou, micul punct negru se proiectă în lumina stranie, cu vreo cîteva carturi din prova spre babord. Nu am încercat să strig, dar i-am comunicat vestea lui Lup Larsen cu un gest al brațului. A schimbat direcția, iar eu, atunci cînd punctul se găsi drept în prova, i-am făcut semn că e bine.

Punctul a devenit atît de iute mai mare, încît pentru prima dată mi-am dat seama cu adevărat de iuteala cu care înaintam. Lup Larsen mi-a făcut semn să cobor, și cînd am ajuns lîngă el la cîrmă, mi-a dat ordine pentru punerea în pană¹.

— Să te aștepți să se deschidă toate zăgazurile iadului, mă preveni, dar să nu-ți pese. Datoria ta este să-ți vezi de treabă și să-l pui pe Cooky să stea la scota trincii.

Am reușit să înaintez spre prova, dar nu era cazul să-mi aleg drumul, căci parapetul de sub vînt era tot atît de des înecat ca și cel din vînt. După ce i-am spus lui Thomas Mugridge ce trebuie să facă, m-am urcat cîteva picioare în sar-

---

¹ A pune în pană — a orienta velele astfel încît vasul să rămîna aproape imobil.

turile trinchetului. Barca era acum foarte aproape și se vedea limpede că stătea cu prova la vînt și la valuri, agățată de catarg și de vele, care fuseseră aruncate peste bord pentru a sluji drept ancoră plutitoare. Cei trei oameni dădeau apa afară din barcă. Fiecare talaz, asemănător unui munte ce se rostogolea, îi ascundea vederii, iar eu așteptam, bolnav de îngrijorare, de teamă că nu vor mai reapărea niciodată. Atunci, pe ne-gîndite, barca trecea glonț prin creasta înspumată, cu prova îndreptată spre cer și arătîndu-și fundul ud și întunecos pe toată lungimea lui, de parcă ar fi fost proptită în pupa. Se zăreau fulgerător cei trei oameni zvîrlind apa peste bord cu o grabă nebună, apoi barca se prăbușea și cădea în hăul deschis în fața ei, cu prova în jos, arătîndu-și tot interiorul pe toată lungimea pînă la pupa, care era ridicată aproape la vertical deasupra provei. Fiecare dată cînd reapărea era un miracol.

„Năluca“ își schimbă drumul pe neașteptate, depărtîndu-se de barcă, și m-am îngrozit la gîndul că Lup Larsen ar putea renunța să-i salveze, orice încercare fiind sortită să dea greș. Apoi mi-am dat seama că se pregătea să pună în pană și coborii pe punte, ca să fiu gata. Eram acum cu vîntul drept din pupa, cu barca departe la travers¹. Am simțit o bruscă ușurare a goeletei, o pierdere momentană a tuturor tensiunilor și presiunilor, împreună cu o accelerare bruscă a vitezei. Se întorcea pe loc, cu prova în vînt.

Cînd ajunsese în unghi drept față de valuri, întreaga putere a vîntului (de care fugisem pînă atunci) ne-a izbit. Din nenorocire și din nepri-

---

¹ *Travers* — cu direcție la 90° de la prova.

cepere, eu îi făceam față. Mă apăsa ca un zid, umplindu-mi plămînii cu aer pe care nu-l mai puteam da afară. În timp ce mă înecam și mă sufocam, iar „Năluca“ se prăvălea pentru o clipă în valuri, am văzut, de-a latul și rostogolindu-se drept înainte, departe în vînt, un val uriaș, ridicîndu-se mult deasupra capului meu. M-am întors într-o parte, să pot răsufila și am privit din nou. Valul se înălța deasupra „Nălucii“ și l-am văzut, uitîndu-mă drept în sus. O rază de soare lovi în creasta valului, și am avut viziunea unui verde translucid mărginit de o spumă lăptoasă, năpustindu-se peste noi.

Valul se prăbuși, se dezlănțui infernul, toate se întîmplară deodată. Am primit, n-aș putea spune anume unde, dar peste tot corpul, o lovitură zdrobitoare și năucitoare. Am fost silit să dau drumul mîinii, eram sub apă și-mi trecu prin minte gîndul că aceasta era grezăvia despre care auzisem, și anume să fii măturat în vîltoarea valului. Corpul mi se lovea și se izbea, aruncat și rostogolit neputincios de colo pînă colo, și atunci cînd n-am mai putut să-mi țin răsufierea, am tras în plămîni apă sărată și usturătoare. Dar tot timpul acesta mă agățam de un singur gînd: „*Trebuie neapărat să maschez focul*“¹. Nu mi-era de loc teamă de moarte. Nu mă îndoiam că aveam să răzbat într-un fel sau altul. Iar cum gîndul de a executa ordinul lui Lup Larsen stăruia în conștiința mea amețită, mi se părea că-l văd stînd la cîrmă, în mijlocul sălbaticii dezlănțurii, încordîndu-și voința împotriva furtunii și sfidînd-o.

M-am oprit, izbîndu-mă puternic de ceea ce bănuiam că era parapetul, am respirat și iar am

---

¹ A *masca* — a face ca velele să primească vîntul pe față, astfel ca să împingă nava înapoi.

respirat aerul binefăcător. Am încercat să mă ridic, dar m-am lovit la cap și am fost aruncat iarăși, căzînd în mîini și în genunchi. Printr-o toană a valului, am fost măturat de-a dreptul sub teugă, tocmai în prova. Ieșind de-a bușilea, am trecut peste trupul lui Thomas Mugridge, care zăcea grămadă și gemea. Nu era timp să văd ce e cu el. Trebuia să maschez focul.

Cînd am ieșit pe punte, părea că s-a sfîrșit cu noi. De peste tot se auzeau sfișieri și trosnete de lemn, oțel și pînză. „Năluca“ era pe cale de a fi frîntă și ruptă în bucăți. Trinca și contraranda mică, golite de vînt prin manevra făcută, fără nici un om acolo care să întindă scota la timp, bubuiau sfișindu-se, ghiul¹ greu se lovea cînd de un parapet cînd de celălalt, măturînd totul în cale. Văzduhul era plin de bucăți rupte, manevrele și straiurile² desfăcute șuierau și se încolăceau ca șerpilor și, printre toate acestea, se prăbuși și picul trincii.

Picul căzu la cîțiva centimetri de mine și mă îmboldi la acțiune. Poate că situația nu era deznădăjduită. Mi-am amintit de ceea ce mă prevenise Lup Larsen. El se așteptase să se deschidă toate zăgazurile iadului, și iată că așa se întîmplase. Dar el unde era? L-am zărit trudindu-se cu scota randei și întinzînd de ea cu toată puterea neobișnuită a mușchilor săi; pupa goeletei era ridicată în aer, iar corpul lui se contura pe fondul alb al unui val de spumă ce trecea. Toate acestea, ba chiar mai multe — o lume întreagă

¹ Ghiu — vergă fixată la un cap de baza catargului, care poate pivota dintr-un bord într-altul; pe ghiu se înverghează marginea de jos a velelor.

² Strai — parimă cu care se leagă partea superioară a catargului de proră.

de haos și epave — le-am văzut, auzit și înțeles în mai puțin de cincisprezece secunde.

Nu m-am oprit să văd ce s-a întâmplat cu barca, ci am sărit la scota focului. Focul începuse să bată, umflindu-se și dezumflându-se de vînt, cu trosnete puternice ; dar luînd o voltă la scotă și trăgînd din răsputeri la fiecare destindere, l-am întins în vînt încetul cu încetul. Un lucru știu : am făcut cum am putut mai bine. Am tras de scotă pînă mi-am sfîșiat buricele degetelor, iar în timp ce trăgeam, zburătorul și trinca s-au spintecat mugind și n-a mai rămas nimic din ele.

Trăgeam mereu, ținînd cu o voltă dublă ceea ce cîștigasem de fiecare dată, pînă ce, la bătaia următoare, mai puteam recupera ceva. Apoi scota veni mai ușor, căci și Lup Larsen era lîngă mine trăgînd singur, pe cînd eu recuperam scota.

— La voltă ! strigă el. Hai după mine !

În timp ce-l urmam, am băgat de seamă că, în ciuda stricăciunilor, domnea totuși o oarecare ordine. „Năluca“ era încă în stare să navigheze, și încă mai naviga. Deși celelalte pînze erau ferfeniță, focul mascat și randa întinsă la mijloc își făceau datoria și țineau nava cu prova în valurile înfuriate.

Căutam barca, și pe cînd Lup Larsen pregătea palancurile ca s-o ridice, o văzu sub vînt, plutind pe un val mare, la mai puțin de douăzeci de picioare. Atît de frumos făcuse el calculele, încît derivam drept spre barcă și nu mai rămînea nimic de făcut decît să prindem palancurile de ambele capete și s-o ridicăm la bord. Dar acest lucru a fost mai greu de făcut decît de descris.

La prova era Kerfoot, Oofity-Oofity la pupa și Kelly în mijlocul bărcii. Pe cînd ne apropiam în derivă, la un moment dat barca se ridica pe creasta valului, iar noi ne cufundam în adîncul dintre valuri, pînă ce puteam vedea, aproape drept deasupra mea, capetele celor trei oameni, aplecați peste marginile bărcii și privind în jos. Apoi, în clipa următoare, noi ne înălțam și zburam în sus, pe cînd ei se cufundau în hăul de sub noi. Părea inevitabil ca valul următor să arunce „Năluca” peste această coajă de nucă, sfărîmînd-o.

Dar tocmai la timp i-am trecut canacului un palanc, în timp ce Lup Larsen trecea pe celălalt lui Kerfoot. Amîndouă palancurile fură prinse într-o clipă, și cei trei oameni, folosind cu îndemînare ruliul, săriră deodată la bord. Atunci, pe cînd „Năluca” era bandată pe o parte de ruliu, barca fu săltată și sprijinită de bordajul goeletei, iar înainte ca „Năluca” să se culce pe cealaltă parte, noi o și trăseseam peste parapet și o așezam pe punte cu fundul în sus. Am văzut singele țîșnind din mina stîngă a lui Kerfoot. Inelarul îi fusese făcut zob. Dar el, fără să trădeze vreun semn de durere, ne-a ajutat cu mina dreaptă să legăm barca la locul ei.

— Fii gata să schimbi focul, tu, Oofity ! ordonă Lup Larsen chiar în secunda în care isprăvisem de legat barca. Kelly, vino la pupa și filează¹ scota randei ! Tu, Kerfoot, du-te la prova și vezi ce-i cu Cooky ! *Mister Van Weyden*, dă iarăși fuga sus și taie tot ce găsești stricat pe acolo !

După ce dădu ordinele, se duse cu tipicele lui salturi feline la cîrmă. Pe cînd eu mă trudeam

---

¹ A *fila* sau a *filari* — a lăsa să se scurgă o parîmă, ținînd-o strîns în mină.

să urc în sarturile trinchetului, „Năluca“ se întoarse cu fața sub vînt. De astă dată, cînd am trecut prin golul valului și am fost măturați, nu mai era nici o velă întreagă. Ajuns la jumătatea drumului spre crucetă și lipit de sarturi de toată puterea vîntului, încît ar fi fost cu neputință să cad, cu „Năluca“ aproape culcată pe o parte și catargele paralele cu apa, priveam puntea nu în jos, ci aproape orizontal. Dar vedeam nu puntea, ci locul unde ar fi trebuit să fie, căci era înecată sub vîltori sălbatice de apă. Vedeam cele două catarge ieșind din apă și atîta tot. Pentru moment, „Năluca“ era cufundată în mare. În timp ce se îndrepta din ce în ce, scăpînd de presiunea laterală, se săltă deodată, și puntea apărură spărgînd apa, ca spatele unei balene pe fața oceanului.

Atunci pornirăm într-o goană sălbatică peste marea sălbatică, iar eu, spînzurat ca o muscă de crucetă, căutam celelalte bărci. După o jumătate de oră am zărit-o pe cea de-a doua, înecată și cu fundul în sus, de care erau agățați cu deznădejde Jack Horner, Louis cel gras și Johnson. De data aceasta am rămas sus, și Lup Larsen a reușit să pună în pană fără ca puntea să fie măturată. Ca și înainte, derivau spre barcă. Palancurile au fost prinse și s-au aruncat saule oamenilor, care s-au cățărat pe bord ca maimuțele. Barca a fost strivită și s-a făcut țandări de bordajul goeletei în momentul cînd au tras-o la bord; dar epava ei au legat-o bine de punte, căci putea fi reparată și întrebuințată iarăși.

Din nou „Năluca“ fugi în fața furtunii, de astă dată cufundîndu-se atîta sub apă, încît, timp de cîteva secunde, credeam că n-o să mai iasă niciodată. Chiar și timona, care era cu mult

mai sus decît în mijlocul navei, era înecată și măturată de valuri mereu, mereu. În clipe ca acelea mă simțeam în chip ciudat singur cu Dumnezeu, singur cu el, privind haosul creat de minia lui. Apoi timona ieșea din nou la iveală, împreună cu umerii lați ai lui Lup Larsen, cu mîinile încheștate pe cavile, ținînd goeleta pe drumul vrut de el, el însuși un zeu pămîntean, dominînd furtuna, zvîrlindu-i departe de el apele și călărind-o în folosul lui. Și, Doamne, ce minunăție ! Ce minunăție că oameni mărunți puteau trăi, respira, lucra și mîna o atît de fragilă înjghebare de lemn și pînză într-o asemenea înfiorătoare dezlănțuire a elementelor !

Ca și înainte „Năluca“ se săltă din hău, ridicîndu-și din nou puntea din mare, și zbură în fața vijeliei care urla. Se făcuse ora cîinci și jumătate. Iar o jumătate de ceas mai tîrziu, cînd lumina zilei se pierdea într-un amurg turbat și întunecat, am zărit o a treia barcă. Era cu fundul în sus, dar nu se vedea nici o urmă a echipajului ei. Lup Larsen repeta manevra, venind în vînt și lăsînd corabia în derivă să se apropie de barcă. Dar de data aceasta făcu o greșală de patruzeci de picioare, barca trecînd pe la pupa.

— Barca numărul patru ! strigă Oofly-Oofly, ochii lui pătrunzători citindu-i numărul în secunda în care s-a ridicat peste spumă cu fundul în sus.

Era barca lui Henderson și, o dată cu el, pie-riseră și Holyoak și Williams, doi marinari de cursă lungă. Erau pierduți, fără îndoială ; dar barca rămînea și Lup Larsen făcu o sfortare îndrăzneată ca s-o redobîndească. Coborisem pe punte și i-am văzut pe Horner și Kerfoot protestînd zadarnic împotriva acestei încercări.

— Pe toți sfinții, nu-mi las eu barca furată de nici o furtună care a suflat vreodată din iad ! strigă el și, deși noi, cîteșipatru, stăteam cu capetele împreunate ca să putem auzi, glasul lui părea slab și stins, de parcă s-ar fi aflat la la o mare depărtare de noi.

— *Mister Van Weyden !* strigă el, iar eu, prin tumultul acela, abia l-am auzit, cum ai auzi o șoaptă. Stai la scota focului cu Johnson și Oofy ! Ceilalți, înșirați-vă la scota randei ! Mișcați-vă, că de nu, vă cîrmesc spre lumea de apoi ! Înțeles ?

Iar atunci cînd a pus cîrma banda ¹ în bordul opus, și prova navei s-a întors, vînătorii n-au mai avut încotro și au trebuit să asculte și s-o scoată la capăt cum puteau mai bine. Mi-am dat seama cît de mare era riscul cînd, înleștat de caviliera de la piciorul trinchetului ca să scap cu zile, am fost înecat din nou sub viltoarea ucigătoare. Degetele mi-au fost desprinse și am fost măturat pînă în parapet și de acolo peste bord în mare. Nu știam să înot, dar înainte de a mă scufunda, am fost aruncat din nou pe punte. O mîină puternică m-a înșfăcat, și cînd, pînă la urmă, „Năluca“ ieși de sub apă, am văzut că-mi datoram zilele lui Johnson. L-am văzut privind îngrijorat în jurul său și am băgat de seamă că Kelly, care adineauri venise la prova, lipsea.

Nici de astă dată n-am ajuns lîngă barcă, și, nemaifiind în aceeași poziție ca înainte, Lup Larsen a fost silit să recurgă la altă manevră. Fugind în fața furtunii, cu toate velele la tribord,

---

¹ Comandă de a pune cîrma la unghiul maxim într-un bord.

schimbă drumul și veni înapoi, strângînd vîntul cu murele la babord.

— Grozav ! îmi strigă Johnson la ureche după ce am scăpat cu bine de revărsarea ce a însoțit manevra, și mi-am dat seama că se referea la performanța „Năluicii“, și nu la dibăcia de marinar a lui Lup Larsen.

Se făcuse acum atît de întuneric, încît nu se mai vedea urmă de barcă ; dar Lup Larsen nu se lăsa, cu tot iadul îngrozitor prin care treceam, de parcă ar fi fost călăuzit de un instinct ce nu putea da greș. De data aceasta, deși eram mereu pe jumătate cufundați, nu mai erau goluri în care să fim tîrîți și am derivat de-a dreptul peste barca răsturnată, sfărîmînd-o rău cînd am ridicat-o pe punte.

Urmară două ore de muncă îngrozitoare, în care tot echipajul — doi vînători, trei marinari, Lup Larsen și cu mine — am luat terțarole la foc și la randă, pe rînd. La capă¹, sub această velatură redusă, puntea era oarecum apărută, iar „Năluca“ sălta și se lăsa printre valuri ca un dop.

Chiar de la început îmi sfîșiasem buricele degetelor, și în timpul celor două ore mi-au curs lacrimi de durere, care mi se prelingeau pe obraz. Cînd am terminat treaba, m-am dat bătut și, ca o femeie, m-am tăvălit pe punte de durere și istovire.

Între timp, Thomas Mugridge, ca un șoarece înecat, a fost tîrît afară de sub teugă, unde se ascunsese mișelește. L-au tras la pupa spre careu și am băgat de seamă cu uimire că bucătăria

¹ *La capă* — poziția pe care o ia nava pe vreme foarte rea, cînd merge în sens contrar direcției de propagare a valurilor.

dispăruse. Un gol pe punte arăta locul unde fusese odată.

În careu am găsit tot echipajul adunat, chiar și pe marinari. Pe cînd fierbea cafeaua pe soba mică, am băut cu toții *whisky* și am ronțait pesmeți uscați. Niciodată în viața mea mîncarea n-a fost mai binevenită. Niciodată nu gustasem o cafea fierbinte atît de bună. „Năluca” se legăna, se banda și se culca atît de violent, încît chiar și marinarilor le era cu neputință să se miște fără să se sprijine, și de cîteva ori, după un strigăt de : „Păzea, că vine !”, eram aruncați grămadă pe peretele cabinelor din babord, ca și cum am fi fost aruncați pe punte.

— Dă-o dracului de veghe ! l-am auzit pe Lup Larsen spunînd după ce mîncasem și băusem pe săturate. Nu-i nimic de făcut pe punte. Dacă e să dea careva peste noi, tot nu putem să ieșim din drumul lui. Culcați-vă toată lumea și căutați să dormiți.

Marinarii plecară spre prova, așezînd de-a lungul luminile de poziție, iar cei doi vînători rămaseră să doarmă în cabină, nefiind prudent să se deschidă tambuchiul de la alivei. Lup Larsen și cu mine am tăiat degetul strivit al lui Kerfoot și am cusut ciotul. Mugridge, care în tot acest timp fusese silit să gătească, să fiarbă cafeaua și să vadă de foc, se plînsese de dureri interne, iar acum jura că-și rupsesse una sau două coaste. Examinîndu-l, am găsit că avea trei coaste rupte. Dar cazul lui a fost amînat pentru a doua zi, în primul rînd pentru că nu mă pricepeam de loc la coaste rupte și pentru că trebuia mai întîi să învăț din cărți.

— Nu cred că merita, îi spusei lui Lup Larsen, o barcă sfărîmată în schimbul vieții lui Kelly.

— Kelly nu prea făcea parale, fu răspunsul. Noapte bună !

După toate prin câte trecusem, cu dureri insuportabile în degete și cu trei echipaje lipsă, fără să mai vorbim de salturile nebune ale „Nălucii“, aș fi crezut că era cu neputință să dorm. Dar ochii mei trebuie să se fi închis în clipa în care am pus capul pe pernă și, istovit, am dormit toată noaptea, în timp ce „Năluca“, singură și neîndrumată, lupta, croindu-și drum prin furtună.

Capitolul XVIII

Ziua următoare, pe când furtuna își trăia ultimele zbuciumări, Lup Larsen și cu mine am învățat anatomie și chirurgie și am legat coastele lui Mugridge. Apoi, când furtuna încetă, Lup Larsen parcurse în lung și în lat porțiunea de ocean unde ne împinsese furtuna, și încă mai spre vest. În timpul acesta se reparau bărcile și se coseau și se învergau¹ vele noi. Am zărit și am acostat una după alta câteva goelete vânătoare de foci, dintre care cele mai multe erau în căutarea bărcilor lor pierdute și aveau la bord bărci și echipaje pe care le culeseseră și care nu le aparțineau. Căci grosul flotei fusese la vest de noi, și bărcile, împrăștiate în lung și în lat, se îndreptaseră într-o goană nebună spre adăpostul cel mai apropiat.

De pe „Cisco“ am luat două din bărcile noastre, cu oamenii teferi și, spre marea încântare a lui Lup Larsen și spre întristarea mea, de pe „San Diego“ i-am cules pe Smoke, Nilson și Leach.

¹ A înverga — a fixa vela pe vergă.

Astfel, după cinci zile, aveam doar patru oameni lipsă — Henderson, Holyoak, Williams și Kelly — și vinam din nou pe flancurile turmei de foci.

Urmînd turma spre nord, am început să ne întîlnim cu temutele neguri marine. Zi după zi, bărcile erau coborîte și înghițite de negură, aproape cum atingeau apa, iar noi, cei de pe bord, la intervale regulate, pompam la cornul de ceață și, la fiecare cincisprezece minute, trăgeam turnul de semnalizare. Bărcile se pierdeau și se găseau mereu, fiind obiceiul ca o barcă să vîneze în folosul corăbiei care a cules-o pînă era reluată de corabia ei. Dar Lup Larsen, cum era de așteptat, avînd o barcă lipsă, a pus mîna pe prima barcă rătăcită și i-a silit pe oameni să vîneze pentru „Năluca“, neîngăduindu-le să se întoarcă la propria lor corabie atunci cînd am zărit-o. Îmi amintesc cum i-a silit, cu carabina în piept, pe vînător și pe cei doi oameni ai lui, să coboare sub punte atunci cînd căpitanul lor a trecut la o aruncătură de piatră și ne-a strigat, cerîndu-ne vești.

Thomas Mugridge, agățîndu-se de viață cu o ciudată încăpăținare, foarte curînd șonticăi din nou pe bord, executînd îndoitele sale îndatoriri, de bucătar și de mus. Johnson și Leach erau tiranizați și bătuți mai mult ca oricînd și se așteptau ca zilele lor să se sfîrșească o dată cu sfîrșitul sezonului de vînătoare; iar restul oamenilor din echipaj duceau o viață de cîine și erau trudiți pînă la istovire de nemilosul lor stăpîn. Cît despre Lup Larsen și despre mine, ne înțelegeam destul de bine, deși nu mă puteam dezbăra de gîndul că ar fi fost de datoria mea să-l ucid. Mă fascina nemăsurat de mult și mă temeam de el tot atît de nemăsurat. Totuși, nu

mi-l puteam închipui zăcînd nemişcat și neînsu-flețit.

Una din distracțiile lui, cînd ne aflam în mijlocul turmei de foci și marea era prea rea pentru a coborî bărcile, era să plece el însuși, cu doi vislași și un cîrmaci. Era și un bun trăgător și aducea pe bord multe piei, în condiții pe care vînătorii le socoteau peste măsură de grele. Joaca asta cu viața și lupta pentru ea, acceptînd riscuri covîrșitoare, era pentru el ca și aerul ce-l respira.

Învățam meseria de marinar din ce în ce mai bine ; într-o zi senină — lucru rar acum — am avut mulțumirea de a naviga și manevra „Nă-luca“ și de a culege bărcile singur. Lup Larsen fusese apucat de una din migrenele lui, iar eu stam la cîrmă de dimineată pînă seara, străbătînd oceanul pînă la ultima barcă de sub vînt, pe care am ridicat-o punînd în pană, ca și pe celelalte cinci, fără nici un ordin sau îndemn din partea lui.

Am mai întîlnit din cînd în cînd furtuni, cînd eram într-o regiune bîntuită de vijelii, iar în mijlocul lui iunie am fost surprinși de un taifun, foarte însemnat și de neuitat pentru mine din pricina schimbărilor pe care le-a adus în viața mea. Probabil că am fost prinși aproape de centrul acestei furtuni circulare, din care Lup Larsen ieși gonind spre sud, mai întîi cu focul cu două terțarole luate, și apoi numai cu catargele goale. Niciodată nu-mi închipuisem că pot exista valuri atît de mari. Cele întîlnite pînă atunci erau ca niște unduiri pe lîngă acestea, care aveau din creastă în creastă cîte o jumătate de milă, și sînt sigur că înălțimea lor depășea catargul nostru. Au fost atît de năprasnice, încît chiar

Lup Larsen n-a cutezat să pună în pană, deși era mînat mult spre sud, departe de turma de foci.

Cînd taifunul s-a potolit, eram, mai mult ca sigur, aproape de drumul urmat de vapoarele transpacifice; aici, spre mirarea vînătorilor, ne-am trezit în mijlocul focilor — o a doua turmă, un soi de ariergardă, spuneau ei, lucru cît se poate de neobișnuit. A urmat, cît era ziua de lungă, lăsațul bărcilor la apă, bubuitul puștilor și măcelul deșănțat.

Leach a venit să stea de vorbă cu mine. Tocmai terminasem să număr pieile aduse de ultima barcă pe bord, cînd s-a apropiat în întuneric și mi-a spus cu voce scăzută :

— *Mister Van Weyden*, puteți să-mi spuneți la ce depărtare sîntem de coastă și care este poziția Yokohamei ?

Inima îmi săltă de bucurie, căci știam ce avea de gînd, și i-am dat poziția : vest-nord-vest, la cinci sute de mile.

— Mulțumesc, *sir*, este tot ce mi-a spus, făcîndu-se nevăzut în întuneric.

În dimineța următoare, barca numărul trei, Johnson și Leach lipseau. Butoiașele de apă și cutiile de provizii din toate celelalte bărci lipseau de asemenea, precum și așternuturile și bagajele celor doi oameni. Lup Larsen era furios. Ridică pinzele și plecarăm în direcția vest-nord-vest, cu doi vînători în catarge tot timpul, cercetînd oceanul cu binoclul, iar el măsurînd puntea ca un leu turbat. Cunoștea prea bine simpatia mea pentru fugari, ca să mă trimită pe mine sus să-i caut.

Vîntul era potrivit, dar cu toane; să vrei să găsești barca aceea mititică în albastrul nemăr-

ginit, era ca și cînd ai fi căutat un ac într-o clăie de fin. Dar a pus „Năluca“ să gonească cît putea mai iute, ca să ajungă între fugari și coastă. O dată acest lucru făcut, cutreieră marea în lung și în lat, știind că se găsea în drumul lor.

În dimineața celei de-a treia zile, curînd după schimbarea cartului, Smoke strigă de pe catarg că se vede barca. Tot echipajul se înșiră la parapet. O briză rece sufla dinspre vest, prevestind un vînt mai puternic ce venea în urma ei : acolo, sub vînt, în lumina argintie a soarelui care răsărea, un punct negru apărea și dispărea.

Am luat vîntul de pupa și am pus capul pe barcă. Inima mi-era ca de plumb. Simțeam că-mi vine rău în așteptarea celor ce aveau să se întîmple ; și cum priveam la licărirea de izbîndă din ochii lui Lup Larsen, mi se împăienjeniră ochii, îl văzui tulbure și simții un imbold aproape irezistibil să mă arunc asupra lui. Cred că-mi ieșisem din minți, atît mi-era de silă gîndindu-mă la ceea ce-i aștepta pe Leach și pe Johnson. Știu că m-am strecurat în alivei ca prin vis și începusem să mă sui pe punte, cu o pușcă încărcată în mîini, cînd auzii strigătul neașteptat :

— Sint cinci oameni în barca aia !

M-am sprijinit de tambuchiu, sleit și tremurînd. Cuvintele se adevereau prin spusele celorlalți oameni din echipaj. Apoi mi s-au tăiat picioarele și am căzut jos. Criza de nebunie îmi trecuse, dar eram copleșit, dîndu-mi seama de ce fusesem cît pe-aici să fac. Cu inima ușurată, am pus pușca la loc și m-am strecurat înapoi pe punte.

Nimeni nu băgase de seamă lipsa mea. Barca era destul de aproape de noi ca să putem vedea

că era mai mare decît o barcă de vînat foci și de o altă construcție. Pe cînd ne apropiam, vela i-a fost strînsă și catargul dat jos. Ramele au fost armate, și cei din barcă așteptau să punem în pană și să-i luăm pe bord.

Smoke, care coborîse pe punte și stătea acum lingă mine, începu să rîdă cu înțeles. M-am uitat la el întrebător.

— Să vezi încurcătură ! chicoti el.

— Ce s-a întîmplat ? întrebai eu.

Chicoti din nou.

— Nu vezi acolo, pe fundul bărcii, pe pînzele din pupa ? Să n-am parte să mai împușc o focă dacă aia nu e o femeie !

M-am uitat mai bine, dar n-am fost sigur pînă nu i-am auzit pe toți exclamînd. În barcă erau patru bărbați, iar cea de a cincea persoană era, desigur, o femeie. Stăteam cu toții ca pe jărat, în afară de Lup Larsen, evident dezamăgit că barca nu era a lui, cu cele două victime ale răutății sale.

Am coborît focul de afară, am întins scota focului în vînt, am tras ghiul la mijloc și am venit cu prova în vînt. Ramele au izbit apa și, în cîteva mișcări, barca a acostat. Acum am văzut femeia pentru prima dată mai binișor. Era învelită într-o manta lungă de ploaie, căci dimineata era rece ; dar nu puteam să văd altceva nimic decît fața ei și o masă de păr castaniu-deschis care-i scăpa de sub șapca de marinar de pe cap. Ochii îi erau mari, căprui și luminoși, gura dulce și gingașă, iar fața de un oval delicat, dar cu pielea stacojie din pricina soarelui și a vîntului sărat.

Mi se părea ca o ființă din altă lume. Îmi dădeam seama că eram atras de ea ca un om flămînd de piine. Dar e drept că nu mai văzusem o

femeie de foarte mult timp. Știu că m-am pierdut, cuprins de uimire, aproape năuc — așadar, aceasta era o femeie? — astfel încît m-am zăpăcit, mi-am uitat îndatoririle de secund și n-am dat nici un ajutor noilor-veniți să se suie pe bord. Cînd unul din marinari a ridicat-o și a depus-o în brațele întinse ale lui Lup Larsen, ea privi în sus la fețele noastre curioase și zîmbi înveselită și dulce, astfel cum numai o femeie poate zîmbi și cum nu mai văzusem pe nimeni zîmbind de atîta timp, încît uitasem că asemenea zîmbete pot exista.

— *Mister Van Weyden !*

Glasul lui Lup Larsen mă trezi din visare.

— Vrei s-o duci pe doamna jos și să vezi să aibă ce-i trebuie? Rînduiește cabina aceea liberă din babord. Pune-l pe Cooky la treaba asta. Și fața doamnei e arsă rău. Vezi ce poți face.

Se întoarse brusc de la noi și începu să pună întrebări noilor-veniți. Barca fu lăsată în voia valurilor, deși unul din ei zicea că e „păcat al naibii de ea“, Yokohama fiind așa aproape.

Îmi dădui seama că simțeam o teamă ciudată de această femeie, pe care o conduceam spre pupa. Eram și foarte stîngaci. Mi se părea că înțelegeam pentru prima dată ce ființă plăpîndă și gingașă e femeia; și cînd o prinsei de braț ca s-o ajut să coboare scara tambuchiului, am fost izbit cît de subțire și de moale îi era brațul. Într-adevăr, era o femeie subțirică și delicată chiar între femei, dar pentru mine era de o subțirime și o delicatețe atît de nepămîntene, încît mă așteptam ca brațul să i se sfarme în mina mea. Toate acestea, la drept vorbind, alcătuiră prima mea impresie după ce nu mai văzusem de mult o femeie și mai cu seamă pe Maud Brewster.

— N-ai nevoie să te ostenești prea mult pentru mine, protestă ea când o așezai în fotoliul lui Lup Larsen, pe care-l tîrisesem în pripă din cabina lui. Oamenii se așteptau azi-dimineață să vadă coasta din clipă în clipă, și vasul trebuia să ajungă pînă diseară. Nu crezi ?

Încrederea ei simplă în viitorul apropiat mă năucii. Cum puteam să-i lămuresc situația, să-i vorbesc de omul ciudat care cutreiera marea ca o ursită, de lucrurile pentru care, ca să le aflu, îmi trebuiseră luni de zile ? Dar am răspuns cîntit :

— Dacă ar fi fost oricare alt căpitan afară de al nostru, aș fi spus că mîine veți fi debarcată la Yokohama. Dar căpitanul nostru e un om ciudat și vă rog să vă așteptați la orice — ați înțeles ? — la orice.

— Mm... — mărturisesc că nu prea înțeleg... șovăii ea, cu o expresie de tulburare, dar nu de teamă, în ochi. Sau oare impresia mea că naufragiaților li se arată întotdeauna toată cîntea e greșită ? Doar e un lucru de nimica. Sîntem așa aproape de țarm !

— Vă spun drept că nu știu, mă străduii s-o liniștesc. Voiam doar să vă pregătesc pentru cazul cel mai rău, dacă acest caz se va ivi. Omul acesta, căpitanul acesta este o bestie, un demon, și nu poți ghici niciodată ce năzbitoie i se mai năzare.

Începeam să mă aprind, dar ea îmi tăie vorba, zicînd :

— Da, înțeleg, iar după voce părea obosită.

Se vedea că făcea o sfortare ca să vorbească. Era limpede că se găsea la limita puterilor.

Nu mi-a mai pus alte întrebări, și eu am tăcut, căutînd să execut ordinul lui Lup Larsen de a

avea grijă de ea. Forfoteam încoace și încolo ca o gospodină, făcînd rost de loțiuni calmante pentru fața ei arsă de soare, scotocind prin rezervele personale ale lui Lup Larsen pentru a găsi o sticlă de Porto, de care știam că e acolo, și dîndu-i instrucțiuni lui Thomas Mugridge cum să rînduiască lucrurile în cabina liberă.

Vîntul se întetea cu iuțeală, „Năluca“ se banda din ce în ce mai mult și, pînă să fiî cabina gata, goeleta zbura pe apă cu vioiciune. Uitasem cu totul de Leach și de Johnson, cînd deodată, ca un trăsnet, auzii prin tambuchiul deschis : „barcă în larg !“ Era, fără îndoială, glasul lui Smoke strigînd de pe catarg. Am aruncat o privire femeii, dar ea se lăsase în fotoliu, cu ochii închiși, nespus de obosită. Mă îndoiam că auzise și eram hotărît s-o împiedic de a vedea bestialitatea ce știam că va urma după prinderea fugărilor. Era obosită. Foarte bine. Va dormi.

Se auziră comenzi iuți pe punte, tropăit, o răpăială de sacheți¹ de terțarolă, și „Năluca“ se întoarse în vînt și porni cu murele în bordul opus. Cînd velele se umflară și nava își schimbă înclinarea, fotoliul începu să alunece pe podeaua careului și am sărit tocmai la timp ca s-o împiedic pe naufragiată să cadă. Pleoapele-i erau prea grele ca să arate în privirea ei altceva decît mirare și nedumerire ; buimăcită de somn, poticnindu-se și împleticindu-se, o dusei spre cabina ei. Mugridge îmi rînji în față insinuant ; îi dădui brînci afară poruncindu-i să se întoarcă la bucătărie, iar el se răzbună răspîndind printre vi-

---

¹ *Sacheți* — capete scurte de saulă cusute pe vele, servind la reducerea suprafeței velor cînd vîntul este prea puternic.

nători povești înflorite despre darul ce-l aveam de a fi o „cameristă desăvîrșită“.

Dînsa se sprijini cu toată greutatea de mine și cred că adormise din nou între fotoliu și cabină. Am descoperit aceasta cînd, la o schimbare bruscă de direcție a goeletei, aproape că se prăbuși pe cușetă. Se trezi, zîmbi somnoroasă și adormi din nou ; o lăsa dormind, învelită cu două pături grele marinărești, cu capul pe o pernă pe care o șterpelisem din cușeta lui Lup Larsen.

Capitolul XIX

Cînd am ajuns pe punte, „Năluca“ strîngea vîntul cu murele la babord, ca să treacă în vîntul unei bărci bine cunoscute, cu velă cu speteze, care strîngea vîntul în fața noastră cu aceleași mure. Tot echipajul era pe punte, căci știau cu toții că se va întîmpla ceva atunci cînd Leach și Johnson vor fi tîriți pe bord.

Se sfîrșea cartul mic. Louis veni la pupa să-l schimbe pe cîrmaci. Era umezeală în aer și băgai de seamă că avea haina de ploaie pe el.

— La ce să ne așteptăm ? îl întrebai.

— O porție sănătoasă de furtună, după cum suflă acu, *sir*, cu o răpăială de ploaie doar să ne ude bărbile și atîta tot.

— E mare păcat că i-am zărit, spusei, pe cînd prova „Nălucii“ era deviată de pe drum cu un punct de un val mare, iar barca se ivi pentru o clipă în raza noastră vizuală, nemaifiind ascunsă de focuri.

Louis învîrți o cavilă și răspunse pe ocolite :

— Cred că n-ar fi ajuns niciodată la coastă, *sir*.

— Crezi că nu ? întrebai.

— Nu, *sîr*. Ați simțit asta ?

O rafală de vînt prinsese goeleta, și Louis se văzu nevoit să pună în pripă cîrma sub vînt, pentru a nu fi prins cu vîntul în prova.

— Pînă-ntr-un ceas, pe marea asta n-o să mai plutească o coajă de nucă ca aia ; și au și noroc că sîntem aici, să-i culegem.

Lup Larsen veni spre noi din mijlocul goetei, unde stătuse de vorbă cu naufragiații. Mlădierea felină a mersului lui era mai vădită ca de obicei, iar ochii îi erau strălucitori și vioi.

— Trei ungători și al patrulea mecanic, fu în-tîmpinarea sa. Dar o să facem marinari din ei, sau cel puțin vîslași. Acum, ce-i cu doamna ?

Nu știu de ce, dar atunci cînd o pomeni, simții un fior sau un junghi ca un cuțit. Am crezut că e un moft prostesc al meu, dar, fără voia mea, acest sentiment stăruia și, drept răspuns, ridicai din umeri.

Lup Larsen își țuguie buzele și dădu drumul unui fluierat lung batjocoritor.

— Atunci, cum o cheamă ? întrebă el.

— Nu știu, răspunsei. Doarme. Era foarte obosită. De fapt, aștept să aflu știrile de la dumneavoastră. Ce vas era ?

— Vapor poștal, răspunse el scurt. „City of Tokio“, de la Frisco la Yokohama, avariat de tai-fun. Barabăftă veche. S-a dogit de sus pînă jos ca un poloboc. Au rămas în derivă patru zile. Și zici că nu știi cine sau ce este dumneaei, hai ? Fată, nevastă, văduvă ? Bine, bine !

Dădu din cap în zeflema și mă privi cu veselie în ochi.

— Aveți de gînd... începui eu.

Îmi stătea pe limbă să-l întreb dacă avea de gînd să ducă naufragiații la Yokohama.

- Am de gînd, ce ? întrebă el.
- Ce aveți de gînd să faceți cu Leach și Johnson ?

Dădu din cap.

— Adevărul e, Hump, că nu știu. Vezi că, cu noii-veniți, am cam tot echipajul care-mi trebuie.

— Și nici lor nu le mai trebuie fugă, spusei. De ce să nu vă purtați altfel cu ei ? Lăsați-i să urce pe bord și luați-i cu binișorul. Orice au făcut, au fost ațîțați s-o facă.

— De mine ?

— De dumneata, răspunsei dîrz. Și te previn, Lup Larsen, că s-ar putea să uit că țin la zilele mele din dorința de a te ucide dacă depășești măsura în chinuirea acestor bieți nenorociți.

— Bravo ! strigă el. Îmi faci cinste, Hump ! Ți-ai găsit propriile picioare ! Ești o persoană în toată puterea cuvîntului. Ai avut nenorocul să ai parte de un trai prea ușor, dar ai pornit-o bine și-mi placi cu atît mai mult.

Glasul și expresia i se schimbă. Fața îi era serioasă.

— Crezi în făgăduieli ? întrebă el. O făgăduială e un lucru sfînt ?

— Desigur, răspunsei.

— Atunci, hai să cădem la învoială, urmă el, ca un actor desăvîrșit ce era. Dacă făgăduiesc să nu mă ating de Leach și Johnson, vei făgădui, la rîndul dumitale, să nu încerci să mă omori ? Nu că mi-ar fi frică de dumneata, nu că mi-ar fi frică, se grăbi să adauge.

Parcă nu-mi venea să cred. Ce-l apucase ?

— Te învoiești ? întrebă el nerăbdător.

— Mă învoiesc, răspunsei.

Îmi întinse mîna și, pe cînd i-o strîngeam călduros, aș fi putut jura că, timp de o clipă, am vă-

zut în ochii lui o licărire diabolică și batjocoritoare.

Am traversat duneta spre bordul de sub vînt. Barca era acum aproape de tot, într-o situație disperată. Johnson cîrmea cu o vîslă, iar Leach scotea apa. Îi ajungeam din urmă cu o iuțeață de două ori cît a lor. Lup Larsen îi făcu semn lui Louis să vină puțin sub vînt și trecurăm în goană la traversul bărcii, la mai puțin de douăzeci de picioare în vîntul ei. Barca era mascată. Vela ei se zbatu, lipsită de vînt, iar barca se îndreptă la orizontal, făcîndu-i pe cei doi oameni să-și schimbe repede poziția. Atunci cînd noi furăm ridicați de un val mare, barca își pierdu din iuțeață, se aplecă și se prăbuși într-un gol.

În acea clipă, Leach și Johnson au privit în sus, la fețele camarazilor lor care erau înșirați la parapet. Nu schimbară nici un salut. În ochii tovarășilor lor erau ca și morți. Iar între ei se deschidea prăpastia ce desparte viii de morți.

În clipa următoare erau în dreptul dunetei, unde stăteam împreună cu Lup Larsen. Acum noi cădeam în gol, iar ei se ridicau pe val. Johnson se uită la mine și văzui că avea o expresie obosită și rătăcită. Î-am făcut semn cu mîna, și el îmi răspunse la salut cu un gest descurajat și dez-nădăjduit. Era ca și cum își lua rămas bun. N-am putut să-l privesc în ochi pe Leach, căci se uita la Lup Larsen, cu buzele schimonosite ca întotdeauna de vechiul și neînduplecatul lui rînjit de ură.

Apoi au trecut de noi, vela bărcii se umplu deodată canarisind ¹ ambarcațiunea ușoară, pînă pîru

---

¹ *A canarisi* — a înclina transversal o navă.

sigur că se va răsturna. Un berbec¹ se rostogoli peste barcă, într-o masă de spumă albă ca zăpada. Apoi barca apăru din nou, pe jumătate plină cu apă, Leach zvîrlind apa afară, în timp ce Johnson, cu fața albă și speriată, ținea echea².

Lup Larsen rîse scurt în urechea mea, un rîs ca un lătrat, și trecu pe partea din vînt a dunelei. Mă așteptam să dea ordin ca „Năluca“ să pună în pană, dar ea își menținu drumul, iar el nu făcu nici un semn. Louis stătea neclintit la timonă, dar am băgat de seamă că grupul de marinari dinspre prova au întors capetele îngrijorați spre noi. „Năluca“ gonea însă înainte, pînă ce barca nu se mai văzu decît ca un punct în depărtare ; atunci se auzi vocea lui Lup Larsen comandînd, și schimbaram murele la tribord.

Ne-am oprit la două mile și mai bine în vînt de coaja de nucă ce se zbătea, cînd focul zburător fu tras jos și goeleta pusă în pană. Bărcile de vînat foci nu sînt făcute ca să urce în vînt. Toată nădejdea lor e să păstreze o poziție în vînt, ca să poată fugi sub vînt spre goeletă, dacă acesta se întetește. Dar în pustietatea aceea sălbatică nu era nici un adăpost pentru Leach și Johnson, afară de „Năluca“ ; și, dirji, începură să urce în vînt. Înainteau foarte încet din cauza mării dezlănțuite. În fiecare clipă puteau fi acoperiți de berbecii care huiiau. De multe și nenumărate ori am văzut barca venind cu prova în vînt, lovindu-se de un berbec mare, pierzîndu-și viteza și fiind aruncată înapoi ca un dop.

Johnson era un marinar minunat și se pricepea la bărci la fel de bine ca la corăbii. După

¹ Berbec — val a cărui creastă se sparge înspumată, dovedind întărirea vîntului.

² Eche — mînerul cîrmei.

o oră și jumătate era foarte aproape de noi, urcînd în vînt pe lîngă pupa noastră și nădăjduind ca la volta următoare să ajungă la bord.

— Așadar, v-ați răzgîndit ?! îl auzii pe Lup Larsen mormăind în parte pentru el, în parte pentru ei, ca și cum ar fi putut să-l audă. Vreți să veniți la bord, hai ? Păi veniți atunci mereu ! Cîrma banda sub vînt ! îi comandă el canacului Oofity-Oofity, care între timp îl înlocuise pe Louis la timonă.

Ordinele urmară unul după altul. Pe cînd goeleta venea sub vînt, se filară scotele randei și trincei pentru larg. Eram aproape cu vîntul de pupa și alergam, cînd Johnson, filfiindu-și scota cu tot riscul, ne tăie dîra la o distanță de o sută de picioare. Lup Larsen rîse din nou, făcîndu-le în același timp semn cu brațul să-l urmeze. Era clar că avea de gînd să se joace cu ei — voia să le dea o lecție, după cîte înțelegeam, în locul unei bătăi, deși o lecție primejdioasă, căci barca fragilă era oricînd în primejdie de a fi înecată.

Johnson luă îndată vîntul de pupa ca să se țină după noi. N-avea altceva de făcut. Moartea îl pîndea de peste tot și era doar o chestiune de timp pînă ce unul dintre acele valuri uriașe avea să se rostogolească peste barcă și să treacă înaintea.

— E groaza morții în sufletele lor, îmi mormăi Louis în ureche cînd trecui peste prova ca să am grijă să se strîngă focul zburător și trinchetînul.

— Are să pună în curînd în pană și are să-i cu-leagă, am răspuns eu, optimist. E hotărît să le dea o lecție, atîta.

Louis mă privi cu viclenie.

— Crezi ? întrebă.

— Desigur, răspunsei. Dumneata, nu ?

— Nu cred nimic, mă gîndesc numai la pielea mea în timpul ăsta, fu răspunsul lui. Și mă tot minunez ce o să mai iasă. În mare bucluc m-a băgat *whisky*-ul ăla din Frisco și în mai mare bucluc o să te bage pe dumneata muierea aia de colea, din pupă. A, numai eu știu ce neghiob mai ești !

— Ce vrei să spui ? l-am întrebat, căci, după ce-și vărsase focul, dădea să plece.

— Ce vreau să spun ? strigă el. Mai întrebi ? Vorba nu-i ce vreau eu să spun, dar ce vrea Lupul. Lupul, am spus, Lupul !

— Dacă se încurcă lucrurile, m-ajută ? am izbucnit eu, căci dăduse glas chiar temerea mea.

— Să te ajut ? Pe bătrînul Louis ăl gras o să-l ajut, și o să fie destulă bătaie de cap și așa. Sîntem la începutul focului, îți spun, doar la începutul focului.

— N-aș fi crezut că ești atît de laș ! i-am spus sarcastic.

— Îmi făcu cinstea să-mi arunce o privire disprețuitoare.

— Dacă n-am ridicat mîna ca să-l ajut pe prostul ăla nenorocit de colo, și arată cu mîna spre barcă, crezi că tînjesc să mă aleg cu capul spart de dragul unei muieri pe care n-am văzut-o pînă în ziua de azi ?

Mă întorsei grăbit la pupa.

— Ai face bine să strîngi contrarandele, *mister Van Weyden*, spuse Lup Larsen cînd am ajuns în dreptul dunetei.

Am simțit o ușurare, cel puțin în privința celor doi oameni. Era limpede că nu voia să fugă prea departe de ei. Am început să prind nădejde la acest gînd și am pus să se execute imediat ordinul. De-abia deschisesem gura ca să dau comen-

zile necesare, că oamenii, de bucurie, au și sărit la fungi și la carcabași¹, pe cînd alții se repezeau sus în arboradă. Această bucurie a lor fu observată de Lup Larsen cu un zîmbet amenințător.

Am mărit distanța, și cînd barca rămăsese în urma noastră cu cîteva mile, am pus în pană și am așteptat. Cu toții o priveam venind, chiar și Lup Larsen; dar el era singurul om de pe bord care arăta nepăsător. Louis privea țintă, iar fața lui trăda o tulburare pe care n-o putea ascunde cu totul.

Barca se apropia din ce în ce, săltînd prin clocotul verzui ca o făptură vie, ridicîndu-se, înfundîndu-se și săltînd printre berbecii cu creastă uriașă, sau dispărînd în spatele lor pentru ca iarăși să apară în goană și să se arunce spre cer. Părea cu neputință să mai reziste; totuși, la fiecare salt amețitor reușea ceea ce părea cu neputință. O rafală de ploaie trecu peste noi și, din perdeaua ei, barca se ivi aproape de tot.

— Cîrma sub vînt, banda! strigă Lup Larsen, sărînd el însuși la timonă și învîrtînd-o.

Din nou „Năluca“ a pornit și a gonit înaintea vîntului și, timp de două ore, Johnson și Leach ne-au urmărit. Puneam în pană și fugeam. Și mereu, în urma noastră, peticul de pînză ce se zbătea era aruncat spre ceruri și cădea în vîltoarea hăurilor. Era la un sfert de milă de noi, cînd o perdeă deasă de ploaie o ascunse vederii. N-a mai apărut. Vîntul limpezi din nou aerul, dar nici un petic de pînză nu se arată pe marea dezlănțuită. Am crezut o clipă că am zărit fundul bărcii desenîndu-se negru în spuma unui val. Atît, și nimic mai mult.

---

¹ *Carcabaș* — manevră care servește la stringerea velelor.

Pentru Johnson și Leach trudnica luptă pentru existență încetase.

Oamenii rămaseră cu toții în mijlocul vasului. Nimeni nu coborîse sub punte, nimeni nu vorbea; nici nu se uitau unul la altul. Toți păreau năuciiți, duși pe gânduri și nu prea dumeriți, încercînd să-și dea seama anume ce se întîmplase. Lup Larsen nu le dădu mult timp să stea pe gânduri, ci repuse imediat „Năluca“ pe drumul ei — drumul care ducea la turma de foci, și nu la portul Yokohama. Dar oamenii nu mai erau bucuroși executînd manevrele, și am auzit printre ei înjurături rostite înăbușit de buzele lor, înjurături tot atît de greoaie și fără vlagă ca și ei. Altfel se petreceau lucrurile cu vînătorii. Smoke cel neînfrînt spuse o anecdotă și coborîră cu toții în alivei, hohotind de rîs.

Trecînd în dreptul bucătăriei, în drum spre pupa, am fost oprit de mecanicul pe care îl salvaserăm. Fața îi era albă, buzele îi tremurau.

— Doamne-Dumnezeule, *sîr*, ce fel de ambarcațiune este asta? strigă el.

— Ai ochi și ai văzut, i-am răspuns aproape brutal din pricina durerii și fricii din sufletul meu.

— Făgăduiala dumitale? îl întrebai pe Lup Larsen.

— Nici nu m-am gîndit să-i iau pe bord cînd am făcut făgăduiala, răspunse el. Și în orice caz, vei recunoaște că nu m-am atins de ei. Nici pe departe, nici pe departe! rîse el o clipă mai tîrziu.

N-am răspuns. Nu eram în stare să vorbesc, eram prea buimăcit. Știam că-mi trebuie timp să mă gîndesc. Această femeie, dormind încă în cabina de rezervă, era o răspundere de care trebuia să țin seama; și singurul gînd încheiat ce

mi-a trecut prin minte era că, dacă voiam s-o ajut cît de cît, nu-mi era îngăduit să fac nici un pas necugetat.

Capitolul XX

Restul zilei a trecut fără nici o întîmplare deosebită. „Porția sănătoasă de furtună“, după ce ne „udase bărbile“, începu să se potolească. Mecanicului și celor trei ungători, după o întrevvedere aprinsă cu Lup Larsen, li s-a dat echipament din lada de efecte, au fost repartizați în diferite bărci sub ordinele vînătorilor și în diferite carturi, apoi au fost îngrămădiți în prova. S-au dus bodogănind, dar cu glasurile scăzute. Erau înspăimîntați de ceea ce apucaseră să vadă din caracterul lui Lup Larsen, iar povestea jalnică pe care o auziră îndată în prova stinse și ultima fărîmă de răzvrătire din ei.

Miss Brewster — aflasem numele ei de la mecanic — dormea într-una. La cină, am rugat pe vînători să vorbească mai încet, ca să n-o trezească; și ea nu apăru printre noi decît a doua zi dimineață. Avusesem de gînd să dau ordin să i se servească mesele separat, dar Lup Larsen puse piciorul în prag. Cine era dumneaei? Îi cădea nasul dacă lua masa la careu, printre comensii de la careu? întrebuse el.

Dar venirea ei la masă avu și o parte nostimă. Vînătorii tăcură ca peștii. Numai Jack Horner și Smoke nu-și pierdură cumpătul, aruncîndu-i pe furiș cite o privire din cînd în cînd și luînd chiar parte la conversație. Ceilalți patru stăteau cu ochii ațintiți în farfurie și mestecau neîncetat, duși pe

gînduri, cu urechile mișcîndu-se în ritmul fălcilor, ca urechile tot atîtor animale.

Lup Larsen avu la început puține de zis, răspunzînd doar atunci cînd era întrebât. Asta nu însemna că-și pierduse cumpătul. Nici gînd. Această femeie era un tip nou pentru el, o specie diferită de cele ce cunoscuse pînă atunci, și curiozitatea lui era stîrnită. O studia, privirea lui părăsindu-i rareori fața, și atunci numai ca să-i urmărească gesturile mîinilor sau mișcările umerilor. O studiam și eu, și cu toate că susțineam conversația, îmi dădeam seama că eram puțin intimidat, nu chiar stăpîn pe mine. El însă avea o atitudine perfectă, o neîntrecută încredere în sine, pe care nimic nu o putea zdruncina : o femeie îl intimida tot atît de puțin ca o furtună sau o luptă.

— Și cînd ajungem la Yokohama ? întrebă ea, întorcîndu-se spre Larsen și privindu-l drept în ochi.

Iată o întrebare pusă pe șleau ! Fălcile se opriră din mestecat, urechile nu se mai mișcă și, deși ochii rămîneau ațintiți în farfurii, fiecare aștepta răspunsul cu nesaț.

— Peste patru luni, sau poate trei, dacă sezonul se termină mai devreme, spuse Lup Larsen.

Ei i se tăie răsuflarea și biigui :

— Eu... eu credeam... mi s-a dat să înțeleg că Yokohama e numai la o zi de drum. Asta...

Aici se opri și privi în jurul mesei la cercul de fețe nesimțitoare ale oamenilor acelora, care stăteau cu ochii țintă în farfurii.

— ...nu e drept, încheie ea.

— Asta e o chestiune pe care trebuie s-o lămurii cu *mister* Van Weyden de colo, răspunse el, făcînd semn din cap spre mine, cu o licărire răutăcioasă în ochi. *Mister* Van Weyden este ceea

ce se poate numi o autoritate în materie de drepturi. Cît despre mine, care sînt doar un marin, aş privi lucrurile oarecum altfel. Se prea poate să fie nenorocul dumneavoastră că trebuie să rămineţi cu noi, dar pentru noi este negreşit un mare noroc.

O privi zîmbitor. Dînsa plecă ochii sub privirea lui şi îi ridică din nou, sfidători, spre mine. I-am citit în ochi întrebarea nerostită : Era drept ? Dar hotărisem ca rolul pe care-l voi juca să fie neutru şi n-am răspuns.

— Dumneavoastră ce credeţi ? întrebă ea.

— Că este neplăcut, mai ales dacă aveţi vreun angajament precis pe care trebuie să-l respectaţi în cursul lunilor următoare. Dar pentru că spuneţi că eraţi în drum spre Japonia ca să vă căutaţi sănătatea, vă pot asigura că aceasta nu vi se va putea îndrepta nicăieri mai bine decît pe bordul „Nălucii“.

I-am văzut ochii scînteind de minie, şi de data aceasta eu am fost acela care am plecat privirea, simţind în acelaşi timp cum mi se înroşeau obraji sub privirea ei. Era o laşitate, dar ce altceva puteam să fac ?

— *Mister Van Weyden* vorbeşte cu autoritatea experienţei, comentă *Lup Larsen* rîzînd.

Încuviinţai din cap, iar ea, după ce-şi reveni, aşteptă nerăbdătoare.

— Nu c-ar fi mare lucru de capul lui acuma, urmă *Lup Larsen*, dar a făcut nişte progrese uimitoare. Să-l fi văzut cînd a venit pe bord ! Cu greu v-aţi putea închipui un specimen de om mai prăpădit şi mai sfrijit. Nu-i așa, *Kerfoot* ?

Kerfoot, astfel interpelat de-a dreptul, tresări, scăpînd cuţitul pe jos, dar reuşi să încuviinţeze printr-un mormăit.

— S-a format curățind cartofii și spălind vasele.
Hai, Kerfoot ?

Acesta mormăi din nou.

— Priviți-l acum. Adevărat că nu e ceea ce ai putea numi un om musculos, dar totuși are mușchi, ceea ce reprezintă un progres față de halul în care a venit pe bord. Are și picioare pe care să stea. N-ai crede, cînd te uiți la el, că la început nu era în stare să stea pe picioarele lui.

Vinătorii rîdeau pe sub mustață, dar ea mă privi cu o înțelegere în ochi care răscumpăra cu prisosință răutatea lui Lup Larsen. Adevărul e că de atîta timp nu mi se arătase nici un fel de înțelegere, încît m-am înduioșat, și de atunci am devenit, și încă bucuros, robul ei supus. Dar eram mîniat pe Lup Larsen. Își bătea joc de mine ca bărbat, susținea că datorită lui aveam astăzi două picioare pe care mă pot ține drept.

— Poate am învățat să stau pe picioarele mele, ripostai, dar mai am încă de învățat cum să-i calc pe alții în picioare !

Mă privi cu neobrăzare.

— Atunci educația dumatăle nu e decît pe jumătate terminată, spuse el sec și se întoarse spre dînsa. Sîntem foarte primitori pe „Năluca“. *Mister Van Weyden* și-a dat seama de asta. Facem orice ca oaspeții noștri să se simtă ca acasă. Ce zici, *mister Van Weyden* ?

— Orice, mergînd pînă la curățirea cartofilor și spălarea vaselor, răspunsei, ca să nu mai vorbim de sucirea gîtului din prietenie curată.

— Vă rog să nu vă faceți o impresie greșită despre noi din pricina lui *mister Van Weyden*, interveni el cu prefăcută îngrijorare. Veți observa, *miss Brewster*, că dumnealui poartă un pumnal la cîngătoare, un... hm-hm... un lucru foarte neobișnuit

pentru un ofițer de bord. Deși, fără îndoială, foarte stimabil, *mister* Van Weyden este uneori... cum să spun?... mm... certăreț, și sînt necesare măsuri aspre. E plin de judecată și cumsecade în momentele lui de liniște, și, cum în momentul de față este liniștit, nu va tăgădui că, nu mai departe de ieri, m-a amenințat cu moartea.

Eram gata-gata să mă înăbuș, și ochii îmi erau desigur înflăcărați. El îi atrase atenția.

— Priviți-l acum. De-abia poate să se stăpînească în fața dumneavoastră. Nu e de loc obișnuit cu societatea feminină. O să trebuiască să mă înarmez și eu, înainte de a îndrăzni să merg cu el pe punte. Apoi, dînd din cap întristat, mormăi : Păcat de el ! Păcat de el !

Vînătorii izbucniră în hohote de rîs.

Glasurile acestor oameni, duruind și mugind ca din adîncul mării, avură un răsunet sălbatic în mica încăpere. Întregul decor era sălbatic, și, pentru întîia oară, privind-o pe această femeie străină și văzînd cît de puțin i se potrivea, mi-am dat seama ce bine mă încadrasem eu în decor. Cunoșteam acești oameni și felul lor de a judeca, eram și eu unul dintre ei, trăind viața vînătorului de foci, mîncînd mîncarea vînătorului de foci, gîndind în mare măsură ca un vînător de foci. Pentru mine nu era nimic ciudat nici în hainele lor grosolane, nici în fețele lor aspre, nici în rîsul lor sălbatic și nici în pereții legănați ai careului, nici în lămpile care se bălăbăneau.

Ungînd o felie de pîine, îmi văzui mîinile. Nodurile erau zdrelite și inflamate, degetele umflate și unghiile tivite cu negru. Simțeam chica deasă ce-mi crescuse pe ceafă, știam că mîneca hainei era sfișiată și că la cămașa albastră pe care o purtam lipsea nasturele de la guler. Pumnul

pomenit de Lup Larsen îl aveam în teacă pe șold. Era foarte firesc să fie acolo, însă în ce măsură era firesc nu-mi închipuisem pînă acum, cînd, privindu-l cu ochii ei, am știut cît de ciudat trebuie să-i fi apărut pumnalul și tot ce era legat de el.

Dar ea a ghicit batjocura din cuvintele lui Lup Larsen și îmi îndreptă din nou o privire înțelegătoare. În ochii ei era însă nedumerire. Faptul că situația ei era luată în batjocură făcea ca lucrurile să-i pară încă și mai de neînțeles.

— Poate că voi fi luată pe bordul unui vas care trece, sugeră fata.

— Nu va trece nici un vas, afară de goelete de vînat foci, îi răspunse Lup Larsen.

— N-am haine, nimic, obiectă ea. Ar trebui să vă dați seama, *sir*, că nu sînt bărbat și că nu sînt obișnuită cu viața rătăcitoare și nepăsătoare pe care păreți s-o duceți dumneavoastră și oamenii dumneavoastră.

— Cu cît vă veți obișnui mai iute cu ea, cu atît mai bine, spuse el. O să vă fac rost de pînză, ace și ată adăugă el. Sper că n-o să fie o trudă prea îngrozitoare pentru dumneavoastră să vă faceți o rochie, două.

Dînsa făcu o grimasă, ca și cînd voia să arate neștiința în ale croitoriei. Îmi dădeam seama limpede că era speriată și uluită și că se străduia să ascundă vitejește acest lucru.

— Presupun că sînteți ca *mister* Van Weyden, obișnuită să vi se dea totul de-a gata. Ei bine, eu cred că făcîndu-vă singură cîteva lucruri, n-o să vă scrîntiți nici o încheietură. Fiindcă veni vorba, cum vă ciștiगाți existența ?

Ea îl privi cu o uimire pe care nu încerca să o ascundă.

— Nu vreau să vă jignesc, credeți-mă. Oamenii mănincă, deci trebuie să-și agonisească hrana. Acești oameni de aici împușcă foci ca să trăiască ; pentru același motiv eu comand această goeletă ; iar *mister* Van Weyden, cel puțin deocamdată, își agonisește piinea ajutându-mă pe mine. Dar dumneavoastră ce faceți ?

Ea dădu din umeri.

— Vă hrăniți singură ? Sau vă hrănește altcineva ?

— Mi-e teamă că m-a hrănit altcineva cea mai mare parte din viață, rîse ea, încercînd cu curaj să adopte tonul lui de zeflema, deși vedeam spaima ivindu-se și crescînd în ochii ei în timp ce-l privea pe Lup Larsen.

— Și presupun că altcineva vă face patul ?

— Mi-am făcut și eu patul, îi răspunse.

— De multe ori ?

Ea clătină din cap, cu prefăcut regret.

— Știți ce pățesc oamenii săraci din Statele Unite care, ca și dumneavoastră, nu muncesc ca să trăiască ?

— Sînt foarte neștiutoare, mărturisi dînsa. Ce pățesc oamenii săraci care sînt ca mine ?

— Sînt trimiși la pușcărie. Crima de a nu-și agonisi traiul, în cazul lor, este numită vagabondaj. Dacă aș fi *mister* Van Weyden, care veșnic toacă omul la cap cu probleme de dreptate și de nedreptate, v-aș întreba cu ce drept trăiți, de vreme ce nu faceți nimic ca să fiți vrednică de a trăi ?

— Dar nu sînteți *mister* Van Weyden, așa că n-am nevoie să răspund, nu-i așa ?

Îi surîse cu ochii plini de groază, și chinul din sufletul ei făcu să mi se strîngă inima. Trebuia într-un fel oarecare să mă amestec și să schimb vorba.

— Ați cîștigat vreodată un dolar prin truda dumneavoastră? întrebă el, sigur de răspunsul ei și cu accent de răzbunare triumfătoare în voce.

— Da, am cîștigat, răspunse ea încet și îmi venea să rîd cu hohote văzînd expresia lui uluită. Îmi aduc aminte că o dată, cînd eram mică tata mi-a dat un dolar pentru că am stat liniștită de tot timp de cinci minute.

El zîmbi îngăduitor.

— Dar asta s-a petrecut demult, urmă ea, și e greu să ceri unei fete de nouă ani să-și agonisească singură traiul. Acum însă, urmă ea după o scurtă tăcere, cîștig cam o mie opt sute de dolari pe an.

Ca la comandă, toți ochii părăsiră farfuriile și se îndreptară spre ea. Făcea să te uiți la o femeie care cîștigă o mie opt sute de dolari pe an. Lup Larsen nu încercă să-și ascundă admirația.

— Salariu, sau cu bucata? întrebă el.

— Cu bucata, răspunse ea prompt.

— O mie opt sute, socoti el. Asta face o sută cincizeci de dolari pe lună. Ei bine, *miss Brewster*, aici, pe „Năluca“, noi nu ne zgîrcim. Consideră-te salariată atîta timp cît rămîi cu noi.

Dînsa nu făcu nici un gest. Era încă prea neobișnuită cu toanele acestui om ca să le primească cu calm.

— Am uitat să vă întreb, urmă el politicoasă, cu ce vă ocupați? Ce articole produceți? De ce unelte și materiale aveți nevoie?

— Hîrtie și cerneală, răspunse ea rîzînd. A, da, și o mașină de scris!

— Dumneavoastră sînteți *Maud Brewster*, spusei eu apăsător și cu certitudine, aproape ca și cînd aș fi învinuit-o de o crimă.

Ochii ei se ridicară curioși spre mine.

— De unde știți ?

— Nu sînteți ?

Ea încuviință din cap. Era rîndul lui Lup Larsen să fie nedumerit. Numele acesta și farmecul lui nu-i spuneau nimic. Eram mîndru că pentru mine însemna ceva și, pentru prima dată în atîta amar de vreme, am fost pe deplin conștient de o superioritate a mea asupra lui.

— Îmi amintesc că am scris o recenzie a unei plachete... Începui eu într-o doară.

Dar ea îmi retează vorba :

— Dumneavoastră ! Dumneavoastră sînteți...

Acum ea mă fixă cu ochii mari, mirați.

La rîndul meu, încuviințai din cap.

— Humphrey Van Weyden, incheie ea. Apoi adăugă, cu un suspin de ușurare, fără să-și dea seama că i-l adresase lui Lup Larsen : Îmi pare așa bine !... Îmi amintesc recenzia, urmă ea în pripă, dîndu-și seama de stîngăcia cuvintelor ei. Acea recenzie era prea, mult prea, măgulitoare.

— Nicidecum ! am protestat. Îmi puneți la îndoială judecata cumpătată și depreciați criteriile după care mă călăuzesc. De altfel, toți confrății mei critici au fost de părerea mea. Știți doar că Lang a numărat poezia dumneavoastră *Sărutul dat* printre cele patru sonete de frunte scrise de femei în limba engleză.

— Dar dumneavoastră m-ați numit *Mrs. Meynell*¹ a Americii !

— Și nu era adevărat ? întrebai eu.

— Nu, asta nu, răspunse ea. M-am simțit jignită.

— Nu putem măsura necunoscutul decît cu ajutorul cunoscutului — răspunsei eu, în stilul meu

---

¹ *Alice Meynell* (1849—1923), scriitoare engleză ; a scris versuri și eseuri.

cel mai academic. În calitate de critic, am fost silit să vă caracterizez. Acum ați ajuns singură o unitate de măsură. Șapte din plachetele dumneavoastră stau pe rafturile bibliotecii mele; alături de două volume mai groase — *Eseurile* — care, să am iertare, socot că sînt cu totul la înălțimea versurilor, și făcînd această comparație, nu știu pe care le măgulesc mai mult. Nu e departe ziua cînd în Anglia se va ridica o necunoscută, și criticii o vor numi Maud Brewster a Angliei.

— Sînteți foarte amabil, desigur, murmură ea, și însuși convenționalul din tonul și cuvintele ei, împreună cu tot ce răscolea din trecutul vieții mele din altă lume, îmi dădură o emoție bogată în amintiri, dar chinătoare prin dorul de acasă.

— Și dumneavoastră sînteți Maud Brewster, spusei eu solemn, privind-o.

— Și dumneavoastră sînteți Humphrey Van Weyden, spuse ea, privindu-mă cu tot atîta solemnitate și respect. Ce ciudat! Nu înțeleg! Sper că pana dumneavoastră cumpătată nu ne pregătește cine știe ce povestire fantastică despre viața de pe mare.

— Nu, nu culeg material, vă asigur, fu răspunsul meu. Nu am nici aptitudini, nici înclinație să scriu romane.

— Spuneți-mi, de ce v-ați îngropat totdeauna în California? mă întrebă ea apoi. N-a fost frumos din partea dumneavoastră. Noi, cei din est, v-am văzut atît de puțin, prea puțin chiar, pe dumneavoastră, cel de-al doilea decan al literaturii americane.

M-am înclinat și am respins complimentul.

— Era să vă întîlnesc odată la Philadelphia, într-o chestiune privitoare la Browning. Trebuia

să Țineți o conferință, vă amintiți, nu-i așa ? Trenul meu a întârziat cu patru ore.

După aceea, am uitat unde ne găseam, lăsându-l pe Lup Larsen părăsit și tăcut în mijlocul revărsării flecărelilor noastre. Vinătorii părăsiră masa și se urcară pe punte, și noi tot vorbeam. Numai Lup Larsen rămase. Deodată îmi dădui seama că era acolo, rezemat de speteaza scaunului și ascultînd curios vorbele noastre ciudate, dintr-o lume pe care nu o cunoștea.

M-am oprit brusc, în mijlocul unei fraze. Prezentul, cu toate primejdile și grijile lui mă asaltă cu o putere amețitoare. O asalta de asemenea și pe *miss Brewster* : uitîndu-se la Lup Larsen, o groază nedeslușită și fără nume i se aprinse în ochi.

El se ridică în picicare și rîse stîngaci. Rîsul lui avea un sunet metalic.

— O, să nu vă pese de mine, spuse el, cu un gest de depreciere la adresa lui. Eu nu contez. Continuați, continuați, vă rog.

Dar zăgazurile vorbei se închiseseră și ne-am ridicat și noi de la masă, rîzînd stîngaci.

Capitolul XXI

Necazul lui Lup Larsen că nu a fost luat în seamă de Maud Brewster și de mine în conversația de la masă trebuia să se manifeste într-un fel sau într-altul ; iar Thomas Mugridge fu cel sortit să-i cadă victimă. Acesta nu-și schimbase năravurile și nu-și schimbase nici cămașa, deși susținea că se primenise. Dar rufa însăși nu adeverea spuselor lui, și nici straturile de slin de pe plită, crațițe și oale nu dovedeau o curățenie deplină.

— Te-am prevenit, Cooky, spuse Lup Larsen, și acum trebuie să înghiți hapul.

Fața lui Mugridge pâli sub stratul de jeg, și când Lup Larsen chemă doi oameni cu o saulă, nenorocitul *cockney* o zbughi înnebunit din bucătărie, dînd din colț în colț pe punte, cu tot echipajul înveselit pe urmele lui. Nici că s-ar fi putut găsi altă distracție mai pe placul lor decît să-l remorcheze de vas, căci bucătarul trimisese mereu în prova fierturi din cele mai scîrboase. Condițiile erau prielnice unei asemenea isprăvi. „Năluca” luneca pe apă cu mai puțin de trei mile pe oră, iar marea era relativ calmă. Dar Mugridge nu avea nici o poftă să se scalde în ea. Probabil că văzuse cîndva oameni remorcați. Pe lîngă aceasta, apa era îngrozitor de rece, iar el era departe de a avea o sănătate de fier.

Ca de obicei, bordul liber¹ și vînătorii au venit pe punte să asiste la distracția făgăduită. Lui Mugridge părea să-i fie o frică turbată de apă și dovedea o agerime și o iuțeală pe care nici nu bănuiam că le are. Încolțit în unghiul dintre bucătărie și duneță, sări ca o pisică sus pe salon și fugi spre pupa. Iar cînd cei ce-l urmăreau i-o luară înăinte, sări iar pe acoperișul salonului, trecu peste bucătărie și apoi, peste tambuchiul aliveiului, iarăși pe punte. Alerga drept înăinte, urmărit de vîslașul Harrison, care se apropia din ce în ce. Dar Mugridge, sărind brusc în sus, se prinse de un strai. Totul se petrecu într-o clipă. Ținîndu-se în mîini, spînzurat în aer, se îndoi din solduri și zvîrli cu ambele picioare. Harrison, venind după el, primi lovitura drept în plexul solar,

¹ *Bordul liber* — aceia dintre membrii echipajului care, la un moment dat, nu sînt de cart.

gemu fără să vrea, se îndoi din mijloc și se prăvăli pe spate.

Aplauze și hohote de ris din partea vânătorilor însoțiră isprava, iar Mugridge, ocolind parte din prigonitorii lui de după trinchet, fugi spre pupa, strecurându-se printre ceilalți, ca un jucător pe un teren de fotbal. O ținu drept înaintea pînă la dunetă și de-a lungul dunetei pînă la pupa. Fugea atît de iute, încît atunci cînd coti la colțul salonului, alunecă și căzu. În cădere, trupul bucătarului se lovi de picioarele lui Nilson, care era la timonă. Amîndoi căzură de-a valma, dar Mugridge singur se ridică. Printr-o ciudățenie oarecare, trupul lui firav frînsese piciorul vlăjganului ca pe un chibrit.

Parsons trecu la cîrmă, și urmărirea continuă. Se învîrteau cu toții de jur împrejurul punții, Mugridge bolnav de spaimă, iar marinarii chiuind, strigîndu-și unul altuia ce să facă, și vînătorii îmbărbătîndu-i cu urlete și cu hohote de ris. Mugridge se prăbuși pe bocaportul din prova, împreună cu trei oameni ; dar ieși din învălmășeală ca un țipar, sîngerînd la gură, cu cămașa cu pricina sfișiată bucăți, și sări în sarturile catargului mare. Se cățără drept în sus, dincolo de sarturi, pînă în vîrfurile catargului.

Șase marinari îl urmăriră ca un roi pînă la crucetă, unde rămaseră grămadă, așteptînd, în timp ce doi dintre ei, Oofty-Oofty și Black (cîrmaciul lui Latimer), urcară pe straiurile subțiri de oțel, înălțîndu-se tot mai sus în puterea brațelor.

Întreprindeau un lucru periculos, căci la o înălțime de peste o sută de picioare deasupra punții și ținîndu-se doar în mîini, nu erau în poziția cea mai prielnică pentru a se apăra de picioarele lui Mugridge. Iar Mugridge dădea din picioare cu săl-

bătie, pînă ce canacul, ținîndu-se cu o singură mină, apucă un picior al bucătarului. Black făcu același lucru o clipă mai tîrziu cu celălalt picior. Apoi cei trei, în balansul de la înălțimea aceea, încîlcîți, zvîrcolindu-se, zbătîndu-se, alunecînd, căzură pînă la urmă în brațele camarazilor lor de pe crucetă.

Bătălia aeriană se termină, și Thomas Mugridge, scîncind și bolborosind, cu stropi de spumă și sînge la gură, a fost coborît pe punte. Lup Larsen făcu un nod de scaun cu o saulă și i-l petrecu sub brațe. Apoi fu dus la pupa și aruncat în mare. Patruzeci, cincizeci, șaizeci de picioare de saulă se desfășurară, cînd Lup Larsen strigă: „Volta!“¹ Oofty-Oofty luă volta la o baba², saula se întinse, și „Năluca“, aplecîndu-se înainte îl smuci pe bucătar la suprafața apei.

Era un spectacol vrednic de milă. Deși nu se putea îneca și avea nouă vieți în el, îndura toate chinurile premergătoare înecului. „Năluca“ mergea foarte încet, și cînd pupa ei se ridica pe un val, iar vasul luneca înainte, îl trăgea pe nenorocit la suprafață și îi dădea o clipă de răgaz în care să răsufle; dar la fiecare salt pupa cădea, și în timp ce prova urca alene valul următor, saula slăbea, și Mugridge se scufunda.

Uitasem cu totul de Maud Brewster și tresării cînd se apropie cu pași ușori de mine. Apărea pe punte pentru prima dată de cînd venise pe bord. O liniște cumplită o întîmpină.

— Care este pricina acestei veselii? se întereșă ea.

---

¹ *Volta!* — comanda ce se dă pentru a lega o parîmă.

² *Baba* — piesă cilindrică, fixată la bordul navelor, de care se leagă parîmele și manevrele.

— Întrebați-l pe căpitanul Larsen, răspunsei eu liniștit și rece, deși înlăuntrul meu sîngele clo-cotea la gîndul că va fi martora unei astfel de brutalități.

Tocmai se întorcea să-mi urmeze sfatul, cînd ochii îi căzură pe Oofy-Oofy, care chiar în fața ei, cu trupul așer și mlădios, ținea capătul saulei.

— Pescuiești ? îl întrebă.

El nu-i răspunse. Ochii lui, ațintiți asupra mării din urma noastră, scînteiară deodată.

— Rechin, *sir* ! strigă el.

— Vira !¹ De zor ! Toți deodată ! strigă Lup Larsen, sărind chiar el la saulă și luînd-o înainte chiar și celor mai iuți.

Mugridge auzise strigătul canacului și țipa ca din gură de șarpe. Vedeam o aripă dorsală neagră tăind apa și îndreptîndu-se spre el cu o iuțeală mai mare decît aceea cu care era el tras pe bord. Avea sorți egali să fie prins de rechin sau salvat de noi ; era o chestiune de secunde. Cînd Mugridge ajunse chiar sub noi, pupa cobori pōvîrnișul unui val, dînd astfel un avantaj rechinului. Aripa dorsală dispăru. Rechinul se năpusti cu iuțeală în sus, arătîndu-și timp de o clipă burta albă. Lup Larsen reacționează cu aceeași iuțeală, dar nu tocmai. Smuci deodată cu putere, cu toată puterea de care era capabil. Trupul bucătarului țîșni din apă, și, o dată cu el, partea de sus a rechinului. Mugridge își chirci picioarele și se păru că fiara n-a apucat decît să-l lovească, după care căzu înapoi în apă cu un plescăit. Dar în clipa atingerii, Thomas Mugridge țipă. Apoi apăru pe punte, ca un pește prins în undiță, frecînd copastia cu toată

¹ *Vira* ! — comandă pentru a trage o parimă sau a ridica o greutate.

suprafața pieptului și a pîntecelui, căzînd grămadă pe puncte în mîini și în genunchi și rostogolindu-se.

Dar sîngele țîșnea din el ca dintr-o fîntînă. Laba piciorului drept lipsea, amputată chiar din gleznă. Mă uitai îndată la Maud Brewster. Fața îi pâlise, ochii îi erau holbați de groază. Nu se uita la Thomas Mugridge, ci la Lup Larsen. El își dădu seama de aceasta, căci spuse rîzînd scurt, după obiceiul lui :

— Joc de bărbați, *miss* Brewster. Ceva mai brutal, sînt sigur, de cît cele cu care ați fost obișnuită, dar, totuși, joc de bărbați. Rechinul nu era prevăzut în program. A fost...

Dar în acea clipă, Mugridge, care își ridicase capul și văzuse cu ochii lui ce anume pierduse, se tirî de-a bușilea pe puncte și își înfipse dinții în pulpa lui Lup Larsen. Acesta se aplecă liniștit spre bucătar și îi strînse între degete partea dinapoi a fălcilor, sub urechi. Fălcile se descleștară de nevoie, iar Lup Larsen se depărtă cu un pas.

— Cum spuneam, urmă el, ca și cum nimic deosebit nu s-ar fi petrecut, rechinul nu era în program. A fost... să zicem, mîna Providenței ?

Ea nu dădu nici un semn că ar fi auzit ; doar ochii ei căpătară o expresie de ură nespusă cînd porni să plece. Dar nu apucă să facă un pas, că se clătină și se împletici, întinzîndu-și neputîncioasă mîna spre mine. Am prins-o tocmai la timp ca s-o împiedic să cadă și am condus-o pînă la o bancă de pe careu. Credeam că o să leșine de tot, dar se stăpîni.

— Vrei să aduci un garou ¹, *mister* Van Weyden ?
îmi strigă Lup Larsen.

---

¹ *Garou* — legătură (din cauciuc sau din alt material) folosită spre a comprima un vas pentru întreruperea circulației sanguine.

Eu șovăii. Buzele ei se mișcă și, deși nu rostiră nici un cuvânt, îmi porunci din ochi, limpede ca graiul, să mă duc în ajutorul nefericitului bucătar.

— Vă rog, reuși ea să șoptească, și n-am putut să n-o ascult.

În ultima vreme devenisem atât de dibaci în ale chirurgiei, încît Lup Larsen, după cîteva îndrumări, mă lăsă să-mi fac treaba, cu doi marinari ca asistenți. El își alegea altă treabă : să se răzbune pe rechin. Aruncară peste bord un cîrlig greu cu vîrtej, avînd ca momeală carne grasă de porc ; și pînă să isprăvesc de legat venele și arterele tăiate, marinarii, în strigăte de „hei-rup“, trăgeau pe punte fiara vinovată. N-am văzut eu însumi cele ce s-au petrecut, dar asistenții mei, întîi unul și pe urmă celălalt, m-au părăsit pentru cîteva clipe, ca să dea o fugă pe punte și să vadă ce se întîmplă. Rechinul, lung de șaisprezece picioare, a fost ridicat pe portsarturile arborelui mare. Fălcele i-au fost căscate cu niște pene cît s-a putut, după care i-au introdus în gură un țaruș ascuțit la ambele capete, astfel încît fălcele i-au rămas căscate după scoaterea penelor. După aceasta, cîrligul a fost tăiat jos. Rechinul căzu înapoi în mare, neputincios, însă în toată puterea, osîndit să moară încet de foame — o moarte vie, mai puțin cuvenită lui decît omului care născocise această pedeapsă.

Capitolul XXII

Cînd Maud Brewster se apropie de mine, știam despre ce e vorba. De zece minute o priveam cum vorbește infocat cu mecanicul, iar acum, făcîndu-l semn să tacă, o luai ceva mai departe de acolo, ca

să nu audă cîrmaciul. Fața îi era palidă și rigidă. Ochii ei mari, mai mari ca de obicei prin hotărîrea pe care o oglindeau, mă priviră pătrunzători. Mi se strînse inima de teamă, căci avea de gînd să cerceteze sufletul lui Humphrey Van Weyden, iar Humphrey Van Weyden nu avea nimic cu ce să se fălească din cale-afară de cînd se urcase pe „Năluca“.

Am mers pînă la capătul dunetei, și acolo ea se întoarse cu fața spre mine. Aruncai o privire împrejur, să văd dacă nu cumva ne poate auzi cineva.

— Ce este ? o întrebai blînd, dar expresia hotărîtă de pe fața ei nu se schimbă.

— Înțeleg prea bine, începu ea, că întîmplarea de azi-dimineață a fost în bună parte un accident ; dar am stat de vorbă cu *mister* Haskins. Dînsul îmi spune că în ziua în care am fost salvați, în timpul cît eram în cabină, doi oameni au fost înecați, înecați cu bunăștiință — asasinați.

Vocea ei era întrebătoare. Mă înfrunta acuzator, ca și cum eu aș fi fost vinovat de acea faptă, sau cel puțin părtaș la ea.

— Informația este cu totul exactă, cei doi oameni au fost asasinați.

— Și dumneavoastră ați îngăduit aceasta ! exclamă ea.

— N-am avut putința s-o împiedic ar fi mai exact spus, răspunsei eu tot blînd.

— Dar măcar ați încercat s-o împiedicați ? cu accentul pe cuvîntul „încercat“ și cu o urmă de rugăminte în voce. Vai, n-ați încercat ! se grăbi ea, ghicindu-mi răspunsul. De ce nu ?

Dădui din umeri.

— Trebuie să țineți seama, *miss* Brewster, că sînteți nou-venită în această mică lume și că nu

înțelegeți încă legile după care se conduce. Aduceți cu dumneavoastră anumite concepții frumoase despre omenie, bărbăție, atitudine și cîte altele ; dar aici veți constata că acestea sînt concepții nepotrivite. Eu, unul, am constatat asta, adăugai, oftînd fără voie.

Dădu din cap neîncrezătoare.

— Ce m-ați sfătui atunci ? am întrebat-o. Să iau un cuțit, sau o pușcă, sau un topor și să-l ucid pe acest om ?

Se trase puțin înapoi.

— Nu, asta nu !

— Atunci ce trebuie să fac ? Să mă sinucid ?

— Vorbiți în termeni pur practici, se împotrivi ea. Există ceva care se numește curaj moral, și curajul moral dă întotdeauna roade.

— A, mă sfătuiți să nu-l ucid nici pe el și nici să nu mă sinucid, i-am răspuns zîbind, dar să-l las să mă ucidă el pe mine. Am făcut un gest cu mîna, fiindcă se pregătea să vorbească și am urmat : Căci curajul moral este un capital fără valoare pe această mică lume plutitoare. Leach, unul dintre oamenii care au fost asasinați, poseda într-o măsură neobișnuită curajul moral. Tot așa și celălalt, Johnson. Nu numai că nu le-a fost de nici un folos, dar de aici li s-a tras moartea. Tot așa s-ar întîmpla și cu mine dacă aș manifesta bruma de curaj moral pe care poate că o am. Trebuie să înțelegeți, *miss Brewster*, și să înțelegeți limpede că acest om este un monstru. Este lipsit de conștiință. Nu are nimic sfînt, nici o faptă nu este prea îngrozitoare pentru el. În primul rînd, am fost reținut pe bord datorită capriciului său. Sînt încă în viață tot datorită capriciului său. Nu fac nimic, nu pot face nimic, pentru că sînt sclavul acestui monstru, așa cum și dumneavoastră sînteți acum

sclava lui ; pentru că doresc să trăiesc, așa cum și dumneavoastră veți dori să trăiți ; pentru că nu pot să mă lupt cu el și să-l dobor, întocmai cum nici dumneavoastră nu veți putea să luptați cu el și să-l doborâți.

Miss Brewster așteaptă să urmez.

— Ce rămîne atunci ? Rolul meu este al celui slab. Rămîn mut și îndur infamia, așa cum și dumneavoastră veți rămîne mută și veți îndura infamia. Și e bine așa. E lucrul cel mai bun pe care-l putem face dacă vrem să trăim. Izbînda nu e totdeauna a celui puternic. Noi nu avem puterea cu care să luptăm cu acest om ; trebuie să ne prefacem și să învingem, dacă putem învinge, prin șiretlic. Dacă vreți să-mi urmați sfatul, uite ce trebuie să faceți. Știu că situația mea e primejdioasă și pot să vă spun deschis că a dumneavoastră e și mai primejdioasă. Trebuie să fim uniți, fără să se vadă aceasta, într-o tainică înțelegere. Eu nu voi putea să vă țin partea fățiș și, indiferent de ce jigniri mi se vor aduce, dumneavoastră trebuie să rămîneți tot atît de tăcută. Nu trebuie să provocăm nici o ciocnire cu acest om, nici să ne împotrivim voinței lui. Trebuie să rămînem cu fața zîmbitoare și să-i arătăm prietenie, oricît ar fi de respingător acest lucru.

Își șterse fruntea cu palma, nedumerită, spunînd :

— Tot nu înțeleg.

— Trebuie să faceți cum vă spun eu, am întrerupt-o autoritar, căci Lup Larsen, care se plimba în mijlocul punții cu Latimer, își îndreptă în clipa aceea privirea spre noi. Faceți cum vă spun eu, și nu va trece mult pînă ce veți înțelege că am dreptate.

— Ce să fac atunci ? întrebă ea, văzînd privirea îngrijorată pe care o aruncasem spre cel despre care vorbeam și fiind impresionată, vreau să cred, de seriozitatea ce-o dovedeam.

— Feriți-vă cît puteți de a arăta orice fel de curaj moral, spusei grăbit. Nu treziți dușmănia acestui om. Fiți prietenoasă cu el, vorbiți cu el, discutați cu el literatură și artă... îi plac aceste lucruri. Vă va asculta cu nesat și să știți că e departe de a fi prost. Iar pentru binele dumneavoastră, încercați să evitați pe cît puteți să fiți de față la brutalitățile de pe vas. În felul acesta vă va fi mult mai ușor să vă jucați bine rolul.

— Trebuie să mint, spuse ea pe un ton ferm de răzvrătire, să mint cu vorba și cu fapta !

Lup Larsen se despărțise de Latimer și venea spre noi. Eram disperat.

— Vă rog, vă rog, înțelegeți-mă, spusei în grabă, coborînd glasul. Toate cunoștințele dumneavoastră despre oameni și lucruri sînt fără valoare aici. Trebuie s-o luați de la început. Știu, îmi dau seama, ați fost obișnuită, printre altele, să conduceți oamenii cu ochii, lăsînd, ca să zic așa, curajul moral să vorbească prin ei. Pe mine ați reușit să mă conduceți cu ochii, să-mi porunciți cu ei. Dar nu încercați aceasta cu Lup Larsen. Mai ușor ați îmblinzi un leu ; el însă ar ride de dumneavoastră. Ar... am fost întotdeauna mîndru de faptul că eu l-am descoperit, am zis, schimbînd vorba cînd Lup Larsen ajunsese pe dune și veni lingă noi. Redactorilor le era teamă de el, și editorii nici nu voiau să audă de el. Dar știam ce știam, și geniul lui și judecata mea s-au impus atunci cînd a repurtat acel mare succes cu poemul *Forja*.

— Dar a fost publicat într-un ziar, spuse ea cu naturalețe.

— A fost o întâmplare că a văzut lumina tiparului într-un ziar, i-am răspuns. Dar nu pentru că poemul n-ar fi fost văzut mai întâi de către redactorii revistelor. Apoi, adresându-mă lui Lup Larsen, am explicat : Vorbeam despre Harris.

— A, da, încuviință el. Îmi amintesc *Forja*. Plină de sentimente duioase și o atotputernică încredere în iluziile omenești. Dar, lăsînd asta, *mister* Van Weyden, ai face bine să te duci la Cooky. Se vaită și nu-și găsește odihna.

Astfel am fost expedit brutal de pe dunetă, ca să merg să-l găsesc pe Mugridge dormind tun, în urma morfinei pe care i-o administrasem. Nu m-am grăbit să mă întorc pe punte și atunci cînd m-am întors am fost bucuros s-o văd pe *miss* Brewster într-o conversație însuflețită cu Lup Larsen. Cum spuneam, acest lucru m-a bucurat. Îmi urma sfatul. Totuși, mi-am dat seama că simțeam o ușoară părere de rău că era în stare să facă lucrul pe care o rugasem să-l facă și care-i displicuse atît de tare.

Capitolul XXIII

Vînturi bune, suflînd prielnic, duseră repede „Năluca” spre nord, în inima turmei de focuri. Am întâlnit-o aproape de paralela 44, pe o mare rea și furtunoasă, peste care vîntul gonea neîncetat bancurile de ceață. Zile de-a rîndul nu vedeam de loc soarele și nici nu puteam lua înălțimea¹ ; apoi, vîntul mătura de neguri fața oceanului, valurile unduiau și licăreau în soare, și atunci aflam unde ne găsim. Aveam parte de o zi senină, poate de trei

¹ Este vorba de luarea înălțimii soarelui, operație necesară pentru stabilirea poziției navelor după metoda „drepte de înălțime”.

sau patru, dar apoi ceața ne învăluia, parcă mai deasă ca oricînd.

Vînătoarea era periculoasă ; totuși, bărcile coborîte la apă zi după zi erau înghițite de bezna cenusie și nu se mai vedeau pînă la căderea nopții, și deseori chiar mult după aceea, cînd se apropiau ca niște stafii marine, una cîte una. Wainwright — vînătorul pe care Lup Larsen îl furase cu barcă, cu oameni cu tot — profită de marea înnegurată și fugi. Dispăru într-o dimineată în ceața înconjurătoare, cu cei doi oameni ai lui, și nu i-am mai văzut, deși, după cîteva zile, am aflat că trecuseră din goeletă în goeletă pînă au ajuns din nou pe vasul lor.

Era tocmai ceea ce mă hotărisem și eu să fac, dar nu s-a ivit niciodată prilejul. Nu intra în atribuțiile secundului să plece cu bărcile și, cu toate că am încercat prin diferite viclesuguri să iau parte la vînătoare, Lup Larsen nu mi-a îngăduit niciodată aceasta. Dacă aș fi izbutit, aș fi făcut eu în așa fel încît s-o iau și pe *miss Brewster* cu mine. Așa cum se prezenta situația, lucrurile se apropiau de un punct la care mi-era teamă să mă gîndesc. Fără să vreau, am ocolit acest gînd, însă el îmi apărea mereu în minte, ca o vedenie tulburătoare.

Citisem pe timpuri romane de aventuri marine, din care nu lipsea femeia singuratică, în mijlocul unui echipaj de bărbați ; dar acum îmi dădeam seama că nu pătrunsesem niciodată înțelesul mai adînc al unei atare situații, pe care scriitorii puneau atîta accent și pe care o speculau din plin. Și acum iată-mă și pe mine față în față cu o asemenea situație. Pentru ca trăirea să fie neegalat de intensă, a trebuit ca femeia să se cheme Maud Brewster, care mă fermeca acum în

persoană, așa cum încă de mult mă fermecase prin opera ei.

Nu-ți puteai închipui pe cineva mai puțin potrivit mediului înconjurător. Era o făptură delicată, diafană, mlădioasă și gingașă, ușoară și plină de grație în mișcări. Nu am avut niciodată impresia că umblă sau, cel puțin, că umblă ca un muritor de rînd. Era nespus de unduioasă și de imaterială, parcă venind spre tine ca un fulg, sau ca o pasăre care plutește lin.

Era ca o piesă de porțelan de Dresda și eram mereu impresionat de ceea ce aș numi fragilitatea ei. Ca și atunci cînd am luat-o de braț, ajutînd-o să coboare în careu, eram pregătit s-o văd în orice clipă fărămîndu-se dacă ar fi fost maltrată sau supusă vreunui efort. N-am văzut niciodată o potrivire așa deplină între trup și fire. Aidoma cu versul ei, așa cum a fost descris de critici, sublimat și spiritual, îi era și trupul. Părea să facă una cu sufletul ei, să aibă rosturi asemănătoare cu acesta, constituind între el și viață o legătură dintre cele mai firave. Într-adevăr, ființa aceasta călca pămîntul ușor, după cum și în alcătuirea ei nu intra decît prea puțin din pămîntul cel dur.

Între ea și Lup Larsen era un contrast izbitor. Fiecăruia îi lipsea tot ce avea celălalt, și avea în schimb tot ce-i lipsea celuiilalt. I-am observat împreună pe punte într-o dimineată și i-am asemuit treptelor extreme ale scării evoluției omenesti; unul, culmea tuturor sălbăticiilor, celălalt, produsul finisat al civilizației celei mai desăvîrșite. Într-adevăr, Lup Larsen poseda o doză neobișnuită de inteligență, dar aceasta era folosită numai pentru manifestarea instinctelor lui sălbatice, ceea ce făcea din el un sălbatic cu atît mai de temut. Era vînjos, cu o musculatură splendidă, un om solid,

însă, deși pășea cu siguranța și apăsarea omului puternic, pasul lui nu avea nimic greoi. Jungla și deșertul se ascundeau în mersul lui. Călcătura îi era ca de pisică, și era sprinten și puternic, totdeauna puternic. Îl asemuiam cu un tigru mare, o fiară de pradă și de luptă. Așa părea, iar licărirea pătrunzătoare care se ivea uneori în ochii lui era aceeași licărire pătrunzătoare pe care o văzusem în ochii leoparzilor și ai altor fiare sălbatice închise în cușcă.

Dar în acea zi, uitându-mă la ei cum se plimbau în sus și în jos pe punte, am văzut că ea a fost aceea care a pus capăt plimbării. S-au apropiat de locul unde stăteam eu, în dreptul tambuchiului. Simțeam că era foarte tulburată, deși nu trăda aceasta prin nici un semn. Aruncă o vorbă oarecare, uitându-se la mine, și rîse destul de zglobiu; dar i-am văzut ochii îndreptându-se spre el fără voie, de parcă ar fi fost fascinată; apoi îi lăsă în jos, dar nu destul de iute ca să ascundă groaza care năvălise în ei.

De-abia în ochii lui am văzut pricina tulburării ei. De obicei cenușii, duri și reci, erau acum calzi, blînzi și aurii și în ei jucau luminițe care se ștergeau și se topeau, sau creșteau pînă ce privirile erau inundate de o strălucire caldă. Poate că dogoarea aurie se datora acestui lucru; dar e cert că ochii îi erau aurii, ispititori și dominatori, totodată atrăgători și răpitori, rostind o exigență și o chemare a singelui pe care nici o femeie n-ar fi putut s-o înțeleagă greșit și cu atît mai puțin Maud Brewster.

Groaza ei mă cuprinsese și pe mine, și în acea clipă de spaimă — cea mai groaznică spaimă pe care o poate încerca un om — am înțeles, într-un chip nelămurit, că mi-era dragă. Certitudinea că

o iubeam mă cuprinsese o dată cu spaîma, şi cu aceste două sentimente strîngîndu-mi inima şi făcîndu-mi sîngele în acelaşi timp să îngheţe şi să clocotească în vine, mă simţeam atras de o putere dinafară şi de dincolo de mine, şi mă trezii, fără voie, cu ochii privind ţintă în ochii lui Lup Larsen. Dar el îşi revenise. Dogoarea aurie şi luminiţele jucăuşe dispăruseră. Ochii erau iarăşi reci, cenuşii şi scînteietori cînd salută brusc şi plecă.

— Mi-e teamă, îmi şopti ea tremurînd uşor. Mi-e aşa teamă !

Şi mie mi-era teamă, iar descoperirea pe care o făcusem, că fiinţa aceasta însemna atîta pentru mine, îmi tulburase mintea ; am reuşit însă să-i răspund calm :

— Toate se vor termina cu bine, *miss Brewster*. Credeţi-mă, se vor termina cu bine.

Îmi răspunse cu un uşor zîmbet de recunoştinţă, care-mi făcu inima să bată cu putere, apoi ea porni pe scara tambuchiului.

Mult timp am rămas în picioare acolo unde m-a lăsat. Simţeam o nevoie imperioasă de a mă acomoda, de a mă gîndi la însemnătatea schimbării survenite în starea de lucruri. În sfîrşit, venise dragostea, venise cînd o aşteptam mai puţin şi în împrejurările cele mai neprielnice. Desigur, în concepţia mea am recunoscut întotdeauna că, mai curînd sau mai tîrziu, chemarea dragostei se face auzită ; dar anii îndelungaţi petrecuţi în tăcere printre cărţi m-au sustras acestei chemări şi m-au lăsat nepregătît.

Iar acum venise ! Maud Brewster ! Amintirea îmi zbură înapoi la prima cărticică de pe masa mea şi văzui în faţa ochilor, aievea, şirul de plachete de pe raftul bibliotecii mele. Cu cîtă plăcere le primisem pe fiecare ! În fiecare an, cîte una văzuse

lumina tiparului, și, pentru mine, fiecare însemna începutul unui an nou. Ele dădeau glas unui intelect și unui spirit pe care le simțeam una cu mine și, ca atare, le promisem cu sentimentul că îmbrățışez un spirit înrudit ; dar acum locul lor era în inima mea.

Inima mea ? Parcă eram un altul și mă priveam dinafară, neîncrăzător. Maud Brewster ! Humphrey Van Weyden — „omul cu sînge de broască“, „monstrul lipsit de simțire“, „demonul analitic“, așa cum îl botezase Charley Furuseth, — era îndrăgostit ! Apoi, fără nici o noimă, mintea mea zbură înapoi la o mică notiță biografică dintr-un *Who's Who*¹ legat în roșu și îmi spusei : „S-a născut la Cambridge și are 27 de ani“. Apoi mi-am zis : „De 27 de ani, și încă necăsătorită și neîndrăgostită ?“ Dar de unde știam eu că era neîndrăgostită ? Iar săgetarea unei gelozii de-abia înfiripată puse pe fugă orice îndoială. Eram gelos : deci, iubeam. Și femeia pe care o iubeam era Maud Brewster.

Eu, Humphrey Van Weyden, eram îndrăgostit ! Și iarăși am fost cuprins de îndoială. Nu că mi-era teamă de dragoste, sau că nu voiam s-o întîmpin. Dimpotrivă, filozofia mea recunoscuse și înfățișase totdeauna dragostea ca lucrul cel mai măreț din lume, țelul și culmea trăirii, gradul cel mai desăvîrșit de bucurie și de fericire în care vibrează viața, cel mai de preț lucru care merită să fie întîmpinat, primit cu bucurie și strîns la piept. Dar acum, că venise, nu puteam crede. Nu se putea să fiu atît de norocos. Era prea frumos,

¹ *Who's Who (Cine-i cine)*, almanah cuprinzînd scurte notițe biografice despre cele mai de seamă personalități în viață din lumea economică, politică, artistică, literară etc.

mult prea frumos ca să fie adevărat. Îmi veniră în minte versurile lui Symons ¹ :

Rătăcit-am ani de-a rîndul printr-o-ntreagă
Lume de femei, căutîndu-te pe tine.

Apoi încetasem să mai caut. Îmi spuneam că acest lucru, cel mai măreț din lume, nu e pentru mine. Furuseth avea dreptate : eram anormal, „un monstru lipsit de simțire“, o ființă ciudată, trăind cu nasu-n cărți, capabil de a-și găsi plăcerile numai în senzații intelectuale. Deși fusesem înconjurat de femei toată viața, nu le apreciasem decît din punct de vedere estetic, și atîta tot. Mă socotisem chiar, uneori, în afara societății, un anahoret, căruia nu-i sînt îngăduite patimile veșnice sau trecătoare, pe care le vedeam și le înțelegeam așa de bine la alții. Și acum venise ! Venise pe ne-gîndite și netrîmbițată. Într-o stare de extaz, căci extaz era, mi-am părăsit locul de la capătul tambuchiului și am pornit pe punte, îngîinînd pentru mine minunatele versuri ale Elizabethhei Browning ² :

E mult de-atunci, în loc de oameni și femei,
Cu visurile eu trăiam, tovarăși dragi de joc.
Prietenii buni eu i-am găsit și nu gîndeam de loc
Un viers mai dulce să aud ca cel cîntat de ei. ³

Dar viersul mai dulce îmi cînta acum în urechi,
Iar eu nu vedeam și nu știam ce se întîmplă în ju-
jul meu. M-a trezit vocea aspră a lui Lup Larsen :

¹ Arthur Symons (1865—1945), poet simbolist englez.

² Elizabeth Barrett-Browning (1806—1901), poetă lirică engleză, autoarea celebrilor *Sonnets from the Portuguese* (*Sonetele portughezei*, 1850).

³ Primele patru versuri ale *Sonetului XXVI* din ciclul *Sonnets from the Portuguese*.

— Ce dracu faci ? întrebă el.

Rătăcisem pînă în prova, unde marinarii vopseau ceva și mi-am venit în fire tocmai cînd eram pe cale să răstorn cu piciorul o cutie cu vopsea.

— Somnambul, insolație, ce ? se răsti el.

— Nu, indigestie, i-am ripostat și mi-am urmat plimbarea, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic neobișnuit.

Capitolul XXIV.

Dintre toate amintirile mele, una din cele mai vii rămîne aceea a întîmplărilor petrecute pe „Năluca” în cele patruzeci de ore de după descoperirea faptului că eram îndrăgostit de Maud Brewster. Eu, care trăisem toată viața în tihnă, ca să pornesc la vîrsta de 35 de ani pe calea aventurii celei mai nesăbuite pe care mi-o puteam închipui, nu am avut niciodată parte de atîtea incidente și emoții, îngrămădite în doar patruzeci de ore de trai. Nici nu-mi pot astupa urechile ca să nu aud șoaptele mîndriei, care-mi spun că m-am descurcat destul de bine, date fiind împrejurările.

Pentru început : la masa de la prînz, Lup Larsen i-a înștiințat pe vînători că de aici înainte aveau să mănînce în alivei, lucru fără precedent pe goelete de vînătoare de foci, unde obiceiul este ca vînătorii să fie în mod neoficial socotiți ofițeri. Nu dădu nici o explicație, dar motivul era destul de limpede. Horner și Smoke se arătaseră curtenitori față de Maud Brewster, și acest lucru, ridicol în sine și nesupărător pentru ea, îi dis plăcuse în mod vădit lui Lup Larsen.

Vestea a fost primită cu o tăcere mormîntală, deși ceilalți patru vînători priveau cu înțeles la

cei doi care fuseseră pricina surghiunirii lor. Jack Horner, liniștit cum îi era felul, nu reacționează în nici un fel ; dar lui Smoke i se ridică singele în cap, întunecându-i fruntea. Deschise gura să vorbească. Lup Larsen îl observa, îl aștepta cu strălucirea lui de oțel în ochi ; dar Smoke închise din nou gura, fără să fi spus nimic.

— Ai ceva de zis ? întrebă, agresiv, căpitanul. Era o provocare, dar Smoke refuză s-o primească.

— Despre ce ? întrebă el atît de nevinovat, încît Lup Larsen fu descumpănit, iar ceilalți zîmbiră.

— O, nimic, spuse Lup Larsen cu jumătate gură. Credeam doar că vrei să te pui de-a curmezișul.

— La ce ? întrebă Smoke netulburat.

Camarazii lui Smoke zîmbeau acum fățiș. Căpitanul ar fi fost în stare să-l omoare, și nu mă indoiesc că aș fi asistat la o vărsare de sînge dacă Maud Brewster n-ar fi fost acolo. La drept vorbind, Smoke își îngăduia să se poarte așa tocmai datorită prezenței ei. Era un om prea prevăzător și prudent ca să-și atragă mînia lui Lup Larsen într-un moment în care această mînie se putea manifesta mai mult decît numai prin vorbe. Mi-era teamă să nu se încaiere, dar un strigăt al timonierului salvă situația.

— Fum în vedere ! se auzi strigătul său prin tambuchiul deschis.

— În ce direcție ? strigă Lup Larsen.

— Drept în pupa, *sir*.

— Poate că e un rus, sugerează Latimer.

Cuvintele lui aduseră îngrijorarea pe fețele celorlalți vînători. Un rus nu putea însemna decît un singur lucru : un vas în patrulare. Vînătorii nu cunoșteau decît vag poziția navei, totuși știau că eram aproape de limitele mării unde vînătoarea

era oprită, iar renumele de braconier al lui Lup Larsen era bine cunoscut. Toți ochii se îndreptară spre el.

— Sîntem în afară de orice pericol, îi asigură el rîzînd. De data asta nu te mai paște ocna Smoke. Dar uite ce e : pun rămășag cinci contra unu că e „Macedonia“.

Nimeni nu primi rămășagul, iar el urmă :

— În acest caz, pun zece contra unu că e rost de încăierare.

— Nu, mulțumesc, spuse Latimer. Înțeleg să pierd bani într-un rămășag, dar vreau să am și eu o șansă cît de cît. Nu s-a întîmplat niciodată să nu iasă cu bătaie cînd v-ați întîlnit cu fratele ăla al dumneavoastră ; pun rămășag douăzeci contra unu că așa o să fie.

Toți zîmbiră, chiar și Lup Larsen, iar masa urmă în liniște, datorită mie, căci s-a purtat cît se poate de urît cu mine pînă la sfîrșitul ei, luîndu-mă peste picior și în zeflema, pînă ce am ajuns să tremur de minie înăbușită. Dar știam că trebuie să mă stăpînesc, pentru Maud Brewster, și îmi primii răsplata cînd ochii ei se opriră o clipă într-ai mei, spunîndu-mi la fel de limpede ca și cum ar fi rostit : „Curaj, curaj !“

Ne ridicarăm de la masă ca să mergem pe punte, căci un vapor era o variație binevenită în monotonia mării pe care pluteam, iar convingerea că era vorba de Larsen-Moartea și de „Macedonia“ ne mărea și mai mult interesul. Vîntul puternic și marea agitată care se stîrniseră în după-amiaza zilei precedente se potoliseră în cursul dimineții, așa încît acum puteam lăsa bărcile pe apă și vîna toată după-amiaza. Vinatul făgăduia să fie imbelșugat. Din zorii zilei pluteam pe o mare fără

foci, însă acum prinsesem din urmă turma și pătrundeam în inima ei.

Fumul se vedea încă la multe mile în pupa, dar se apropia repede în timp ce lăsam bărcile, pe apă. Acestea se împrăștiară și se îndreptară spre nord. Din cînd în cînd vedeam că se strînge cîte o velă, auzeam bubuitul puștilor, și vela se ridica iar. Focile erau puzderie, vîntul scădea din ce în ce ; totul favoriza o pradă însemnată. Cînd ne-am abătut ca să ocupăm poziția sub vîntul ultimei bărci, găsirăm oceanul acoperit cu un covor de foci care dormeau. Ne înconjurau din toate părțile, mai dese ca oricînd, cîte două, cîte trei și mai multe grămadă, întinse, cît erau de lungi, pe suprafața apei și dormind, de-ai fi jurat că erau niște cățelandri leneși.

Sub fumul care se apropia se vedea tot mai deslușit corpul și suprastructura unui vapor. Era „Macedonia.“ I-am citit numele prin binoclu cînd a trecut pe lîngă noi, la mai puțin de o milă la tribord. Lup Larsen urmărea cu ochi fioresi vasul. Maud Brewster îl întrebă în glumă :

— Unde e încăierarea de care pomenești, căpitane Larsen ?

El îi aruncă o privire amuzată și timp de o clipă trăsăturile i se îmblînziră.

— Ce v-ați închipuit ? Că o să vină pe bord și o să ne taie beregatele ?

— Cam așa ceva. Vînătorii de foci sînt pentru mine ceva atît de nou și de ciudat, încît mă aștept la orișice.

El dădu din cap.

— Aveți dreptate, toată dreptatea. Greșeala dumneavoastră e că nu v-ați așteptat la lucrul cel mai rău.

— Cum adică ? Ce poate să fie mai rău decît să ne taie beregatele ? întrebă ea cu o uimire drăgălașă și naivă.

— Să ne taie pungile, răspunse el. În zilele de azi, puțința de a trăi a omului este hotărîtă de banii pe care-i are.

— „Cel care-mi fură punga fură-un fleac“,¹ cită ea.

— Cel care-mi fură punga îmi fură dreptul de a trăi, replică el, orice-ar spune zicala veche. Căci îmi fură pîinea, carnea și așternutul, și făcînd aceasta, îmi primejduiește viața. Nu sînt destule cazane de ciorbă și pîine la coadă² pentru toată lumea, știți dumneavoastră ; și cînd oamenii nu au nimic în pungă, de obicei mor, și mor de mizerie, afară doar dacă nu găsesc mijlocul să-și umple pungile degrabă.

— Dar nu-mi închipui că acest vapor a pus vreun gînd rău pungii dumneavoastră.

— Așteptați, și o să vedeți, răspunse el întunecat.

N-am avut mult de așteptat. După ce depăși linia bărcilor noastre cu cîteva mile, „Macedonia“ începu să coboare propriile-i bărci. Știam că avea paisprezece, față de cinci ale noastre (noi aveam una lipsă în urma fugii lui Wainwright), și lăsă prima barcă pe apă mult sub vîntul ultimei bărci a „Nălucii“, apoi continuă să le coboare de-a curmezișul drumului nostru, sfîrșind cu ultima mult în vîntul bărcii noastre celei mai din vînt. Pentru noi, vînătoarea era stricată. Nu

¹ Citat din *Othello* de Shakespeare (Actul III, scena 3) ; vezi *Shakespeare, antologie bilingvă*, Editura pentru literatură universală, 1964, p. 485.

² În original : *soup-kitchens and bread-lines* — cantine gratuite pentru șomeri în S.U.A.

mai aveam foci în urma noastră, iar în față, frontul celor paisprezece bărci mătura turma de foci ca un măturoi uriaș.

Bărcile noastre vinară pe cele două sau trei mii de apă dintre ele și locul unde fuseseră lăsate bărcile „Macedoniei“, și apoi se îndreptară spre „Năluca“. Vîntul nu mai era decît o boare. Oceanul devenea din ce în ce mai calm. Acestea, îmbinate cu prezența turmei mari, creau o zi desăvîrșită pentru vînătoare, una din foarte puținele zile cu care te întâlnești într-un sezon norocos. Pîlcuri de oameni supărați, vîslași, cîrmaci și vînători, năvăliră pe bord. Fiecare simțea că a fost prădat; iar bărcile fură ridicate pe bord printre înjurături și blesteme, care, dacă s-ar fi realizat, i-ar fi venit de hac lui Larsen-Moartea pe vecii vecilor.

— Mort și afurisit pentru zeci de veșnicii! comentă Louis, cu ochii licărind spre mine, cînd se opri din întinsul legăturilor cu care-și amara barca.

— Ascultați, și nu vă va fi greu să descoperiți care e lucrul cel mai de preț din sufletele lor, spuse Lup Larsen. Credința? Dragostea? Ideile înălțătoare? Binele? Frumosul? Ade-vărul?

— Le-a fost călcat simțul înăscut al dreptății, spuse Maud Brewster, amestecîndu-se în vorbă.

Stătea la cîțiva pași mai departe, cu o mină proptită de sarturi¹ și cu trupul legănîndu-se încet în ritmul corăbiei. Nu ridicase glasul, și am fost izbit de tonul clar și argintiu. Ah, ce dulce suna în urechile mele! Aproape că nici n-am îndrăznit s-o privesc atunci, de teamă să nu mă

---

¹ *Sarturi* — cabluri care întăresc catargele (lateral și spre pupa).

trădez. Avea pe creștet o șapcă de mus, și părul ei castaniu-deschis, căzînd despletit și răsfiret în lumina soarelui, părea o aureolă în jurul ovalului gingaș al feței. Era de-a dreptul fermecătoare, și toată făptura ei era spiritualizată, aproape îngerească. Toată vechea mea uimire în fața vieții îmi reveni la vederea acestei minunate întruchipări a ei; iar explicațiile reci ale lui Lup Larsen asupra vieții și a rosturilor vieții erau într-adevăr vrednice de dispreț și de ris.

— Sînteți sentimentală, rînji el, ca *mister* Van Weyden. Oamenii ăștia înjură pentru că poftele lor au de suferit. Atîta tot. Ce poște? Pofta de o haleală bună și de un pat moale, o dată ajunși pe uscat, pe care le asigură plata bună, femeile și băutura, îmbuibarea și animalitatea care îi oglindesc așa bine, asta e tot ce e mai bun în ei, năzuințele lor înalte, idealul lor, mă rog. Felul în care-și dau de gol simțirile ne impresionează, totuși arată cît de adînc au fost atinși, cît de adînc au fost atinse pungile lor, căci a te lega de pungile lor înseamnă a te lega de sufletele lor.

— Dumneavoastră însă nu vă purtați ca și cum s-ar fi legat cineva de punga dumneavoastră, spuse ea zîbind.

— Atunci, din întîmplare, mă port altfel, fiindcă atît punga, cît și sufletul mi-au fost atinse. La prețul curent al pieilor pe piața Londrei, și făcînd o evaluare justă a ceea ce am fi vînat azi după-masă dacă „Macedonia“ n-ar fi măturat tot, „Năluca“ a pierdut piei în valoare de o mie cinci sute de dolari.

— Vorbiți atît de calm... încep ea.

— Dar nu mă simt calm; aș putea să-l ucid pe omul care m-a jecmănit, o întrerupse el. Da,

da, știu că omul acela este fratele meu, iarăși sentimente ! Ptiu ! Fața lui se schimbă deodată. Glasul îi era mai puțin aspru și cu totul sincer cînd spuse : Trebuie să fiți fericiți, voi, sentimentalii, fericiți cu adevărat că visați și găsiți că lucrurile sînt bune, și pentru că le găsiți pe unele din ele bune, vă simțiți și voi buni. Acum, spuneți-mi amîndoi, pe mine mă găsiți bun ?

— Într-un fel, sînteți bun de privit, îngînai eu.

— Aveți în dumneavoastră toată puțința de a fi bun, fu răspunsul lui Maud Brewster.

— Tocmai asta e ! îi strigă el, oarecum supărat. Vorbele dumneavoastră sînt goale pentru mine. Nu e nimic limpede, net și închegat în gîndul ce l-ați exprimat. Nu-l poți lua în mîini ca să-l privești. De fapt, nu este un gînd. E o simțire, un sentiment, ceva întemeiat pe iluzie și nicidecum un produs al minții. Urmînd mai departe, vocea îi deveni din nou blîndă și căpătă o nuanță de destăinuire : Știți că uneori mă trezesc dorind ca și eu să fiu orb în fața realităților vieții și să-i cunosc numai himerele și iluziile. Sînt greșite, cu totul greșite, desigur, și contrare judecății ; dar cu toate astea, judecata îmi spune, greșit, cu totul greșit, că trăirea în visuri și iluzii îți dă o bucurie mai mare. Și, la urma urmei, bucuria este răsplata vieții. Fără bucurie, viața e lipsită de valoare. Să muncești ca să trăiești, fără a fi răsplătit, e mai rău decît să fii mort. Cel care se bucură mai mult trăiește mai mult, iar visurile și închipuirile voastre vă tulbură mai puțin și vă satisfac mai mult decît realitățile mele pe mine. Clătină încet din cap, gînditor : Adeseori mă îndoiesc, adeseori mă îndoiesc că judecata face parale. Visurile sînt, de bună seamă, mai substanțiale și te mulțumesc mai deplin. Bucuria

sufletească este mai sățioasă și mai durabilă decât bucuria intelectuală ; pe lângă aceasta, trebuie să răscumperi clipele de bucurie a minții cu momente de depresiune. Bucuria sufletească nu este urmată decât de oboseala simțurilor, care se refac la iuțea. Vă invidiez, vă invidiez.

Se opri brusc, iar pe buzele lui se schiță unul din ciudatele lui zîmbete batjocoritoare cînd adăugă :

— Vă invidiez cu mintea, băgați de seamă, și nu cu inima. Judecata mea mi-o dictează. Invidia este un produs al minții. Sînt ca un om treaz privind la oameni beți și dorind, din mare plictis, ca și el să fie beat.

— Sau ca un om înțelept privind niște nătărăi și dorind ca și el să fie un nătărău, risei eu.

— Chiar așa, spuse el. Sînteți o pereche de nătărăi mofluzi, binecuvîntați de cer. Nu aveți realități în portmoneu.

— Totuși, cheltuim cu aceeași dărnicie ca și dumneavoastră, își aduse Maud Brewster contribuția.

— Cu mai mare dărnicie, pentru că nu vă costă nimic.

— Și pentru că noi cheltuim în contul veșniciei, ripostă ea.

— Că e așa sau că vă închipuiți că e așa, e același lucru. Cheltuiți ceea ce nu aveți, și în schimb primiți o contravaloare mai mare cheltuind ceea ce nu aveți decât primesc eu cheltuind ceea ce am, ceea ce am obținut cu sudoarea frunții.

— De ce nu vă schimbați moneda de bază, atunci ? întrebă ea, tachinîndu-l.

O privi iute, cu un început de speranță, și apoi spuse cu părere de rău :

— Prea târziu. Poate că aş vrea, dar nu pot. Portmoneul meu este înţesat cu monedă veche. Aşa-i omul, încăpăţînat. Nu reuşesc să recunosc că o altă monedă ar avea valoare.

Încetă să vorbească, iar privirea îi rătăci, absentă, peste capul ei şi se pierdu pe întinsul mării liniştite. Vechea-i melancolie primitivă îl apăsa puternic. Vibra sub povara ei. Judecata îl adusese iarăşi într-o stare depresivă ; şi în cîteva ore te puteai aştepta ca demonul din el să se trezească şi să se agite. Îmi aminti de Charley Furuseth şi mi-am dat seama că tristeţea acestui om era penalitatea pe care materialistul o plăteşte întotdeauna pentru materialismul lui.

Capitolul XXV

— Ai fost pe punte, *mister* Van Weyden ? întrebă Lup Larsen a doua zi la masa de dimineaţă. Cum e cerul ?

— Destul de senin, răspunsei, aruncînd o privire spre raza de soare care pătrundea prin tambuchiul deschis. O briză bună dinspre vest, care promite să se întărească, dacă prezicerea lui Louis este corectă.

Dădu din cap mulţumit.

— Vreun semn de ceaţă ?

— Perdele groase la nord şi la nord-vest.

Dădu din cap iarăşi, arătînd o şi mai mare mulţumire ca înainte.

— Ce-i cu „Macedonia“ ?

— N-a fost văzută.

Aş fi putut jura că, auzind aceasta, faţa i s-a întunecat, dar de ce ar fi fost dezamăgit, nu puteam înţelege.

Aveam să aflăm în curînd. „Fum în vedere !“ se auzi un strigăt de pe punte, și fața lui Lup Larsen se lumină.

— Bun ! exclamă el și îndată părăsi masa, ca să meargă pe punte și de acolo în alivei, unde vînătorii își luau prima masă în surghiun.

Maud Brewster și cu mine aproape că nici nu ne-am atins de mîncarea din fața noastră. Ne priveam într-o tăcere îngrijorată, ascultînd vocea lui Lup Larsen, care se auzea în careu prin perețele despărțitor. Vorbi mult, și sfîrșitul cuvîntării lui fu salutat cu chiote sălbatice. Peretele despărțitor era prea gros ca să auzim ce spune, dar orice ar fi fost, îi impresionase puternic pe vînători, căci chiotele fură urmate de exclamații și strigăte de bucurie.

După zgomotele de pe punte, știam că marinarii fuseseră mobilizați și că se pregătesc să lase bărcile pe apă. Maud Brewster mă însoți pe punte, dar o lăsați la capătul dunetei, de unde putea privi scena fără a lua parte la ea. Marinarii pesemne că aflaseră ce puseseră la cale, căci energia și rîvna cu care își făceau treaba dovedeau entuziasmul lor. Vînătorii se adunară pe punte, cu puști de vînătoare și cutii cu muniții, și, lucru cu totul neobișnuit, cu carabine. Acestea din urmă se luau rar în bărci, pentru că o focă împușcată la distanță mare cu carabina se cufundă totdeauna înainte ca barca să ajungă la ea. Dar în această zi fiecare vînător și-a luat carabina și o provizie bună de cartușe. Băgai de seamă că rînjeau cu satisfacție de cîte ori priveau fumul „Macedoniei“, care se ridica din ce în ce mai sus, pe măsură ce se apropia dinspre vest.

Cele cinci bărci fură lăsate în grabă pe apă și se împrăștiară ca spițele unui evantai, îndrep-

tîndu-se spre nord, ca în după-amiaza precedentă, iar noi le urmam. Am privit cîtva timp curios, dar nu părea să fie nimic neobișnuit în comportarea lor. Coborau velele, împușcau foc, ridicau din nou velele și-și urmau drumul, așa cum le văzusem făcînd mereu. „Macedonia“ își repetă isprava din ajun, „măturînd“ marea cu bărcile ei semănate în fața alor noastre și de-a curmezișul drumului nostru. Paisprezece bărci au nevoie de o mare întindere de ocean ca să poată vîna în voie, și după ce învăluî linia bărcilor noastre, „Macedonia“ continuă să meargă spre nord-est, semănînd mereu bărci în drum.

— Ce se întîmplă ? îl întrebai pe Lup Larsen, nemaiputîndu-mi stăpîni curiozitatea.

— Nu te interesează, răspunse el ursuz. N-o să-ți trebuiască o mie de ani ca să afli ; și între timp, roagă-te să avem vînt din plin... La urma urmei, pot să-ți și spun, adăugă el în clipa următoare. Am de gînd să-i dau lui frate-meu să guste din leacul pe care mi l-a dat el mie. Cu alte cuvinte, am de gînd să fac eu pe măturoiul, nu numai pentru o zi, ci pentru tot restul sezonului, dacă avem noroc.

— Și dacă nu avem ? întrebai eu.

— Nici pomeneală ! rîse el. Trebuie neapărat să avem noroc, căci altfel s-a terminat cu noi.

Se afla la timonă, și eu am pornit spre infirmeria mea din prova, unde zăceau cei doi răniți : Nilson și Thomas Mugridge. Nilson era destul de vesel, căci fractura de la picior i se suda frumos ; dar bucătarul era îngrozitor de abătut și m-am pomenit că simt o mare compătimire pentru ființa aceea nenorocită. Minunea era că încă mai trăia și se crampona de viață. Anii de brutalitate îi transformaseră trupul sfrijit într-o epavă ; și,

totuși, scînteia de viață din el ardea cu aceeași tărie.

— Cu o proteză — și se fac proteze minunate — o să șonticăi prin bucătăriile vaselor pînă în vecii vecilor, l-am asigurat eu voios.

Dar răspunsul lui fu serios, ba chiar solemn :

— Nu știu despre ce vorbiți, *mister* Van Weyden, dar știu că n-am să mă odihnesc fericit pînă ce n-oi vedea fiara afurisită moartă de-a binelea. Nu poate trăi cît mine. N-are dreptul să trăiască, și cum spune în cartea sfîntă, o să moară negreșit, și eu spun „amin“ și „dă, Doamne, cît mai curînd“ !

Cînd m-am întors pe punte, l-am găsit pe Lup Larsen manevrînd timona cu o singură mînă, iar cu cealaltă ținînd ocheanul marinăresc. Studia situația bărcilor și dădea o atenție deosebită poziției în care se afla „Macedonia“. Singura schimbare care se observa la bărcile noastre era că strîngeau vîntul și aveau capul spre nord-nord-vest. Încă nu-mi dădeam seama de rostul manevrei, căci întinderea liberă de mare tot mai era tăiată de cele cinci bărci din vînt ale „Macedoniei“, care și ele, la rîndul lor, începuseră să strîngă vîntul. Astfel ele se răsfireau încet spre vest, îndepărtîndu-se de restul bărcilor aflate în rînd cu ele. Cei din bărcile noastre, cu toate că aveau velele sus, continuau totuși să vislească. Chiar și vînătorii visleau și, cu trei perechi de visle în apă, îl ajungeau cu iuțeală din urmă pe cel pe care l-aș putea numi pe drept cuvînt dușman.

Fumul „Macedoniei“ se subțiasc, rămînînd din el ca o șuviță ștearsă la orizont, spre nord-est. Vaporul nu se mai vedea de loc. Pînă acum hoi-

nărisem, cu velele fluturînd, o bună parte din timp, iar de două ori, pentru scurtă vreme, puseseam în pană. Dar acum se terminase cu hoinăreala. Scotele fură întinse și Lup Larsen începu să dea „Nălucii“ toată viteza. Depășirăm linia bărcilor noastre și ne abăturăm spre barca cea mai din vînt a celeilalte linii.

— Jos focul zburător, *mister* Van Weyden, porunci Lup Larsen, și fii gata să maschezi focurile celelalte.

M-am repezit la prova, și pînă să trecem la o sută de picioare sub vîntul bărcii, am și coborît focul zburător și l-am strîns. Cei trei oameni din barcă se uitau la noi bănuitori. Ei „măturaseră“ marea și îl cunoșteau pe Lup Larsen, cel puțin din auzite. Am băgat de seamă că vînătorul, un scandinav uriaș, ședea la prova, cu carabina la îndemînă pe genunchi. Normal, aceasta ar fi trebuit să fie pusă la rastel. Cînd au ajuns în dreptul pupei, Lup Larsen i-a salutat cu mîna și le-a strigat :

— Veniți pe bord, la un *gam* !

Printre goeletele vînătoare de foci, *gam* înseamnă „vizită“, „taifas“. Era o manifestare a limbujiei celor de pe mare și o variație plăcută în monotonia vieții de vînător.

„Năluca“ a fost întoarsă cu prova în vînt, și cînd mi-am terminat lucrul la prova, am alergat la pupa, să dau ajutor la scota velei mari.

— Vă rog să rămîneți pe punte, *miss* Brewster; spuse Lup Larsen, pornind spre prova să-și întîmpine oaspetele. Și dumneata, de asemenea, *mister* Van Weyden.

Barca își coborîse vela și acostase. Vînătorul, cu o barcă aurie, ca un viking, trecu peste parapet și sări pe punte. Dar, oricît era de uriaș,

nu-și putea stăpîni cu totul îngrijorarea. Îndoiala și neîncrederea îi erau întipărite pe chip. Cu toate că fața-i era acoperită de păr, puteai citi pe chipul său ca într-o carte deschisă; și citeai îndată o ușurare atunci cînd, uitîndu-se de la Lup Larsen la mine, văzu că eram numai doi. Mai văzu că cei doi oameni ai lui veniseră lîngă el. Desigur, nu avea de ce să-i fie frică. Îl domina pe Lup Larsen ca un Goliath. Trebuie să fi fost înalt de șase picioare și opt sau nouă țoli, iar mai tîrziu i-am aflat și greutatea — 240 de pfunzi. Nu avea nici un pic de grăsime pe el. Era numai oase și mușchi.

Atunci cînd Lup Larsen, ajuns în dreptul tambuchiului, îl pofti să coboare în careu, fața lui deveni iar bănuitoare. Dar prinse din nou inimă cînd privi în jos la gazda lui — om voinic, e drept, dar arătînd ca un pitic pe lîngă el, uriașul. Așa că orice șovăială dispăru, și cei doi coborîră în careu. Între timp, cei doi oameni din echipa lui, cum era obiceiul printre marinari, s-au dus la prova să facă și ei vizite la rîndul lor.

Deodată, din careu, se auzi un puternic muget sugrumat, urmat de toate zgomotele ce însoțesc o luptă crîncenă. Se lupta leopardul cu leul, iar zgomotul îl făcea leul. Lup Larsen era leopardul.

— Vedeți cum respectăm noi legile ospitalității, îi spusei lui Maud Brewster cu amărăciune.

Ea dădu din cap în semn că a auzit și observai zugerăvită pe fața ei aceeași greață de care suferisem și eu atît de crunt la vederea sau auzul violenței în primele mele săptămîni pe „Năluca”.

— N-ar fi mai bine să vă duceți spre prova, să zicem la tambuchiul aliveiului, pînă se termină? sugerau eu.

Ea clătină din cap și mă privi jalnic. Nu era speriată, ci mai de grabă scîrbită de animalitatea lui Lup Larsen.

M-am folosit de acest prilej ca să-i spun :

— Înțelegeți, oricare ar fi rolul pe care îl joc în ceea ce se întîmplă și în ceea ce se va întîmpla, sînt silit să-l joc — dacă vrem să scăpăm cu viață din buclucul acesta. Nu este plăcut pentru mine, adăugai eu.

— Înțeleg, spuse ea cu o voce slabă, ca din depărtări, iar ochii ei îmi arătară că într-adevăr înțelegea.

Zgomotele din careu se stinseră curînd. Apoi Lup Larsen sui singur pe punte. Pielea-i bronzată era acum ușor aprinsă, dar altminteri nu arăta nici un semn că ar fi luat parte la o încăierare.

— Trimite-mi pe cei doi oameni de la pupa, *mister Van Weyden*, spuse el.

M-am supus și, după un minut, două, cei doi stăteau în fața lui.

— Ridicați barca la bord, le spuse. Vînătorul vostru s-a hotărît să mai stea puțin aici și nu vrea s-o lase să se izbească de bordaj... Ridicați barca la bord, am spus ! repetă el, de data aceasta mai poruncitor, văzînd că nu se grăbeau să-l asculte. Cine știe ? Poate o să rămîneți cîtva timp cu mine, spuse el blînd, dar cu o amenințare microasă care dezmințea blîndețea glasului, în timp ce ei se urneau alene să execute ordinul. Și-ar fi mai bine s-o luăm de la început prietenește. Mai vioi ! Larsen-Moartea vă face să vă mișcați mai iute, și voi știți asta !

Mișcările lor se iuțiră vădit sub imboldul lui, și pe cînd ei urcau barca pe punte, am fost trimis la prova să filez focurile. Lup Larsen, la timonă,

îndrepta „Năluca“ spre a doua barcă din vînt a „Macedoniei“.

Pe drum, neavînd pentru moment nimic altceva de făcut, m-am uitat să văd ce se întîmplă cu celelalte bărci. A treia barcă din vînt a „Macedoniei“ era atacată de două din bărcile noastre, a patra, de celelalte trei, în timp ce a cincea, făcînd volte, căuta să dea ajutor celei de a patra. Lupta începuse la mare distanță, și carabinele pocneau într-una. Marea începuse să se formeze, cu valuri repezi și tocate, care îngreuiiau ochirea ; apropiindu-ne, vedeam din cînd în cînd gloanțele sfichiindu valurile în șir.

Barca pe care o urmăream luase vîntul de pupa ca să scape de noi și să ajungă să ia parte la respingerea atacului general dat de bărcile noastre.

Manevrarea scotelor și a murelor nu-mi lăsa timp să văd ce se petrece, dar s-a întîmplat să fiu pe dunetă cînd Lup Larsen ordonă celor doi marinari străini să meargă la prova, în cabina echipajului. S-au dus în silă, dar s-au dus. Apoi îi porunci lui *miss* Brewster să coboare în careu și zîmbi la groaza ce-i năvăli deodată în ochi.

— N-o să găsiți acolo nimic ce-ar putea să vă îngrozească, spuse el, doar un om teafăr, legat cobză de belciuge. Pe aici, pe punte, s-ar putea să șuiere gloanțele și n-aș vrea să fiți omorîtă.

Chiar pe cînd vorbea, un glonte ricoșă din capătul de bronz al cavilei de la timonă, pe care o ținea în mîini, și vijii prin aer.

— Vedeți ? îi spuse. Apoi, adresîndu-mi-se : *Mister* Van Weyden, vrei să treci la cîrmă ?

Maud Brewster pornise pe scara tambuchiului și nu i se mai vedea decît capul. Lup Larsen luase

o carabină și o încărcă. Eu o rugai din ochi să coboare, dar ea zîmbi și spuse :

— Poate că sîntem niște biete ființe slabe de uscat, fără picioare, dar îi putem arăta căpitanului Larsen că sîntem cel puțin tot atît de viteji ca el.

El îi aruncă în grabă o privire de admirație.

— Ați cîștigat sută la sută în ochii mei, spuse. Și carte, și minte, și vitejie. Sînteți bine înzestrată, o femeie cultă, vrednică de a fi soția unui căpitan de pirați. Hm, hm ! O să discutăm asta mai tîrziu, și zîmbi cînd un glonte lovi în plin peretele cabinei.

Am văzut licărirea aceea aurie în ochii lui pe cînd vorbea și am văzut groaza cuprinzîndu-i pe ai ei.

— Sîntem mai viteji, m-am grăbit să spun. Cel puțin, vorbind pentru mine, știu că sînt mai viteaz decît căpitanul Larsen.

Îmi aruncă o scurtă privire. Se întreba dacă îmi băteam joc de el. Întorsei timona cu trei-patru cavile, ca să contracarez o ambardee¹ a „Nălucii“, apoi o pusei iar pe drum. Lup Larsen încă mai aștepta o lămurire din partea mea.

— O să observați aici, îi spusei arătînd spre genunchii mei, un ușor tremur. Aceasta vine din frică ; trupului îi e frică ; iar mie mi-e frică în gînd, pentru că nu vreau să mor. Dar voința mea stăpînește tremurul trupului și zbuciumul minții. Sînt mai mult decît viteaz. Sînt curajos. Trupul dumitale nu se teme. Dumneata nu te temi. Pe de o parte, nu te costă nimic să înfrunți primejdia ; pe de altă parte, îți face chiar plăcere. Te

---

¹ *Ambardee* — depărtare bruscă a navei de la drumul urmat, fie din cauza unei sărituri a vîntului, fie datorită neatenției cîrmaciului.

bucuri. N-oi fi știind dumneata ce-i teama, *mister* Larsen, dar trebuie să recunoști că vitejia e de partea mea.

— Ai dreptate, recunosc el îndată. Până acum nu m-am gândit la asta. Dar oare contrariul e adevărat? Dacă dumneata ești mai viteaz ca mine sînt eu mai laș ca dumneata?

Am făcut haz amîndoi de această absurditate iar el se ghemui pe punte, proptindu-și carabina de copastie. Gloanțele pe care le primiserăm erau trase de la aproape o milă, dar între timp am redus această distanță la jumătate. Lup Larsen trase trei focuri bine ochite. Primul lovi apa la cincizeci de picioare în vîntul bărcii, al doilea chiar lîngă barcă; iar la al treilea, cîrmaciul dădu drumul vislei cu care cîrmea și căzu grămadă în fundul bărcii.

— Cred că asta o să le ajungă, spuse Lup Larsen ridicîndu-se în picioare. Nu-mi dădea mîna s-o încaseze vînătorul, și sînt șanse ca vislașul să nu știe cîrmi. În care caz, vînătorul nu poate și cîrmi și trage în același timp.

Socoteala lui se adeveri, căci barca se întoarse îndată cu prova în vînt și vînătorul sări la pupa ca să ia locul cîrmaciului. Din partea lor aveam liniște, însă carabinele continuau să pocnească de zor din celelalte bărci.

Vînătorul reușise să ia din nou vîntul din pupa, dar noi ajunserăm barca din urmă, mergînd cel puțin de două ori mai iute ca ea. Cînd eram la o sută de iarzi, am văzut că vislașul trece o carabină vînătorului. Lup Larsen se duse la piciorul catargului și luă de pe o cavilă funga veleii făcută colac. Apoi privi peste parapet cu arma la ochi. De două ori l-am văzut pe vînător dînd drumul la o mîină de pe visla cu care cîrmea, întinzîn-

du-se să-și ia carabina și șovăind. Ajunsesem acum în dreptul bărcii, pe cale s-o depășim.

— Hei, tu ! strigă deodată Lup Larsen vislașului. Ia volta !

Totodată zvîrli colacul. Nimeri în plin, aproape răsturnîndu-l pe vislaș, dar acesta nu se supuse. În loc de aceasta, se uită la vînător, așteptîndu-i ordinele. Vînătorul, la rîndul lui, era încurcat. Avea carabina între genunchi, dar dacă ar fi dat drumul la vislă ca să tragă, barca s-ar fi întors pe loc și s-ar fi ciocnit cu goeleta. Vedeă, de asemenea, carabina lui Lup Larsen țintită asupra lui și știa că va fi împușcat înainte de a apuca să ducă arma la ochi.

— Ia volta, îi spuse liniștit vislașului.

Acesta se supuse, luînd o voltă în jurul banchetei din prova și filînd parîma cînd aceasta se întinse cu o smucitură. Barca porni deodată și vînătorul o făcu să meargă paralel, la vreo douăzeci de picioare de bordul „Nălucii“.

— Acum, vela jos și acostează ! ordonă Lup Larsen.

Dar nu lăsă pușca din mînă nici chiar cînd îi trecu palancurile. Cînd acestea fură prinse la prova și la pupa, iar cei doi oameni teferi se pregăteau să vină pe bord, vînătorul își luă carabina, ca și cînd ar fi vrut s-o pună în siguranță.

— Dă-i drumul ! strigă Lup Larsen, iar vînătorul îi dădu drumul de parcă ar fi fost înroșită în foc și l-ar fi ars.

Ajunși pe punte, cei doi prizonieri au ridicat barca la bord și, sub îndrumarea lui Lup Larsen, l-au transportat pe cîrmaciul rănit în cabina echipajului.

— Dacă cele cinci bărci ale noastre fac tot atita treabă cîtă am făcut noi doi, o să avem un echipaj destul de complet, îmi spuse Lup Larsen.

— Omul pe care l-ați împușcat... este... sper ? întrebă biiguind Maud Brewster.

— În umăr, spuse el. Nimic grav. *Mister Van Weyden* o să-l pună pe picioare în trei sau patru săptămîni. Dar pe ăia de colo n-o să-i pună pe picioare, după cît se vede, adăugă el, arătînd spre barca a treia a „Macedoniei“, către care cîrmisem și care era acum aproape de noi. Asta-i isprava lui Horner și a lui Smoke. Le-am spus că avem nevoie de oameni vii, nu de hoituri. Dar cînd ai învățat să tragi, plăcerea de a trage ca să lovești este cît se poate de ispititoare. Ai simțit-o vreodată, *mister Van Weyden* ?

Clătina din cap și privii isprava lor. Fusesse într-adevăr sîngeroasă. La terminarea ei, se retrăseseră și se alăturaseră celorlalte trei bărci ale noastre, care atacau ultimele două bărci ale dușmanului. Barca fără stăpîn se afla între două valuri, legănîndu-se ca beată la ficcare creastă, cu vela liberă la travers bătînd și fluturînd în voia vîntului. Vînătorul și vîslașul zăceau amîndoi grămadă în fundul bărcii, dar cîrmaciul era căzut peste copastie, jumătate afară, cu brațele atîrnînd în apă și cu capul bălăbănind de colo-colo.

— Nu vă uitați, *miss Brewster*, vă rog, nu vă uitați, am implorat-o, și am fost bucuros că m-a ascultat, cruțîndu-și ochii de această priveliște.

— Ține drept înspre pîlcul de bărci, *mister Van Weyden* ! îmi ordonă Lup Larsen.

Cînd ne-am apropiat, focurile încetaseră și văzurăm că lupta se terminase. Ultimele două bărci fuseseră capturate de cele cinci ale noastre, și

toate șapte erau strinse la un loc, așteptînd să fie ridicate.

— Uite colo ! strigai fără să vreau, arătînd spre nord-est.

Pata de fum care arăta poziția „Macedoniei“ reapăruse.

— Da, de mult mă uitam la ea, răspunse Lup Larsen calm, măsurînd din ochi depărtarea pînă la bancul de ceață și, o clipă, se opri ca să simtă apăsarea vîntului pe obraz. Vom izbuti cred, dar poți să fii sigur că afurisitul ăla de frate-meu a prins mișcarea și gonește spre noi. A, uite !

Pata de fum crescuse deodată și devenise foarte neagră.

— O să te întrec, însă, frate-meu ! chicoti el. O să te întrec, și nu-ți doresc altceva mai rău decît să-ți muncești rablele alea de mașini pînă s-or face praf.

După ce am pus în pană, a urmat o forfotă în care, cu tot zorul, domnea însă o oarecare ordine. Bărcile acostau de jur împrejur în același timp. Îndată ce prizonierii treceau parapetul, erau escortați la postul echipajului de către vînătorii noștri, în timp ce marinarii ridicau bărcile pe bord claie peste grămadă, lăsîndu-le unde se nimerea pe punte și nemaistînd să le lege la locurile lor. Cînd ultima barcă fu ridicată și se legăna în palancuri, noi și pornisem la drum, cu toate velele întinse și scotele filate pentru vîntul de travers.

Era și cazul să ne grăbim. „Macedonia“, scuipînd pe coș un fum cum nu se poate mai negru, se îndrepta glonț spre noi dinspre nord-est. Lăsînd în voia sortii bărcile care-i mai rămîneau, își schimbă direcția, astfel încît să ne taie drumul. Nu venea drept spre noi, ci înaintea noastră. Drumurile noastre se întretaiau ca laturile unui unghi,

punctul de întretăiere fiind chiar pe marginea bancului de ceață. „Macedonia“ putea spera să ne prindă numai acolo, sau nicăieri. Speranța „Nălu-
cii“ era să treacă de acest punct înaintea „Ma-
cedoniei“.

Lup Larsen era la timonă, cu ochii sclipind și fulgerind, cîntărind mai iute sau mai îndelung amănuntele goanei. Ba studia marea în direcția vîntului, ca să vadă dacă erau semne ca acesta să slăbească sau să se întărească, ba studia „Ma-
cedonia“ ; ba, din nou, ochii lui vegheau la fiecare velă și dădea ordin să se mai fileze puțin o scotă, să se întindă puțin alta, pînă ce izbuti să stoarcă din „Năluca“ maximul de viteză pe care pu-
tea s-o dea. Toate necazurile și dușmăniile erau uitate și m-a surprins vioiciunea cu care vînăto-
rii, care înduraseră atîta timp brutalitatea lui, să-
reau să-i execute ordinele. În chip ciudat, figura nefericitului Johnson îmi veni în minte pe cînd goneam săltînd peste valuri, și m-am pomenit re-
gretînd că nu se afla printre noi în viață ; iubise atît de mult „Năluca“ și era atît de încîntat de performanțele ei !

— Ați face mai bine să vă luați carabinele, voi !
le strigă Lup Larsen vînătorilor, iar cei cinci oa-
meni se înșirară la copastia de sub vînt, cu ar-
mele în mîini, așteptînd.

„Macedonia“ nu mai era decît la o milă de noi,
și fumul ei negru ieșea din coș orizontal, atît de
nebunește gonea, despicînd marea cu șaptespre-
zece noduri — „vuind peste mări“ — cum declară
Lup Larsen privind-o. Noi nu făceam mai mult de
nouă noduri, dar bancul de ceață era foarte
aproape.

Pe puntea „Macedoniei“ se zări deodată un no-
rișor de fum. Auzirăm un bubuit puternic, și în

pînza întinsă a randei noastre se ivi o gaură rotundă. Trăgea în noi cu unul din tunurile mici pe care umbla zvonul că le-ar avea pe bord. Vînătorii adunați în mijlocul punții își aruncară șepcile în aer și traseră un chiot sfidător. Din nou se zări un norișor de fum, urmat de un bubuit : de data aceasta, ghiuleaua lovi la mai puțin de douăzeci de picioare în urma noastră și ricoșă de două ori pe valuri înainte de a se scufunda.

Dar cu carabinele n-au tras, căci toți vînătorii lor erau în bărci sau se aflau prizonieri la noi. Cînd cele două vase ajunseră la o jumătate de milă unul de altul, o a treia ghiulea făcu încă o gaură în randă. Apoi intrarăm în ceață. Ne împresura, învăluindu-ne și ascunzîndu-ne în perdeaua ei deasă și umedă.

Schimbarea bruscă te uimea. O clipă mai devreme săltasem în lumina soarelui, cu cerul senin deasupra noastră, cu valurile mării spărgîndu-se și spumegînd pînă la orizont, iar un vapor scuipea fum și foc și ghiulele de fier se năpustea nebuște asupra noastră. Deodată, ca într-o frîntură de clipă, soarele se șterse, nu se mai vedea cerul, chiar și virfurile catargelor noastre se ascundeau vederii, și orizontul nostru era redus la acela al unor ochi împăienjeniți de lacrimi. Ceața cenușie ne bătea ca ploaia. Fiecare fir de lînă din hainele noastre, fiecare fir de păr din capetele și de pe fețele noastre era împodobit cu cîte un strop cristalin. Sarturile erau pline de umezeală ; din greement cădeau picături de apă, și sub ghiuri, picăturile se uneau în șiraguri care se desprindeau și cădeau pe punte ca o ploaie mărunță la fiecare legănare a goletei. M-a cuprins o senzație de întemnițare, de nădușeală. Așa cum zgomotele va-

sului care-și croia drum prin valuri întîmpinau rezistența ceții și se răsfrîngeau înapoi asupra noastră, tot așa ni se învălătuceau și gîndurile. Mîntea se ferea să se gîndească la lumea aflată dincolo de acest vâl umed care ne înconjura. Aceasta era lumea, universul însuși, cu limitele atît de aproape, încît te simțeai îmboldit să-ți întinzi brațele și să le împingi înapoi. Era imposibil ca restul lumii să fie dincolo de aceste ziduri cenușii. Lumea aceea de dincolo era un vis, amintirea unui vis.

Era straniu, neobișnuit de straniu. M-am uitat la Maud Brewster și am știut că era și ea la fel de impresionată. Apoi l-am privit pe Lup Larsen, dar nu era nimic subiectiv în starea lui sufletească. Singura lui grijă era prezentul obiectiv și cel mai apropiat. El era tot la timonă și simțeam că măsura timpul, socotind trecerea minutelor după fiecare înclinare și legănare a „Nălucii“.

— Du-te în prova. Facem volta în vînt fără nici un zgomot, îmi spuse în șoaptă. Strînge întii contrarandele. Pune oameni la toate scotele. Să nu se audă nici o macara și nici un glas. Nici un zgomot, înțelegi ? Nici un zgomot !

Cînd totul fu gata, comanda „volta“ trecu din om în om, și „Năluca“ se înclină cu murele la babord, aproape fără nici un zgomot. Și chiar puținele zgomote care au fost, bătaia cîtorva sacheți de terțarolă pe velă, scîrțîitul unei macarale, sunau cavernos și fantomatic sub giulgiul în care eram învăluiți.

Părea că de-abia se umflaseră din nou velele, cînd ceața se subție decdată și ne pomenirăm din nou în soare, cu marea întinzîndu-se înaintea noastră în larg pînă la orizont. Dar oceanul era pus-

tiu. Pe suprafața lui nu era nici o urmă a „Macedoniei“ miniate, care să înnegrească cerul cu fumul ei.

Lup Larsen veni sub vînt și goni de-a lungul marginii bancului. Planul său era clar. Intrase în ceață în vîntul vaporului, pe cînd acesta intrase orbește după noi, în nădejdea de a ne prinde. Lup Larsen își părăsise drumul inițial și adăpostul, în scopul de a intra din nou în ceață, sub vîntul „Macedoniei“. Reușind această manevră, găsirea unui ac într-o claie de fîn ar fi fost o jucărie față de șansa fratelui său de a-l găsi.

Nu am mers mult. Făcînd volta sub vînt și întinzînd contrarandele, ne îndreptarăm din nou spre banc. Tocmai cînd intram în el, aș fi putut jura că am văzut o masă întunecoasă ieșind din el în vînt. Mă uitai iute la Lup Larsen. Intrasem noi acum în plină ceață, dar el dădu din cap. O văzuse și el. Era „Macedonia“, care ghicise manevra lui și întîrziase doar o clipă să o preîntîmpine. Fără îndoială, scăpasem nevăzuți.

— Nu poate să se țină după noi, spuse Lup Larsen. Trebuie să se întoarcă după bărcile care i-au rămas. Trimite un om la timonă, *mister* Van Weyden, ține deocamdată drumul ăsta. Ai putea să fixezi carturile, căci n-o să trăgănim în noaptea asta. Aș da însă cinci sute de dolari, adăugă el, să fiu pe bordul „Macedoniei“ cinci minute, să-l aud pe frate-meu înjurînd. Și acum, *mister* Van Weyden, îmi spuse după ce dădu altuia timona în primire, trebuie să-i primim bine pe acești nou-veniți. Servește-le *whisky* din belșug vînătorilor și vezi să ajungă cîteva sticle și în prova. Pun rămășag că toți, pînă la unul, o să fie în bărci mîine, vîinînd pentru Lup Larsen la fel de bucuroși cum au vînat pentru Larsen-Moartea.

— Dar n-o să fugă, cum a făcut Wainwright ?
întrebai.

Rise cu viclenie.

— Nu, atîta timp cît vînătorii noştri au şi ei un cuvînt de spus. Împart între ei cîte un dolar de fiecare piele adusă la bord de noii vînători. Cel puţin jumătate din entuziasmul lor de azi s-a datorat acestei învoieli. O, nu, n-o să fugă nimeni cît timp au şi ei un cuvînt de spus ! Acum ai face bine să te duci în prova la treburile dumitale spitaliceşti. Probabil că te aşteaptă un salon plin.

Capitolul XXVI

Lup Larsen luă asupra lui sarcina de a distribui *whisky*-ul, iar sticlele începură să apară în timpul cît îngrijeam noul grup de răniţi din prova. Mai văzusem bindu-se *whisky*, aşa cum se bea în cluburi, *whisky* cu sifon, dar niciodată aşa cum îl beau oamenii aceştia, din ulcele şi din căni şi din sticle, cîte o duşcă zdravănă, care singură ar fi ajuns pentru un desfriu. Dar nu s-au oprit la una sau două. Beau, beau într-una, şi mereu veneau sticle din pupa şi iar beau.

Beau cu toţii : răniţii beau ; Oofy-Oofy, care mă ajuta bea şi el. Numai Louis se abţinea, nefăcînd altceva decît să-şi ude buzele cu băutura, deşi manifesta acelaşi desfriu ca cei mai mulţi dintre ei. Erau adevărate saturnale. Cu voce tare, discutau despre lupta din acea zi, se ciorovăiau asupra amănuntelor, sau deveneau duioshi şi se împrieteneau cu oamenii împotriva cărora se bătu-seră. Învinşi şi învingători sughiţau unul pe umărul celuilalt, îşi făceau jurăminte înfocate de încredere şi prietenie. Se tînguiau de mizeriile tre-

cutului și de mizeriile care îi mai așteptau sub mîna de fier a lui Lup Larsen. Toți îl blestemau și istoriseau povești îngrozitoare despre bestialitatea lui.

Era un spectacol ciudat și înspăimîntător — mica încăpere mărginită de cușete, podeaua și pereții săltînd și aplecîndu-se, lumina slabă, umbrele care se legănau lungindu-se și scurtîndu-se monstruos, aerul îmbîcsit de fum, mirosul de sudoare și iodoform și fețele aprinse ale oamenilor, ale semi-oamenilor, așa zice. Observai pe Oofy-Oofy, ținînd capătul unei feșe și privind scena, cu ochii lui catifelați și senini sclipind în lumină ca niște ochi de căprioară; eu însă cunoșteam demonul sălbatic ce se ascundea în el și care dezmințea blîndețea și duioșia, aproape feminine, ale feței și trupului său. Observai și fața tinerească a lui Harrison — o față blîndă înainte, dar acum drăcească — schimonosită de patimă cînd le povestea noilor veniți despre corabia infernală pe care nimeriseră și țipa afurisindu-l pe Lup Larsen.

Despre Lup Larsen era vorba, mereu despre Lup Larsen, cel care robea și asupra oamenilor, o Circe¹ masculină, și aceștia îi erau porcii, lighioane năpăstuite care se gudurau în fața lui și se răzvrăteau doar la beție și în taină. Eram și eu oare unul din porcii lui? Am stat și m-am gîndit. Dar Maud Brewster? Nu! Am scrișnit din dinți de minie și de ciudă, pînă ce omul pe care-l pansam gemu de durere, iar Oofy-Oofy mă privi curios. Mă simțeam înzestrat deodată cu o mare putere. Dragostea mea de curînd descoperită făcea din mine un uriaș. Nu mă temeam de nimic.

---

¹ *Circe* — vrăjitoare din mitologia elină, personaj din *Odiseea* lui Homer, care i-a transformat în porci pe tovarășii lui Ulise.

Voința mea avea să răzbească, în ciuda lui Lup Larsen și a celor treizeci și cinci de ani ai mei petrecuți cu nasul în cărți. Toate se vor sfîrși cu bine. Voi face să se sfîrșească cu bine. Astfel, înflăcărat, susținut de un sentiment de putere, am întors spatele infernului plin de urlete și m-am urcat pe punte, unde ceața plutea ca o vedenie prin noapte și aerul era curat, liniștit și plăcut.

În alivei, unde se găseau doi vînători răniți, situația era aidoma cu cea din prova, numai că aici nu-l blestemau pe Lup Larsen ; și a fost mare ușurare pentru mine cînd am putut ieși iar pe punte și m-am dus în pupa, la careu. Cina era gata, iar Lup Larsen și cu Maud mă așteptau.

Pe cînd toți cei de pe corabia lui se îmbătau cît puteau de iute, el rămînea treaz. Nici o picătură de băutură nu-i udă buzele. Nici nu îndrăzni să bea, date fiind împrejurările, pentru că nu se putea bizui decît pe Louis și pe mine, iar Louis se găsea acuma la timonă. Navigam prin ceață fără a avea pe nimeni de veghe și fără lumini. Faptul că Lup Larsen dăduse oamenilor să bea în voie m-a uimit, dar, evident, cunoștea psihologia lor și metoda cea mai bună de a cimenta prin prietenie ceea ce începuse cu vărsare de sînge.

Izbînda lui asupra lui Larsen-Moartea părea să fi avut un efect deosebit de puternic asupra-i. În seara dinainte căzuse în melancolie, iar eu mă așteptasem din clipă în clipă la una din izbucnirile sale caracteristice. Totuși, nu se întîmplase nimic, și acum era într-o dispoziție perfectă. Probabil că succesul său, capturarea atîtor vînători și a atîtor bărci, cumpănise reacția obișnuită. În orice caz, melancolia dispăruse, și dracii din el nu se arătaseră. Așa gîndeam atunci ; dar, vai mie ! Cît de puțin îl cunoșteam și cît de puțin ghiceam că

poate chiar în acea clipă medita o izbucnire mai îngrozitoare decît tot ce văzusem pînă atunci.

Cum spuneam, se arăta într-o dispoziție perfectă cînd intrai în cabină. De mai multe săptămîni nu-l mai duruse capul, ochii îi erau de un albastru-deschis ca cerul, pielea îi strălucea de sănătate desăvîrșită, viața zvîcnea în vinele lui cu o revărsare de falnică vigoare. În așteptarea mea, pornise o discuție aprinsă cu Maud. Ispita era subiectul asupra căruia se opriseră și, din cele cîteva cuvinte pe care le-am auzit, am dedus că, după părerea lui, ispita nu era ispită decît atunci cînd omul a căzut în ea.

— Căci, vezi, zicea el, așa cum înțeleg eu lucrurile, un om face ceva din dorință. El are multe dorințe. Poate să aibă dorința de a scăpa de durere sau de a se bucura de plăceri. Dar, orice face, o face pentru că are poftă s-o facă.

— Dar să presupunem că are dorința să facă două lucruri opuse, fiecare din ele oprindu-l să-l facă pe celălalt ? Întrerupse Maud.

— Chiar la asta voiam să ajung.

— Și tocmai între aceste două dorințe se conturează sufletul omului, urmă ea. Dacă este un suflet bun, va pofti și va face fapta bună, și pe cealaltă, dacă este un suflet rău. Sufletul este cel care hotărăște.

— Fleacuri și prostii ! exclamă el enervat. Poftea e cea care hotărăște. Iată un om care vrea, să zicem, să se îmbete. Pe de altă parte, nu vrea să se îmbete. Ce face ? Cum face ? El este o marionetă. Este produsul poftelor sale, și, din cele două pofte, o ascultă pe cea mai tare, atîta tot. Sufletul lui n-are nici un amestec. Cum poate fi ispitit să se îmbete și să se abțină de a se îmbăta ? Dacă dorința de a rămîne treaz precumpănește asta se datorește faptului că e mai puternică. Ispita nu

joacă nici un rol, afară doar — se opri ca să pătrundă ideea nouă care-i venise în minte — afară doar dacă este ispitit să rămână treaz. Ha ! Ha ! rise el. Ce crezi despre asta, *mister* Van Weyden ?

— Că amîndoi despicăți firul în patru. Sufletul omului e alcătuit din dorințele lui. Sau, dacă vreți, însumarea dorințelor lui îi alcătuiește sufletul. Aici greșiți amîndoi. Dumneata stăruie asupra dorinței ca ceva distinct de suflet, iar *miss* Brewster stăruie asupra sufletului ca ceva distinct de dorință, și, de fapt, sufletul și dorința sînt același lucru. Totuși, am urmat, *miss* Brewster are dreptate susținînd că ispita este ispită dacă omul cade în ea sau nu. Focul este ațîțat de vînt pînă ce izbucnește în vîlvătaie. Pofta e ca și focul. E ațîțată ca de un vînt la vederea lucrului poftit sau la o nouă și atrăgătoare descriere sau închipuire a lucrului poftit. În aceasta stă ispita. Este vîntul care ațîță pofta, pînă cînd ajunge să te stăpînească. Asta-i ispita. Poate că nu ațîță destul pofta ca să te copleșească, dar este ispită în măsura în care ațîță. Și, cum spunea, te poate ispiti și la bine, și la rău.

Mă simțeam mîndru cînd ne-am așezat la masă. Cuvintele mele fuseseră hotărîtoare. Cel puțin puseseră capăt discuției.

Dar Lup Larsen părea vorbăreț, limbut cum nu-l văzusem niciodată. Parcă era plin de energie adunată, care trebuia să-și găsească cumva o ieșire. Aproape îndată porni o discuție despre dragoste. Ca de obicei, părerea lui era pur materialistă, iar a lui Maud idealistă. Cît despre mine, în afară de un cuvînt sau două, de sugestii sau îndreptări, din cînd în cînd, nu am luat parte la discuție.

El era scilipitor, tot astfel și Maud ; iar cîtva timp am pierdut firul conversației, studiînd fața ei pe cînd vorbea. Era o față care nu se colora ușor, dar în acea seară era aprinsă și vioaie. Cu mintea ei

ageră și pătrunzătoare, se bucura de acest duel de cuvinte tot atît cît și Lup Larsen, care se bucura nespus. Dintr-o pricină oarecare, deși nu știu ce rost avea în discuție, pentru că mă pierdusem în contemplarea unei șuvițe de păr castaniu a lui Maud, el cită vorbele lui Iseult la Tintagel, în care spune :

„Ferice sînt, mai presus ca orice altă femeie,
Păcatul mi-e mai mare ca al oricărei alta,
Și vina mi-e desăvîrșită.“¹

Așa cum îl redase pe Omar cu pesimism, tot astfel reda versurile lui Swinburne cu triumf, un triumf intens și plin de bucurie. Recita corect și recita bine. De-abia terminase de citat, cînd Louis băgă capul pe tambuchiu și șopti :

— Ce vă pasă ? Ceața s-a ridicat, și lumina de babord a unui vapor ne taie drumul chiar acușica.

Lup Larsen sări pe punte atît de iute, încît, pînă să-l putem urma, închisese deja tambuchiul aliveiului peste larma chefliilor și era în drum spre prova, ca să-l închidă și pe cel de acolo. Era întuneric beznă ; ceața, deși mai dăinuia, se ridicase sus de tot, ascunzînd stelele. Chiar în fața noastră vedeam o lumină roșie vie și una albă și auzeam bătaia mașinilor unui vapor. Fără îndoială, era „Macedonia“.

Lup Larsen s-a întors pe dunetă și am stat împreună tăcuți, privind luminile care treceau repede prin fața noastră.

— Am noroc că n-are proiector, spuse Lup Larsen.

---

¹ Versuri din poemul *Tristram of Lyonesse* de Algernon Charles Swinburne (1837—1909), în care este reluată tema cunoscutului roman medieval anglo-normand *Sir Tristram* din ciclul arturian.

— Ce-ar fi dacă aş striga tare ? îl întrebai în şoaptă.

— S-ar termina cu noi, îmi răspunse. Dar te-ai gândit ce s-ar întâmpla acum pe loc ?

Înainte de a fi avut timpul să-mi manifest curiozitatea, mă înhăţă de gît cu mîna lui de gorilă şi, cu un uşor joc al muşchilor — o insinuaie, ca să zic aşa — m-a făcut să simt sucitura care desigur mi-ar fi frînt gîtul. În clipa următoare mi-a dat drumul şi priveam cu toţii luminile „Macedoniei“.

— Dar dacă aş striga eu ? întrebă Maud.

— Îmi placi prea mult ca să-ţi fac rău, spuse el încet, ba era chiar o duioşie şi o mîngîiere în glasul lui, care m-au făcut să mă cutremur. Dar să nu faci asta, totuşi, căci îndată i-aş frînge gîtul lui *mister Van Weyden*.

— Atunci are încuviinţarea mea să strige, spusei sfidător.

— N-aş crede că ai vrea să-l jertfeşti pe cel de al doilea decan al literaturii americane, rinji el.

Tăcurăm, dar prea ne obişnuisem unii cu alţii ca tăcerea să ne stingherească ; iar după ce lumina roşie şi cea albă dispărură, ne întoarserăm la careu, să ne reluăm masa întreruptă.

Ei începură din nou să citeze, iar Maud recită *Impenitentia Ultima* a lui Dowson ¹ O reda minunat, dar eu n-o priveam pe ea, ci pe Lup Larsen.

Eram fascinat de privirea fascinată pe care o aţintea asupra lui Maud. Nu mai era el însuşi şi observam cum repeta cu o mişcare inconştientă a buzelor, unul cite unul, cuvintele recitate de ea. O întrerupse după ce ea recitase versurile :

---

¹ Ernest Dowson (1867—1900), poet englez.

„Iar ochii ei lumini să-mi fie cînd soarele mi-apune-n urmă,
Lăutele din al ei glas să fie-un ultim sunet ce-l aud.“

— Sînt lăute în glasul dumitale, îi spuse el fățiș, și în ochi îi licăreau luminile aurii.

Îmi venea să strig de bucurie văzînd-o cum s-a stăpînit. Termină strofa din urmă fără greș, apoi îndreptă încet conversația pe tărîmuri mai puțin primejdioase. Tot timpul acesta cît am stat năuc, cu zarva chefliilor din alivei pătrunzînd prin pereți, omul de care mă temeam și femeia pe care o iubeam vorbeau într-una. Masa nu fusese strînsă. Omul care îl înlocuia pe Mugridge se dusesese, de bună seamă, la camarazii lui din prova.

Cred că atunci a atins Lup Larsen punctul culminant al trăirii. Din cînd în cînd îmi păraseam gîndurile, ca să-l urmăresc, și-l urmăream uimit, stăpînit momentan de inteligența lui neobișnuită, vrăjit de patima lui, căci el propovăduia patima răzvrătirii. Era inevitabil ca Lucifer din poemul lui Milton¹ să fie dat ca exemplu. Iscușința cu care Lup Larsen îi analiza și îi zugrăvea caracterul era o dezvăluire a geniului lui ascuns. Îmi amintea de Taine², deși știam că nu auzise niciodată de acest cugetător scripitor, dar primejdios.

— El lupta pentru o cauză pierdută și nu-i era teamă de trăsnetele lui Dumnezeu, spunea acum Lup Larsen. Zvîrlit în iad, a rămas neînfrînt. A

¹ Referire la *Paradisul pierdut* (*Paradise Lost* — 1667) capodopera lui John Milton.

² *Hippolyte Taine* (1828—1893), filozof și critic literar pozitivist francez, autorul unei *Istории a literaturii engleze* (*Histoire de la littérature anglaise*) în care, analizînd figura lui Satan, așa cum este înfățișată în *Paradisul pierdut*, afirmă că aceasta reprezintă de fapt o preamărire a răzvrătirii împotriva autorității.

luat cu el o treime din îngerii Domnului și îndată a ațîțat pe om să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, și a dobîndit pentru el și pentru iad cea mai mare parte din toate generațiile omului. De ce a fost izgonit din rai ? Pentru că era mai puțin viteaz decît Dumnezeu ? Mai puțin semeț ? Mai puțin ambițios ? Nu ! De o mie de ori nu ! Dumnezeu era mai puternic, căci, cum spunea el, „tunetul l-a făcut mai mare¹. Dar Lucifer era un spirit care iubea libertatea. Să slujească însemna să se înăbușe. Prefera suferința în libertate întregii fericiri a robiei lipsite de griji. Nu-i plăcea să slujească Domnului. Nu-i plăcea să slujească în nici un fel. Nu era o marionetă. Stătea pe picioarele lui. Era o personalitate.

— Primul anarhist, rîse Maud, sculîndu-se și pregătindu-se să se retragă în cabina ei.

— Atunci e bine să fii anarhist ! strigă el.

Se sculase și el și stătea în picioare în fața ei în ușa cabinei, unde ea se oprise, și urmă :

„Aici măcar

Liberi vom fi ; Atotputernicul aicea n-a clădit ;

Și nu ne poate izgoni de-aici invidia lui ;

Aici în tihnă vom putea dormi ; iar, după cum socot,
Domnia cît ambiția prețuiește, chiar în iad ;

Mai bine-i domn în iad ca slugă-n rai.“²

Era strigătul de sfidare al unui spirit puternic. Careul răsună de vocea lui. Stătea acolo legănîndu-se, cu fața-i arsă de soare lucind, cu capul sus și dominant, iar ochii lui, aurii și virili, foarte virili

¹, ² Citate din *Paradisul pierdut*, (vezi nota 1 de la pagina precedentă.)

și de o blindețe stăruitoare, scăpărau privind-o pe Maud.

Din nou groaza aceea nedefinită și neîndoielnică apără în ochii ei cînd spuse aproape în șoaptă :

— Dumneata ești Lucifer.

Ușa se închise în urma ei. El rămase cu ochii ținînd timp de un minut, apoi își veni în fire și se îndreptă spre mine :

— Mă duc să-l schimb pe Louis la timonă, îmi spuse el scurt, și o să te chem să mă schimbi la miezul nopții. Mai bine culcă-te acum și trage un somn.

Îmbracă o pereche de mănuși, își puse șapca în cap și urcă scara tambuchiului, pe cînd eu îi urmam sfatul și mă duceam la culcare. O pricină necunoscută sau o prevestire tainică m-au îndemnat să nu mă dezbrac ci să mă culc cu hainele pe mine. Cîtva timp am stat să ascult larma care se auzea din alivei și să mă minunez de dragostea stîrnită în inima mea ; dar somnul meu devenise pe bordul „Nălucii“ foarte sănătos și natural, așa încît cîntecele și strigătele se stînseseră, ochii mi se închiseră și gîndurile mi se pierdură în toropeala somnului.

Nu știu ce m-a deșteptat, dar m-am pomenit în picioare lîngă cușetă, treaz de-a binelea, cu inima bătînd de presimțirea unui pericol, ca și cum o goarnă ar fi sunat alarma. Am deschis ușa de perete. Lampa din careu de-abia lumina. Am văzut-o pe Maud, Maud a mea, zbatîndu-se și luptîndu-se împotriva îmbrățișării lui Lup Larsen care o strivea în brațe. Am văzut zbuciumul și frămîntarea ei zadarnică, în clipa cînd, cu capul proptit în pieptul lui, se străduia din răputeri să scape.

Toate acestea am apucat să le văd în prima clipă în care m-am repezit la el.

L-am lovit cu pumnul în față cînd și-a ridicat capul, dar a fost doar o lovitură nevolnică. Răcni animalic, ca o fiară sălbatică, și îmi dete brînci cu o mină. A fost numai un brînci, o destindere a miinii, totuși puterea lui era atît de năprasnică, încît fui azvîrlit cît colo ca de o catapultă. Mă loviu cu tot corpul de ușa cabinei care fusese a lui Mugridge spărgînd tăbliile ușii și făcîndu-le tîndări. M-am zbatut să mă ridic în picioare, smulgîndu-mă cu mare greutate din ușa spartă, nedîndu-mi seama dacă eram sau nu rănit. Simțeam doar o minie nestăpînită. Cred că și eu am răcnit cînd am tras pumnalul din teacă și m-am repezit a doua oară la Lup Larsen.

Dar se întîmplase ceva. Lupta încetase. Eram lîngă el, cu pumnalul ridicat, dar nu l-am lovit. Eram nedumerit de ciudătenia celor ce se petreceau. Maud era rezemată de perete, căutînd sprijin cu mîna întinsă ; iar el se clătina, apăsîndu-și fruntea și acoperindu-și ochii cu mîna stîngă, iar cu dreapta bijbîind în jurul său ca un om buimac. Mîna i se lovi de perete, iar la această atingere trupul său păru că simte o ușurare fizică, o destindere a mușchilor, de parcă și-ar fi determinat poziția, și-ar fi găsit locul în spațiu, precum și un punct de sprijin.

Atunci am văzut din nou roșu înaintea ochilor. Toate nedreptățile și jignirile pe care le îndurasem, tot ceea ce suferisem, eu și alții, de pe urma lui, toată monstruozitatea a însăși existenței lui îmi apărură într-o strălucire ametoitoare. M-am năpus-tit asupra lui orbește, nebunește și i-am înfipt pumnalul în umăr. Mi-am dat seama chiar atunci că nu-l rănisem decît superficial — simțisem tă-

ișul hîrșîind pe omoplat — și am ridicat pumnalul ca să-l lovesc mai adînc.

Dar Maud văzuse prima mea lovitură și strigă :
— Nu, te rog, nu !

Lăsaî brațul în jos o clipă, dar numai o clipă. Ridicai din nou pumnalul, și Lup Larsen ar fi murit, desigur, dacă ea nu s-ar fi repezit între noi. Mă cuprindea cu brațele, părul ei îmi atîngea fața. Pulsul mi se iuți neobișnuit de tare, și o dată cu el furia mea crescuse. Maud mă privi în ochi vi-tejește.

— De dragul meu ! mă imploră.

— L-aș omorî tocmă de dragul dumitale ! strigai, încercînd să-mi eliberez mîna fără s-o lovesc.

— Sst ! făcu ea și îmi apăsă ușor buzele cu degetele.

Le-aș fi sărutat dacă aș fi îndrăznit, chiar atunci, cu toată minia mea, atît îmi era de dulce atingerea lor.

— Te rog, te rog ! se rugă ea, și aceste cuvinte m-au dezarmat, așa cum aveau să mă dezarmeze întotdeauna.

Am făcut un pas înapoi, dezlipindu-mă de ea, și am băgat pumnalul în teacă. M-am uitat la Lup Larsen. El își mai apăsă încă fruntea și își acoperea ochii cu mîna stîngă. Capul îi era plecat. Se muiase de tot. Trupul îi se încovoia din șolduri, umerii săi lați erau aduși și lăsați.

— Van Weyden ! mă chemă răgușit, cu o urmă de teamă în glas. O, Van Weyden, unde ești ?

Mă uitai la Maud. Ea nu spusese nimic, dar dădu din cap.

— Sînt aici, răspunsei, apropiindu-mă de el. Ce este ?

— Ajută-mă să mă așez, spusese el, cu același glas răgușit și speriat. Sînt un om bolnav, un om foarte

bolnav, Hump, urmă el, când îmi dădu drumul și căzu pe un scaun.

Își lăasă capul pe masă, ascuns în miini. Din când în când îl legăna într-o parte și într-alta de durere. O dată, când îl ridică puțin, am văzut broboane de sudoare pe fruntea sa și la rădăcina părului său.

— Sînt un om bolnav, un om foarte bolnav, repetă o dată și apoi încă o dată.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebai, punîndu-i mîna pe umăr. Ce pot face pentru dumneata?

Dar el se scutură cu un gest de enervare, dîndu-mi mîna la o parte, și cîtva timp am stat lîngă el tăcut. Maud ne privea cu fața încremenită de spaimă. Nu puteam înțelege ce se întîmplase.

— Hump, spuse el într-un tîrziu, trebuie să ajung la cușetă. Dă-mi o mîină de ajutor. O să-mi treacă curînd. Sînt migrenele alea blestemate, cred. Mi-era teamă de ele. Presimțeam că... nu, nu știu ce vorbesc. Ajută-mă să mă culc.

După ce am reușit să-l culc, își acoperi din nou fața și ochii cu mîinile și când dădeam să plec, l-am auzit mormăind :

— Sînt un om bolnav, un om foarte bolnav.

Cînd am ieșit din cabină, Maud m-a privit întrebătoare. Am clătinat din cap spunînd :

— I s-a întîmplat ceva. Ce anume, nu știu. E neputincios și speriat, îmi închipui, pentru prima oară în viața lui. Trebuie să se fi întîmplat înainte de a primi lovitura de cuțit, care i-a făcut doar o rană superficială. Dumneata trebuie să fi văzut ce s-a întîmplat.

Dînsa clătină din cap.

— N-am văzut nimic. E o taină și pentru mine. Mi-a dat drumul deodată și s-a depărtat clătînîndu-se. Dar ce să facem ? Ce să fac eu ?

— Așteaptă-mă, te rog, pînă mă întorc, răspunsei.

M-am urcat pe punte. Louis era la cîrmă.

— Poți să te duci în prova să te culci, spusei, luîndu-i cîrma.

Mă ascultă pe dată, și m-am trezit singur pe puntea „Nălucii“. În cea mai mare liniște am strîns contragabierii,¹ am coborît focul zburător și trinchetinelul, am mascat focul și am tras ghiul velei mari la mijloc. Apoi am coborît în careu la Maud. Mi-am dus degetul la buze în semn de tăcere și am intrat în cabina lui Lup Larsen. Rămăsese în aceeași poziție în care-l lăsasem, iar capul i se leghana — aproape se zvîrcolea — de colo colo.

— Pot face ceva pentru dumneata ? îl întrebai.

Nu-mi răspunse la început, dar cînd am repetat întrebarea, spuse :

— Nu, nu ; mi-e bine. Lasă-mă în pace pînă miine dimineată.

Dar întorcîndu-mă să plec, i-am văzut capul leghînîndu-se din nou. Maud mă aștepta nerăbdătoare, și am băgat de seamă, cu o tresărire de bucurie, felul mîndru în care-și ținea capul și calmul ochilor ei minunați. Erau calmi și siguri de ei, ca însăși firea sa.

— Ai avea încredere în mine să întreprindem o călătorie cam de șase sute de mile ? întrebai.

— Vrei să spui... ? m-a întrebat și am înțeles că-mi ghicise gîndul.

— Da, chiar asta vreau să spun. Nu ne-a rămas altă scăpare decît barca.

---

¹ *Contragabieri* — vele pătrate, așezate în partea superioară a catargului mare, a arborelui trinchet și a arborelui artimon

— Mie, vrei să spui, zise ea. Dumneata ești de bună seamă în tot atîta siguranță cum ai fost și pînă acum.

— Nu, nu ne-a mai rămas altă scăpare decît barca, am susținut cu tărie. Te rog să te îmbraci cît poți mai gros, numaidecît, și fă o legătură cu tot ce vrei să mai iei cu dumneata... Și grăbește-te, adăugai, pe cînd se îndrepta spre cabina ei.

Cambuza era chiar sub careu ; deschizînd chepengul din podea și luînd cu mine o luminare, am sărit jos și am început să cotrobăi prin proviziile goeletei. Am ales mai ou seamă conserve. Maud, sus, stătea cu miinile gata întinse ca să primească lucrurile ce i le treceam.

Am lucrat în tăcere. Am luat, de asemenea, pături, mănuși impermeabile, șepci și altele din lada cu efecte. Nu era lucru de șagă să ne riscăm viețile într-o barcă mică pe o mare atît de rea și de furtunoasă, și era neapărat nevoie să ne păzim împotriva frigului și a umezelii. Lucram cu înfrigurare, ca să ne transportăm prada pe punte și s-o depozităm lîngă catarg ; cu atîta înfrigurare, încît Maud, a cărei putere nu era cine știe ce, a trebuit să se oprească, istovită, și să se așeze pe treptele dunetei. Aceasta nu-i ajută prea mult ca să-și revină, și se culcă pe spate, pe puntea tare, cu brațele întinse și cu întreg corpul destins.

Era un leac de care-mi aminteam de la sora mea și știam că-și va reveni numaidecît. Știam, de asemenea, că nu ne-ar strica să avem arme, așa că am intrat din nou în cabina lui Lup Larsen, să-i iau carabina și pușca. I-am vorbit, dar nu mi-a răspuns, deși capul i se mai legăna încă de colo colo și nu dormea.

„La revedere, Lucifer“, i-am șoptit în gând, închizînd ușa încet.

Mai aveam să fac rost de o rezervă de muniție, lucru ușor, deși pentru aceasta a trebuit să intru prin tambuchiul aliveiului. Aici țineau vînătorii cutiile cu muniții pe care le luau în bărci ; de aici, la cîțiva pași de petrecerea lor zgomotoasă, am înșfăcat două cutii.

Apoi a trebuit să las o barcă pe apă. Nu era o treabă prea ușoară pentru un singur om. După ce am desfăcut legăturile, am tras întii de palancul din prova, apoi de cel din pupa, pînă ce barca a trecut de copastie, apoi am filat pe rînd palancurile vreo două picioare, pînă ce barca ajunsese să stea atîrnată deasupra apei, lipită de bordaj. M-am asigurat că avea tot ce-i trebuia, ca rame, furcheți¹ și vele. Trebuia să avem și apă, așa că am furat din fiecare barcă butoiușul ei cu apă. Cum erau cu totul nouă bărci, însemna că vom avea și destulă apă, și lest, deși s-ar fi putut întîmpla ca barca să fie supraîncărcată din pricina celorlalte provizii îmbelșugate pe care le luam.

Pe cînd Maud îmi trecea proviziile și eu le așezam în barcă, un marinar veni pe punte din prova. A stat un timp lîngă copastia din vînt (noi ne găseam la cea de sub vînt) și apoi merse agale pînă în dreptul catargului, se opri din nou și stătu cu fața în vînt și cu spatele spre noi. Îmi auzeam inima bătînd, cum stăteam zgîrcit în barcă. Maud se întinsese pe punte și știam că stătea nemîșcată, cu trupul în umbra parapetului. Dar omul nu s-a întors ; după ce se întinse cu brațele în sus și căscă zgomotos, se reîntoarse la prova și dispăru.

---

¹ *Furchet* — furcă mică de fier în care se fixează vislele.

Cîteva minute ne-au ajuns ca să terminăm încărcarea, apoi am lăsat barca pe apă. Cînd o ajutam pe Maud să treacă peste copastie, i-am simțit trupul lingă al meu și de-abia m-am putut împiedica să nu strig : „Te iubesc ! Te iubesc !” Într-adevăr, Humphrey Van Weyden era îndrăgostit, în sfîrșit ; așa mă gîndeam cînd mîna ei se strînse într-a mea, în timp ce o coboram în barcă. Mă țineam cu o mînă de copastie, iar cu cealaltă o țineam pe ea și mă simțeam mîndru de această ispravă. Nu eram atît de puternic acum cîteva luni, în ziua în care-i spuseseam la revedere lui Charley. Furuseth și pornisem spre San Francisco pe bordul nefericitului „Martinez”

Cînd barca se ridică pe un val, ea o atinse cu picioarele, și eu îi slobozii mîinile. Am desfăcut palancurile și am sărit după ea. Nu vislisem în viața mea, dar am pus ramele în furcheți și, cu mare greutate, am reușit să depărtez barca de „Năluca”. Apoi am încercat vela. Văzusem de multe ori pe cirmaci și vînători ridicînd vela cu spetează, dar aceasta a fost prima mea încercare. Ceea ce lor le lua poate două minute mie îmi luă douăzeci, dar pînă la urmă am izbutit să întind vela și, cu visla de cîrmit în mîini, am strîns vîntul.

— Într-acolo e Japonia, spusei, drept în fața noastră.

— Humphrey Van Weyden, îmi spuse ea, ești un om viteaz.

— Nu, răspunsei. Dumneata ești o femeie vitează.

Ne-am întors capetele, sub același imbold, de a mai privi pentru ultima oară „Năluca”. Corpul scund al goletei se ridica și se lăsa pe un val ; velatura ei se întrezărea în bezna nopții ; timonă

ei legată scîrîția la fiecare smucitură a cîrmei ; apoi se pierdu văzului și auzului nostru și rămăse-
răm singuri pe marea întunecată.

Capitolul XXVII

Zorile se iviră, cenușii și reci. Sufla o briză ră-
coroasă, barca era strinsă în vînt și busola ne arăta
că eram în drum spre Japonia. Deși îmbrăcat cu
mănuși groase, degetele mi-erău înghețate și mă
dureau de încheștarea lor pe vîsla de cîrmit. Pi-
cioarele mă usturau din cauza frigului și speram
din toată inima să iasă soarele.

În fața mea, în fundul bărcii, era culcată Maud.
Ei, cel puțin, îi era cald, căci sub ea și peste ea
erau păături groase. Pe cea de deasupra o trăsesem
peste fața ei, ca s-o feresc de răcoarea nopții,
așa că nu-i mai vedeam decît vag liniile trupului
și părul castaniu-deschis — revărsat peste pătură
și împodobit cu roua dimineții.

O privii îndelung, zăbovind mai mult asupra
singurei părți ce se vedea, cu ochii unui om care
o socotea ca lucrul cel mai de preț din lume. Atît
de stăruitoare a fost privirea mea, încît ea s-a
mișcat sub păături, aruncînd-o deoparte pe cea de
deasupra, și apoi mi-a zîmbit, cu ochii încă grei de
somm.

— Bună dimineța, *mister* Van Weyden, spuse
ea. Ai zărit țărmlul ?

— Nu, răspunsei, dar ne apropiem de el cu șase
mle pe oră.

Dînsa făcu o grimasă dezamăgită.

— Asta înseamnă o sută patruzeci și patru de
mle în douăzeci și patru de ore, adăugai, îmbar-
bătînd-o.

Fața i se luminează.

— Cit avem de mers ?

— Siberia este în direcția aceea, spusei, arătînd către vest. Dar spre sud-vest, la vreo șase sute de mile, se găsește Japonia. Dacă vîntul acesta ține, o să ajungem în cinci zile.

— Dar dacă e furtună ? Barca va putea oare să reziste ?

Avea Maud un fel de a te privi în ochi, cerînd să-i răspunzi drept ; în acest fel mă privi cînd îmi puse această întrebare.

— Ar trebui să fie o furtună foarte puternică, spusei, ocolind răspunsul.

— Și dacă e o furtună foarte puternică ?

Dădu-i din cap.

— Dar am putea fi culeși în orice clipă de o goeletă vînătoare de foci. Sînt destule prin partea aceasta a oceanului.

— Vai, dar te-a pătruns frigul pînă la oase ! exclamă ea. Uite ! Tremuri ! Nu spune că nu ; tremuri ! Și eu, care am stat aici la cald, ca într-un cuib !

— Nu văd la ce-ar folosi dacă și dumneata ai sta aici și ți-ar fi frig, i-am zis, rîzînd.

— Ba o să folosească atunci cînd voi învăța să cîrmesc, ceea ce voi face negreșit.

Se așeză și începu să se dichisească puțin. Își scutură părul, care se despletî, acoperindu-i fața și umerii ca un nor castaniu. Drag mai mi-era acel păr umed, castaniu ! Voiam să-l sărut, să-l lunec printre degete, să-mi îngrop fața în el. O priveam vrăjit, pînă ce barca intră în vînt, și fluturarea veleii mă preveni că nu-mi vedeam de treabă. Idealist și romantic cum eram și cum am fost întotdeauna, cu toată firea mea analitică, nu reușisem pînă acum să prind toate însușirile fizice

ale dragostei. Susținusem întotdeauna că dragostea dintre bărbat și femeie este ceva sublim, de natură spirituală, o legătură sufletească ce unește și apropie sufletele lor. Legăturile trupești jucau un rol neînsemnat în concepția mea despre dragoste. Dar acum învățam pe socoteala mea plăcută lecție că sufletul se materializează, se exteriorizează prin trup ; că vederea, mirosul și pipăitul părului iubitei erau în aceeași măsură răsuflare, glas și esență ale sufletului ei, ca și lumina ce-i strălucea în ochi și gândurile rostite de buzele ei. La urma urmei, sufletul singur nu-l poți cunoaște ; e un lucru pe care-l poți doar bănuî sau ghici ; nici nu se poate exprima prin mijloacele sale proprii. Iehova era antropomorf, pentru că nu le putea vorbi evreilor decât pe înțelesul lor ; a fost astfel conceput după chipul lor, ca un nor, ca un stilp de foc, ceva tangibil, fizic, pe care mințile izraeliților puteau să-l perceapă.

Astfel priveam părul castaniu-deschis al lui Maud și îl iubeam ; și am învățat mai mult despre dragoste decât tot ceea ce mă învățaseră poeții și cîntăreții prin toate cîntecele și sonetele lor. Ea își aruncă părul înapoi cu o mișcare iute și îndemînatică, și fața i se ivi zîmbitoare.

— De ce nu poartă femeile întotdeauna părul despletit ? întrebai. Este cu mult mai frumos.

— Dacă nu s-ar încurca așa de groaznic ! rise ea. Poftim ! Mi-am pierdut una din spelcile mele prețioase !

N-am mai avut grijă de barcă, de aceea s-a întimplat de cîteva ori ca vela să fluture, atît mă bucuram să urmăresc fiecare mișcare a lui Maud cînd răscolea păturile în căutarea spelcii. Am fost surprins, chiar plăcut surprins, că era atît de feminină ; cu o plăcere încă mai mare îi

urmăream fiecare gest caracteristic femeiesc. Căci în gândurile mele o ridicasem prea sus, îndepăr-tînd-o prea mult de sfera umană și de mine. În mintea mea făcusem din ea o ființă dumnezeiască, de care nu mă puteam apropia. Astfel, inima mi se umplu de încîntare văzîndu-i micile gesturi care arătau că era doar femeie, ca, de pildă, miș-carea capului cu care-și arunca pletele pe spate și căutarea spelcii. Era femeie, om ca și mine, din sfera mea, iar încîntătoarea intimitate firească, dintre bărbat și femeie, era cu puțință, pe lângă venerația și respectul pe care știam că i le voi purta întotdeauna.

Găsi spelca cu un mic țipăt adorabil, și eu îmi îndreptai din nou atenția asupra cîrmei. Am început să fac încercări, legînd și împănînd visla de cîrmit, pînă ce barca ajunsese să-și țină drumul destul de bine cu vîntul strîns, fără ajutorul meu. Uneori strîngeam vîntul prea mult, sau, dimpo-trivă, prea puțin; dar barca își revenea și, în ge-neral, mergea mulțumitor.

— **Iar acum**, să ne luăm gustarea, spusei. Dar întii trebuie să te îmbraci mai călduros.

Am scos o bluză groasă nouă, confecționată din material de pătură. Cunoșteam materialul; era atît de gros și de bătut, încît putea să țină la ploaie și să nu se pătrundă după ore întregi de umezire. După ce își trase bluza peste cap, i-am schimbat șapca de mus pe care o purta cu o șapcă băr-bătească, destul de mare ca să-i acopere părul, lăsîndu-i clapa în jos ca să-i apere cu totul ceafa și urechile. Rezultatul era fermecător. Fața ei era dintre acelea care nu puteau să arate decît bine în orice împrejurare. Nimic nu-i putea tulbura ovalul delicios, trăsăturile aproape clasice, sprîn-

cenele delicat desenate, ochii mari, căprui, limpezi și calmi, minunat de calmi.

O rafală ceva mai puternică ne-a izbit chiar atunci. Barca a fost prinsă pe când trecea pieziș creasta unui val. Se aplecă deodată, scufundându-se, pînă ce copastia ajunse la nivelul apei, și o găleată, două de apă năvăli în barcă. În clipa aceea eu tocmai deschideam o cutie de limbă conservată; am sărit la scotă și am molat-o la timp. Vela flutură și se zbatu, și barca veni sub vînt. Cîteva minute de manevrare mi-au ajuns ca s-o pun iar pe drum, iar apoi m-am întors la pregătirea gustării.

— Manevra e reușită, se pare, deși nu mă pricep în ale navigației, spuse ea, aprobînd din cap cu seriozitate dispozitivul meu de cîrmire.

— Nu ne folosește decît atunci cînd mergem cu vîntul strîns, îi explicai. Cînd mergem cu vîntul mai larg, din pupa, de la travers sau dinapoia traversului, trebuie să ții cîrma.

— Mărturisesc că nu înțeleg termenii dumitale tehnici, spuse ea. Dar înțeleg concluzia și nu-mi place. Nu poți cîrmi zi și noapte, mereu. Așa că, după gustare, aștept să-mi dai prima lecție. Apoi te vei culca să dormi. Vom face cu schimbul, întocmai cum se face pe vase.

— Nu vād cum am să te învăț! am protestat. De-abia învăț eu singur. N-ai bănuir, atunci cînd mi te-ai încredințat, că n-am nici un fel de experiență cu bărcile. Este prima dată cînd pun piciorul într-o barcă.

— Atunci vom învăța împreună, *sir*. Și deoarece mi-ai luat-o înainte cu o noapte, îmi vei arăta ceea ce ai învățat. Iar acum, gustarea! Doamne, ce poftă de mîncare îți dă aerul ăsta!

— N-avem cafea, spusei eu cu părere de rău, trecîndu-i niște pesmeți marinărești unși cu unt și o felie de limbă conservată. Și n-o să avem nici ceai, nici supe, nimic cald, pînă nu ajungem undeva, cumva la țarm.

După această gustare, încheiată cu o cană de apă rece, Maud își luă prima lecție de cîrmit. Învățînd-o pe ea, am prins și eu multe, deși foloseam cunoștințele pe care mi le însușisem manevrînd „Năluca” și privind pe cîrmaci manevrînd bărcile. Era o elevă destoinică și a învățat curînd să țină drumul, să vină în vînt la rafale și să moleze scota la nevoie.

Obosită, se vede, de această treabă, îmi trecu vîsla mie. Eu strînsesem păturile, dar ea începu acum să le întindă în fundul bărcii. Cînd totul fu pus la punct, îmi spuse :

— Acuma la culcare, *sîr* ! Vei dormi pînă la prînz. Adică pînă la masă, se corectă, amintîndu-și că pe „Năluca” se spunc masă, nu prînz.

Ce puteam să fac ? Ea stăruia și spunea : „Te rog, te rog !” drept care i-am trecut ei vîsla și am ascultat-o. Am încercat o adevărată plăcere a simțurilor strecurîndu-mă în așternutul pregătit de mîinile ei. Calmul și stăpînirea de sine care îi erau atît de caracteristice se transmisese ră parcă și păturilor, astfel încît simțeam o dulce toropeală și mulțumire. Vedeam ca în vis o față ovală cu ochi căprui, încadrată de o șapcă de pescar, sălțînd pe un fond care era cînd de nori cenușii, cînd de mare cenușie ; apoi mi-am dat seama că dormisem.

M-am uitat la ceas. Era ora 1. Dormisem șapte ore ! I-ar ea ținuse cîrma timp de șapte ore ! Cînd i-am luat vîsla din mînă, a trebuit mai întîi să-i descleștez degetele amorțite. Slaba ei putere se

istovise, nici nu se mai putea mișca din loc. A trebuit să dau drumul la scotă ca s-o duc în cui-bul de pături și i-am frecat mâinile și brațele.

— Sînt așa de ostenită ! spuse ea oftînd o dată adînc și scurt și lăsîndu-și capul în jos, vlăguită.

Dar în clipa următoare și-l îndreptă.

— Acuma să nu mă cerți, să nu îndrăznești să mă cerți, spuse ea cu o sfidare șăgalnică.

— Sper că fața mea nu pare supărată, răspunsei serios, căci te asigur că nu sînt cituși de puțin supărat.

— N-nu, cumpăni ea. Pare doar dojenitoare.

— Atunci este o față cinstită, pentru că arată ceea ce simt. Ai fost nedreaptă cu dumneata și cu mine. Cum mai pot să mă bizui pe dumneata ?

Făcu o mutrișoară spășită.

— Am să fiu cuminte, spuse ea ca un ștrengar prins asupra faptului. Făgăduiesc...

— Făgăduiești să ascuți, așa cum ascultă un marinar de căpitanul lui ?

— Da, răspunse ea. A fost o prostie din partea mea, știu.

— Atunci trebuie să-mi mai făgăduiești ceva.

— Bucuros !

— Să nu spui „te rog, te rog“ prea des ; fiindcă îmi sapă autoritatea.

Ea înțelese și rîse înveselită. Observase și ea ce acțiune avea asupra mea repetarea cuvintelor „te rog“.

— Sînt cuvinte frumoase... începui.

— Dar trebuie să le folosesc cu măsură, mă întrerupse.

Rîse obosită și își lăsă din nou capul în jos.

Părăsii vîsla doar ca să-i așez păturile pe picioare și să-i acopăr fața cu una din ele. Vai, ce delicată era ! Privii cu îndoială spre sud-vest și mă

gîndii la cele șase sute de mile pline de greutate și ne așteptau — da, și de n-ar fi decît greutate ! Pe această mare, o furtună se putea stîrni în orice clipă și ne putea nimici. Totuși, nu mi-era frică. Viitorul nu prezenta nici o siguranță, eram plin de îndoieli, și totuși nu simțeam nici o teamă ascunsă. „Trebuie să iasă bine, trebuie să iasă bine“, îmi repetam iarăși și iarăși.

Vîntul se întee după-amiază, ridicînd valurile și punînd la încercare atît barca, cît și pe mine. Dar proviziile de mîncare și cele nouă butoiașe cu apă făceau ca barca să poată ține piept valurilor și vîntului, și am mers așa cît am socotit că riscul nu e prea mare. Apoi am scos spetezele și am tras colțul de sus al velei la piciorul catargului, transformînd-o astfel într-un fel de velă triunghiulară, care, așa redusă, ne dădea totuși o viteză „onorabilă“, cum spun marinarii.

Tîrziu după-amiază am zărit fumul unui vapor la orizont, sub vîntul nostru, și știam că este fie un vas de patrulare rusec, fie mai degrabă „Macedonia“, în căutarea „Nălucii“. Soarele nu se arăta toată ziua și era un frig năprasnic. Pe măsură ce se înnopta, norii se întunecau și vîntul se întetea, așa încît atunci cînd Maud și cu mine ne-am luat cina, am mîncat cu mînușile în mîini, eu cîrmind și îmbucînd cîte o înghițitură între rafale.

Cînd se întunecă de tot, vîntul și valurile deveniseră prea puternice pentru barcă și, călcîndu-mi pe inimă, am coborît vela și m-am apucat să fac o ancoră plutitoare. Învățasem despre acest dispozitiv din vorbele vîntătorilor și era un lucru ușor de făcut. Înfășurînd vela și legînd-o bine în jurul catargului, ghiului și spetezei, precum și a două perechi de rame de rezervă, am aruncat-o peste bord. O parîmă o lega de prova, și cum ea

plutea aproape înecată în apă, ferită de bătaia vîntului, deriva mai încet decît barca. În consecință, ținea barca cu prova în vînt și în valuri, poziția cea mai sigură ca să te ferești de a lua apă atunci cînd valurile se transformă în berbeci.

— Și acuma ? întrebă Maud cu voioșie cînd îmi terminai treaba și-mi îmbrăcam mănușile.

— Și acuma nu mai călătorim spre Japonia, răspunsei. Derivăm spre sud-est sau sud-sud-est cu cel puțin două mile pe oră.

— Asta înseamnă numai douăzeci și patru de mile dacă vîntul bate cu tărie toată noaptea.

— Da, și numai o sută patruzeci de mile dacă continuă timp de trei zile și trei nopți.

— Dar n-o să continue, spuse ea cu încredere simplă. O să se schimbe și o să sufle mai încet.

— Marea este cea mai grozavă dintre ființele perfide.

— Dar vîntul ?! ripostă ea. Te-am auzit vorbind cu însuflețire despre viteazul alizeu.

— Îmi pare rău că nu mi-a dat în gînd să aduc cronometrul și sextantul lui Lup Larsen, spusei eu, tot posomorît. Din navigarea într-o direcție și derivarea într-alta, fără să mai vorbim de a treia direcție a curentului, reiese o rezultantă care nu poate fi calculată nici cum. Nu va trece mult și nu ne vom cunoaște poziția decît cu o aproximație de cinci sute de mile.

Apoi îi cerui iertare și îi făgăduii că n-am să mai fiu descurajat. La rugămintea ei, i-am îngăduit să facă de cart pînă la miezul nopții — atunci era ora 9, dar am înfășurat-o în pături și într-un impermeabil înainte de a mă culca. Am dormit iepurește. Barca sălta și cădea, sărind peste coamele valurilor ; auzeam talazurile trecînd în goană și stropi de spumă erau zvîrliți mereu în barcă.

Totuși nu era o noapte rea, îmi spuneam — nici nu se compara cu nopțile pe care le trăisem pe bordul „Nălucii“; nici poate cu cele pe care aveam să le trăim pe această coajă de nucă. Fundul bărcii era gros de trei sferturi de țol. Între noi și adîncurile mării nu era decît o scîndură nici măcar de un țol grosime.

Totuși afirm, afirm cu tărie că nu mi-era frică. Nu mă mai temeam de moarte, de care Lup Larsen și chiar Thomas Mugridge mă făcuseră să mă tem. Ivirea lui Maud Brewster în viața mea părea să mă fi transformat. „La urma urmei, mă gîndeam, este mai bine și mai frumos să iubești decît să fii iubit, dacă această iubire dă atîta preț vieții, încît nu mai ți-e teamă să mori pentru ea. Îmi uit de viața mea, iubind altă viață; și, totuși, paradoxal, niciodată n-am dorit atît de mult să trăiesc ca acum, cînd prețuiesc mai puțin ca oricînd viața mea. N-am avut niciodată atîta rațiune de a trăi“, mi-am spus, încheindu-mi aceste cugetări; după aceea și pînă am ațipit m-am mulțumit să încerc să scrutez bezna spre locul unde știam că Maud stătea ghemuită în pupa, veghind marea înspumată și stînd gata să mă cheme în orice clipă.

Capitolul XXVIII

Nu este nevoie să povestesc în toate amănuntele suferințele ce le-am îndurat în barcă în timpul zilelor îndelungate în care am fost minați și duși ici și colo, vrînd-nevrînd peste ocean. Vîntul puternic a suflat douăzeci și patru de ore dinspre nord-vest, după care s-a potolit, pentru a izbucni din nou, în timpul nopții, dinspre sud-vest. A suflat drept în direcția în care voiam să mergem,

dar am tras pe bord ancora plutitoare și am ridicat vela, strângînd vîntul, astfel ca să mergem în direcția sud-sud-est. N-aveam de ales decît între drumul acesta și cel spre vest-nord-vest, pe care-l îngăduia vîntul; dar vînturile calde din sud mi-au ațîțat dorința de a ajunge în mări mai calde și am ales drumul spre sud-sud-est.

De trei ore — era miezul nopții, după cum îmi amintesc bine, și o beznă cum nu mai văzusem niciodată pe mare — vîntul, suflînd tot dinspre sud-vest, se stîrni furios și am fost din nou silit să mă folosesc de ancora plutitoare.

Zorile se iviră și mă găsiră tras la față; marea era toată înspumată, iar barca tîra ancora, ridicîndu-se aproape pînă la verticală. Neîncetat eram în primejdie de a fi inecați de berbeci. Chiar așa, stropi de apă și spumă cădeau în barcă în asemenea cantitate încît trebuia să dau apa afară fără să mă opresc. Păturile erau learcă. Totul era ud; doar Maud, îmbrăcată în haine de ploaie, cizme de cauciuc și o pălărie impermeabilă, era ferită, în afară de obraz, mîini și o șuviță de păr rebelă. Din cînd în cînd ea mă schimba la scosul apei, aruncînd-o vitejește, la fel de vitejește cum înfrunta și furtuna. Toate sînt relative. Nu era decît un vînt puternic, dar pentru noi, luptînd pe viață și pe moarte în luntrea noastră fragilă, era o adevărată furtună.

Înghetați și amăriți, cu vîntul tăindu-ne obrazii, cu valurile albe de spumă care vuiau trecînd pe lîngă noi, ne-am zbatut ziua întreagă. Veni noaptea, dar nici unul din noi n-a dormit. Veni ziua, și vîntul tot ne mai tăia obrazii, și valurile albe tot mai vuiau trecînd pe lîngă noi. Noaptea următoare Maud pică de istovită ce era. O acoperii cu impermeabile și cu o prelată. Era relativ ferită de

umezeală, dar înțepenită de frig. Mă temeam grozav că ar putea muri în timpul nopții ; dar zorile se iviră reci și mohorâte, cu același cer acoperit, cu același vînt tăios și cu același vuiet al valurilor.

Eu nu închiseseam ochii de patruzeci și opt de ore. Eram ud și rebegit de frig pînă în măduva oaselor, de-mi venea să cred că sînt mai mult mort decît viu. Trupul mi-era țeapăn, atît din pricina eforturilor cît și a frigului ; mușchii îndurerăți mă chinuiau îngrozitor ori de cîte ori îi puneam la încercare, ceea ce se întîmpla mereu. În tot acest timp eram minăți spre nord-est, tocmai în direcția opusă Japoniei, spre pustia Mare Bering.

Și tot mai trăiam, barca tot plutea și vîntul tot sufla cu aceeași tărie. De fapt, spre seara celei de a treia zile s-a întetit chiar ceva mai mult. Prova bărcii intră sub coama unui val din care ieșirăm cu barca umplută pe sfert cu apă. Aruncam apa afară ca un nebun. Posibilitatea de a lua din nou apă era sporită din pricina celei luate, care îngreuna barca și o făcea să plutească mai prost. Un alt val ca acela ar fi însemnat sfîrșitul. După ce am golit barca de apă, am fost nevoit să iau prelată cu care o acoperisem pe Maud ca s-o fixez peste prova. Bine că am făcut acest lucru, căci astfel o treime din barcă era acoperită, și de trei ori în următoarele ceasuri aceasta ne feri de grosul puhoiului cînd prova intra sub val.

Maud era într-o stare de plîns. Stătea ghemuită în fundul bărcii, cu buzele învinețite, cu fața pămîntie, arătînd limpede chinurile ce îndura. Dar ochii ei mă priveau mereu vitejește, iar buzele-i rosteau mereu cuvinte de îmbărbătare.

Toiul furtunii trebuie să fi trecut în noaptea aceea, deși nu mi-am dat seama atunci. Copleșit de osteneală, adormisem acolo unde mă găseam, în pupa. În dimineata celei de a patra zile ne-am pomenit că vîntul se domolise pînă ce nu mai era decît o adiere plăcută, valurile se potoleau și soarele strălucea pe cer. O, soare binecuvîntat ! Cum ne-am mai scăldat bieteile trupuri în căldura razelor lui binefăcătoare, înviind ca gîngăniile după furtună. Zimbeam din nou, spuneam glume și priveam situația cu optimism. Totuși, aceasta era mai rea ca oricînd. Eram și mai departe de Japonia decît în noaptea în care părăsisem „Năluca“. Nu puteam să ghicesc decît cu mare aproximație longitudinea și latitudinea la care ne găseam. Socotind o derivă de două mile pe oră, în cele peste șaptezeci de ore cît a durat furtuna am fost mînați cel puțin o sută cincizeci de mile spre nord-est. Dar oare socotisem bine deriva ? Se prea poate ca aceasta să fi fost de patru mile pe oră în loc de două. În acest caz, eram încă cu o sută cincizeci de mile mai departe.

Nu știam unde ne găseam ; se putea întîmpla să fim în vecinătatea „Nălucii“. Erau foci în jurul nostru și mă așteptam să văd oricum o goeletă vînătoare de foci. Am și zărit una după-amiază, cînd s-a stîrnit din nou vînt din nord-vest. Dar goeleta necunoscută se pierdu la orizont și rămaserăm singuri pe întinsul mării.

Urmară zile de ceață, cînd chiar și buna dispoziție a lui Maud lîncezi și nu mai auzeam din gura ei cuvinte voioase ; zile de calm, cînd pluteam pe singurătatea nesfîrșită a mării, copleșiți de măreția ei, și totuși uimiți de minunea vieții, căci încă trăiam și luptam pentru a trăi ; zile de lapoviță, de vînt și de vifor, cînd nimic nu ne

mai putea încălzi ; sau zile de ploaie mărunță, cînd ne-am umplut butoiașele cu apă scursă de pe velă.

Și tot o iubeam pe Maud, cu o dragoste care sporea mereu. Avea atîtea aspecte, atîtea poziții diferite, „fire multilaterală“, spuneam eu. Dar aceasta, precum și alte vorbe mai drăgăstoase, i le spuneam numai în gînd. Deși destăinuirea iubirii mele îmi stătuse, ba îmi tremurase pe buze de mii de ori, îmi dădeam seama că nu era momentul potrivit pentru o astfel de destăinuire. Chiar de nu ar fi fost o altă pricină, nu era cazul ca acum, cînd ocroteam și încercam să scap viața unei femei, să-i cer acelei femei dragostea. Cît de delicată era situația, nu numai în această privință, dar și în multe altele ! Mă felicitam că știu să-i fac față cu delicatețe ; mă felicitam, de asemenea, că nu i-am arătat în nici un fel sau chip dragostea ce-i purtam. Eram ca doi buni camarazi, și am devenit camarazi și mai buni pe măsură ce treceau zilele.

Unul din lucrurile care mă uimeau era lipsa ei de teamă. Marea îngrozitoare, barca fragilă, furtunile, suferințele, noutatea situației, singurătatea — lucruri ce toate ar fi trebuit să înspăimînte și o femeie robustă — păreau să nu lase nici o impresie asupra ei, care cunoscuse viața numai sub aspectele ei cele mai comode și cele mai artificiale ; asupra ei, care era ca focul, roua și ceața, un suflet înălțat, care avea tot ce are femeia mai gingaș, mai duios și mai iubitor. Totuși, greșesc. Îi era teamă dar avea curaj. Moștenise trupul și suferințele trupești, dar trupul nu-i înfrirea decît trupul. Era un suflet, în primul rînd și mereu, un suflet, esența eterică a vieții, calmă precum îi erau

și ochii, sigură de veșnicie în orînduirea schimbătoare a universului.

Urmară zile de furtună, zile și nopți de furtună, cînd oceanul ne amenința cu tumultul lui alb, iar vîntul izbea cu lovituri de titan barca noastră, care se zbătea pe ape. Și mereu eram goniți mai departe și tot mai departe, spre nord-est. Pe o astfel de furtună, cea mai rea din toate prin care trecuserăm, aruncai o privire ostenită în partea opusă vîntului, fără a căuta ceva anume, ci numai din oboseala de a înfrunta mereu furia elementelor și aproape ca o rugă mută către puterile dezlănțuite, ca să se potolească și să ne lase să trăim. Ce văzui la început nu puteam să-mi cred ochilor. Fără îndoială că zilele și nopțile de nesomn și îngrijorarea mă năuciseră. Am privit înapoi spre Maud, ca să mă situez, ca să spun așa, în timp și în spațiu. Văzînd obrajii ei dragi uzi, păru-i fluturînd în vînt și ochii-i căprui atît de curajoși, m-am convins că vederea mi-era sănătoasă. M-am întors iar cu spatele la vînt și iar am văzut limba de pămînt înaintînd în mare, neagră, înaltă și pustie ; valurile furioase ce se spărgeau la temelia ei erau azvîrlite în sus pe pereți ca niște fîntîni arteziene ; țărmul negru și dușmănos îndreptat spre sud-est, mărginit de un uriaș guler de spumă albă.

— Maud, spusei. Maud !

Ea întoarse capul și văzu.

— Nu poate fi Alaska ! strigă ea.

— Din păcate, nu, răspunsei. Și o întrebai : Știi să înoti ?

Ea clătină din cap.

— Nici eu, spusei. Așa că trebuie să ajungem la țarm fără să înotăm, căutînd o deschizătură printre stînci prin care să trecem cu barca și

apoi să coborîm cumva pe uscat. Dar trebuie să fim iuți, cît se poate de iuți, și preciși.

Vorbeam cu o încredere pe care ea știa că nu o simțeam, căci mă privi cu acea uitătură a ei neșovăitoare și spuse :

— Nu ți-am mulțumit încă pentru tot ce-ai făcut pentru mine, dar...

Se opri, ca și cum ar fi căutat cuvintele prin care să-și arate mai bine recunoștința.

— Ei ? spusei brutal, căci nu prea eram încîntat de mulțumirile ei.

— Ai putea să mă ajuți, spuse ea zîmbind.

— Să-ți exprimi recunoștința înainte de a muri? Nicidecum ! Nu vom muri. Vom acosta pe insulă și, înainte de sfîrșitul zilei, vom fi în tihnă, la adăpost.

Vorbeam apăsător, dar nu credeam ce spuneam. Nu teama mă îndemna să mint. Nu mi-era teamă, deși eram sigur de moarte, în acel clocot de spumă dintre stînci, care se apropia cu repeziune. Era cu neputință să ridicăm vela și să ne întoarcem în larg, cu vîntul în prova. Vîntul ar fi răsturnat barca îndată : valurile ar fi înecat-o în clipa în care ar fi intrat într-un gol ; pe lîngă acestea, vela, legată de vîslele de rezervă, ne tira după ea.

Cum spuneam, nu mă temeam de moartea mea, acolo, la cîteva sute de iarzi sub vîntul nostru, dar eram îngrozit la gîndul că Maud trebuia să moară. În imaginația mea afurisită, o vedeam zdrobită și sfîrtecă de stînci, și era groaznic. M-am silit din răspuțeri să cred că vom acosta teferi, și astfel spuneam nu ceea ce credeam, ci ceea ce voiam să cred.

M-am răzvrătit la gîndul acelei morți înspăimîntătoare și, pentru o clipă, mi-a trecut prin

mintе gîndul năstrușnic să o iau pe Maud în brațe și să sar peste bord. Apoi mă hotărîi să aștept și, în ultimul moment, cînd ne vom apropia de locul primejdios, s-o iau în brațe, să-i mărturisesc dragostea mea și, îmbrățișați amîndoi, să înfruntăm moartea într-un ultim zbucium.

Instinctiv ne-am apropiat unul de altul în fundul bărcii. I-am simțit mîna înmănușată căutîndu-mi mîna. Astfel, fără să vorbim, am așteptat sfîrșitul. Nu eram prea departe de adăpostul din partea de vest a promontoriului, și vegheam cu speranța ca vreun curent sau vreun vîrtej al mării să ne deriveze pe la vestul insulei, înainte de a ajunge la stînci.

— Vom trece, spusei, cu o încredere de care știam că nu ne înșela pe nici unul. Pe toți dracii, *trecem* sigur ! strigai cinci minute mai tîrziu.

Înjurătura îmi scăpase din pricina emoției — prima din viața mea, cred, afară dacă „dă-l păcatelor“, o vorbă de ocară din tinerețe poate fi socotită ca înjurătură.

— Îți cer iertare, spusei.

— În orice caz, m-ai convins că ești sincer, spuse ea cu un ușor zîmbet. Acuma știu sigur că vom trece.

Văzusem un cap îndepărtat care depășea marginea extremă a promontoriului ; și, cum priveam amîndoi, vedeam crescînd un golf adînc, cuprins între acest cap și promontoriu. În același timp ne răsuna în urechi un muget continuu și puternic. Avea ceva din măreția și intensitatea unui tunet îndepărtat, venea direct de sub vînt, chiar împotriva furtunii, ridicîndu-se deasupra ropotului valurilor. Cum am trecut de imensitatea promontoriului, întreg golful se desfășură în fața ochilor noștri ; o plajă albă, nisipoasă, de forma unei

semilune, pe care se spărgeau valuri furioase, acoperite de miriade de foci. De la acestea se auzea mugetul uriaș.

— O colonie de foci ! strigai. Acuma sîntem într-adevăr salvați ! Trebuie să fie oameni și vase de patrulare ca să le apere împotriva vîntătorilor. S-ar putea să fie și un post la țarm.

Dar studiind valurile care se spărgeau pe plajă, spusei :

— Tot rău e, dar nu chiar așa rău. Acuma, dacă zeii sînt cu adevărat buni, vom deriva pe lîngă capul următor și vom ajunge la o plajă complet adăpostită, unde putem debarca fără să ne udăm picioarele.

Și zeii au fost buni. Primul și al doilea cap erau exact pe linia vîntului de sud-est, dar o dată ce l-am dublat pe cel de al doilea — trecînd primejdios de aproape — am zărit cel de al treilea cap, tot pe aceeași linie cu vîntul și cu celelalte două. Dar golful dintre ele ! Pătrundea mai adînc în uscat și, mulțumită fluxului, am derivat, ajungînd la adăpostul capului. Aci marea era calmă, în afară de o hulă leneșă și domoală ; am tras la bord ancora plutitoare și am început să vislesc. De la cap, plaja făcea o curbă care se îndrepta din ce în ce mai spre sud și vest, pînă ce, în sfîrșit, ne dezvăluia un golfuleț în golf, o radă aproape înconjurată de uscat, cu apa liniștită ca într-un iaz, tulburată doar de mici crețuri, acolo unde adieri și rămășițe rătăcite ale furtunii se repezeau de după zidul de stîncă ce se înălța la o sută de picioare în spatele plajei.

Aici nu erau foci de loc. Prova bărcii hîrșii pe pietriș. Sării din barcă, întinzînd mina lui Maud, în clipa următoare era lîngă mine. Cînd îi dădui drumul, ea se agăță în pripă de brațul meu. În

același moment m-am clătinat, gata să cad pe nisip. Acesta era efectul neprevăzut al încetării mișcării. Fusesem atîta timp pe marea ce se mișca și ne legăna, încît stabilitatea pămîntului ne-a surprins. Ne așteptam ca plaja să se ridice încoace și încolo și zidurile de stîncă să se legene înainte și înapoi, ca pereții unei corăbii ; cînd ne încordam automat, ca să preîntîmpinăm aceste diferite mișcări așteptate, lipsa lor ne răsturna echilibrul.

— Trebuie neapărat să mă așed, spuse Maud cu un rîs nervos și cu un gest nesigur ; pe dată se și așeză pe nisip. Am priponit barca și m-am așezat lîngă Maud. Astfel am debarcat pe insula Strădaniei, avînd rău de uscat din obișnuința îndelungată cu marea.

Capitolul XXIX

— Idiotule ! am strigat în gura mare de ciudă.

Descărcasem barca și transportasem încărcătura sus pe plajă, unde mă apucasem să fac un campament. Pe plajă erau lemne aduse de apă, dar puține, și văzînd o cutie de cafea pe care o luasem din cambuza „Nălucii“, îmi dăduse prin gînd să fac un foc.

— Dobitoc nerod ! urmai.

Dar Maud mă dojeni blînd : „Tt-tt-tt“, și apoi mă întrebă de ce eram un dobitoc nerod.

— N-am chibrituri, oftai. N-am adus nici un chibrit. Și acum n-o să avem nici cafea, nici supă, nici ceai cald, nimic !

— Cine freca două bețe împreună... nu Crusoe ? întrebă ca tărăganat.

— Ba da, dar am citit amintirile a cel puțin douăzeci de naufragiați care au încercat, și au încercat în zadar, răspunsei. Îmi amintesc de Winters, un ziarist cu reputație în Alaska și în Siberia. L-am cunoscut odată la clubul „Bibelot” și ne-a povestit cum a încercat să facă focul cu o pereche de bețe. Era o nostimadă. Istorisea minunat, dar era povestea unui eșec. Îmi amintesc concluzia și scînteierea ochilor lui negri pe cînd spunea : „Domnilor, băștinașii din mările sudice poate reușesc, malaezul poate că reușește, dar vă dau cuvîntul meu că este peste puterile omului alb”.

— Ei bine, ne-am descurcat pînă acuma fără foc spuse ea voioasă, și nu văd de ce nu ne-am descurca și de aici înainte.

— Dar gîndește-te la cafea ! strigai. Și ce cafea, pe deasupra ! Am luat-o din cămara personală a lui Lup Larsen. Și ia te uită ce lemne bune !

Mărturisesc că aveam mare poftă de cafea și am aflat curînd după aceea că și Maud avea o slăbiciune pentru acest stimulent. De altfel, nu mîncasem atîta timp decît mîncare rece, încît eram parcă rebegiți și pe dinăuntru, nu numai pe dinafară. Ceva cald ar fi fost tare bine venit. Dar nu m-am mai văitat și m-am apucat să fac un cort de velă pentru Maud.

Îmi închipuisem că o să fie un lucru ușor, pentru că aveam vîslele, catargul, ghiul și speteaza, fără să mai vorbesc de scule. Dar cum n-aveam nici o experiență și fiecare amănunt era o încercare și fiecare reușită însemna o inovație, aproape că ne-am apucat noaptea pînă i-am terminat adăpostul. Apoi, în noaptea aceea a plouat, cortul a fost inundat și ea a fost silită să se refugieze din nou în barcă.

Dimineata următoare am săpat un șanțuleț în jurul cortului, pentru ca, o oră mai tîrziu, o ra-

fală neașteptată de vînt, încălecînd peste peretele stîncos din spatele nostru, să smulgă cortul și să-l trîntească la treizeci de iarzi mai departe pe nisip.

Maud rîse de mutra mea pleoștită, iar eu spusei :

— Cum se potolește vîntul, am de gînd să mă duc cu barca să explorez insula. Trebuie să fie oameni și un post pe undeva. Postul trebuie să fie vizitat de nave. Focile acestea trebuie să fie ocrotite de autoritățile unei țări. Dar aș vrea să te știu bine instalată înainte de a porni.

— Aș vrea să merg și eu, atîta îmi spuse.

— Ar fi mai bine să rămîi. Ai avut parte de destule greutăți. Este o minune că mai trăiești. Și n-o să fie prea plăcut în barcă pe ploaia asta, nici la velă, nici la vîsle. Ai nevoie de odihnă, și aș vrea să rămîi aici să te odihnești.

Înainte de a-și pleca privirea și de a-și întoarce capul, i-am zărit frumoșii ochii umezindu-se.

— Aș prefera să merg și eu, spuse ea cu o voce scăzută, în care se ghicea o urmă de rugămintă. Poate că aș putea să-ți fiu de... vocea i se înecă... de folos. Și dacă ți s-ar întîmpla ceva, gîndește-te, ce m-aș face singură aici ? !

— O, am de gînd să fiu foarte grijuliu, răspunsei. Și n-o să merg atît de departe, încît să nu mă pot întoarce pînă seara. Da, din toate punctele de vedere, cred că este mult mai bine să rămîi aici, să dormi, să te odihnești și să nu faci nimic.

Ea întoarse capul și se uită în ochii mei. Privirea ei era neșovăitoare, dar duioasă.

— Te rog, te rog ! spuse ea.

Și, vai, așa de duios !

M-am încordat, gata s-o refuz, și am dat din cap. Ea încă aștepta și se uita la mine. Am în-

cercat să-mi exprim prin cuvinte refuzul, dar am șovăit. Am văzut ochii ei strălucind de bucurie și am știut că pierdusem partida. După aceea, era cu neputință să mai spun nu.

Vîntul s-a potolit în după-amiază aceea și ne pregăteam să pornim în dimineața următoare. Nu era nici o cale de acces spre interiorul insulei din golfulețul nostru, căci zidurile de stîncă se ridicau perpendicular de pe plajă și într-o parte și în alta a golfului, de-a dreptul din apă.

Dimineața veni, posomorită și cenușie, dar calmă ; m-am trezit devreme și am pregătit barca.

— Prostule ! Imbecilule ! Nătărăule ! strigai, cînd am crezut că pot s-o trezesc pe Maud, dar, de data aceasta strigam de bucurie, jucînd pe plajă, cu capul gol, cu o deznădejde prefăcută.

Capul ei se ivi de după un colț de velă.

— Ce mai e ? întrebă somnoroasă, dar totuși curioasă.

— Cafea ! strigai. Ce ai zice de o ceașcă de cafea ? Cafea caldă ! Fierbinte !

— Doamne ! murmură ea. M-ai speriat și mă chinuiești. De-abia m-am pregătit sufletește să mă lipsesc de ea, și iată că mă necăjești cu îmbieri zadarnice.

— Stai să vezi, spusei.

Din crăpăturile dintre stînci, am adunat cîteva bețe uscate și găteje. Pe acestea le-am tăiat și le-am crăpat, făcînd așchii și surcele. Am rupt o foaie din caietul meu, iar din cutia de muniții am luat un cartuș de vînătoare. Scoțîndu-i burele cu cuțitul, am golit praful de pușcă pe o piatră turtită. Apoi am scos capsă din cartuș și am pus-o pe o piatră în mijlocul prafului de pușcă. Totul era gata. Maud mă mai privea încă din cort. Ținînd hîrtia în mîna stîngă, am lovit capsă cu o piatră pe care

o țineam în mîna dreaptă. Se văzu un norișor de fum alb, o flacăra, și marginea hîrtiei se aprinse.

Maud aplaudă veselă.

— Prometeu ! strigă, ea.

Dar eram prea ocupat ca să-i mulțumesc pentru aplauze. Slaba pîlpîire trebuia întreținută cu grijă ca să nu se stingă și ca să se întetească. Am alimentat-o așchie cu așchie și surcea cu surcea, pînă cînd, în sfîrșit, s-au aprins bețele și gătejele și focul a început să pîrie și să trosnească. În socotelile mele nu prevăzusem că vom putea fi naufragiați pe o insulă, așa că nu aveam oale și cratițe de nici un fel ; dar m-am descurcat cu tînicheaua pe care o întrebuițasem pentru scos apa din barcă, iar mai tîrziu, pe măsură ce ne consumam proviziile de conserve, am adunat o garnitură de vase de bucătărie.

Eu am fiert apa, iar Maud a făcut cafeaua. Și ce bună era ! Contribuția mea a fost carne conservată prăjită, cu firimituri de pesmeți marinărești. Gustarea a fost reușită, și am stat lîngă foc mai mult decît s-ar fi convenit unor exploratori întreprinzători, sorbind cafeaua fierbinte și vorbind despre situația noastră.

Aveam încredere că vom găsi un post într-unul din golfuri, căci știam că focile din Marea Bering sînt păzite astfel ; dar Maud emise ipoteza — pesemne ca să mă pregătească pentru o dezamăgire care ar putea veni — că descoperisem o colonie necunoscută. Era totuși foarte voioasă și făcea haz de gravitatea situației noastre.

— Dacă ai dreptate, spusei, trebuie să ne pregătim să iernăm aici. Mîncarea n-o să ne ajungă, dar avem focuri. Ele pleacă toamna, așa că trebuie să încep cit de curînd să fac provizii de carne. Apoi va trebui să ne construim bordeie și să adu-

năm lemne. De asemenea, trebuie să încercăm să folosim grăsimea de focă pentru luminat. Ce mai încoace și-ncolo, o să avem destule de făcut dacă descoperim că insula este nelocuită. Ceea ce nu se va întâmpla, sînt sigur.

Dar avea dreptate. Am navigat de-a lungul coastei, cu vîntul la travers, cercetînd golfurile cu binoclul și acostînd din cînd în cînd, fără a descoperi nici o urmă de viață omenească. Totuși am aflat că n-am fost primii care să fi acostat pe insula Strădaniei. Sus, pe plaja celui de-al doilea golf de la al nostru, am găsit epava făcută țandări a unei bărci — o barcă de vînat foci, pentru că furcheții îi erau îmbrăcați în salamastră, un rastel de puști era fixat pe peretele din tribord al prozei și se ghicea, scris cu litere albe foarte șterse „Gazelle nr. 2“. Barca zăcea acolo de mult, căci era pe jumătate umplută cu nisip, și țandările de lemn aveau acea înfățișare de lucru ros de vreme, datorită contactului îndelungat cu elementele naturii. În pupa am găsit o pușcă de vînătoare ruginită, de calibru zece, și un cuțit marinăresc rupt în două și atît de ruginit, încît aproape nu mai semăna a cuțit.

— Au plecat de aici, spusei voios, dar mi se strînse inima și parcă presimțeam că pe plajă trebuie să se găsească și niște ciolane albite.

N-am vrut ca buna dispoziție a lui Maud să fie tulburată de o astfel de descoperire, așa încît am pornit iarăși spre larg cu barca noastră și am dublat capul de nord-est al insulei. Pe coasta de sud nu era nici o plajă, și curînd după-masă am dublat promontoriul cel negru și am încheiat înconjurul insulei. Am apreciat că avea un perimetru de douăzeci și cinci de mile iar lățimea îi era cuprinsă între două și cinci mile ; iar după o soco-

teală din cele mai cumpătate, avea pe plajele ei cel puțin două sute de mii de focuri. Insula era mai înaltă la capul ei extrem din sud-vest, falezele și creasta scăzând treptat pînă la partea de nord-est, care se ridica doar cu cîteva picioare peste mare. În afară de golfulețul nostru, celelalte plaje urcau domol pe o întindere de circa o jumătate de milă, pînă la ceea ce aş putea numi niște imașuri stîncose, avînd ici și colo petice de mușchi și iarbă de tundră. Aici se aciuiuau focile, bărbătuii bătrîni păzindu-și haremurile, iar cei tineri aciundu-se deoparte.

Insula Strădaniei nu merită mai mult decît această scurtă descriere. Umedă și reavănă acolo unde nu era tăioasă și stîncosă, bătută de vînturi și furtuni și biciuită de valuri, cu aerul huind de mugetul a două sute de mii de amfibii, era un sălaș păcătos și pustiu. Maud, care mă pregătise pentru o dezamăgire și care fusese sprintenă și vioaie toată ziua, se pierdu cu firea cînd acostarăm în golfulețul nostru. A încercat cu bărbăție să se ascundă de mine, dar pe cînd aprindeam alt foc, știam că-și înăbușea hohotele de plîns sub pături în cort.

Era rîndul meu să fiu vesel și am jucat acest rol pe cît m-am priceput mai bine, cu asemenea succes, încît am putut să-i readuc voioșia în ochii dragi și cîntecul pe buze ; căci mi-a cîntat înainte de a se culca. Pentru prima dată o auzeam cîntînd și stăteam lingă foc, ascultînd vrăjit, căci în tot ce făcea era o artistă desăvîrșită, iar vocea ei, deși nu prea puternică, era minunat de duioasă și expresivă.

Eu mai dormeam încă în barcă ; am rămas treaz pînă noaptea tîrziu, privind primele stele pe care le vedeam după multe nopți și am cîntărit

situația. O răspundere de soiul acesta era un lucru nou pentru mine. Lup Larsen avusese perfectă dreptate. Stătusem pe picioarele tatălui meu. Avocații și oamenii mei de afaceri se îngrijiseră de averea mea în locul meu. Nu avusesem nici o răspundere. Apoi, pe „Năluca“ învățasem să răspund de mine. Dar acum, pentru prima oară în viață, mă pomeneam și cu răspunderea altcuiva. Și mi se cerea ca aceasta să fie răspunderea cea mai gravă, căci Maud era pentru mine unica femeie din lume, unica „femeie micuță“, cum mi-era drag să mi-o închipui.

Capitolul XXX

Nu e de mirare că am numit-o insula Strădaniei. Două săptămîni ne-am trudit să durăm un bordei. Maud stăruia să mă ajute și îmi venea să plîng văzînd mîinile ei lovite și însîngerate. Totuși, eram mîndru de ea din cauza aceasta. Avea ceva eroic această femeie crescută la adăpost de greutate, îndurînd truda noastră groaznică și, cu bruma ei de putere, înhămîndu-se la munca grea a unei țărănci. A adunat mulți din bolovanii pe care i-am zidit în pereții bordeiului; se făcea că nu aude cînd mă rugam de ea să înceteze. Căzu totuși la învoială să ia asupra ei muncile mai ușoare, gătitul, adunatul lemnelor și a mușchiului pentru iarnă.

Zidurile bordeiului se ridicau fără nici o greutate și toate au mers bine pînă am dat de problema acoperișului. La ce foloseau cei patru pereți fără un acoperiș? Din ce se putea face un acoperiș? Aveam, ce-i drept, vîslele de rezervă. Ele puteau sluji ca grinzi; dar cu ce puteam să le

acopăr ? Nu se putea folosi mușchi. Iarba de tundră nu era o soluție. Aveam nevoie de velă pentru barcă, iar prelata începuse să se rupă.

— Winters a întrebuințat piei de morsă pe bordeiul lui, spusei.

— Așa am avea focile, sugera ea.

Așadar, vânătoarea începu a doua zi. Nu știam să trag cu pușca, dar am început să învăț. După ce am risipit vreo treizeci de cartușe pentru trei foci, am văzut că rezerva de muniție avea să se termine înainte ca eu să-mi însușesc cunoștințele necesare. Întrebuințasem opt cartușe pentru aprinsul focului înainte de a născoci sistemul de a acoperi jarul cu mușchi umezi, și nu mai rămîneau decît vreo sută de cartușe în cutie.

— Trebuie să ciomăgim focile, hotărîi, cînd mă convinsei cît de prost țintaș eram. Am auzit pe vînători vorbind despre ciomăgirea focilor.

— Sînt așa frumoase ! obiectă ea. Nu pot suferi gîndul acesta. Este de-a dreptul brutal, știi ; cu totul altceva decît să le împuști.

— Trebuie să terminăm acoperișul, răspunsei hotărît. Iarna bate la ușă. Avem de ales între viața lor și a noastră. E păcat că nu avem destulă muniție, dar cred totuși că suferă mai puțin cînd sînt omorîte cu ciomagul decît cînd sînt ciuruite de gloanțe. De altfel, eu am să mînuiesc ciomagul.

— Tocmai asta e, începu cu aprindere, dar se opri deodată, încurcată.

— Desigur, începui, dacă preferi...

— Dar eu ce să fac în timpul ăsta ? mă întrepruse cu acea duioșie pe care știam prea bine că se cheamă stăruință.

— Ai să aduni lemne de foc și ai să gătești, am răspuns glumeț. Dădu din cap.

— Este prea primejdios să întreprinzi lucrul acesta singur. Știu, știu, îmi nesocoti ea protestul. Sînt doar o femeie slabă, dar tocmai micul meu ajutor poate să te scape de o nenorocire.

— Dar mînuirea ciomagului ? adăugai.

— Sigur că dumneata vei face asta. Eu probabil că voi țipa. Mă voi uita într-altă parte cînd...

— Primejdia e din cele mai serioase, rîsei.

— Am să hotărăsc eu cînd să privesc și cînd să nu privesc, răspunse cu trufie.

Ca urmare a acestor discuții, mă întovărăși a doua zi de dimineață. Am vîslit pînă la golful vecin și pînă la marginea plajei. Erau foci în apă de jur împrejurul nostru, iar miile care mugeau pe plaje ne sileau să strigăm unul altuia ca să ne auzim.

— Știu că oamenii le omoară cu ciomagul, spusei, încercînd să mă îmbărbătez și privind cu îndoială un bărbătuș mare, la mai puțin de zece metri, ridicat pe labelle înotătoare și care se uita țintă la mine. Dar întrebarea este, cum să le lovesc cu ciomagul ?

— Hai să culegem iarbă de tundră și să acoperim bordeiul cu ea, spuse Maud.

Era tot atît de speriată ca și mine ; aveam și de ce, văzînd de aproape dinții aceia lucioși și boturile acelea ca de ciine.

— Am crezut întotdeauna că se tem de oameni, spusei. De unde știu eu că nu se tem ? întrebai cu o clipă mai tîrziu, după ce mai vîslisem puțin de-a lungul plajei. Poate dacă aș înainta cu îndrăzneală pe țărm, ele ar fugi și n-aș mai putea să prind nici una.

Totuși șovăiam.

— Am auzit odată de un om care a intrat printre cuiburile găștelor sălbatice, spuse Maud. L-au omorât.

— Găștele ?

— Da, găștele. Fratele meu mi-a povestit asta când eram mică.

— Dar eu știu că oamenii omoară focile cu ciomagul, am stăruit.

— Eu cred că iarba din tundră o să fie un aco-perămînt tot atît de bun, spuse ea.

Contrar intențiilor ei, cuvintele acestea mă îndirjeau, mă îmoldeau. Nu puteam să fac pe lașul în văzul ei.

— Ce-o fi, o fi ! spusei eu, trăgînd înapoi cu o vislă și urcînd prova pe mal.

Am coborît din barcă și am înaintat vitejește spre un bărbătuș cu o coamă lungă, înconjurat de nevestele lui. Eram înarmat cu ciomagul obișnuit cu care vislașii omoară focile rănite după ce vînătorii le trag cu cîngile la bord. Era lung numai de jumătate metru și, în neștiința mea desăvîrșită, nici nu visasem că ciomagul întrebuițat pe uscat atunci cînd ataci coloniile de foci are o lungime de un metru și jumătate. Muieruștile se feriră din calea mea, mișcîndu-se greoi, iar depărtarea dintre mine și bărbătuș se micșoră. Se ridică pe labelle înotătoare cu un gest de minie. Ne mai despărteau trei-patru metri. Înaintam mereu, așteptîndu-mă ca el să-mi întoarcă spatele în orice clipă și s-o ia la fugă.

La doi metri, îmi trecu prin minte gîndul înfricoșător : „Dar dacă n-o ia la fugă ? Ei bine, atunci am să-l lovesc cu ciomagul“, îmi răspunsei. În spaima mea, uitasem că eram acolo ca să ucid bărbătușul, și nu ca să-l pun pe goană. Chiar atunci a fornăit, a miriit și s-a năpustit la mine. Ochii

fi scinteiau, botul îi era căscat, dinții îi luceau albi și cruzi. Fără rușine, mărturisesc că eu am fost acela care m-am întors și am luat-o la picior. El fugea stîngaci, dar totuși fugea bine. Era la numai doi pași în urma mea, cînd m-am rostogolit în barcă.—Am vrut să urnesc barca cu ajutorul unei vîsle, și în clipa aceea i-a apucat capătul cu dinții. Lemnul zdravăn al vîslei a fost zdrobit ca o coajă de ou. Maud și cu mine eram împietriți. O clipă mai tîrziu s-a aruncat sub barcă, a apucat chila cu dinții și a început să scuture barca cu violență.

— Doamne ! spuse Maud. Hai să ne întoarcem. Clătina din cap.

— Ce-au făcut alții pot face și eu, și știu că sînt oameni care omoară foci cu ciomagul. Dar cred că am să las bărbătușii în pace data viitoare.

— Mai bine să renunți, spuse ea.

— Acum să nu spui „te rog, te rog“ ! strigai aproape supărat.

N-a răspuns și mi-am dat seama că tonul pe care-l întrebuințasem va fi jignit-o.

— Îți cer iertare, spusei, sau mai degrabă strigai, ca să mă pot face auzit peste urletul coloniei. Dacă ții, am să mă întorc înapoi ; dar, cîstit vorbind, aș prefera să rămîn.

— Acum să nu spui că așa-ți trebuie pentru că ai luat o femeie cu dumneata, spuse ea cu un surîs șăgalnic, luminos, și am știut că eram iertat.

Am mai vîslit cam vreo sută de metri de-a lungul plajei, ca să-mi mai vin în fire, apoi am coborît din nou pe plajă.

— Te rog, bagă de seamă ! strigă ea după mine.

Dădui din cap și pornii să execut un atac de flanc asupra haremului celui mai apropiat. Toate au mers bine, pînă am încercat să lovesc capul

unei muieruști mai răzlețite și am dat greș. Ea fornăi și încercă să fugă. Mă apropiai și dădui din nou, lovind-o în umăr în loc de cap.

— Păzea ! o auzii pe Maud țipînd.

Încordat cum eram, nu luasem aminte la altele din jurul meu și, ridicîndu-mi ochii, văzui pe stăpînul haremului năpustindu-se asupra mea. Din nou am dat fuga spre barcă, urmărit de aproape ; dar de data aceasta Maud n-a mai propus să ne întoarcem.

— Ar fi mai bine, cred eu, să lași haremurile în pace și să-ți îndrepti atenția asupra focilor stinghere și care par mai inofensive, îmi spuse ea. Sînt bărbătușii tineri, care nu au ajuns destul de mari ca să-și aibă haremurile lor. Am citit despre asta, dacă nu mă înșel, în cartea doctorului Jordan¹. El îi numea *holosteaki*², sau așa ceva. Cred că dacă descoperim locurile pe unde se aciuează...

— Mi se pare că instinctul dumitale de luptă s-a trezit, rîsei.

Obrajii i se îmbujorară îndată drăgălaș.

— Recunosc că întocmai ca și dumitale, nu-mi place să mă dau bătută, cum nu-mi place nici gîndul de a omori niște făpturi așa drăgălașe și inofensive.

— Drăgălașe ! strîmbai din nas. N-am găsit nimic deosebit de drăgălaș la acele jigănii cu spume la gură, care m-au fugărit.

— Din punctul dumitale de vedere, spuse ea rîzînd. Ți-a lipsit perspectiva. Dacă n-ai fi avut nevoie să te apropii atîta de...

— Chiar asta este ! Îmi trebuie un ciomag mai lung. Și avem la îndemîină visla aceea ruptă.

¹ *David Starr Jordan* (1851—1931), savant american.

² *Holosteaki* — pluralul cuvîntului rusesc *holosteak* — celibatar (holtei).

— Bine că mi-am adus aminte ! spuse ea. Căpitanul Larsen mi-a povestit cum atacă oamenii coloniile de foci. Ei mină focile în turme mici mai departe de țarm înainte de a le omori.

— Nu prea îmi vine la îndemână să răzlețesc un harem din acela, mă împotrivesc eu.

— Ocupă-te de *holosteaki*, spuse ea. Aceștia se aciuiază la o parte, și doctorul Jordan spune că între haremuri se lasă niște cărări ; și atîta timp cît *holosteaki* nu se abat din cărare, ei nu sînt atacați de stăpîni haremurilor.

— Uite unul acolo, spusei, arătînd spre un bărbuș tînăr care înota în apă. Hai să-l observăm și să-l urmărim dacă iese la mal.

Înota drept spre plajă și înaintă pe uscat între două haremuri, ai căror stăpîni s-au mulțumit să-l mîrîie, fără a-l ataca. L-am urmărit cum înainta încet, cotind printre haremuri, pe cărarea despărțitoare.

— Cè-o fi, o fi ! spusei, coborînd din barcă ; dar mărturisesc că mi-era inima cît un purice cînd mă gîndeam să trec prin grosul acelei turme cumplite.

— Ar fi cuminte să legi barca, spuse Maud.

Coborîse lîngă mine și o priveam mirat.

Dădu din cap cu hotărîre :

— Da, merg și eu, așa încît ai face bine să legi barca și să mă înarmezi cu un ciomag.

— Hai să ne întoarcem, spusei eu descurajat. Cred că o să ne descurcăm și cu iarba de tundră, la urma urmelor.

— Știi prea bine că nu, îmi răspunse. S-o iau eu înainte ?

Dînd din umeri, dar cuprins de cea mai caldă admirație și mindrie pentru această femeie, o înarmai cu visla ruptă și luai alta pentru mine. Primii cîțiva pași i-am făcut cu inima strînsă. O

dată Maud țipă de groază cînd o muierușcă își apropie botul curios de piciorul ei ; de mai multe ori mi-am iuțit pasul din aceeași pricină. Dar în afară de cîteva mîriituri amenințătoare, din stînga și din dreapta, nu ne arătară nici un semn de dușmănie. Era o colonie care nu fusese nîciodată atacată de vînători și, în consecință, focile erau blînde și netemătoare.

În inima turmei larma era înspăimîntătoare. Avea un efect aproape amețitor. Mă oprii și zîmbii, îmbărbătînd-o pe Maud, căci îmi venisem în fire mai iute ca ea. Îmi dădeam seama că era încă speriată rău. Se apropie de mine și strigă :

— Mi-e groaznic de frică !

Mie nu-mi era frică. Deși senzația de lucru nou și neobișnuit nu mi se ștersese încă, comportarea pașnică a focilor mă liniștise. Maud tremura.

— Mi-e frică și nu mi-e frică, spuse clănțănind din dinți. Trupului ăstuia nemernic îi e frică, nu mie.

— Nici o grijă, nici o grijă, o încurajai, cuprinzînd-o instinctiv și ocrotitor cu brațul.

N-am să uit nîciodată cum, în acea clipă, am devenit conștient de bărbăția mea. Adîncurile primitive ale firii erau stîrnite. Mă simțeam viril, ocrotitorul celor slabi, masculul combativ. Mai presus de orice, ocrotitorul iubitei mele. Ea se rezemă de mine, ușoară și gingașă ca un crin, și, pe măsură ce tremurul i se domolea, mă simțeam parcă cuprins de o putere neîntrecută. Mă vedeam în stare să mă măsoar cu cel mai frumos bărbătuș din turmă și știu că, de ar fi fost să se năpus-tească asupra mea un atare bărbătuș, l-aș fi în-tîmpinat neclintit și calm, și știu că l-aș fi ucis.

— Mi-a trecut acuma, spuse ea privindu-mă recunoscătoare. Hai mai departe.

Faptul că puterea din mine o liniştise şi îi dăduse încredere mă umplu de o bucurie triumfătoare. Tineretea seminţiei parcă înmugurea în mine, om supracivilizat ce eram, şi am re trăit în sinea mea trecutele zile de vînătoare şi nopţile din codru ale strămoşilor mei îndepărtaţi şi uitaţi. „Am să-i mulţumesc lui Larsen pentru multe“, mi-am spus, în timp ce treceam pe cărarea dintre haremurile fremătînde.

La patru sute de metri în interior am dat de *holosteaki* — bărbăuşi tineri cu părul neted, trăindu-şi singurătatea vieţii de holtei şi adunînd puteri pentru ziua cînd aveau să se lupte ca să ajungă în rîndurile înşurăteilor.

Toate au mers strună. Parcă ştiam întocmai ce şi cum trebuie să fac. Strigînd, făcînd gesturi ameninţătoare cu ciomagul şi chiar ghiontind pe cei leneşi, am despărţit iute vreo douăzeci de holtei de tovarăşii lor. Ori de cîte ori unul din ei încerca să se întoarcă spre apă, îi aţineam calea. Maud luă parte activă la mînarea turmei şi, prin strigătele ei şi învîrtirea vislei rupte, mi-a fost de mare ajutor. Am văzut însă că, de cîte ori unul părea obosit şi rămînea în urmă, îl lăsa să treacă. Dar am văzut de asemenea că, ori de cîte ori unul mai bătaios încerca să-şi forţeze drumul, ochii ei luceau şi se luminau şi îl plesnea cu ciomagul.

— Doamne, ce pasionant e! strigă ea, oprindu-se istovită. Cred că e cazul să mă aşed puţin.

Am mînat mica turmă (reduasă acum la o duzină, din pricina evadărilor îngăduite de Maud) încă o sută de metri mai departe; cînd ea ajunsese lîngă mine, terminasem măcelul şi începusem jupuitul. O oră mai tîrziu ne-am întors mîndri pe cărarea dintre haremuri. Încă de două ori am trecut pe cărare împovăraţi de piei, pînă ce am socotit că

ne ajung pentru acoperișul bordeiului. Am întins vela și am ieșit din golf, apoi, schimbînd murele, am ajuns în golfulețul nostru.

— Parcă ne-am întoarce acasă la noi, spuse Maud cînd acostarăm.

Simții un freamăt în cuvintele ei. Sunau atît de apropiate și de firești ! I-am spus :

— Parcă aș fi trăit întotdeauna viața aceasta. Lumea cărților și a cărturarilor e foarte ștearsă, mai degrabă ca amintirea unui vis decît ca o realitate. Hotărit că am vînat, am fugărit și m-am luptat de cînd sînt. Și dumneata parcă ții de viața aceasta. Dumneata... Era cit pe aci să-i spun : „Ești femeia mea, tovarășa mea“, dar am întors iute vorba, spunînd : Îndurî bine greutățile.

Dar urechea ei mi-a prins șovăiala. A simțit că m-am avîntat, dar m-am oprit. Îmi aruncă o privire.

— Lasă asta. Spuneai că... ?

— Că Alice Meynell a Americii duce viața unui sălbatic, și o duce foarte bine, spusei cu degajare.

— O !

Atîta mi-a răspuns ; dar aș fi putut jura că era o dezamăgire în vocea ei.

Dar cuvintele „femeia mea, tovarășa mea“ mi-au răsunat în urechi tot restul acelei zile și încă multe alte zile. Însă niciodată nu mi-au răsunat așa de tare ca în seara aceea, cînd o priveam scoțînd pătura de mușchi de pe jar, suflînd în foc și gătînd cina. De bună seamă că s-a răscolit în mine o sălbăticie latentă, pentru ca vechile cuvinte, atît de legate de rădăcinile rasei, să mă cuprindă și să mă înfioare. Și m-au cuprins și m-au înfiorat, pînă am adormit, șoptindu-mi-le iarăși și iarăși.

Capitolul XXXI

— O să miroasă urît, spusei, dar o să împiedice să iasă căldura și să intre ploaia și zăpada.

Examinam amîndoi acoperișul de piei de focă pe care-l terminasem.

— Este cam grosolan, dar își va îndeplini menirea, ceea ce e lucrul principal, urmai, dornic de a fi lăudat.

Dînsa bătu din palme și se arătă cît se poate de mulțumită.

— Dar e întuneric aici înăuntru, spuse în clipa următoare, strîngînd din umeri fără să vrea, cu un ușor tremur.

— Ai fi putut să te gîndești la o fereastră cînd am ridicat zidurile, spusei. Bordeiul este al duminică și ar fi trebuit să știi că e nevoie de o fereastră.

— Dar eu niciodată nu văd ceea ce este evident, știi bine, rîse ea. De altfel, poți oricînd să spargi zidul ca să faci o gaură.

— E foarte adevărat ; nu m-am gîndit la asta, răspunsei, dînd din cap cu înțelepciune. Dar te-ai gîndit să comanzi geamurile ? Cheamă întreprinderea la telefon — Red 4451 cred că este — și spune-le ce mărime și ce fel de geam dorești.

— Ceea ce înseamnă... începu ea.

— Nici o fereastră.

Bordeiul era întunecos și cît se poate de urît ; într-o țară civilizată n-ar fi fost bun decît pentru porci ; dar pentru noi, care cunoscusem mizeriile unei bărci deschise, era un sălaș mic, dar bun. Pentru încălzire am folosit grăsime de focă și un fitil din calafat¹ ; apoi a urmat vînașoarea pentru

---

¹ *Calafat* — cîlți îmbibați cu catran, folosit la astuparea rosturilor dintre bordaje etc.

proviziile de iarnă și construirea celui de al doilea bordei. Era acum pentru noi o treabă de nimic să plecăm dimineata și să ne întoarcem la amiază cu barca plină de foci. Apoi, pe cînd eu lucram la construirea bordeiului, Maud topea grăsimea și întreținea un foc domol sub carnea atîrnată. Au-
zisem cum se face la șes pastrama de vacă ; astfel, carnea noastră de focă, tăiată fișii subțiri și agă-
țată în fum, se afuma minunat.

Bordeiul al doilea a fost mai ușor de durat, căci l-am construit lipit de primul și am avut nevoie doar de trei ziduri. Dar toate au cerut muncă, muncă grea. Maud și cu mine lucram din zori și pînă seara, cît ne țineau puterile, astfel încît la căderea nopții ne tîram țepeni la culcare și dormeam somnul adînc al oboselii. Totuși, Maud sus-
ținea că nu se simțise niciodată mai bine și mai în putere. În ce mă privește, știam că acesta era adevărul, dar ea avea un trup atît de plătînd, încît mă temeam că va fi doborîtă. Foarte adesea, vă-
zînd-o întinsă pe spate pe nisip — metoda ei de a se odihni și de a-și reveni — știam că era stoarsă pînă și de ultima picătură de vlagă. Apoi sărea din nou în picioare și muncea din răspuțeri ca și înainte. De unde scotea atîta energie, era o mi-
nune pentru mine. :

— Gîndește-te la lunga odihnă ce ne așteaptă la iarnă, era răspunsul ei la dojenile mele. O să ajungem să urlăm după ceva de lucru.

Am inaugurat bordeiul meu în seara zilei în care-l acoperisem. Era sfîrșitul celei de a treia zi a unei furtuni crîncene, care începuse de la sud-est, și, deplasîndu-se pe o jumătate din cadranul buso-
lei, ajunsese să sufle de la nord-est drept spre noi. Pe plajele golfului mare se ridicau tunetele valu-
rilor care se spărgeau, și chiar în golfuluțel nos-

tru, înconjurat de pământ, erau valuri destul de puternice. Coama înaltă a insulei nu ne mai adăpostea de vînt, care şuiera şi vuia pe lângă bordei, încît uneori mă îndoiam de rezistenţa zidurilor. Acoperişul de piei, întins ca pe tobă după cît crezusem, se umfla şi se sugea la fiecare rafală ; se iviră nenumărate crăpături în ziduri, ce nu fuseseră atît de bine astupate cu muşchi precum crezuse Maud. Totuşi untura de focă ardea strălucitor şi ne era cald şi bine.

Am trăit într-adevăr o seară plăcută şi am fost amîndoi de părere că era cea mai reuşită petrecere ce avusese loc vreodată pe insula Strădaniei. Eram cù cugetele împăcate. Nu numai că ne resemnasem la gîndul unei ierni amarnice, dar ne şi pregătisem s-o întîmpinăm. Din partea noastră, focile puteau să plece de aci înainte oricînd în тайница lor călătorie către sud ; iar furtunile nu ne mai înspăimîntau. Pe lângă că eram siguri că nu vom mai fi udaţi, că ne va fi cald şi că vom fi la adăpost de vînt, aveam şi saltelele cele mai moi şi mai luxoase ce se puteau confecţiona din muşchi. Aceasta fusese ideea lui Maud, şi ea singură adunase muşchiul cu o deosebită rîvnă. Acela urma să fie prima mea noapte petrecută pe o saltea, şi ştiam că somnul îmi va fi deosebit de dulce pe salteaua făcută de ea.

Ridicîndu-se să plece, se întoarse spre mine, în felul ei iluminat de a fi, şi spuse :

— Se va întîmpla ceva... se întîmplă chiar acuma, mai bine zis. O simt. Ceva soseşte aici la noi. Soseşte acum. Nu ştiu ce anume, dar soseşte.

— Bun sau rău ? întrebai.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu, dar e undeva pe acolo.

Arăta în direcția din care veneau vînturile și valurile.

— Coasta este plină de vînt, răspunsei rîzînd, și sînt încredințat că prefer să fiu aici decît să vin încoace pe o noapte ca asta. Nu ești speriată ? o întrebai cînd m-am ridicat să-i deschid ușa.

Ochii ei priviră curajoși într-ai mei.

— Și te simți bine ? Bine de tot ?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Am mai schimbat cîteva cuvinte înainte de plecarea ei.

— Noapte bună, Maud.

— Noapte bună, Humphrey.

Începusem să ne spunem pe nume ca ceva de la sine înțeles ; ne venise pe negîndite și în chip firesc. În această clipă aș fi putut s-o iau în brațe și s-o strîng la piept. Desigur că așa aș fi făcut dacă aș fi fost în acea lume a noastră în care trăisem. Date fiind împrejurările, însă, m-am oprit acolo ; nici nu se putea altfel ; am rămas singur în micul meu bordei, pătruns de căldura unei adînci bucurii ; căci știam că există între noi o apropiere, ceva tacit, care nu existase pînă atunci.

Capitolul XXXII

M-am trezit apăsător de o senzație ciudată. Părea că lipsește ceva din preajma mea. Dar ciudățenia și apăsarea au dispărut după primele secunde, cînd mi-am dat seama că ceea ce lipsea era vîntul. Adormisem în acea stare de tensiune nervoasă cu care întîmpini un zgomot sau o mișcare neîncetată, și mă trezisem, tot încordat, pregătit să întîmpin ceva ce nu mai era.

A fost prima noapte, de luni de zile, pe care o petrecusem sub un acoperământ și am rămas le-
nevind câteva minute sub pături (care, în sfârșit,
nu erau umezite de ceață sau de spulberarea va-
lurilor), analizînd mai întii efectul ce-mi produ-
sesse încetarea vîntului și apoi bucuria ce o sim-
team odihnindu-mă pe salteaua făcută de mîinile
lui Maud. După ce m-am îmbrăcat și am deschis
ușa, am auzit valurile care se mai rostogoleau
încă pe plajă, mărturii gălăgioase ale furtunii nop-
ții. Era o zi senină și soarele strălucea. Dormisem
tîrziu și am ieșit din bordei cu multă energie, ho-
tărît să recuperez timpul pierdut, așa cum se cu-
venea unui locuitor al insulei Strădaniei.

Ajuns afară, am înlemnit. Fără îndoială că ochii
nu mă înșelau, dar pentru o clipă am fost năucit
de ceea ce vedeam. Acolo, pe plajă, la mai puțin
de douăzeci de metri, cu prova înainte, fără ca-
targe, era o navă cu etrava neagră. Catarge și
ghiuri încîlcite cu sarturi, scote și vele rupte plu-
teau frecîndu-se de navă. Nu puteam să-mi cred
ochilor. Iată bucătăria improvizată pe care o fă-
cusem, duneta bine cunoscută, careul scund de
iaht, care de-abia se ridica peste parapet. Era
„Năluca“.

Ce capriciu al sorții o adusese aici, din toată
marea, tocmai aici ? Ce întîmplare a întîmplări-
lor ? Am privit zidul gol și inaccesibil din spatele
meu și am cunoscut adîncul deznădejdiei. Nu aveam
nici o scăpare, nici o nădejde de scăpare. M-am
gîndit la Maud, dormind acolo, în bordeiul pe ca-
re-l duraserăm ; mi-am amintit de „noapte bună,
Humphrey“ al ei ; „femeia mea, tovarășa mea“, îmi
răsuna în urechi, dar acum, „vai ! era ca un clopot
de prohod. Apoi totul se întunecă în ochii mei.

S-ar putea să fi ținut doar o frîntură de secundă, dar nu știu cît timp a trecut pînă mi-am venit în fire. „Năluca“ stătea acolo, cu prova pe plajă, cu bompresul rupt întins peste nisip, cu grementul încurcat frecîndu-se de bordaj la fiecare mișcare a valurilor. Trebuia făcut ceva, trebuia neapărat.

Mă izbi deodată ca ceva ciudat faptul că nimic nu se mișca pe bord. Mă gîndeam că, ostenit de zbuciumul și naufragiul nopții, tot echipajul dormea. Gîndul următor a fost că Maud și cu mine încă puteam scăpa. Dacă ne-am sui în barcă și am dubla capul înainte să se trezească cineva! O voi trezi și vom porni pe dată. Ridicasem mîna ca să bat în ușa ei, cînd mi-am amintit cît era insula de mică. N-am fi putut cu nici un chip să ne ascundem pe ea. Nu ne rămînea decît oceanul întins și crunt. M-am gîndit la bordeiașele noastre plăcute, la rezervele noastre de carne, untură, mușchi și lemne și, pe de altă parte, știam că nu vom putea înfrunta iarna pe mare și furtunile năpraznice care trebuiau să vină.

Așa că am stat în fața ușii ei, nehotărît dacă să bat sau nu. Era cu neputință, într-adevăr cu neputință. Un gînd năstrușnic de a mă năpusti și a o omorî în somn îmi trecu prin minte. Apoi, ca o străfulgerare, mi se arătă o soluție mai bună. Tot echipajul dormea. De ce să nu mă furișez pe bordul „Nălucii“ — știam doar bine cum să ajung la cușeta lui Lup Larsen — și să-l omor în somn? După aceea vom vedea. Dar cu el mort, aveam timp să mă pregătesc pentru altele; de altfel, orice situație nouă s-ar fi ivit, nu putea fi mai rea ca cea de față.

Pumnalul îmi atîrna la șold. M-am întors la bordei să iau pușca de vînătoare, m-am asigurat

că e încărcată și m-am dus la „Năluca“. Cu oarecare greutate și cu prețul unei băi pînă la brîu, m-am urcat pe bord. Tambuchiul din prova era deschis. M-am oprit să ascult respirația marinărilor, dar nu se auzea nici o suflare. Aproape am încremenit cînd mi-a trecut prin gînd : dar dacă „Năluca“ e părăsită ? Am ascultat mai atent. Nu era nici un zgomot. Am coborît scara cu băgare de seamă. Încăperea avea aerul închis și mirosul muced al unei locuințe părăsite. Peste tot era un strat gros de țoale aruncate, zdrențuite, cizme vechi, haine de ploaie găurite — toate gunoaiile inutilizabile ce se adună în prova în timpul unei lungi călătorii.

„Părăsită în grabă“, mi-am zis, în timp ce mă urcam pe punte. Nădejdea învinsese din nou în inima mea și priveam în jur cu mai mult calm. Băgai de scamă că bărcile lipseau. În alivei era aceeași poveste ca în prova. Vinătorii își adunaseră boarfele cu aceeași grabă. „Năluca“ era părăsită. Era a lui Maud și a mea. M-am gîndit la proviziile navei și la cambuza de sub careu și mi-a dat prin gînd să-i fac o surpriză lui Maud, aducîndu-i ceva bun pentru gustarea de dimineată.

Reacția care urmă după teama pe care o simțisem și conștiința că fapta groaznică pe care voiam s-o săvîrșesc nu mai era necesară îmi dădură un avînt tineresc. Am suit scara aliveiului, cite două trepte deodată, negîndindu-mă la nimic, cuprins doar de bucuria și de speranța că Maud va mai dormi pînă ce gustarea-surpriză va fi gata. Pe cînd ocoleam bucătăria, am avut încă o mulțumire, gîndindu-mă la toate ustensilele de bucătărie dinăuntru. Am sărit pe dunetă și am văzut... l-am văzut pe Lup Larsen ! Din cauza avîntului meu și a neprevăzutului acestei arătări, m-am mai

impleticit încă trei-patru pași pe punte înainte de a mă putea opri. Stătea în ușa tambuchiului; numai cu capul și cu umerii afară, uitându-se drept la mine. Brațele i se rezemau pe ușa întredeschisă. Nu făcu nici un soi de mișcare — stătea doar acolo, pironindu-mă cu privirea.

Începui să tremur. Mă apucă din nou vechea-mi greață. Am întins o mână ca să caut sprijin și să mă liniștesc. Buzele mi le-am simțit deodată uscate și le-am umezit ca să pot vorbi. Nici o clipă nu l-am slăbit din ochi. Nici unul din noi n-a vorbit. Era ceva amenințător în tăcerea și în nemiscarea lui. Îmi reveni toată vechea teamă pe care mi-o inspirase, însutită de o teamă nouă... Și stăteam așa amîndoi, privindu-ne țintă.

Îmi dădeam seama că se impunea o acțiune și, cu vechea mea neajutorare, așteptam ca el să ia inițiativa. Apoi, pe măsură ce trecea timpul, îmi veni gîndul că situația era asemănătoare cu aceea în care mă apropiasem de bărbătușul cu coamă lungă, cu hotărîrea de a-l ciomăgi zădărnicită de spaimă, pînă cînd se înfiripase dorința de a-l pune pe fugă. Astfel, pînă la urmă, am înțeles că nu eram acolo ca să-l las pe Lup Larsen să ia inițiativa, ci ca s-o iau eu.

Ridicai amîndouă cocoșele și îndreptai pușca spre el. Dacă s-ar fi mișcat, sau ar fi încercat să coboare pe tambuchi, sigur l-aș fi împușcat. Dar stătea neclintit, cu ochii pironiți ca mai înainte. Și cum îl priveam, cu pușca ațintită tremurîndu-mi în mîini, am avut timp să observ înfățișarea trasă și rătăcită a feței lui. Era parcă pustiită de o îngrijorare puternică. Obrajii îi erau supti și fruntea încrețită de oboseală. Mi se păru că și ochii îi erau ciudați; nu numai expresia lor, ci și aspectul lor fizic, ca și cînd nervii și mușchii

optici ar fi fost puși la încercare ; ochii erau ușor sașii.

Toate acestea le văzui ; iar creierul lucrîndu-mi acum iute, o mie de gînduri îmi trecură prin minte ; degeaba, nu puteam apăsa trăgacele. Am luat pușca de la ochi și am mers pînă la colțul careului, mai ales ca să-mi destind nervii și s-o iau de la început, dar și ca să mă apropiu. Din nou am ridicat pușca. El ar fi putut aproape s-o atingă cu mîna. Nu-i mai rămînea nici o nădejde. Eram hotărît. Nu exista nici cea mai mică posibilitate de a nu-l nimeri, oricît aș fi tras de prost. Și, totuși, mă luptam cu mine însumi și nu puteam apăsa trăgacele.

— Ei ? mă întrebă el nerăbdător.

Încercam în zadar să-mi silesc degetele să apese pe trăgaci, și în zadar încercam să spun ceva.

— De ce nu tragi ? întrebă.

Mi-am dres glasul de răgușeala care-mi împiedica graiul.

— Hump, spuse el domol, nu ești în stare. Nu că ți-ar fi frică. Dar ești neputincios. Morala ta convențională e mai tare ca tine. Ești robul părerilor care au credit printre oamenii pe care i-ai cunoscut și despre care ai citit. Codul lor ți-a fost îndesat în cap de cînd vorbeai gîngăvit ; cu toată filozofia ta, cu toate cele ce te-am învățat eu, nu poți ucide un om neînarmat, care nu se împotrivește.

— Știu, spusei răgușit.

— Și știi că eu aș ucide un om neînarmat cu ușurința cu care aș fuma o țigară, urmă el. Mă cunoști așa cum sînt, știi valoarea mea în lume după etalonul vostru. Mi-ai zis șarpe, tigru, rechin, bestie și Caliban. Și, totuși, păpușică de cîrpă ce ești, papagal mecanic, nu ești în stare să mă

ucizi, cum ai ucide un șarpe sau un rechir., pentru că am mâini, picioare și corp, oarecum asemănătoare cu ale tale. Phii ! Mă așteptam la mai mult din partea ta, Hump !

Ieși din tambuchiu și veni spre mine.

— Lasă pușca jos. Vreau să-ți pun unele întrebări. N-am avut încă vreme să privesc împrejur. Unde ne găsim ? Cum stă „Năluca“ ? Unde e Maud ? Îți cer iertare, *miss Brewster*, sau trebuie să spun „doamna Van Weyden“ ?

Mă dădusem înapoi, aproape plângînd de neputința mea de a-l împușca, dar nici atît de prost ca să las pușca jos. Speram din răspuțeri că avea să încerce vreun gest dușmănos, să încerce să mă lovească sau să mă sugrume ; căci numai în acest fel știam că aș putea fi stîrnit să trag.

— Aceasta este insula Strădaniei, i-am spus.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Cel puțin, așa-i zicem noi, am precizat.

— Noi ? întrebă. Cine noi ?

— *Miss Brewster* și cu mine. Și „Năluca“ stă, cum poți să vezi și singur, cu prova pe plajă.

— Sînt foci aici. M-au trezit cu lătratul lor, altfel mai dormeam încă. Le-am auzit cînd am acostat astă-noapte. Așa am știut că mă aflu pe o coastă adăpostită. Este o colonie de foci, lucru pe care îl tot caut de ani de zile. Mulțumită fratelui meu Moartea, am dat de o avere. Este o mină de aur. Care e poziția insulei ?

— Habar n-am. Dar dumneata trebuie să știi aproape exact. Care au fost ultiméle poziții ?

Zîmbi enigmatic, dar nu răspunse.

— Ei, unde e tot echipajul ? întrebai. Cum se face că ești singur ?

Mă așteptam ca din nou să ocolească întrebarea, și am fost uimit de graba cu care mi-a răspuns.

— Frate-meu m-a prins în mai puțin de patru-zeci și opt de ore, și nu din vina mea. M-a abandonat noaptea, cînd numai cei de veghe se aflau pe punte. Vînătorii s-au întors împotriva mea. Le-a dat un preț mai bun. L-am auzit cînd le-a făcut oferta. A făcut-o chiar sub nasul meu. Echipajul, firește, m-a părăsit. Era de așteptat. Au plecat pînă la unul și iată-mă abandonat pe vasul meu. De data asta a fost rîndul lui Moarte, însă, oricum, a rămas în familie.

— Dar cum ți-ai pierdut catargele ? întrebai.

— Du-te și vezi curenții¹ de la întinzătorile sarturilor, zise el, arătînd spre locul unde ar fi trebuit să fie sarturile.

— Au fost tăiate cu cuțitul ! am exclamat.

— Nu chiar, spuse el rîzînd. A fost o treabă mai chibzuită. Uită-te mai bine.

M-am uitat. Curenții nu fuseseră complet tăiați, lăsîndu-se doar atît încît să țină sarturile pînă ce vor fi supuse unui efort mai mare.

— Asta e isprava lui Cooky, spuse el rîzînd din nou. Știu, deși nu l-am prins asupra faptului. Și-a mai plătit din polițe cu asta.

— Bravo, Mugridge ! am strigat.

— Da, așa m-am gîndit și eu cînd s-au prăbușit toate peste bord, numai că am spus-o scrișnind.

— Dar ce-ai făcut cînd s-au întîmplat toate astea ? întrebai.

— Tot ce-am putut, poți fi sigur, ceea ce nu era mult, date fiind împrejurările.

Mă întorsei să cercetez din nou isprava lui Thomas Mugridge.

— Cred că o să mă așez să stau la soare, îl auzii spunînd. În glasul lui era o sugestie, doar

¹ Curent — parimă.

o mică sugestie, de slăbiciune fizică ; era așa ciudat încît l-am privit iute. Își ștergea fața nervos cu mîna, de parcă ar fi vrut să înlătore niște pînze de păianjen.

Eram nedumerit. Semăna atît de puțin cu Lup Larsen pe care-l cunoscusem !

— Cum îți merg migrenele ? l-am întrebat.

— Tot mă supără. Chiar în clipa asta simt că iar mă apucă.

Alunecă din poziția în care era așezat pînă ce se lungi pe punte. Apoi se întoarce pe o parte, cu capul rezemat de bicepsul unui braț, iar cu celălalt antebraț își freca ochii de soare. Stăteam privindu-l mirat.

— Acum ai ocazia, Hump.

— Nu înțeleg, am mințit, căci înțelesesem foarte bine.

— Nimic, adăugă el încet, ca prin somn ; doar că m-ai prins tocmai cum și unde voiai.

— Nicidecum, i-am răspuns ; te vreau la cîteva mii de mile de aici.

El rîse o dată și după aceea nu mai spuse nimic. Nu făcu nici o mișcare cînd trecui pe lîngă el ca să cobor în careu. Ridicai chepengul din podea și, timp de cîteva clipe, privii cu îndoială dedesubt, în bezna cambuzei. Șovăiam să cobor. Culcatul acesta al lui pe punte nu era oare un șiretlic ? Frumos ar fi să fiu prins acolo, ca un șoa-rece în cursă. Am suit tiptil scara tambuchiului și i-am aruncat o privire. Era culcat, așa cum îl lăsasem. Am coborît din nou ; dar înainte de a sări jos, am avut prevederea să scot chepengul și să-l arunc în cambuză. Cel puțin, în felul acesta cursa nu va avea capac. Toate precauțiile au fost însă de prisos. Am revenit în careu cu o provizie de marmeladă, pesmeți marinărești, carne con-

servată și multe altele — cît puteam duce și am pus chepengul la loc.

O uitătură la Lup Larsen, și am văzut că nu se mișcase. Îmi veni o idee strălucită. M-am furisat în cabina lui și i-am luat revolverele. Alte arme nu erau, căci am răscolit cu de-amănuntul celelalte trei cabine. Ca să fiu sigur de tot, m-am întors și am trecut prin alivei, prin prova și prin bucătărie, de unde am adunat cuțitele de carne și cele de curățat zarzavat. Atunci îmi amintii de cuțitul marinăresc pe care-l purta întotdeauna și mă apropiiai de el, vorbindu-i mai întâi încet și după aceea tare. Nu făcu nici o mișcare. M-am aplecat și i l-am luat din buzunar. Am respirat din nou mai ușurat. Nu mai avea arme cu care să mă atace de la distanță ; pe cînd eu, înarmat, i-o puteam oricînd lua înainte, dacă încerca să mă cuprindă cu brațele lui teribile de gorilă.

Umplînd un ibric de cafea și o tigaie cu parte din prada mea și luînd cîteva cești de porțelan din bufetul careului, îl lăsai pe Lup Larsen culcat pe puncte și coborîi pe plajă.

Maud încă dormea. Am suflat în tăciuni (nu aranjasem încă o bucătărie de iarnă) și, înfrigorat, am pregătit gustarea. Cînd să isprăvesc, am auzit-o mișcînd în bordei, făcîndu-și toaleta. Tocmai cînd toate erau gata, chiar și cafeaua turnată în cești, ușa se deschise și ea ieși.

— Nu e frumos din partea ta, îmi spuse ea în loc de bună ziua. Îți însușești una din prerogativele mele. Știi că te-ai învoit ca de gătit să mă ocup eu și...

— Numai azi, în mod excepțional, mă dezvinovății eu.

— Dacă făgăduiești că e pentru ultima oară, zîmbi ea. Afară doar dacă ți-e lehamite de rezultatul bietelor mele străduințe.

Spre bucuria mea, ea nu privi de loc spre plajă, iar eu i-am dat înainte cu glumele cu atîta succes, încît, fără să-și dea seama, a băut cafeaua din ceașca de porțelan, a mîncat cartofii deshidratați prăjiți și a întins marmeladă pe pesmeți. Dar aceasta nu putea dura. Am urmărit cum mirarea i se întipărea pe față. Privea uluită farfuria de porțelan din care mîncea. Se uita la tot ce-i stătea în față, observînd amănunt cu amănunt. Apoi se uită la mine și fața i se întoarse încet spre plajă.

— Humphrey ! spuse ea.

Vechea spaimă nespusă i se aprinse în ochi.

— A... v-venit ? biigui ea.

Dădui din cap.

Capitolul XXXIII

Toată ziua am așteptat ca Lup Larsen să coboare la țarm. Am trăit tot timpul într-o încordare insuportabilă. În fiecare clipă, sau Maud sau eu aruncam cîte o privire îngrijorată spre „Năluca“. Dar Lup Larsen n-a venit. Nici n-a apărut pe punte.

— Poate din cauza migrenei, spusei. L-am lăsat culcat pe duneță. S-ar putea să zacă acolo toată noaptea. Ce-ar fi să mă duc să văd ?

Maud mă privi rugătoare.

— N-ai nici o grijă, o liniștii eu. Am să iau revolverele cu mine. Știi că am adunat toate armele de pe bord.

— Dar i-au rămas brațele, miinile, miinile lui groaznice, groaznice ! obiectă ea. Apoi izbucni : O, Humphrey, mi-e frică de el ! Nu te duce, te rog, nu te duce !

Își așază, rugătoare, mina pe mîna mea, și pulsul meu începu să zvicnească. Sînt sigur că taina inimii mele mi se oglindi pentru o clipă în ochi. Femeie frumoasă și dragă ! Ea, care era așa feminină, stăruitoare și rugătoare, era ca soarele și roua pentru hotărîrea mea, înrădăcinînd-o mai adînc, făcînd să pătrundă în ea o nouă vlagă. Eram gata s-o cuprind cu brațul, ca atunci cînd fusesem în mijlocul turmei de foci. Dar am chibzuit și m-am stăpînit.

— N-am să mă expun nici unui risc, spusei. Am să-mi arunc doar ochii peste prova, să văd.

Ea îmi strînse mîna cu căldură, apoi îmi dădu drumul. Dar pe punte, locul unde-l lăsasem era acum gol. Coborîse, de bună seamă, în cabină. În noaptea aceea am dormit pe rînd, cîte unul stînd de veghe căci nu se putea prevedea ce avea să facă Lup Larsen. Nu încăpea îndoială că era în stare de orice.

A doua zi am așteptat, la fel și cea următoare, și tot nu dădea semn de viață.

— Or fi migrenele acelea ale lui, crizele acelea, spuse Maud în după-amiaza celei de a patra zile. Poate o fi bolnav, foarte bolnav. S-ar putea să fi murit... Sau o fi pe moarte, adăugă ea, după ce așteptase cîtva timp să-i răspund.

— Mai bine așa.

— Dar gîndește-te, Humphrey, un om lăsat singur în ultimele lui clipe.

— Se prea poate, zisei.

— Da, chiar dacă nu e decît poate, recunosc eu. Dar noi nu ştim. Ar fi groaznic să fie aşa. Nu mi-aş ierta-o niciodată. Trebuie să facem ceva.

— Se prea poate, zisei din nou.

Am aşteptat şi am zîmbit în sinea mea, gîndindu-mă la sufletul ei de femeie care-şi făcea griji tocmai pentru Lup Larsen. Unde era grija ei pentru mine, mă întrebam, pentru mine, pentru care se temuse cînd voiam doar să arunc o privire pe punte.

Dar era prea subtilă ca să-i scape firul gîndurilor mele. Şi, pe cît era de subtilă, pe atît vorbea de deschis.

— Trebuie să mergi pe bord, Humphrey, să afli tot, spuse ea. Iar dacă vrei să rîzi de mine, te înţeleg şi te iert dinainte.

M-am ridicat ascultător şi m-am îndreptat înspre „Năluca“.

— Bagă de seamă ! îmi strigă ea din urmă.

Ajuns pe teugă, i-am făcut semn cu braţul şi apoi am sărit pe punte. M-am dus la tambuchiul careului, unde m-am mulţumit să dau un chiot. Lup Larsen răspunse şi, cînd începu să urce scările, am ridicat revolverul. L-am ţinut în vîzul lui în timpul conversaţiei, dar el nu l-a luat în seamă. Ca fizic arăta la fel ca ultima oară cînd îl văzusem, dar era posomorît şi tăcut. De fapt, cele cîteva cuvinte pe care le-am schimbat nu prea merită numele de conversaţie. Nu l-am întrebat de ce nu a coborît pe ţărm, nici el nu m-a întrebat de ce nu mai venisem pe bord. Cu capul o ducea din nou bine, mi-a spus, aşa că, fără altă discuţie, l-am părăsit.

Maud îmi primi raportul cu o uşurare vădită, şi fumul care se ridică mai tîrziu din bucătăria „Nălucii“ o mai linişti. A doua zi şi cea următoare

am văzut fum înălțându-se de la bucătărie și uneori îl zăream pe Lup Larsen pe dunetă. Atita tot, N-a făcut nici o încercare de a coborî pe țarm. Știam cu certitudine lucrul acesta, căci tot mai stăteam de veghe noaptea. Așteptam ca el să facă ceva, să-și dea cărțile pe față, ca să zic așa; iar lipsa lui de acțiune ne nedumerea și ne frământa.

Trecu astfel o săptămână. Nu ne mai preocupa nimic în afară de Lup Larsen, iar prezența lui ne apăsa atita, încît ne împiedica să facem treburile mărunte ce ne pusesem în gînd să facem.

Dar la sfîrșitul săptămînii fumul a încetat să se mai ridice din bucătărie, și Lup Larsen nu s-a mai arătat pe dunetă. Vedeam cum crește grija lui Maud, deși ea se ferea cu sfială — chiar cu mîndrie, cred — să-și repete rugămîntea. La urma urmei, ce vină puteai să-i găsești? Era de un altruism îngeresc și era femeie. Pe lîngă acestea, eu însumi îmi dădeam seama că mă durea gîndul că acest om, pe care încercasem să-l ucid, murea singur, deși semenii lui erau atît de aproape. Avusesese dreptate. Codul lumii mele era mai tare ca mine. Faptul că avea mîini, picioare și un trup asemănătoare oarecum cu ale-mele îi conferea un titlu pe care nu-l puteam nesocoti.

N-am mai așteptat ca Maud să mă trimită a doua oară. Am constatat că aveam nevoie de lapte condensat și de marmeladă și am anunțat că mă voi duce pe bord. Am văzut-o că stă la îndoială. A mers chiar așa departe încît a murmurat că nu erau strict necesare și că nu ar fi cazul să mă duc după ele. Așa cum îmi urmărise firul gîndurilor, tot așa urmărea acum înțelesul ascuns al vorbelor mele și simțea că mă duceam pe bord nu din pricina laptelui condensat și a marmeladei, ci din pri-

cina ei și a îngrijorării ei, pe care-și dădea seama că nu reușise s-o ascundă.

Cînd am ajuns pe teugă, mi-am scos bocancii și, în ciorapi, am pornit tiptil spre pupa. De data aceasta n-am mai strigat din capul scării. Coborînd cu prudență, am găsit careul pustiu. Ușa cabinei lui era închisă. La început m-am gîndit să bat în ușă, apoi mi-am amintit de pretextul pentru care venisem și m-am hotărît să execut sarcina. Evitînd orice zgomot cu multă grijă, am ridicat chepengul și l-am dat deoparte. Lada cu efecte, ca și proviziile se găseau în cambuză și m-am folosit de această ocazie ca să-mi fac o rezervă de rufărie.

Cînd ieșeam din cambuză, am auzit zgomote în cabina lui Lup Larsen. M-am ghemuit și am ascultat. Clanța se mișcă. Pe furiș, instinctiv, m-am strecurat dincolo de masă, am scos revolverul și l-am ridicat spre el. Ușa se deschise și el apărui. În viața mea nu văzusem o deznădejde așa cumplită ca cea întipărită pe fața lui — fața lui Lup Larsen, luptătorul, omul puternic, omul de neînvins. Leit ca o femeie care își frînge mîinile, el își ridică pumnii încheștați și gemu. Descleștă una din mîini și, cu palma deschisă, își șterse ochii, îndepărtînd parcă pînze de păianjen.

— Doamne-Dumnezeule ! gemu el și ridică din nou pumnii încheștați, cuprins de deznădejdea nemărginită ce-i vibra în glas.

Era îngrozitor. Tremuram tot, simțeam cum îmi trec fiori pe șira spinării, iar fruntea mi se îmbrobonea de sudoare. Desigur că puține lucruri pe lume sînt atît de groaznice ca spectacolul unui om puternic în clipa în care este cu desăvîrșire sleit și frînt.

Însă printr-o sforțare a voinței lui neobișnuite Lup Larsen își veni în fire. A fost într-adevăr o

sforțare. Întregu-i trup se cutremura de zbucium. Părea un om apucat de năbădăi. Fața-i se străduia să-și recapete liniștea, strimbându-se și schimonosindu-se de sforțare, pînă ce fu din nou copleșit. Încă o dată, pumnii încheștați se ridicară și gemu. Suspină de cîteva ori și hohoti înecat. Apoi reuși. Mi s-a părut că este iarăși Lup Larsen de altădată ; totuși, în mișcările lui se mai ghicea o oarecare slăbiciune și nehotărîre. O porni spre scara tambuchiului, pășind întocmai cum fusesem obișnuit să-l văd ; dar chiar în umbletul lui se ghicea o urmă de slăbiciune și nehotărîre.

Acum însă mă preocupa grija de mine însumi. Chepengul deschis era chiar în drumul lui și, dînd de el, trebuia să dea îndată și de mine. Mi-era necaz că sînt prins într-o situație atît de lașă, ghemuit pe podea. Mai aveam încă timp. M-am ridicat iute în picioare și, cu totul fără să vreau, știu că am luat o atitudine sfidătoare. El nu m-a văzut. Nici n-a băgat de seamă chepengul deschis. Înainte să înțeleg ceea ce se petrece sau să pot face ceva, el a călcat drept în gaura deschisă. Un picior începuse să se lase în deschizătură, iar celălalt era pe punctul de a se ridica de pe podea. Dar cînd piciorul care se lăsa n-a dat de podea și a simțit golul de sub el, a apărut din nou vechiul Lup Larsen, cu mușchii lui de tigru, care și-a proiectat trupul, gata să cadă, dincolo de gaură ; cu brațele întinse, se izbi cu pieptul și stomacul de podeaua din partea opusă. În clipa următoare și-a strîns picioarele sub el și s-a rostogolit mai încolo. Dar s-a rostogolit drept în marmelada și rufăria pe care le pusesem în acel loc și s-a lovit de chepeng.

Pe fața lui se citea o înțelegere deplină. Dar înainte să pot citi ce anume înțelesese, el a așezat

chepengul la locul lui, închizînd cambuza. Atunci am priceput. Credea că mă prinsese înăuntru. Era orb, orb de-a binelea. L-am urmărit, ținîndu-mi răsufierea, ca să nu m-audă. A intrat iute în cabina lui. I-am văzut mîna nimerind la două degete de clanță, bîjbîind grăbit și găsind-o. M-am folosit de acest răstimp ca să traversez tiptil careul și să urc scara. El s-a întors, tirînd o ladă grea pe care a așezat-o pe chepeng. Nu s-a mulțumit cu aceasta și a mai adus o a doua ladă, pe care a pus-o peste prima. Apoi a strîns marmelada și rufăria și le-a pus pe masă. Cînd a pornit-o pe scară, eu m-am retras încet, dîndu-mă de-a dura pe puntea careului.

El mai împinse puțin ușa tambuchiului și își sprijini brațele pe ea, cu trupul încă pe scară. Atitudinea lui era aceea a unui om care privea, sau mai degrabă se holba, în lungul goeletei, căci ochii lui erau pironiți și nu clipeau. Eram numai la vreo cinci picioare de el și chiar în ceea ce ar fi trebuit să fie linia lui vizuală. Era sinistru. Mă simțeam ca o stafie care nu putea fi văzută. Mi-am mișcat mîna încoace și încolo, evident fără nici un efect; totuși, atunci cînd umbra brațului meu îi căzu pe față, am văzut îndată că a simțit ceva. Fața lui se arătă mai atentă și mai încordată în încercarea lui de a analiza și de a identifica fenomenul. Pricepu că reacționase la ceva venit dinafară, că simțurile îi fuseseră influențate de ceva care se schimba în apropierea lui; dar nu-și dădea seama ce anume era. Mi-am oprit brațul, astfel ca umbra să rămînă pe loc. El a început să-și miște încet capul, înainte și înapoi, întorcîndu-l și într-o parte și într-alta, cînd, în soare, cînd în umbră, încercînd să perceapă prin senzații.

Și eu, la rîndul meu, eram preocupat, încercînd să lămuresc cum de își dădea seama de existența unui lucru atît de impalpabil ca o umbră. Dacă numai globurile oculare erau afectate, sau dacă nervul optic nu era cu totul distrus, explicația era simplă. Dacă nu, singura concluzie la care puteam ajunge era că pielea simțea diferența de temperatură dintre umbră și soare. Sau, poate — cine știe ? — era mult discutatul al șaselea simț, care îi transmitea prezența unui obiect apropiat.

Renunțînd la încercarea de a identifica umbra, păși pe punte, umblînd cu o repeziciune și o siguranță care m-au uimit. Totuși, persista acea nuanță de slăbiciune pe care o au orbii cînd umblă. Acum știam de unde venea.

Spre necazul, dar și spre hazul meu, a descoperit bocancii mei pe teugă și i-a adus înapoi cu el în bucătărie. L-am privit făcînd focul și începînd să-și gătească mîncarea ; apoi m-am strecurat în careu, să-mi iau marmelada și rufăria, m-am furișat pe lingă bucătărie și am coborît descult pe plajă, să raportez cele văzute.

Capitolul XXXIV

— Mare păcat că „Năluca“ și-a pierdut cataragele ! Altfel, am fi putut pleca cu ea. Nu crezi, Humphrey ?

Am sărit în picioare ca ars.

— Mă întreb, mă întreb... repetam, umblînd în lung și în lat.

Ochii lui Maud sclipeau de nerăbdare, urmărindu-mă. Avea atîta încredere în mine ! Și gîndul acestei încrederi îmi mărea puterile. Mi-am amintit

de un citat din Michelet¹ : „Pentru bărbat, femeia este ceea ce a fost pământul pentru fiul ei legendar ; trebuie doar să cadă jos, să-i sărute sinul și capătă din nou puteri“. Pentru prima dată am înțeles adevărul minunat al cuvintelor lui. Mai mult, le trăiam. Maud însemna pentru mine toate acestea, un izvor nesecat de putere și curaj. N-aveam decît s-o privesc, sau să mă gîndesc la ea, ca să fiu din nou plin de vlagă.

— Se poate face, se poate face, mă gîndeam cu glas tare. Ceea ce au făcut alți oameni pot face și eu ; și chiar dacă nimeni n-a făcut-o înainte, tot pot s-o fac.

— Ce ? Anume ce ? întrebă Maud. Fie-ți milă ! Ce anume poți face ?

— Noi doi putem s-o facem, mă corectai. Ce altceva decît să ridicăm la loc catargele „Nălucii“ și să plecăm ? !

— Humphrey ! exclamă ea.

Eram mîndru de planul meu, ca și cînd ar fi fost un fapt împlinit.

— Dar cum este cu putință ? întrebă ea.

— Nu știu. Știu doar că sînt în stare să fac orice în zilele acestea.

I-am zîmbit mîndru, prea mîndru, căci și-a plecat ochii și a rămas o clipă tăcută.

— Dar cu căpitanul Larsen ce facem ? întrebă ea.

— Orb și neputincios, răspunsei prompt, socotindu-l drept o cantitate neglijabilă.

— Dar mîinile acelea groaznice ale lui ! Știi prea bine cum a sărit peste deschizătura cam-buzei.

---

¹ Jules Michelet (1798—1874), istoric francez de orientare liberală, a sprijinit revendicările revoluției de la 1848 din Principate ; citatul este din eseul său intitulat *La Femme (Femeia, 1859)*.

— Și știi prea bine cum m-am furișat și l-am ocolit, am ripostat vesel.

— Și ți-ai pierdut bocancii.

— Nu le puteai cere să se ferească singuri de Lup Larsen, fără ca picioarele mele să fie în ei.

Am râs amîndoi și ne-am apucat să chibzuim cum să ridicăm catargele „Nălucii” și să ne întoarcem printre oameni. Îmi aminteam vag de fizica învățată în școală, iar în ultimele luni căpătasem o oarecare experiență practică în privința mecanismelor de ridicare. Trebuie să recunosc însă că, atunci cînd ne-am dus pînă la „Năluca” să cercetăm mai îndeaproape lucrarea ce ne aștepta, la vederea catargelor imense plutind pe apă, m-am muiat cu totul. De unde s-o luăm? Dacă ar fi fost măcar unul din catarge în picioare, ceva înalt de care să fixez scripeții și macaralele. Dar nu era nimic. Îmi aminteam de problema omului care vrea să se ridice singur, trăgînd de urechile cizmelor. Pricepeam mecanismul pîrghiilor, dar de unde să găsec un punct de sprijin? Arborele mare avea un diametru de cincisprezece țoli, acolo unde era acum călcîiul, și îi rămînea o lungime de șaizeci și cinci de picioare, cîntărind, după o socoteală aproximativă trei mii de pfunzi. Apoi era arborele trinchet, mai mare în diametru și cîntărind cel puțin trei mii cinci sute de pfunzi. De unde era să încep? Maud stătea tăcută lîngă mine, în timp ce plănuiam în minte dispozitivul cunoscut printre marinari sub numele de capră¹. Deși cunoscut de marinari, eu l-am inventat din nou acolo, pe insula Strădaniei. Petrecînd și legînd capetele a doi pari și ridicîndu-i în aer ca un „V” întors, obțineam un punct deasupra punții de care să-mi fixez maca-

¹ Capră — grindă cu ajutorul căreia se ridică greutăți pe bordul unei nave.

raua. De această macara puteam, dacă era nevoie, să leg o a doua macara. Apoi mai era și vinciul¹!

Maud văzu că am găsit o soluție, și ochii i se luminară, înțelegători.

— Ce ai de gând să faci ? întreabă.

— Să descorc încilceala de colo, răspunsei, arătînd spre grămada de epave de peste bord.

Însăși hotărîrea, însăși rezonanța acestor cuvinte îmi suna plăcut în urechi.

„Să descorc încilceala.“ Închipuți-vă o frază atît de marinărească pe buzele lui Humphrey Van Weyden, cel de acum cîteva luni !

Trebuie să fi avut în voce și în atitudine ceva melodramatic, căci Maud a zîmbit. Avea simțul ridicolului foarte ascuțit și, fără greș, vedea și simțea totdeauna simularea și exagerarea manifestate prin gest sau vorbă. Aceasta era ceea ce dăduse echilibru și profunzime operei ei, făcînd-o valoroasă în lume. Criticul serios, avînd un simț al umorului și darul de a se exprima, trebuie inevitabil să se impună lumii. Așa se impusese și ea. Simțul umorului pe care-l avea ea era de fapt însuși simțul proporțiilor cerut artistului.

— Sînt sigură că am văzut cuvintele astea scrise într-o carte, murmură ea înveselită.

Aveam și eu un simț al proporțiilor și, în consecință, m-am dezumflat, năruindu-mă din atitudinea trufașă a unui doctor în materie într-o stare de umilință, foarte stînjedit și, ca să spun numai atît, foarte nefericit.

Mîna ei se întinse îndată spre a mea.

— Îmi pare atît de rău ! spuse ea.

---

¹ *Vinci*— aparat compus dintr-un cilindru orizontal învîrtit cu manivele ; cu ajutorul vinciului se trag lanțurile sau manevrele.

— N-ai de ce, am bîiguit. Îmi face bine. Prea am rămas licean. De altfel, toate astea n-au nici un rost. Ce trebuie să facem, fără doar și poate, e să descurcăm încilceala. Dacă vii cu mine în barcă, ne apucăm de treabă și mai îndreptăm lucrurile.

— „Gabierii descurcă-ncilceala cu cuțitele în dinți !“ îmi cită ea.

Apoi tot restul după-amiezii am muncit voioși. Îndatorirea ei era să țină barca pe loc, în timp ce eu descilceam încilceala. Și încă ce încilceală ! Fungi, scote, ghiuri, carcabași, sarturi și straiuri, toate zvîrlite de colo pînă colo, unele printre altele, răsucite și înnodate de valuri. Am tăiat numai cît era necesar, dar tot trecînd parîmele lungi pe sub și peste ghiuri și arbori, petrecînd fungile și scoatele, făcîndu-le colac și desfăcîndu-le din nou pentru a le trece prin încă un nod ce se făcuse în dublin¹, peste foarte puțin timp eram ud pînă la piele.

Au trebuit și vecele tăiate pe alocuri, iar pînza, îngreunată de apă, mi-a pus puterile la mare încercare ; dar am reușit ca, înainte de căderea nopții, să le întind toate pe plajă la uscat. Eram amîndoi foarte osteniți cînd am încetat lucrul pentru cină ; de altfel, făcusem treabă bună, deși la prima vedere părea neînsemnată.

A doua zi de dimineată, Maud ajutîndu-mă cu îndemînare, ne-am dus în cala „Nălucii“. să eliberăm picioarele catargelor rupte. De-abia începusem, să lucrăm, cînd bocănitul și ciocănitul meu l-au adus pe Lup Larsen.

— Hei ! strigă el prin bocaportul deschis.

Glasul lui a făcut-o pe Maud să se apropie îndată de mine, căutînd parcă ocrotire și, tot timpul cît am vorbit, își ținu mîna pe brațul meu.

¹ Dublin — parimă ce trece printr-o macara.

— Hei ! am răspuns. Bună dimineața.

— Ce faci acolo jos ? întrebă el. Încerci să-mi scufunzi nava ?

— Ba chiar dimpotrivă ; o repar, i-am răspuns.

— Dar ce naiba reparați la ea ? Era o nedumerire în glasul lui.

— Păi pregătesc totul pentru a arbora din nou catargele, răspunsei liniștit, de parcă planul meu ar fi fost neînchipuit de simplu.

— Se pare că stai, în sfârșit, pe picioarele tale, Hump, îl auzii răspunzînd.

Apoi, cîtva timp a tăcut.

— Dar ascultă, Hump, n-ai să reușești.

— Ba da, răspunsei. Chiar asta fac.

— Dar e vasul meu, proprietatea mea particulară ! Dacă nu-ți dau voie ?

— Uiti un lucru, răspunsei ; nu mai ești cel mai tare. Ai fost odată, și chiar în stare să mă înghiți, cum îți place să spui. Dar ai mai scăzut, și acum eu sînt în stare să te înghit. Drojdia s-a trezit.

Rise scurt, neplăcut.

— Văd că te folosești de filozofia mea împotriva-mi, cu vîrf și îndesat. Dar să nu faci greșeala de a mă subestima. Te previn, spre binele tău.

— De cînd ai devenit filantrop ? întrebai. Trebuie să recunoști că, prevenindu-mă spre binele meu, nu ești de loc consecvent.

Trecîndu-mi cu vederea sarcasmul, îmi spuse :

— Dacă aș închide bocaportul acum ? Deastă dată n-ai să mă mai tragi pe sfoară, cum ai făcut în cambuză.

— Lup Larsen, i-am spus dîrz, întrebuintînd pentru prima dată acest nume al lui cunoscut de toți, nu sînt în stare să împușc un om neputincios și care nu se împotrivește. Te-ai convins de aceasta, atît spre satisfacția mea, cît și a dumitale. Dar te

previn acum, nu atît spre binele dumitale, cît spre al meu, cã am sã te împuşc în clipa în care schiţezi o acţiune duşmãnoasã. Te pot împuşca acum, de aici de unde stau ; dacã ăsta ţi-e gîndul, dã-i drumul şi încearcã sã închizi bocaportul.

— Cu toate astea, îţi interzic, îţi interzic cu desãvîrşire sã te atingi de nava mea !

— Dar, omule, susţii cã nava e a dumitale parcã ar fi un drept moral ! Dar niciodatã n-ai luat în seamã drepturile morale în relaţiile dumitale cu alţii. Nu te-i fi aşteptînd ca eu sã le iau în seamã în relaţiile mele cu dumneata !

Trecusem în dreptul bocaportului deschis şi îl puteam vedea. Faţa lui, lipsită de expresie, atît de deosebită de cea pe care o văzusem cînd nu se ştia observat, era accentuată de ochii holbaţi care nu clipeau. Nu era plăcut sã priveşti acea faţă.

— Şi nici cel mai umil nu se găseşte, nici chiar Hump, prinos de cînte sã-i aducă¹, scrişni el.

Scrişnetul i se auzea numai în glas, faţa rămînîndu-i lipsită de expresie ca şi înainte.

— Bună ziua, *miss Brewster* ! spuse el deodată, după o tăcere.

Tresării. Ea nu făcuse nici un fel de zgomot, nici nu se mişcase. Se putea oare sã-i fi rămas o licărire de vedere ? Sau îi revenea vederea ?

— Bună ziua, căpitane Larsen, răspunse ea. Mă rog, cum de ai ştiut cã sînt aici ?

— Te-am auzit respirînd, bineînţeles. Gălesc cã Hump face progrese, dumneata nu găseşti ?

— Nu ştiu, îi răspunse, zîbindu-mi. Eu nu l-am văzut niciodată altfel.

— Ar fi trebuit atunci sã-l fi văzut înainte.

---

¹ Parafraza unei replici a lui Marc Antoniu din *Iuliu Cezar* de Shakespeare, Actul III. scena 2 (v. William Shakespeare, *Opere*, vol. II, E.S.P.L.A., 1956).

— Lup Larsen luat în doze mari, mormăii eu, înainte și după tratament.

— Țin să-ți spun din nou, Hump, zise el amenințător, că ai face mai bine să lași toate baltă.

— Dar dumneata nu vrei să scapi, ca și noi ? îl întrebai, neștiind ce să cred.

— Nu, fu răspunsul lui. Am de gând să mor aici.

— Ei bine, noi nu, încheiai sfidător, începînd din nou să bocănesc și să ciocănesc.

Capitolul XXXV

A doua zi, avînd locașurile catargelor pregătite și totul gata, am început să tragem ambii arbori pe bord. Arborele mare avea mai bine de treizeci de picioare, iar trinchetul sub nouă metri ; din aceștia aveam de gând să fac capra. Era o muncă încurcată. Legînd de vinci una din macaralele unui palanc mare și de călcîiul arboretului mic pe cealaltă, am început să virez. Maud ținea curentul pe vinci și îl făcea colac pe măsură ce viram.

Ne-a mirat ușurința cu care se ridica arborada. Vinciul era de un tip perfecționat, cu manivelă, și forța cu care acționa era enormă. Bineînțeles ceea ce cîștigam ca forță pierdeam ca înălțime de ridicare ; proporțional cu forța ce mi se înmulțea, creștea și lungimea de parîmă pe care trebuia s-o virez. Parîmele macaralei se frecau tare de copastie, și rezistența creștea pe măsură ce arborele respectiv ieșea din apă și deci efortul depus de vinci devenea foarte mare.

Dar cînd călcîiul arborelui a ajuns în dreptul copastiei, am intrat într-un impas.

— Trebuia să prevăd lucrul ăsta, spusei enervat. Acum trebuie s-o luăm de la început.

— De ce să nu legăm macaraua mai în jos pe arbore ? sugeră Maud.

— Asta ar fi trebuit să fac de la început, răspunsei eu, foarte scîrbit de mine.

Lăsînd curentul să lunece înapoi, am coborît din nou catargul în apă și am legat macaraua la trei-me-a lui dinspre călcii. Cu aceasta și cu repaosurile dintre vire, a trecut o oră ; ridicasem arboretul pînă într-un punct peste care nu mai puteam trece. Doi metri jumătate din călcii trecuseră de copastie, și șansele de a-l aduce pe bord erau la fel de depărtate. M-am așezat și am căutat o soluție. N-a durat mult. Încîntat, am sărit în picioare.

— Acum am găsit ! strigai. Trebuie să prind macaraua în centrul de greutate al arboretului. Ceea ce învățăm acum ne va folosi la tot ce mai avem de ridicat pe punte.

Din nou am stricat tot ce făcusem, lăsînd arboarele în apă. Dar am socotit greșit centrul de greutate, așa încît, atunci cînd l-am ridicat, s-a ridicat vîrfurile arboretului în loc de călcii. Maud arăta deznădăjduită, dar eu am rîs și i-am spus că era bine și așa.

Învățînd-o pe ea cum să țină curentul și să fie gata să fileze vinciul de comandă, am apucat arboarele cu mîinile și am încercat să-l balansez pe bord peste copastie. Cînd am crezut că reușisem, i-am strigat să fileze ; dar, cu toate eforturile mele, catargul se îndreptă și se lăsă înapoi spre apă. Îl ridicai din nou în poziția dinainte, căci îmi venise acum altă idee. Mi-am amintit de pălăncel ¹

¹ *Pălăncel* — pālanc mic ce servește la ridicarea velelor, ușurînd luarea terțarolelor.

— un marafet mic, cu o macara simplă și una dublă — și l-am adus.

Pe cînd îl legam între vîrful arborelui și copastia opusă, Lup Larsen apăru pe punte. Ne-am dat doar bună ziua și, deși el nu vedea, s-a așezat la o parte pe copastie și urmărea tot ce făceam după sunete. Învățînd-o din nou pe Maud să fileze la vinci cînd îi voi spune, am început să trag cu pălăncelul. Catargul se suçi încet, pînă ce rămase orizontal, cumpănindu-se pe copastie, în unghi drept cu ea ; apoi descoperii, spre mirarea mea, că nu mai era nevoie ca Maud să fileze. De fapt, era necesar contrariul. Legînd pălăncelul, am virat la vinci și am tras arborele înăuntru centimetru cu centimetru, pînă ce capătul a ajuns pe punte. Iar în cele din urmă, catargul a fost culcat pe toată lungimea lui pe punte.

M-am uitat la ceas. Era ora 12. Mă durea tare spatele și eram cît se poate de obosit și înfometat. Iar acolo, pe punte, se găsea un singur par de lemn ca dovadă a muncii unei întregi dimineți. Pentru întîia dată am înțeles pe deplin dificultatea lucrului ce ne aștepta. Dar învățam, învățam. După-amiază vom avea desigur mai mult spor. Chiar așa a și fost ; căci ne-am întors la 1, odihniți și întăriți de pe urma unei mese îmbelșugate.

În mai puțin de o oră am adus arborele mare pe punte și am început construirea caprei. Legînd împreună cei doi arbori, ținînd însă seama de diferența de lungime, am legat la punctul de intersecție macaraua dublă de la funga velei mari. Aceasta, cu funga însăși și cu o macara simplă, forma palancul de ridicat. Pentru a împiedica călcîiele arboretelor să alunece pe punte, am bătut în cuie niște stîngii groase. Toate fiind gata, am legat capătul unei parîme de vîrful caprei, iar celălalt

capăt la vinci. Începusem să am încredere în vinciul acela, căci avea o forță care întrecea așteptările mele. Ca de obicei, Maud ținea curentul pe vinci, în timp ce eu viram. Capra se ridică în aer.

Apoi am descoperit că uitasem legăturile de fixare ale caprei. Din această pricină, a trebuit să mă sui pe capră de două ori ca să o amarez înainte, înapoi și în părți. Până am terminat, s-a lăsat amurgul. Lup Larsen, care stătuse și ascultase toată după-masa fără să deschidă gura, plecase la bucătărie și începuse să cineze. Mă simțeam țeapăn din șale, atît de țeapăn că m-am îndreptat cu o sfortare dureroasă. Mi-am privit cu mîndrie lucrarea. Începea să se vadă ceva. Ca un copil care are o jucărie nouă, eram ahtiat să folosesc capra pentru a ridica ceva.

— Păcat că e așa tîrziu, spusei. Aș vrea să văd cum funcționează.

— Nu fi lacom, Humphrey, mă dojeni Maud. Nu uita că mai e și mîine zi și că acum ești atît de obosit, încît de-abia te mai ții pe picioare.

— Dar tu ? spusei îngrijorat deodată. Trebuie să fii foarte obosită. Ai lucrat bine și cu nădejde. Sînt mîndru de tine, Maud.

— Nici pe jumătate cît sînt eu mîndră de tine, și am și de ce, răspunse ea, ațintindu-și pentru o clipă privirile în ochii mei, în timp ce într-ai ei apărea, jucăușă și tremurătoare, o lumină pe care n-o mai văzusem pînă atunci și care-mi dădea nu știu de ce un fior de bucurie, neînțeles.

Apoi își plecă ochii, ca să-i ridice din nou rîzînd.

— Dacă ar putea să ne vadă prietenii noștri acuma ! spuse ea. Uită-te la noi ! Ai stat vreodată să te gîndești cum arătăm ?

— Da, m-am gîndit adeseori cum arăți tu, răspunsei, căutînd să lămuresc ceea ce văzusem în ochii ei și nedumerit că schimbase brusc vorba.

— Vai de mine ! exclamă ea. Și cum arăt, mă rog ?

— Ca o sperietoare, aș zice, răspunsei. Uită-te puțin cît ți-e de șleampătă fusta, de pîldă. Privește-o cum e agățată în cîteva locuri și cum îți stă în talie ! Nu e nevoie de un Sherlock Holmes pentru a deduce că ai gătit pe un foc în aer liber, fără să mai vorbim de topitul unturii de focă. Și, moț la toate, șapca aia ! Toate acestea înfățișează pe femeia care a scris *Sărutul dat* !

Îmi făcu o reverență adîncă și majestuoasă, spunînd :

— Cît despre dumneavoastră, *sir*...

Dar în cele cinci minute de tachineerie ce au urmat, ghiceai un substrat de seriozitate pe care nu puteam să-l leg decît de trecătoarea expresie ciudată ce zărisem în ochii ei. Ce era ? Se putea oare ca ochii noștri să-și grăiască mai deschis decît o făceau cuvintele ? Ochii mei grăiseră, știu, pînă ce-i descoperisem pe vinovați și-i silisem să tacă. Aceasta se întîmplase de mai multe ori. Dar oare văzuse ea chemarea lor și o înțelesese ? Oare ochii ei îmi grăiseră la fel ? Ce altceva putea să însemne acea expresie, acea lumină jucăușă și tremurătoare, la care se adăuga ceva ce nu se poate descrie prin vorbe ? Totuși, nu se putea. Nu era cu putință. De altfel, nu mă pricepeam la graiul ochilor. Eram doar Humphrey Van Weyden, un cărturar care iubea. A iubi și a aștepta să cîștig dragostea era, desigur, de ajuns de minunat. Acestea mi-au fost gîndurile, în timp ce rideam de înfățișarea noastră, pînă am ajuns la țarm și am avut altele care să ne preocupe.

— Mi-e ciudă că, după ce am lucrat din greu o zi întreagă, nu putem avea parte de o noapte de somn neîntreruptă, mă plinsei după cină.

— Dar mai poate fi vreo primejdie ? Din partea unui orb ? întrebă ea.

— Niciodată nu voi avea încredere în el, afirmă, și cu atît mai puțin acum, cînd este orb. E foarte posibil ca neputința lui parțială să-l facă și mai cîinos ca înainte. Știu ce o să fac mîine dimineață, în primul rînd : am să duc cu barca o ancoră ușoară și am să ancoroz goeleta mai departe de mal. În fiecare seară, cînd o să ne întoarcem la tîrm cu barca, *mîster* Lup Larsen va rămîne prizonier pe bord. Așa încît aceasta va fi ultima noapte în care vom face de veghe, și astfel va trece mîi ușor.

Ne-am trezit devreme și tocmai terminam gustarea cînd s-a luminat de ziuă.

— O, Humphrey ! o auzii pe Maud strigînd deznădăjduită, apoi se opri brusc.

Mă uitai la ea. Privea „Năluca“. Urmării privirea ei, dar n-am văzut nimic neobișnuit. Ea se uită la mine, iar eu îi întorsei privirea întrebător.

— Capra, spuse ea, cu un tremur în glas.

Uitasem de ea. Mă uitai din nou, dar n-o vedeam.

— Dacă el a... bodogăanii furios.

Își așează mîna pe a mea, înțelegătoare, și spuse :

— Va trebui s-o iei de la început.

— Dar, crede-mă, supărarea mea nu înseamnă nimic ; n-aș fi în stare să omor o muscă, zîmbii eu cu amărăciune. Și, încă și mai rău, el știe asta. Ai dreptate. Dacă a distrus capra, nu voi face nimic altceva decît s-o iau iar de la început. Însă de acum încolo am să fac de veghe pe bord, spusei, fără să mă gîndesc, o clipă mai tîrziu. Și dacă el...

— Dar eu nu îndrăznesc să stau singură pe uscat toată noaptea, îmi zise Maud cînd mi-am venit în fire. Ar fi cu mult mai plăcut dacă ar fi prietenos cu noi și ne-ar ajuta. Am putea să trăim liniștiți cu toții pe bord.

— Așa vom face, încuviințai, tot furios, căci distrugerea caprei mele dragi mă lovise crunt. Adică tu și cu mine vom locui pe bord, fie că vom fi prieteni cu Lup Larsen, fie că nu.

Ceva mai tîrziu, i-am spus rîzînd :

— Este copilăros din partea lui să facă una ca asta și din partea mea să mă supăr, dacă e vorba așa.

Dar mi s-a înfipt un cui în inimă cînd ne-am suit pe bord și am văzut prăpădul pe care-l făcuse. Capra se dusese cu totul. Strîngătorile fuseseră ciopîrțite în toate direcțiile. Fungile pe care le legasem erau tăiate peste tot. El știa că nu mă pricepeam să matisesc¹. Îmi trecu un gînd prin minte. Am dat fugă la vinci. Nu funcționa. Îl stricase. Ne privirăm încremeniți. Apoi mă repezii la copastie. Catargele, ghiurile și picurile pe care le descurcasem dispăruseră. Găsise parîmele cu care erau legate și le dăduse drumul pe valuri.

Ochii lui Maud se umplură de lacrimi, și sînt convins că-i dăduseră lacrimile de mila mea. Îmi venea și mie să plîng. Unde era acum planul nostru de a arbora catargele „Nălucii“ ? Lup Larsen lucrase temeinic. M-am așezat pe marginea bora-portului, cu bărbia sprijinită în mîini, într-o deznadejde cumplită.

— Merită să moară ! izbucnii. Și, Doamne iartă-mă, nu sînt destul de bărbat ca să-i fiu călău.

¹ *A matisa* — a împreuna două cabluri, două parîme, etc., fără a le înnodea, petrecînd unele prin altele șuvițele care le compun.

Dar Maud era lângă mine, alintîndu-mă cu mina prin păr, de parcă aş fi fost un copil, zicînd :

— Lasă, lasă, toate se vor îndrepta. Dreptatea este de partea noastră şi trebuie să triumfe.

Mi-am amintit din nou de Michelet şi mi-am rezemat capul de ea ; şi, într-adevăr, am devenit din nou puternic. Această femeie binecuvîntată îmi era un nesecat izvor de putere. Dar de ce să-mi pese ? Era doar o amîinare, o întîrziere. Refluxul nu putea să fi dus catargele prea departe spre larg, iar vînt nu fusese de loc. Însemna doar o caznă în plus ca să le găsim şi să le aducem înapoi în remorcă. Pe lângă aceasta, era şi o lecţie. Ştiam la ce să mă aştept. El ne-ar fi distrus munca cu mult mai mult efect dacă ar fi aşteptat să facem mai mult.

— Iată-l că vine acum, şopti ea.

Ridicai ochii. Se plimba agale pe dunetă, la babord...

— Nu-l băga în seamă, şoptii. Vine să vadă cum reacţionăm. Nu-l lăsa să afle că ştim. Îi putem refuza această satisfacţie. Scoate-ţi pantofii... așa... şi ia-i în mină.

După care ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu orbul. Cum venea la babord, noi ne strecuram la tribord ; şi de pe dunetă îl priveam întorcîndu-se şi luînd-o spre pupa pe urma noastră.

Pesemne că ştia cumva că eram pe bord, căci a spus „bună dimineată“, foarte sigur de el, şi a aşteptat răspunsul nostru. Apoi a pornit-o spre pupa, şi noi ne-am strecurat spre prova.

— O, ştiu că sînteţi pe bord ! strigă el, şi îl vedeam ascultînd cu multă atenţie.

Mi-am amintit de ciuhurez, care ascultă, pîndind orice mişcare a pradei speriate de strigătul lui. Dar noi nu ne mişcam decît atunci cînd se mişca

și el. Astfel, ne piteam pe punte, mînă în mînă, ca doi copii urmăriți de un căpcăun hain, pînă ce Lup Larsen, vădit scîrbit, părăsi puntea, ducîndu-se în careu. Aveam bucurie în ochi și chicoteli nestăpînite pe buze cînd am trecut peste copastie, coborînd în barcă. Iar cînd priveam în ochii căprui-deschis ai lui Maud, uitam răul pe care ni-l făcuse și nu mai știam decît că o iubeam și că, mulțumită ei, aveam în mine puterea de a croi un drum înapoi în lume.

Capitolul XXXVI

Timp de două zile Maud și cu mine am cutreierat marea și am explorat plajele, în căutarea catargelor pierdute. Dar de-abia a treia zi le-am găsit, pe toate, inclusiv capra, tocmai într-un loc din cele mai periculoase, în spuma frămîntată a valurilor ce se spărgeau de sinistrul promontoriu din sud-vest. Și cit am muncit! În seara întunecată a primei zile ne-am întors, sleiți de puteri, la golfulețul nostru, tirînd arborele mare în remorcă. Fusesem siliți să vislim, într-un calm plat, aproape tot drumul, centimetru cu centimetru.

După încă o zi de muncă istovitoare și primejdioasă, ne văzurăm înapoi la bordeie, cu cei doi arbori la activ. În ziua următoare eram disperat și am făcut o plută din arborele trinchet, cele două ghiuri și cele două picuri. Vîntul era favorabil și m-am gîndit să le duc înapoi în remorcă navigînd cu vela, dar vîntul era înșelător și mai tirziu se potoli de tot, iar cu vislele înaintam cu iuteala melcului. Și sfortărea era atît de nespornică, încît ne descuraja. Nu era tocmai plăcut să-ți arunci

întreaga putere și greutate în visle și să simți barca oprită în mișcarea ei de înaintare de povara greoaie a remorcii.

Începuse să se înnopteze ; și, mai rău încă, se stirni un vînt împotriva noastră. Nu numai că nu mai înaintam de loc, dar am început să derivăm înapoi și spre larg. M-am luptat cu vislele pînă am fost biruit. Biata Maud, pe care niciodată n-o puteam împiedica să muncească pînă la limita puterii, stătea rezemată, istovită, în prova. Eu nu mai puteam visli. Mîinile mele umflate și pline de răni nu mai puteau apuca vislele. Încheieturile mîinilor și brațelor mă dureau nesuferit de tare și, deși mîncasem bine la prînz, muncisem atîta, încît eram lihnit de foame.

Am ridicat vislele în barcă și m-am aplecat înainte spre funia de care era legată remorca. Dar mîna lui Maud se repezi spre a mea, oprind-o.

— Ce vrei să faci ? întrebă ea cu vocea sugrumată și încordată.

— Să-i dau drumul, răspunsei, filînd din frînghie.

Dar degetele ei se încheștară pe ale mele.

— Te rog, nu, mă imploră.

— E zadarnic, i-am răspuns. A venit noaptea și vîntul ne depărtează de țarm.

— Dar gîndește-te, Humphrey. Dacă nu putem pleca cu „Năluca“, se poate să rămînem ani de zile pe insulă, toată viața chiar. N-a fost descoperită aștia ani și poate că nici nu va fi descoperită vreodată.

— Uiți de barca pe care am găsit-o pe plajă, îi amintii.

— Era o barcă de vînat foci, răspunse ea, și știi prea bine că oamenii, dacă ar fi scăpat, s-ar fi

întors să facă avere din colonia de foci. Știi bine că n-au scăpat.

Am rămas tăcut, nehotărît.

— De altfel, urmă ea mai rar, ideea este a ta și vreau să te văd reușind.

Acum îmi puteam împietri inima. Îndată ce îmi puneam chestiunea într-o lumină măgulitoare mie, mărinimia mă silea s-o contrazic.

— Mai bine ani de zile pe insulă decît să murim la noapte sau mîine, sau poimîine, în barca deschisă. Nu sîntem pregătiți să înfruntăm marea. N-avem nici mîncare, nici apă, nici pături, nimic. N-ai putea să trăiești o noapte fără pături. Știu cît ești de tare. Tremuri chiar acum.

— Numai de nervozitate, răspunse ea. Mi-e teamă că ai să le dai drumul, în ciuda mea. O, te rog, te rog, Humphrey, nu izbucni ea o clipă mai tirziu.

Astfel discuția se sfîrși cu cuvintele de care știa că au atîta putere asupra mea. Am tremurat ca niște nenorociți întreaga noapte. Din cînd în cînd ațipeam, dar mușcătura frigului mă trezea mereu. Cum rezista Maud, era mai mult decît puteam înțelege. Eram prea obosit ca să-mi bat brațele pentru a mă încălzi, dar am găsit în repetate rînduri puterea să-i frec ei mîinile și picioarele, ca să-i stimulez circulația sîngelui. Și ea tot mă ruga să nu dau drumul la catarge. Dimineăța, pe la vreo 3, i se puse un cîrcel din cauza frigului și, după ce am frecat-o pînă a scăpat de el, încremeni de tot. M-am speriat. Am scos vîslele și am silit-o să vîslească, deși era așa de slăbită, încît credeam că va leșina la fiecare mișcare.

Se iviră zorile și am privit lung în lumina creșcîndă, ca să zărim insula noastră. Pînă la urmă apăru, mică și neagră la orizont, la cel puțin cinci-

sprezece mile depărtare. Am cercetat marea cu binoclul. Departe, în sud-vest, vedeam pe apă o linie întunecată, care creștea văzînd cu ochii.

— Vînt prielnic ! strigai cu o voce răgușită, care parcă nu era a mea.

Maud încercă să răspundă, dar nu putu vorbi. Buzele-i erau vinete de frig și avea cearcăne la ochi, dar, vai, cu cîtă vitejie mă priveau ochii ei căprui ! Cu cîtă vitejie vrednică de milă !

Începui din nou să-i frec mîinile și să-i mișc brațele în sus și în jos, pînă a putut să și le bată singură. Apoi o silii să se ridice în picioare și, deși ar fi căzut dacă n-aș fi ținut-o, o forțai să facă cei cîțiva pași dintre pupa și bancă și apoi să sară pe loc.

— O, femeie vitează, vitează ! spusei cînd i-am văzut fața înviorîndu-se. Știai că ești vitează ?

— Nu eram de loc înainte, răspunse ea. N-am fost vitează pînă nu te-am cunoscut. Tu ești cel care m-ai făcut vitează.

— Nici eu nu eram pînă te-am cunoscut pe tine, răspunsei.

Îmi aruncă o scurtă privire, în care văzui din nou acea lumină jucăușă și tremurătoare și încă ceva. Dar pentru o clipă numai. Apoi zîmbi.

— Trebuie să fi fost împrejurările, spuse.

Dar știam că se înșela și mă întrebam dacă știa și ea.

Apoi ne ajunse vîntul, prielnic și tare, și, în cîrînd, barca noastră brăzda marea agitată în drum spre insulă. După-amiază, la trei și jumătate, am trecut de promontoriul de sud-vest. Nu numai că ne era foame, dar sufeream și de sete acum. Buzele ne erau crăpate și uscate ; nu le mai puteam umezi cu limba. Apoi vîntul se potoli încet. La căderăa nopții era un calm plat și eu munceam din nou la

visle, dar slăbit, groaznic de slăbit. La 2 dimineața prova bărcii hîrșii pe plaja golfulețului nostru ; cu coborîi împleticindu-mă să leg barbeta¹ ; Maud nu putea sta în picioare, nici eu nu aveam puterea s-o duc în brațe. Am căzut pe nisip cu ea, și cînd mi-am mai revenit, m-am mulțumit să o apuc cu mîinile de subțiori și să o tîrăsc pe plajă pînă la bordei.

În ziua următoare n-am lucrat. De fapt, am dormit pînă după amiază la 3, cel puțin eu, căci, trezindu-mă, am găsit-o pe Maud gătind. Puterea ei de a prinde forțe noi era minunată. În acel trup fragil ca un crin era ceva dîrz care se agăța de viață și care nu se împăca cu slăbiciunea ei aparentă.

— Știi, eu călătoream spre Japonia pentru motive de sănătate, spuse ea, pe cînd zăboveam lingă foc după masă și ne bucuram de nemișcarea trîndăviei. Nu eram prea zdravănă. Niciodată n-am fost. Doctorii mi-au recomandat o călătorie pe mare și am ales-o pe cea mai lungă.

— Nu-ți închipuiai ce ai ales, am comentat rîzînd.

— Dar am să fiu altă femeie după această experiență, și mult mai zdravănă, răspunse ; și sper că mai bună. Cel puțin, voi înțelege viața cu mult mai bine.

Apoi, pe cînd ziua scurtă se sfîrșea, începurăm să discutăm despre orbirea lui Lup Larsen. Era inexplicabilă. Și, ca dovadă că starea lui era gravă, i-am amintit declarația lui că era hotărît să rămîină și să moară pe insula Strădaniei. Dacă el, tare precum era, iubind viața precum o iubea, accepta moartea, era limpede că suferea de altceva decît

---

¹ *Barbeta* — ansamblul parimelor scurte fixate la prova și la pupa unci bărci, servind la legarea acesteia.

doar de orbire. Avusese migrenele acelea îngrozitoare ; era de acord că era vorba de o leziune oarecare a creierului și că în timpul crizelor suporta dureri pe care noi nici nu ni le puteam închipui.

Am băgat de seamă, vorbind despre starea lui, că Maud arăta o înțelegere din ce în ce mai mare pentru Lup Larsen ; totuși, nu puteam decît s-o iubesc încă mai mult pentru această înțelegere, atît de duioasă și de feminină. De altfel, nu arăta în aceasta nici un fals sentimentalism. Era de acord că, dacă voiam să scăpăm, era necesar să luăm măsurile cele mai severe, deși se înfiora la gîndul că aş putea fi silit la un moment dat să-i iau viața lui Lup Larsen ca s-o scap pe a mea — „a noastră“, cum spunea ea.

Dimineața ne-am luat gustarea și ne-am apucat de lucru pînă să se lumineze. Am găsit un ancorot¹ ușor în magazia din prova, unde se țin de obicei aceste lucruri ; cu mari eforturi, l-am suit pe punte și l-am coborît în barcă. Cu o parîmă lungă făcută colac în lada bărcii, am vislit pînă în mijlocul golfuluțului nostru și am aruncat ancora. Nu era pic de vînt, marea era la flux și goeleta plutea. După ce am molat legăturile la mal, am tras goeleta cu mîinile (vînciul fiind stricat), pînă ce a ajuns aproape deasupra ancorei, prea mică pentru a putea ține la cel mai mic vînt. Așa că am dat la fund și ancora mare din tribord, fiind lanț din belșug ; după-amiază m-am apucat să repar vînciul.

Trei zile am lucrat la vînci. Din toate, cel mai puțin mă pricepeam la mecanică, și mi-au trebuit trei zile ca să fac ceea ce un meseriaș oarecare ar fi făcut în trei ore. A trebuit să învăț să folosesc

---

¹ Ancorot — ancoră mică, folosită la ambarcațiile ușoare.

mai întâi uneltele și, de asemenea, să învăț noțiunile elementare de mecanică pe care meseriașul le știe pe de rost. După acest răstimp, vinciul lucra foarte greoi. N-a mai dat niciodată rezultatele pe care le dăduse, dar totuși lucra și-mi oferea posibilitatea să lucrez la rîndul meu.

Într-o jumătate de zi am urcat arborii pe bord ; capra era ridicată și amarată ca înainte. În noaptea aceea am dormit pe bord, pe punte, lângă opera mea. Maud, care refuza să rămînă singură pe țarm, a dormit în prova. Lup Larsen se ținuse după noi, ascultîndu-mă cum reparam vinciul și vorbind cu Maud și cu mine de una și de alta. Nici el, nici noi n-am pomenit de distrugerea caprei ; nici nu mi-am mai spus să-i las vasul în pace. Dar tot mă temeam de el, orb și neputincios și cu urechea la pîndă, tot timpul la pîndă, și niciodată nu l-am lăsat să se apropie de mine cu brațele lui puternice.

În noaptea aceea, pe cînd dormeam sub capra mea iubită, am fost trezit de pașii lui pe punte. Cerul era plin de stele, așa că îi puteam desluși silueta în mișcare. Am ieșit de sub pături și l-am urmărit tiptil, numai în ciorapi. Se înarmase cu o cuțitoaie din lada de scule și se pregătea să taie cu ea fungile palancului pe care le legasem iarăși de capră. A pipăit fungile cu mîinile și a văzut că nu le întinsesem. Nu se puteau tăia cu cuțitoaia ; așa că puse mîna pe capătul curentului, îl întinse și îl legă. Apoi se pregăti să taie fungile, folosind cuțitoaia ca un fierăstrău.

— Te sfătuiesc să nu faci una ca asta, i-am spus liniștit.

Auzind că am ridicat cocoșul pistolului, rîse.

— Hei, Hump ! mi-a zis. Am știut tot timpul că ești aici. Nu-mi poți prosti urechile.

— Minți, Lup Larsen ! i-am spus, tot așa de li-

niștit ca și înainte. Totuși, de-abia aștept să am ocazia de a te ucide, așa că dă-i înainte cu tăiatul.

— Ai mereu ocazia, scrișni el.

— Dă-i înainte și taie ! i-am spus amenințător.

— Prefer să te dezamăgesc, mi-a răspuns rîzînd, întorcîndu-mi spatele și ducîndu-se în pupa.

— Trebuie să facem ceva, Humphrey, spuse Maud a doua zi dimineața, cînd îi povesti întîmplarea din acea noapte. Dacă e liber, e în stare de orice. Poate să scufunde vasul, sau să-i dea foc. Nu putem prevedea ce o să facă. Trebuie să-l închidem.

— Dar cum ? întrebai, dînd neputincios din umeri. Nu mă-ncumet să mă apropii de brațele lui, și el știe că, atîta timp cît opune o rezistență pasivă, nu-l pot împușca.

— Trebuie să se găsească o cale, protestă ea. Să mă gîndesc.

— Există o cale, spusei întunecat.

Dinsa rămase în așteptare.

Am apucat un ciomag de omorît foci.

— N-am să-l ucid, i-am spus. Și înainte de a-și reveni, îl leg cobză.

Ea dădu din cap înfiorată.

— Nu, nu așa. Trebuie să existe o altă cale mai puțin brutală. Să mai așteptăm.

Nu a trebuit să aștept mult, căci problema s-a soluționat de la sine. Dimineața, după mai multe încercări, am găsit céntrul de greutate al arborelui trichet și mi-am legat macaraua cîteva picioare mai sus. Maud ținea curentul pe vinci și îl făcea colac pe măsură ce eu viram. Dacă vinciul ar fi fost în stare bună, n-ar fi fost atît de greu ; așa, însă, am fost silit să-mi întrebuițez toată greutatea și puterea pentru fiecare centimetru ce-l ridicam. Trebuia să mă odihnesc des. La drept

vorbind, timpul de odihnă întrecea pe cel de lucru. Maud izbutea chiar, uneori, atunci cînd toate efortările mele nu reușeau să miște vinciul, să țină curentul cu o mîină și cu cealaltă să mă ajute, împingînd cu toată greutatea corpului ei plătînd.

După un ceas, macaraua simplă și cea dublă se apropiară una de alta în vîrfurile caprei. Nu mai puteam ridica. Totuși, catargul nu se balansa încă cu totul pe bord. Călcîiul se oprise pe partea dinafară a copastiei din babord, iar vîrfurile catargului spînzura deasupra apei, mult dincolo de copastia din tribord. Capra mea era prea scundă. Toată truda fusese zadarnică. Dar acum nu mă mai prăpădeam cu firea ca înainte. Căpătasem o mai mare încredere în mine și o mai mare încredere în posibilitățile vinciurilor, caprelor și macaralelor. Trebuia să existe o cale prin care să pot izbuti și nu-mi rămînea decît s-o găsesc.

Pe cînd căutam o soluție, Lup Larsen veni pe punte. Atît eu, cît și Maud am observat îndată că avea un aer ciudat. Nesiguranța sau slăbiciunea mișcărilor sale era și mai pronunțată. Umbla chiar împleticindu-se, cum venea spre partea din babord a careului. La marginea dunetei s-a clătinat, a ridicat mîna la ochi cu gestul obișnuit de a și-i șterge și a căzut pe trepte — tot în picioare — pe puntea principală, unde se poticni, prăbușindu-se și întinzînd brațele în căutarea unui sprijin. Își regăsi echilibrul lîngă tambuchiul aliveiului și stătu acolo un timp, buimăcit, pînă ce deodată căzu grămadă pe punte, chircind picioarele.

— Încă o criză, îi șoptii lui Maud.

Ea dădu din cap; am văzut o lumină de caldă înțelegere în ochii ei.

Ne-am dus la el, dar părea fără cunoștință, respirînd convulsiv. Dînsa se ocupă de el, ridicîndu-i

capul ca să-l descongese și trimițându-mă în careu să aduc o pernă. Am adus și păături și l-am instalat cât mai bine. I-am luat pulsul. Bătea regulat și tare și era cu totul normal. Asta m-a intrigat. Am devenit bănuitor.

— Dacă se prefacă acum ? întreba, ținându-i pulsul mai departe.

Maud clătină din cap cu dojană în ochi. Dar tocmai atunci, mîna pe care o țineam țîșni din a mea și se încheștă ca o capcană de oțel pe brațul meu. Am strigat tare, scoțind un țipăt sălbatic de spaimă îngrozitoare ; și am apucat să-i zăresc fața, diabolică și triumfătoare, pe cînd îmi cuprindea trupul cu cealaltă mîna și mă trăgea peste el, într-o încheștare crîncenă.

Îmi dădu drumul la mîna. Dar celălalt braț al lui, trecut pe după spatele meu, îmi ținea amîndouă brațele, astfel încît nu mai puteam mișca. Mîna lui liberă s-a repezit la beregata mea, și în acea clipă am simțit dinainte amărăciunea morții, provocată de propria-mi prostie. De ce mă încumetasem să mă apropiu de acele brațe îngrozitoare ? ! Mai simțeam în jurul beregatei și alte mîini. Erau ale lui Maud, străduindu-se zadarnic să descleșteze mîna care mă sugruma. Ea renunță și am auzit-o țipînd într-un fel care mi-a străpuns inima, căci era țipătul sfișietor de frică și de deznădejde al unei femei. Îl mai auzisem înainte, pe cînd se scufunda vasul „Martinez“.

Fața mi-era lipită de pieptul lui, așa că nu puteam vedea, dar am auzit-o pe Maud luînd-o la fugă pe punte. Toate se întîmplau iute. Nu-mi pierdusem încă cunoștința și mi se părea că trecuse un răstimp nesfîrșit pînă am auzit din nou pașii ei întorcîndu-se în goană. Și chiar atunci am simțit

trupul lui Lup Larsen muindu-se sub mine. Pieptul lui se turtea sub greutatea mea și plămînii i se goleau de aer. Un geamăt adînc îi vibră în gît, nu știu dacă pricinuit numai de aerul expirat sau și de conștiința neputinței lui crescînde. Mîna care mă strîngea de gît se descleștă. Respirai. Mîna tremură și se încleștă din nou. Dar nici chiar voința lui neobișnuită nu putea înfrînge destrămarea ce o amenința. Voința lui se năruia. Își pierdea cunoștința.

Pașii lui Maud erau foarte aproape atunci cînd mîna lui se descleștă o ultimă dată și-mi slobozi beregata. M-am rostogolit de pe el pe punte, pe spate, gîfîind și clipind în lumina soarelui. Maud era palidă, dar calmă — îmi îndreptasem ochii spre fața ei — și mă privea cu un amestec de spaimă și ușurare. Ochii îmi căzură pe un ciomag mare pentru foci din mîna ei, și în acea clipă ea îmi urmări privirea. Ciomagul îi căzu din mînă, de parcă ar fi ars-o, și, în aceeași clipă, inima mi se umplu de o mare bucurie. Într-adevăr, ea era femeia mea, tovarășa mea, luptînd alături de mine și pentru mine, cum ar fi luptat tovarășa omului preistoric, cu toate instinctele primitive trezite, uitîndu-și cultura, dovedindu-se tare, după toată civilizația moleșitoare a singurului fel de viață ce cunoscuse.

— Femeie dragă ! strigai, sărind în picioare.

În clipa următoare era în brațele mele, plîngînd cu hohote pe umărul meu, pe cînd eu o îmbrățișam strîns. Mă uitai jos la strălucirea părului ei castaniu, nestemate scînteind în soare, mult mai de preț pentru mine decît cele din visteriile regilor. M-am aplecat și i-am sărutat ușor părul, atît de ușor, încît ea nici n-a știut.

Apoi îmi veniră gînduri mai cumpătate. La urma urmei, era doar o femeie care plîngea de uşurare, acum, cînd pericolul trecuse, în braţele ocrotitorului ei sau ale aceuia care fusese primejduit. Dacă i-aş fi fost tată sau frate, situaţia nu ar fi fost alta. Pe lîngă acestea, nici locul, nici timpul nu erau potrivite şi doream să-mi cîştig mai multe drepturi pentru a-i mărturisi dragostea mea. Aşa încît, simţind că se retrage din îmbrăţişarea mea, i-am sărutat din nou uşor părul.

— A fost o criză adevărată de data aceasta, spusai. Încă un atac ca cel care i-a adus orbirea. La început s-a prefăcut, şi prin aceasta l-a provocat.

Maud se şi apucase să-i așeze perna.

— Nu, spusai, nu încă. Acum, că e neajutorat, neajutorat să rămînă. Începînd de azi, vom locui noi în careu, iar Lup Larsen va locui în alivei.

L-am apucat de subţiori şi l-am tîrit pînă la tambuchiu. Sub îndrumarea mea, Maud a adus o frînghie. Legîndu-l sub braţe cu ea, l-am împins peste margine şi l-am coborît pe trepte pînă jos pe podea. Nu-l puteam sui de-a dreptul într-o cuşetă, dar, cu ajutorul lui Maud, i-am ridicat întii umerii şi capul, apoi corpul, l-am cumpănit pe marginea cuşetei şi apoi l-am rostogolit în ea.

Dar asta n-a fost totul. Mi-am amintit de cătuşele din cabina lui, pe care el prefera să le întrebuinţeze pentru marinari în locul vechilor şi greoaiele fiare ale corăbicii. Astfel, cînd l-am lăsat, zăcea cu cătuşe la miini şi la picioare. Pentru prima dată de mult timp respiram în voie. Mă simţeam ciudat de uşor venind pe punte, de parcă mi s-ar fi luat o greutate de pe umeri. Simţeam, de asemenea, că Maud şi cu mine ne apropiasem mai mult unul de altul. Mă întrebam

dacă simțea și ea același lucru cînd mergeam pe punte unul lîngă altul spre locul unde catargul stătea atîrnat pieziș pe capră.

Capitolul XXXVII

Îndată ne-am și mutat pe bordul „Nălucii“, ocupînd fostele noastre cabine și gătind în bucătărie. Întemnițarea lui Lup Larsen venise tocmai bine, căci ceea ce fusese probabil o toamnă foarte tîrzie pentru această latitudine nordică trecuse și începu o vreme ploioasă, cu furtuni. Stăteam foarte bine pe vas, iar capra nepotrivită, cu trinchetul agățat de ea, dădea goetei o înfățișare de pregătire și făgăduia posibilitatea de a pleca.

Acum, că-l țineam pe Lup Larsen în fiare, vedeam cît de puțină nevoie fusese de aceasta. Ca și primul lui atac, cel de al doilea a fost însoțit de o infirmitate serioasă. Maud și-a dat seama de acest lucru după amiază, încercînd să-i dea de mîncare. Părea că și-a recăpătat cunoștința și ea i-a vorbit, fără să primească însă nici un răspuns. Era culcat pe partea stîngă atunci, avînd dureri evidente. Cu o mișcare de neastîmpăr și-a întors capul, ridicîndu-și urechea stîngă de pe pernă, pe care stătuse apăsât. Îndată o auzi și îi răspunse, iar ea veni imediat la mine.

Apăsîndu-i perna pe urechea stîngă, îl întrebai dacă mă aude, dar nu răspunse în nici un fel. Scoțînd perna și repetînd întrebarea, îmi răspunse pe dată că aude.

— Știi că ești surd de urechea dreaptă ? îl întrebai.

— Da, îmi răspunse cu voce joasă, dar fermă. Și încă mai rău. Toată partea dreaptă mi-e atinsă.

Parcă-i amortită. Nu pot mișca nici brațul, nici piciorul.

— Te prefaci iar ? îl întrebai supărat.

Clătină din cap, gura lui aspră schițînd un zîmbet din cele mai ciudate și schimonosite. Era într-adevăr un zîmbet schimonosit, căci zîmbea numai partea stîngă, mușchii obrazului drept nemîșcîndu-se de loc.

— Asta a fost ultima ispravă a Lupului, spuse el. Sînt paralizat. N-o să mai umblu niciodată. Dar numai pe o singură parte, adăugă, de parcă ar fi înțeles privirea bănuitoare pe care o aruncasem piciorului stîng, al cărui genunchi se îndoise chiar atunci, ridicînd pătufile. E păcat, urmă el. Mi-ar fi plăcut să termin mai întîi cu tine, Hump. Credeam că mai am atîta vlagă în mine.

— Dar de ce ? întrebai, în parte îngrozit, în parte curios.

Din nou gura lui aspră se strîmbă într-un zîmbet schimonosit și spuse :

— O, doar ca să simt că-s viu, că trăiesc și că mă mișo, ca să fiu pînă la urmă bucata cea mai mare de ferment, să te înghit. Dar să mor astfel...

Ridică din umeri, sau mai degrabă încercă să-i ridice, căci singur cel stîng se mișcă. Ca și zîmbetul, gestul era strîmb.

— Dar care crezi că e pricina ? întrebai. Unde e centrul bolii dumitale ?

— Creierul, spuse el îndată. Migrenele alea afurisite au provocat-o.

— Simptome, spusei.

Dădu din cap.

— Nu le găsesc nici o explicație. N-am fost bolnav în viața mea. S-a întîmplat ceva cu creierul meu. Un cancer, o tumoare, sau ceva de soiul ăsta, ceva care roade și distruge. Acuma

îmi atacă centrii nervoși, înghițindu-i bucată cu bucată, celulă cu celulă, după cum mă doare.

— Centrii motori de asemenea, sugerați.

— Așa se pare ; și blestămăția este că trebuie să zac aici, conștient, cu mintea întreagă, știind că firele se rup, tăind încetul cu încetul orice legătură cu lumea. Nu pot vedea, auzul și pipăitul mă părăsesc ; dacă merge așa, în curînd voi înceta de a mai vorbi ; totuși, voi fi tot timpul prezent, viu și neputincios.

— Cînd spui că vei fi prezent, asta mă face să mă gîndesc la existența sufletului, spusei.

— Mofturi, fu răspunsul lui. Înseamnă doar că, în acest atac asupra creierului centrele psihice superioare n-au fost atinse. Pot să-mi aduc aminte, pot să cuget și să judec. Cînd se duc astea, mă duc și eu. Nu mai sînt. Sufletul ?

Izbucni într-un rîs batjocoritor și apoi se întoarse cu urechea stîngă pe pernă, în semn că nu mai voia să vorbească.

Maud și cu mine ne-am văzut de lucru, apăsăți de înspăimîntătoarea soartă care-l ajunsese ; cît era aceasta de înspăimîntătoare nu ne dădeam încă seama. Simțeam că era grozăvia răsplății pentru faptele lui nelegiuite. Gîndurile noastre erau adînci și cucernice și nu ne vorbeam decît în șoapte.

— Ai putea să-mi scoți cătușele, spuse el în seara aceea, cînd stăteam în consult lîngă el. N-avea nici o grijă, sînt paralizat acum. Lucrul de care să vă îngrijiți de aci înainte sînt escarele.

Zîmbi cu gura lui schimonosită, iar Maud, cu ochii holbați de groază, a fost silită să-și întoarcă privirea.

— Știi. că zîmbești strîmb ? îl întrebai, căci știam că ea trebuie să-l îngrijească și doream s-o cruc pe cît era cu putință.

— Atunci n-o să mai zîmbesc, spuse calm. Mă gîndeam eu că s-a întîmplat ceva. Образul drept mi-a fost amortit toată ziua. Da, și în ultimele trei zile am fost prevenit de asta ; rînd pe rînd părea că-mi amortește partea dreaptă, uneori brațul sau mîna, alteori gamba sau piciorul. Va să zică, zîmbetul meu e strîmb ? întrebă el puțin timp mai tîrziu. Ei bine, socotiți de aci înainte că zîmbesc intern, cu sufletul, mă rog, cu sufletul meu. Socotiți că zîmbesc chiar acum.

Și timp de cîteva minute a zăcut acolo, liniștit, făcînd singur haz de închipuirea lui grotescă.

Omul din el nu se schimbase. Era tot vechiul Lup Larsen, cel neîmblînzit și teribil, întemnițat undeva în acel trup ce fusese odată atît de invincibil, atît de bine făcut. Acum îl ținea legat în lanțuri reci, zidindu-i sufletul în întuneric și tăcere, despărțindu-l de lumea care fusese pentru el un vîrtej de acțiune. N-avea să mai conjuge verbul „a face“ la toate modurile și timpurile. „A fi“ era tot ce-i rămînea — a fi, cum definea moartea, osîndit la nemișcare. A voi, dar nu a executa ; a gîndi și a judeca și a fi spiritualicește tot atît de viu ca oricînd, dar trupește a fi mort, mort de tot.

Totuși, deși i-am scos cătușele, nu ne puteam obișnui cu starea lui. Mîntea noastră se revolta. În ochii noștri, el mai era în stare de orice și nu știam la ce să ne așteptăm din partea lui, ce lucru înspăimîntător peste puterile trupești i-ar putea cășuna să facă. Experiența trecutului justifica starea noastră de spirit și ne vedeam de lucru veșnic îngrijorați.

Soluționasem problema pe care o pusese capra prea scundă. Cu ajutorul pălâncelului (făcusem unul nou), am ridicat călcîiul arborelui trinchet peste copastie și apoi l-am lăsat jos pe punte. După aceea, cu ajutorul caprei, am ridicat ghiul mare pe bord. Lungimea lui de patruzeci de picioare ne va da înălțimea necesară ca să arborăm catargul. Cu ajutorul unei alte macarale pe care o legasem de capră, am ridicat ghiul într-o poziție aproape verticală, apoi i-am lăsat călcîiul pe punte și, pentru a-l împiedica să alunece, am bătut stinghii mari de lemn în jurul lui. Macaraua simplă pe care o întrebuițasem la început pe capră am legat-o de capătul ghiului. Astfel, legînd curentul de această macara la vinci, puteam ridica și coborî vîrfurile ghiului după cum voiam, călcîiul rămînînd tot timpul pe loc, iar cu ajutorul ghiurilor puteam să fac să oscileze verfaforul¹ dintr-o parte într-alta. De vîrfurile verfaforului legasem de asemenea o macara; iar cînd întreg dispozitivul a fost terminat, nu puteam decît să mă mir de forța și de posibilitățile ce mi le dădea.

Bineînțeles, mi-au trebuit două zile de trudă ca să desăvîrșesc această lucrare, și de-abia în dimineața zilei a treia am ajuns să ridic arborele trinchet de pe punte și să-i cioplesc călcîiul pătrat ca să se potrivească în locaș. La aceasta am fost deosebit de neîndemînic. Am tăiat cu fierăstrăul, am cioplit și am dăltuit lemnul uscat, pînă cînd arăta de parcă ar fi fost ros de un șoarece uriaș. Dar se potrivea.

¹ *Verfafor* — piesă de lemn care prelungește vergile pentru a susține vele suplimentare cînd vîntul suflă dinspre pupa.

— Va merge, știu că va merge ! am strigat.

— Știi care este proba finală a adevărului, după doctorul Jordan ? întrebă Maud.

Am clătinat din cap și m-am oprit din ocupația de a-mi scoate talașul care-mi intrase pe ceafă.

— Are valoare practică ? Ne putem bizui și viața pe el ? Aceasta e proba.

— Dumnezeu este unul dintre favoriții tăi.

— Când mi-am desființat vechiul Pantheon și am izgonit pe Napoleon, Cezar și semenii lor, am ridicat un nou Pantheon, răspunse ea grav, și primul pe care l-am așezat în el a fost David Stan Jordan.

— Un erou modern.

— Cu atât mai mare cu cât e modern, adăugă ea. Cum se pot compara eroii lumii vechi cu ai noștri ?

Clătinai din cap. Eram prea asemănători în multe privințe ca să discutăm. Cel puțin, punctele noastre de vedere și aspectul sub care priveam viața erau foarte asemănătoare

— Ca doi critici, ne înțelegem minunat, spusei rîzînd.

— Și ca un constructor naval cu asistentul lui dibaci, răspunse ea, rîzînd la rîndul ei.

Dar din pricina muncii grele și a grozăviei morții vii a lui Lup Larsen, n-aveam timp de ris în zilele acelea.

Mai avusese un atac. Își pierduse graiul, sau era pe cale să și-l piardă. Nu și-l recăpăta decât intermitent. Cum spunea el, sîrmele de legătură erau ca bursa, cînd bune, cînd rele. Uneori erau bune, și vorbea ca și înainte, deși mai încet și mai greoi. Apoi graiul îl părăsea brusc, poate chiar în mijlocul unei fraze, și așteptam uneori ceasuri întregi ca „legătura să fie restabilită“. Se

plîngea de dureri mari de cap și, în această perioadă, a stabilit un sistem de comunicație pentru vremea cînd graiul avea să-l părăsească cu totul : o apăsare a mîinii pentru „da“, două pentru „nu“. Și bine a făcut, căci pînă seara nu mai avea glas. După aceea răspundea la întrebările noastre prin apăsări ale mîinii, iar cînd dorea să comunice ceva, își mizgălea destul de citeț gîndurile cu mîna stîngă pe o foaie de hîrtie.

Acum sosi și iarna nemiloasă. Vijeliile se țineau lanț, cu ninsoare, lapovită și ploaie. Focile porniseră în marea lor migrație către sud, iar insula era aproape părăsită. Eu lucram cu înfrigurare. Cu toată vremea rea și cu tot vîntul care mă stînjenea deosebit de mult, eram pe puncte din zori și pînă-n noapte, făcînd progrese vizibile.

Am profitat de lecția pe care o învățasem, ridicînd mai întîi capra și fiind nevoit apoi să mă cațăr pe ea ca să lîg ghiurile. Am legat sarturile, straiurile și fungile de vîrfurile arborelui trinchet, care era ridicat tocmai bine deasupra punții. Ca de obicei, am subevaluat munca necesară în acest scop și am avut nevoie de două zile ca s-o duc la bun sfîrșit. Și mai erau atîtea de făcut : velele, de pildă, care de fapt trebuiau refăcute complet.

Pe cînd mă munceam să pun la punct velatura arborelui trinchet, Maud cosea pînza, gata oricînd să lase totul și să-mi sară în ajutor atunci cînd era nevoie de mai mult decît de o singură pereche de brațe. Pînza era grea și tare, iar ea cosea cu guardamana obișnuită a marinarilor și cu acul de vele în trei muchii. În curînd mîinile ei se bășicară, dar îi dădea vitejește înainte, pe deasupra gătînd și îngrijind bolnavul.

— Puțin îmi pasă de superstiții, am spus vineri dimineța. Azi punem catargul la loc.

Toate erau pregătite pentru această operație. Legînd macaraua ghiului la vinci, am ridicat catargul pînă ce aproape nu mai atingea puntea. Fixînd curentul de la această macara, am legat de vinci macaraua caprei (care era legată de vîrful ghiului) și, cu cîteva vire, am ridicat catargul deasupra punții.

Maud, în clipa în care n-a mai trebuit să țină curentul, a bătut din palme, strigînd :

— Merge ! Merge ! Putem să ne bizuim și viața pe el ! Apoi se posomori : Nu este deasupra locașului, spuse. Trebuie s-o iei iar de la început ?

Îi zimbii de sus ; apoi, filînd unul din brațele ghiului și virînd pe celălalt, am adus catargul exact în axul punții. Tot nu era deasupra locașului. Din nou se posomori și din nou i-am zîmbit de sus. Filînd apoi macaraua ghiului și recuperînd în aceeași măsură macaraua caprei, am adus catargul exact deasupra locașului din punte. Apoi i-am dat lui Maud îndrumări amănunțite pentru lăsarea lui în jos și am coborît în cală, la locașul catargului din fundul goeletei.

I-am strigat, și catargul se mișcă ușor și precis. Călciul pătrat cobora drept spre deschizătura pătrată a locașului ; coborînd însă, s-a sucit încet, astfel încît un pătrat nu intra în celălalt. Dar n-am avut nici o clipă de șovăială. Strigînd lui Maud să înceteze coborîrea, m-am dus pe punte și am legat pălăncelul de catarg cu un nod de dulgher. Am lăsat-o pe Maud să tragă de el și eu am coborît iarăși. La lumina felinarului am văzut călciul sucindu-se încet, pînă ce laturile lui au coîncis cu laturile locașului. Maud a fixat curentul și s-a întors la vinci. Călciul cobora încet

ultimii centimetri, în același timp sucindu-se din nou ușor. Maud corectă iarăși sucitura cu ajutorul pălâncelului și apoi coborî iar catargul din vinci. Pătratele se îmbucară. Catargul era la locul lui.

Am dat un chiot și ea coborî în fugă să vadă. În lumina galbenă a felinarului am cercetat înfăptuirea noastră. Ne-am uitat unul la altul iar mâinile noastre se dibuiră și se strînseră. Cred că ochii ei, ca și ai mei, erau umezi de bucuria suc-celui.

— A mers foarte ușor, la urma urmei, am observat. Toată greutatea a constatat în pregătire.

— Și toată bucuria, în realizare, adăugă Maud. Nici nu-mi vine să cred că acest catarg mare este într-adevăr ridicat la locul lui ; că l-ai ridicat din apă, l-ai legănat prin aer și l-ai fixat aici, unde este locul lui. Este o muncă de titan.

— Și am făcut și multe născociri, începu vesel, oprindu-mă apoi ca să miros aerul.

M-am uitat în grabă la felinar. Nu fila. Mirosii din nou.

— Arde ceva, spuse Maud cu convingere.

Ne-am repezit împreună spre scară, dar am ajuns înaintea ei pe punte. Un fum gros năvălea pe tambuchiul aliveiului.

— Lupul n-a murit încă, am mormăit, sărind jos prin fum.

Fumul era atît de des în acea încăpere mică, încît eram silit să înaintez bijbiind ; și vraja lui Lup Larsen era atît de puternică în închipuirea mea, încît eram pregătît ca uriașul neputincios să mă înhațe de gît. Am șovăit, aproape copleșit de dorința de a mă întoarce fuga sus pe punte. Atunci mi-am amintit de Maud. Chipul ei, așa cum îl văzusem ultima oară, în cala goeletei, la lu-

mina felinarului, cu ochii căprui calzi și strălucind de bucurie, îmi apăru deodată și știi că nu mă puteam întoarce pe punte.

M-am înecat și m-am înăbușit pînă să ajung la cușeta lui Lup Larsen. Am întins mîna, căutînd-o pe a lui. Zăcea nemișcat, dar s-a sucit puțin cînd l-am atins cu mîna. Am pipăit păturile, pe deasupra și pe dedesubt. Nu erau calde, nu se simțea urmă de foc. Totuși, fumul acela care mă orbea și mă făcea să tușesc și să gîfii trebuia să vină de undeva. Mi-am pierdut capul un timp și m-am repezit de colo pînă colo prin alivei. Ciocnindu-mă de masă, aproape că mi-am pierdut respirația, dar aceasta m-a făcut să-mi vin în fire. Am judecat că un om neputincios nu putea să dea foc decît numai unui obiect din apropierea lui.

M-am întors la cușeta lui Lup Larsen. Acolo am dat de Maud. Cît timp stătuse acolo, în atmosfera aceea înăbușitoare, nu-mi puteam închipui.

— Du-te sus pe punte ! îi porunții sever.

— Dar, Humphrey... începu ea să protesteze cu un glas ciudat și răgușit.

— Te rog ! Te rog ! îi strigai aspru.

Ea s-a retras ascultătoare, dar apoi m-am gîndit : „Dar dacă nu găsește scara ?“ Am pornit după ea, oprindu-mă la piciorul scării. Poate că se urcase. Stînd acolo șovăitor, am auzit-o chemîndu-mă încet.

— O, Humphrey, m-am rătăcit !

Pipăind peretele dinspre pupa, am dat de ea și, mai susținînd-o, mai purtînd-o, am suit-o pe scara tambuchiului. Aerul curat era ca nectarul. Maud nu era decît slăbită și amețită ; am lăsat-o deci

culcată pe punte și m-am repezit a doua oară jos.

Locul de unde izvora fumul trebuia să fie foarte aproape de Lup Larsen — eram convins de aceasta — și m-am dus drept la cușeta lui. Pe cînd pipăiam printre păturile lui, ceva cald îmi căzu pe dosul palmei. M-a ars și mi-am smucit mîna. Atunci am înțeles. Printre crăpăturile cușetei de sus dăduse foc saltelei. Își mai putea folosi încă destul de bine mîna stîngă ca să facă lucrul acesta. Paiele umede din saltea, aprinse pe dedesupt și lipsite de aer, arseseră înăbușit tot timpul.

Cînd am tras salteaua din cușetă, păru că se fărîmițează în aer și izbucni în flăcări. Am înăbușit rămășițele de paie din cușetă care ardeau, apoi m-am repezit pe punte la aer curat.

Cîteva găleți cu apă au fost de ajuns ca să stingă salteaua care ardea în mijlocul podelei aliviei; zece minute mai tîrziu, cînd fumul aproape dispăruse, i-am dat voie lui Maud să coboare. Lup Larsen era fără cunoștință, dar în cîteva minute aerul curat l-a făcut să-și revină. Ne ocuparăm de el cînd ne făcu semn, cerînd hîrtie și creion.

„Vă rog, nu mă întrerupeți, scrise. Zîmbesc.“

„Tot mai sînt o bucățică de ferment, vedeți“, mîzgăli el ceva mai tîrziu.

— Îmi pare bine că ești o bucățică atît de mică, spusei.

„Mulțumesc, scrise. Dar gîndiți-vă cît de mult mai mică am să fiu înainte de a muri. Și totuși sînt conștient de tot, Hump, scrise el cu un ultim gest. Gîndesc mai limpede decît am gîndit vreodată. Nimic nu mă tulbură. Mă concentrez

perfect. Sint conștient de tot și chiar mai mult decît atîta.“

Era ca un mesaj din bezna mormîntului ; căci trupul acestui om devenise propriul lui cavou. Acolo, în acel mormînt ciudat, duhul lui pîlpîia și trăia. Va pîlpîi și va trăi pînă ce ultimul fir de legătură se va rupe, și după aceea cine poate spune cît timp va mai urma să pîlpîie și să trăiască ?

Capitolul XXXVIII

„Cred că se duce și partea stîngă“, scrisese Lup Larsen în dimineața după încercarea lui de a incendia nava. „Amorțeala crește. De-abia îmi pot mișca mîna. Trebuie să vorbiți mai tare. Ultimele fire se duc.“

— Ai dureri ? îl întrebai.

Am fost silit să repet întrebarea mai tare înaintea lui ca el să-mi răspundă :

„Nu tot timpul.“

Mîna stîngă se poticnea încet și anevoie pe hîrtie, și cu foarte mare greutate am putut să-i descifrăm mîzgălitura. Era ca un „mesaj de la un spirit“, de felul celor ce se pot vedea la ședințele de spiritism cu un dolar intrarea.

„Dar tot mai sint perfect conștient“, mîzgălea mîna, mai încet și mai anevoios ca înainte.

Creionul îi căzu și a trebuit să i-l punem din nou în mînă.

„Cînd n-am dureri, sint într-o pace și o liniște deplină. Niciodată n-am gîndit așa limpede. Pot cîntări viața și moartea ca un înțelept hindus.“

— Dar nemurirea ? strigă Maud tare în urechea lui.

De trei ori mîna încercă să scrie, dar se poticni neputincioasă. Creionul căzu. În zadar am încercat să i-l punem la loc. Degetele nu-l mai puteau ține. Atunci Maud apucă și strînse degetele în jurul creionului cu mîna ei, iar mîna scrisese, cu litere mari, atît de încet încît trecea cîte un minut pentru fiecare literă :

„M-O-F-T-U-R-I.“

Ultimul cuvînt al lui Lup Larsen a fost „Vax“, sceptic și neînvins pînă la urmă. Brațul și mîna se destinseră. Trunchiul i se mișcă ușor. Nu mai urmă nici o mișcare. Maud dădu drumul mîinii. Degetele se răsfirează, prin propria lor greutate, iar creionul căzu rostogolindu-se.

— Mai auzi ? strigai, ținîndu-i degetele și așteptînd apăsarea care însemna „da“.

Nu urmă nici o reacție. Mîna era moartă.

— Am observat buzele mișcînd puțin, spuse Maud.

Am repetat întrebarea. Buzele se mișcă. Ea își așază virful degetelor pe ele. Repetai din nou întrebarea.

— Da, mă anunță Maud.

Ne-am privit nedumeriți.

— La ce bun ? întrebai. Ce i-am mai putea spune ?

— O, întreabă-l...

Ea șovăi.

— Întreabă-l ceva la care să răspundă „nu“, sugera eu. Așa vom fi siguri.

— Ți-e foame ? strigă ea.

Buzele se mișcă sub degetele ei și ea îmi răspunse :

— Da.

— Vrei carne ? fu întrebarea următoare.

— Nu, anunță ea.

— Bulion de carne ?

— Da, vrea bulion de carne, spuse ea calm, uitându-se la mine. Cît timp mai aude, vom putea comunica cu el. Și după aceea...

Ea m-a privit ciudat. I-am văzut buzele tremurînd și ochii împăienjeniți de lacrimi. Se clătină și o prinsei în brațe.

— Vai, Humphrey, hohoti ea, cînd se va termina odată ? Sînt așa de obosită !

Și-a culcat capul pe umărul meu, cu trupul ei plătînd scuturat de un val de plîns. Era ca un fulg în brațele mele, atît de gingașă, atît de diafană. „Au părăsit-o puterile, pînă la urmă, mă gîndii. Ce am să mă fac fără ajutorul ei ?“

Dar am mîngîiat-o și am liniștit-o pînă și-a revenit vitejește și s-a refăcut moralmente, tot așa de iute cum se refăcea de obicei fizicește.

— Ar trebui să-mi fie rușine, spuse ea. Apoi, cu surîsul iluminat pe care-l adoram, adăugă : Dar nu sînt decît o femeie micuță.

Expresia „femeie micuță“ mă făcu să tresar, ca un șoc electric. Era însăși expresia mea, expresia mea preferată, tainică, expresia dragostei mele pentru ea.

— De unde ai luat expresia aceasta ? întrebai cu o bruschete care o făcu să tresară la rîndul ei.

— Ce expresie ?

— Femeie micuță.

— Este cumva a ta ?

— Da, răspunsei. A mea, eu am născocit-o.

— Atunci, probabil că ai vorbit în somn, îmi spuse, zîmbind.

Lumina jucăușă și tremurătoare era în ochii ei. Ai mei știam că grăiau mai mult decît aș fi vrut. M-am aplecat spre ea. Fără vrere m-am aplecat spre ea, ca un pom aplecat de vînt. Eram într-ade-

văr foarte apropiați în clipa aceea. Dar clătînînd din cap, ca și cum și-ar fi gonit somnul sau vreun vis, spuse :

— O cunosc de cînd sînt. Așa îi spunea tata mamei.

— Este și expresia mea, spusei eu îndărătnic.

— Pentru mama ta ?

— Nu, răspunsei, iar ea nu-mi mai puse alte întrebări, deși aș fi putut jura că ochii ei păstrară citva timp o licărire șagalnică.

O dată arborele trinchet instalat, lucrul a mers repede. Aproape fără să-mi dau seama și fără nici o piedică mai serioasă, am ajuns să ridic arborele mare. Am făcut aceasta cu o bigă montată pe arborele trinchet ; iar după cîteva zile, toate straiurile și sarturile erau la loc și întinse. Contrarandele ne-ar fi încurcat și ar fi fost chiar primejdioase pentru un echipaj de doi, așa că am ridicat arboreții pe punte și i-am amarat bine.

Ne-au mai trebuit cîteva zile ca să terminăm velele și să le ridicăm. Erau numai trei : focul, trinca și randa ; cîrpite, scurtate și strîmbe, erau ridicol de nepotrivite pentru o ambarcațiune atît de elegantă ca „Năluca“.

— Dar vor merge ! strigă Maud triumfătoare. Le vom face să meargă și le vom încredința viața noastră !

Desigur că, dintre multele mele meserii noi, am fost cel mai puțin strălucit la velărie... Puteam să manevrez velele mai bine decît să le confecționez și nu mă îndoiam de capacitatea mea de a naviga goeleta pînă la un port din nordul Japoniei. De fapt, învățasem navigația din manualele de pe bord. Pe lîngă aceasta aveam și cadranul sideral al lui Lup Larsen, un dispozitiv atît de simplu, încît putea să-l folosească și un copil.

Cît despre inventatorul lui, în afară de o surzenie crescîndă și slăbirea treptată a mișcării buzelor, starea lui se schimbase foarte puțin de o săptămîină. Dar din ziua în care am terminat de învergat vecele goeletei n-a mai auzit, și ultima mișcare a buzelor lui s-a stins, dar nu înainte de a-l fi întreat : „Ești conștient ?” și buzele să fi răspuns : „Da”.

Ultimul fir se dusesse. Sufletul mai locuia undeva, înmormîntat în acel trup omenesc. Cuprinsă în țărîină vie, inteligența aceea fioroasă pe care o cunoscusem pîlpîia înainte ; dar pîlpîia în tăcere și în întuneric. Era descătușată de trup. Acea inteligență nu mai putea cunoaște obiectiv trupul. Nu mai cunoștea nici un trup. Însăși lumea nu mai exista. Se cunoștea doar pe sine, și întînderea și adîncul liniștii și ale beznei.

Capitolul XXXIX

Sosi ziua plecării noastre. Nu mai era nimic care să ne rețină pe insula Strădaniei. Catargele boante erau la loc, și vecele de Doamne-ajută erau învergate. Tot ce făcusem era solid, nimic nu era frumos ; dar știam că totul va funcționa și, privind, mă simțeam un om puternic.

„Eu am făcut totul ! Eu am făcut totul ! Cu mîinile mele am făcut totul !” voiam să strig în gura mare.

Dar Maud și cu mine aveam un dar de a rosti fiecare gîndul celuiălăt, și cînd ne pregăteam să ridicăm randa, ea spuse :

— Cînd te gîndești, Humphrey, că ai făcut totul numai cu mîinile tale !

— Dar au mai fost și alte două mâini, răspunsei. Două mâini micuțe, și să nu spui că și asta era o expresie a tatălui tău.

Rise și dădu din cap, ridicându-și miinile ca să le văd.

— Niciodată n-o să le mai pot curăți, se tîngui, nici să le moi asprimea.

— Atunci murdăria și asprimea îți vor face cinste, spusei cuprinzîndu-i miinile și, în ciuda hotărîrii mele, aș fi sărutat cele două mâini dragi dacă nu și le-ar fi retras iute.

Camaraderia noastră începu să devină nesigură. Îmi stăpînisem dragostea mult și bine, dar acum ea mă stăpînea pe mine. Îmi nesocotise voința cu tot dinadinsul și dăduse grai ochilor mei; iar acum dădea grai limbii, ba chiar și buzelor, căci în acea clipă ardeau de dorința să sărute acele două miini micuțe care truseră din greu cu atita credință. Și eu ardeam. Simțeam o chemare ca de trîmbițe, care mă îndemna să mă apropii de ea. Și un vînt, căruia nu mă puteam împotrivi, mă împingea către Maud, legănîndu-mi trupul, pînă m-am aplecat asupra ei, fără să-mi dau seama că mă aplecam. Ea știa. Nu putea să nu știe cînd și-a retras iute miinile, totuși nu s-a putut împiedica de a-mi arunca o scurtă privire cercetătoare înainte de a-și întoarce ochii.

Făcusem o combinație, petrecînd fungile prin macarale, pînă în provă, la vinci; așa am ridicat vela mare, trăgînd de amîndouă fungile deodată. Era o metodă primitivă, dar n-a trecut mult și curînd am ridicat și trinca.

— Nu vom putea niciodată să ridicăm ancora în îngustimea asta, spusei. Am ajunge pe stînci de cum ar părăsi fundul.

— Atunci ce faci? întrebă ea.

— O lansez. Atunci tu trebuie să lucrezi pentru prima oară la vinci. Eu mă reped la cîrmă și în același timp tu ridici focul.

Studiaseam și pregătisem această manevră de plecare de nenumărate ori și știam că, punînd fungia focului la vinci, Maud era în stare să ridice această velă esențială. Un vînt vioi sufla în gol-fuleț și, deși apa era liniștită, trebuia să lucrăm cu repeziciune ca să ieșim cu bine.

Cînd am dat afară bolțul cheii de împreunare, lanțul căzu în mare huruind prin nară¹. M-am repezit la pupa și am pus cîrma sub vînt. „Năluca” păru să capete viață cînd se înclină la prima um-flare a velelor. Focul se înălța. Cînd a prins vînt, prova a început să abată și a trebuit să întorc timona cu cîteva cavile în partea opusă ca să țin vasul pe direcție.

Născocisem o scotă automată pentru foc, care se schimba singură dintr-un bord în celălalt, așa că Maud n-avea nevoie să se ocupe de aceasta; dar ea nu terminase încă ridicarea focului, cînd am schimbat cîrma. Am avut o clipă de îngrijorare, pentru că „Năluca” alerga direct spre plajă, care nu era decît la o aruncătură de piatră. Dar, ascultînd de cîrmă, vasul veni cu prova în vînt. Se auzi o mare fluturare de vele și o răpăială de sacheți de terțarolă, cît se poate de plăcută urechilor mele; apoi velele se umflară în bordul opus.

Maud își terminase treaba și venise la pupa, unde stătu lîngă mine, cu o șapcă mică cocoțată pe părul ei bătut de vînt, cu obrații aprinși de obo-seală, cu ochii deschiși și strălucind de emoție, cu nările fremătînd de mușcătura aerului rece și

¹ Nara — gaură în parapet corespunzînd unui canal în interiorul vasului prin care trece lanțul ancorei.

sărat. Ochii ei căprui erau ca ai unei căprioare speriate. Aveau o uitătură sălbatică și ageră, așa cum nu mai văzusem pînă atunci, buzele i se întredeschiseră, iar respirația i se opri cînd „Năluca“, năpustindu-se înspre stîncă de la intrarea golfuluțului, se întoarse în vînt și o porni întins pe apa liberă. Funcțiunea mea de secund din timpul vîntorii de foci mi-a prins bine acum ; am ieșit din golfuluț și am pornit de-a lungul plajei golfului exterior. O nouă voltă, și „Năluca“ puse capul spre larg. Prinse acum ceva din vibrația oceanului, și ea însăși vibra în același ritm, pe cînd se suia lin și se lăsa pe fiecare val întins. Ziua fusese posomorită și acoperită, dar, ca o prevestire bună, soarele străpunse norii și luminează plaja în formă de semicerc unde înfruntasem împreună pe stăpîinii haremurilor și ucisesem *holosteaki-i*. Toată insula Strădaniei străluci sub soare. Chiar și sinistrul promontoriu din sud-vest arăta mai puțin sinistru, iar ici-colea, unde spuma mării îi uda pereții de stîncă, aceștia scînteiau și te orbeau în soare.

— Mă voi gândi întotdeauna la ea cu mîndrie, îi spusei lui Maud.

Ea își înălță capul și cu un gest de crăiasă spuse :

— Scumpă, scumpă insulă a Strădaniei ! O voi iubi mereu !

— Și eu, spusei iute.

Părea că ochii noștri trebuiau să se întâlnească într-o înțelegere deplină. Totuși, codindu-se, ei se împotriviră și nu s-au întîlnit.

A urmat o tăcere, aproape neplăcută așa spune, pe care am curmat-o spunînd :

— Vezi norii aceia negri în vînt ? Îți amintești că ți-am spus aseară că barometrul coboară ?

— Și soarele s-a dus, spuse ea, cu ochii ațintiți la insula noastră, unde noi dovedisem că eram capabili să stăpânim materia și unde ajunsesem la cea mai adevărată camaraderie ce poate exista între bărbat și femeie.

— Și acum lungim scotele și o întindem spre Japonia! strigai vesel. Cu vînt bun și o scotă întinsă, sau cum vine versul, știi tu.

Fixînd cîrma, m-am repezit să filez scota trin-cei și a velei mari, să întind palancurile de sub vînt ale ghiurilor și să potrivesc totul pentru vîntul dinapoi al traversului de care aveam parte. Vîntul sufla tare, chiar foarte tare, dar m-am hotărît să navighez cît timp voi putea cu vîntul aproape din pupa. Din nefericire, cu vîntul mare larg este imposibil să legi cîrma, așa că mă aștepta o noapte întreagă de veghe. Maud stăruia să mă schimbe, dar se văzu îndată că n-avea putere să țină cîrma pe o mare rea și, chiar dacă ar fi avut-o, n-ar fi putut învăța să facă aceasta într-un timp așa scurt. Păru foarte dezamăgită de această constatare, dar se mîngiie încolăcînd macaralele, fungile și toate frînghiile neîntrebuițate. Apoi mai avea și de gătit în bucătărie, să facă paturile, să aibă grijă de Lup Larsen, și încheie ziua cu o operație mare de scuturat și curățenie în careu și alivei.

Toată noaptea am rămas la cîrmă fără răgaz, cu vîntul întețindu-se încet, dar mereu, și cu marea înăsprindu-se. La 5 dimineța, Maud mi-a adus cafea caldă și pesmeți copti de ea, iar la 7, o gustare substanțială și fierbinte, care îmi dădu noi puteri.

În tot timpul zilei vîntul s-a întetit tot așa de încet și de neîntrerupt. Te impresiona cu îndîrjirea lui morocănoasă de a sufla din ce în ce mai

tare, fără să înceteze. Și „Năluca“ tot spărgea valurile, alergînd milă după milă, pînă ce am fost sigur că făcea cel puțin unsprezece noduri. Era prea prielnic ca să-l pierd, dar la căderea nopții eram istovit. Deși eram într-o splendidă condiție fizică, treizeci și șase de ore de cîrmă erau limita la care puteam rezista. Pe lîngă aceasta, Maud mă ruga să punem la capă, și știam că dacă vîntul și marea se înăspreau în aceeași măsură în timpul nopții, îmi va fi în curînd imposibil să fac aceasta. Astfel că, la asfințit, cînd se întuneca, am întors „Năluca“ în vînt, cu părere de rău și în același timp cu bucurie.

Dar nu socotisem ce întreprindere uriașă reprezenta pentru un singur om să ia terțarole la toate trei velele. Cîtă vreme alergasem în fața vîntului, nu-mi dădusem seama de toată tăria lui, dar cînd ne-am întors în vînt, am aflat cît de năprasnic bătea într-adevăr, spre necazul meu, și foarte curînd spre deznădejdea mea. Vîntul îmi zădărnicea fiecă efortare, smulgîndu-mi pinza din mîini și desfăcînd într-o clipă ceea ce făcusem în zece minute de luptă cît se poate de aprigă. Pînă la ora 8 reușisem de-abia să iau o a doua terțarolă la vela trincă. La 11 eram în aceeași situație. Singele îmi picura din toate buricele degetelor, iar unghiile îmi erau rupte pînă la rădăcină. De durere și de istoveală, am plîns în întuneric, în taină, astfel ca Maud să nu știe.

Apoi, deznădăjduit, am renunțat să mai iau terțarole la vela mare și m-am hotărît să încerc să stau la capă numai sub trinca redusă. Îmi mai trebuiră trei ore ca să strîng și să leg în chingi vela mare și focul, și la 2 dimineăta, mai mult mort decît viu, vlăguit de muncă și de luptă cu

elementele, de-abia îmi rămăsese destulă conștiință ca să-mi dau seama că încercarea reușise. Vela trincă, la ultima terțarolă, mergea. „Năluca“ se menținea în vînt strîns, fără nici o tendință de a cădea între valuri.

Eram lihnit de foame, dar Maud încerca zădărnice să mă facă să mănînc. Moțăiam cu gura plină. Adormeam ducînd mîncarea la gură și mă trezeam chinuit, văzînd că nu o dusesem. Eram așa de neajutorat și de somnoros, încît fu silită să mă țină pe scaun, ca să mă împiedice de a fi aruncat pe jos de tangajul violent al goeletei.

Nici nu știu cînd am trecut din careu în cabină. Maud ducea și susținea un somnambul. De fapt, nu mi-am dat seama de nimic decît cînd m-am trezit — nu-mi dădeam seama cît timp trecuse — în cușetă, fără ghete. Era întuneric. Eram țeapăn și beteag și urlam de durere cînd așternutul atîngea bietele mele degete.

Desigur că nu era încă dimineată, așa că am închis ochii și am adormit iar. N-am știut, dar dormisem o noapte și o zi și era iar noapte.

M-am trezit din nou, supărat că nu dormeam mai bine. Am aprins un chibrit și m-am uitat la ceas. Era miezul nopții. Iar eu nu părăsisem puntea pînă la ora 3. Am fost nedumerit, pînă ce am ghicit adevărul. Nu era de mirare că mă tot trezeam. Dormisem douăzeci și una de ore. Am ascultat cîtva timp loviturile valurilor și vuietul înăbușit al vîntului pe punte, ca să-mi dau seama de comportarea „Nălucii“, iar apoi m-am întors pe o parte și am dormit liniștit pînă dimineată.

Cînd m-am sculat, pe la 7, n-am zărit-o pe Maud și am dedus că era în bucătărie, pe cale de a pregăti gustarea. Pe punte am văzut că „Năluca“ se descurca minunat sub petecul ei de pînză. Dar

în bucătărie, deși focul ardea și apa fierbea, n-am dat de Maud.

Am descoperit-o în alivei, lângă cușeta lui Lup Larsen. M-am uitat la el, omul care fusese zvîrlit de pe culmea cea mai înaltă a trăirii, pentru a fi îngropat de viu și a fi mai rău decît mort. Pe fața lui lipsită de expresie vedeam parcă o des-tindere ce n-o văzusem încă. Maud s-a uitat la mine și am înțeles.

— Viața i s-a stins în furtună, spusei.

— Dar încă trăiește, răspunse ea, cu o nemărginită încredere în glas.

— Avea o putere prea mare.

— Da, dar acum nu-l mai ține încătușat. Este un spirit liber.

— Este desigur un spirit liber, răspunsei ; și luînd-o de mînă, am dus-o pe punte.

Furtuna a încetat în noaptea aceea, adică s-a potolit tot așa de încet precum se stîrnise. A doua zi dimineată, după micul dejun, cînd am suit corpul lui Lup Larsen pe punte, gata de înmormîntare, vîntul tot mai sufla tare și erau încă valuri mari. Puntea era mereu spălată de talazuri care veneau peste copastie și prin scurgeri. Vîntul izbi goeleta cu o rafală bruscă, și ea se aplecă pînă ce copastia de sub vînt fu înecată, vuietul din greement ascuțindu-se pînă ce deveni un țipăt. Stăteam împreună cu Maud în apă pînă la genunchi. M-am descoperit.

— Nu-mi amintesc decît o singură parte din slujba înmormîntării, spusei, și anume : „Iar trupul va fi aruncat în mare“.

Maud mă privi uimită și scandalizată ; dar amintirea unei întîmplări văzută odată îmi era încă vie, îndemnîndu-mă să-l slujesc pe Lup Larsen așa cum Lup Larsen îl slujise odată pe altul. Am

ridicat capătul panoului de bocaport, și trupul, în giulgiul lui de pînă, alunecă cu picioarele înainte în mare. Greutatea de fier îl trăgea în jos. Dispăru.

— La revedere, Lucifer, spirit mîndru, șopti Maud, așa de încet încît șoapta ei se pierdu în urletul vîntului ; dar i-am văzut mișcarea buzelor și am înțeles.

Pe cînd ne țineam de copastie, îndreptîndu-ne spre pupa, ridicai ochii din întîmplare. „Năluca“ în clipa aceea era săltată pe un val și am zărit deslușit la două-trei mile depărtare un vapor mic, săltînd și legănîndu-se, cu prova în vînt, venind spre noi. Era vopsit negru, și din povestirile vîntătorilor despre isprăvile lor de braconieri, l-am recunoscut ca fiind un vas de patrulare grăniceresc al Statelor Unite. I l-am arătat lui Maud și am condus-o grăbit la adăpostul dunetei.

Am dat să mă reped jos la lada cu pavilioane, dar mi-am amintit că uitasem să instalez o saulă de semnale atunci cînd făcusem greementul „Nălucii“.

— Nu ne trebuie semnal de ajutor, spuse Maud, nu trebuie decît să ne vadă.

— Sîntem salvați, spusei, cumpătat și solemn. Iar apoi, într-o dezlănțuire de bucurie : Nici nu știu dacă să mă bucur sau nu.

M-am uitat la ea. Ochii noștri nu se mai codeau să se întilnească. Ne-am apropiat unul de altul și, fără să-mi dau seama, am cuprins-o în brațe.

— Mai e nevoie ? întrebai.

Iar ca răspuns :

— Nu e nici o nevoie, deși cuvintele ar fi dulci, atît de dulci !

Buzele ei le apăsară pe ale mele și, prin nu știu ce ciudățenie a imaginației, îmi străfulgeră prin

mintea scena careului „Nălucii“, atunci cînd ea îmi apăsase ușor degetele pe buze, spunînd : „Sst, sst !“

— Femeia mea, micuța mea femeie, spusei, mîngîindu-i umărul cu mîna cea liberă, în felul pe care-l cunosc toți îndrăgostiții, deși nu-l învață în școală.

— Bărbatul meu, spuse ea, privindu-mă o clipă ; fluturarea pleoapelor îi acoperi ochii și își ghemui capul la pieptul meu, suspinînd ușor de fericire.

Am privit spre vapor. Era foarte aproape. O barcă cobora pe apă.

— Un sărut, dragoste scumpă, șoptii. Încă un sărut înainte de a veni ăștia.

— Și de a ne salva de noi înșine, încheie ea cu cel mai încîntător suris, iluminat cum nu-l mai văzusem, căci era iluminat de dragoste.

Lupul de mare (în original *The Sea-Wolf*)
· a văzut lumina tiparului în numerele pe ianuarie-noiembrie 1904 ale revistei *Century Magazine* ; în volum separat a apărut în octombrie 1904.

Redactor : BIANCA SCHÄCHTER
Tehnoredactor : ELENA CĂLUGĂRU

Apărut 1970. Hîrtie ziar de 50 g/m². Format
700×920/32. Coli ed. 20,45. Coli tipar 12,75. A.
nr. 492/1970. C.Z. pentru bibliotecile mari și mici
82—31=59.

Tiparul executat sub comanda nr.
145 la Combinatul Poligrafic „Casa
Scînteii”, Piața Scînteii nr. 1 Bucu-
rești — Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025

